CĂRȚI ROMANTICE

Soarele nu apune niciodată

PREMIERĂ ÎN ROMÂNIA

NORA ROBERTS

Pentru Bo Longbow, ziua nu are suficiente ore. Ca manager al complexului turistic deținut de familia ei în Montana de Vest, este ocupată din zori până în noapte cu munca solicitantă, cu familia ei numeroasă, cu responsabilități de tot felul. Așa că, desigur, nu mai are timp și pentru dragoste, chiar dacă aceasta apare pe neașteptate sub înfățișarea extrem de sexy a pasiunii ei din tinerețe, Callen Skinner, întors după mulți ani în locurile natale. Însă Callen este decis să o facă să își dea seama că nimeni nu poate fi prea ocupat când e vorba de dragoste...

Dar când cadavrul unei tinere este descoperit pe domeniul complexului, totul se schimbă. Callen devine suspectul principal pentru ajutorul de șerif care nu poate uita disputele avute în tinerețe. Iar membrilor familiei Bodine, crima le aduce aminte în mod șocant de o tragedie de demult. Cu 25 de ani în urmă, Alice, mătușa lui Bo, a dispărut și nimeni nu a mai auzit nimic de ea. Oare această nouă tragedie ar putea avea vreo legătură cu dispariția misterioasă a lui Alice? Pe măsură ce evenimentele iau o turnură dramatică și mortală, Bo și Callen trebuie să pornească într-o cursă nebunească pentru a descoperi adevărul – înainte ca viitorul lor împreună să fie compromis pentru totdeauna.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2500-7
9 786063 325007
Lira®

NORA ROBERTS

Soarele nu apune niciodată

Come Sundown
Nora Roberts
Copyright © 2017 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Soarele nu apune niciodată
Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Soarele nu apune niciodată / Nora Roberts;
trad.: Simona Luncașu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2500-7

I. Luncașu, Simona (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Soarele nu apune niciodată

Traducere din limba engleză
Simona Luncașu

Lira®

Pentru Jason şi Kat,
cei mai buni tovarăşi de călătorie

Partea întâi

O călătorie

Când febra arde dară cu furie, ne răscolim tot
trupu-n sus și-n jos;
Și-abia cu o plăpândă ușurare
Ne pricopsim, dar fără mult folos,
Căci schimbăm numai locul, durerea nu dispare.

ISAAC WATTS

prolog

Montana de Vest, 1991

Alice Bodine se uşură în spatele unui paravan îngust de pini.

Se luptase să ajungă acolo prin zăpada până la genunchi, şi fundul ei gol (cu dragonul pe care şi-l tatuase în Portland) se înfioră în vântul care fremăta precum un brizant.

Din moment ce mersese cinci kilometri buni pe un drum lăturalnic, fără să vadă nici măcar o singură maşină sau un camion, se întreba de ce naiba îşi mai bătea capul.

Unele obiceiuri pur şi simplu nu pier, presupuse în timp ce-şi trăgea blugii la loc. Dumnezeu îi era martor că încercase. Încercase să încalce obiceiuri, reguli, convenţii şi aşteptări. Cu toate acestea – la numai trei ani de la autoproclamata emancipare de orice era obişnuit, de toate banalităţile – îşi târa acasă fundul pe jumătate îngheţat.

Îşi aranjă rucsacul pe umeri şi păşi, ridicând mult piciorul, pe propriile urme, ca să se întoarcă la jalnica scuză de drum. Rucsacul conţinea toate posesiunile sale lumeşti, printre care se aflau încă o pereche de blugi, un tricou cu AC/DC, un hanorac cu Grateful Dead, pe care îl luase de la vreun tip pe care nu şi-l mai amintea, când fusese prima dată la Los Angeles, nişte săpun şi şampon pe care le confiscase pe când se angajase, pentru scurt timp, din fericire, ca femeie de serviciu pentru camerele la un Holiday Inn din Rigby, Idaho, prezervative, trusa de machiaj, cincisprezece dolari şi treizeci şi opt de cenţi, precum şi ce mai rămăsese dintr-un

nickel bag[1] de iarbă destul de decentă, pe care îl şutise de la un tip cu care chefuise într-un camping din estul Oregonului.

Îşi spunea că se duce acasă din lipsă de fonduri şi împinsă de însăşi ideea de a fi silită să cureţe din nou cearşafuri pătate de sperma vreunui ticălos. Şi conştientiza oarecum cât de uşor ar fi fost să devină una dintre femeile cu ochi morţi pe care le văzuse oferindu-şi serviciile în umbra atât de multor străzi din atât de multe oraşe prin care trecuse.

Fusese cât pe ce, recunoştea asta. Ajungi să-ţi fie destul de foame, destul de frig, destul de teamă, că ideea de a-ţi vinde trupul - era doar sex, la urma urmelor - pe banii pentru o masă şi o cameră decentă părea în regulă.

Dar adevărul era, şi avea momente când privea adevărul în faţă, că nu voia să încalce anumite reguli. Adevărul era că voia să se ducă acasă. Voia să se ducă la mama ei, la sora ei, la bunicii ei. Îşi voia camera cu pereţii cam roz plini de postere şi cu ferestre cu vedere la munţi. Voia să simtă mirosul de cafea şi de bacon dimineaţa în bucătărie, să simtă un cal sub ea în plin galop.

Sora era măritată - oare nu nunta stupidă, întru totul *tradiţională* fusese cea care o făcuse să-şi ia tălpăşiţa, picătura ce umpluse paharul? Era posibil ca acum Reenie să aibă chiar un copil, probabil că avea şi probabil că încă mai era la fel de al naibii de perfectă ca întotdeauna.

Dar chiar şi de asta îi era dor, chiar şi de enervanta perfecţiune a lui Maureen.

Aşa că îşi continuă drumul, încă un kilometru şi jumătate, cu jacheta *fleece* uzată pe care o cumpărase de la second-hand abia ţinându-i de cald şi cu ghetele pe care le avea de mai bine de zece ani scrâşnind pe zăpada de pe acostamentul îngust.

Ar fi trebuit să fi sunat acasă din Missoula, se gândi ea acum. Ar fi trebuit să-şi înghită pur şi simplu mândria şi să sune. Bunicul ei ar fi venit s-o ia - şi nu i-ar fi ţinut

[1] Argou pentru marijuana în valoare de cinci dolari (n.tr.)

niciodată teorie. Dar se imaginase păşind hotărâtă pe drumul spre fermă - poate chiar străbătând cu fudulie acest drum. Totul s-ar fi oprit, s-ar fi oprit pur şi simplu. Muncitorii de la fermă, caii, chiar şi vitele pe câmp. Bătrânul dulău Blue ar fi venit în salturi să o salute. Iar mama ei ar fi ieşit pe terasă.

Întoarcerea fiicei risipitoare.

Când Alice oftă, un suflu cald de respiraţie pieri în vântul aspru şi rece.

Ştia ea mai bine, cunoştea prea bine situaţia, dar să găsească o maşină din Missoula păruse a fi un semn. Şi o adusese la vreo douăzeci de kilometri de casă.

Era posibil să nu reuşească să ajungă până la căderea nopţii, şi asta o îngrijora. Avea o lanternă în rucsac, dar bateriile nu prezentau încredere. Avea o brichetă, dar gândul de a instala o tabără fără cort sau pătură, fără mâncare, cu ultima rezervă de apă consumată cu trei kilometri în urmă o împingea înainte cu putere.

Încercă să-şi imagineze ce aveau să-i spună. Aveau să fie bucuroşi să o vadă - trebuiau să fie. Poate că fuseseră supăraţi pe ea că o apucase pe calea asta fără să lase decât un bilet înfumurat. Dar avusese optsprezece ani şi fusese destul de mare să facă ce voia - şi ea nu voia să ajungă la facultate, nici în închisoarea măritişului sau a vreunei slujbe enervante la fermă.

Ea voise libertate şi şi-o luase.

Acum, avea douăzeci şi unu de ani şi *alegea* să se ducă acasă. Poate că nu urma s-o deranjeze atât de mult să lucreze la fermă. Poate că avea să ia în considerare chiar să urmeze nişte cursuri la facultate.

Era femeie în toată firea.

Dinţii femeii în toată firea voiau să clănţănească, dar ea continuă să meargă. Nădăjduia că bunicii ei mai trăiau - şi simţi mustrări grele de conştiinţă, căci nu era absolut sigură că buni sau bunul mai erau încă în viaţă.

Sigur că sunt, se asigură Alice pe ea însăşi. N-au trecut decât trei ani.

Buni nu avea să fie supărată sau nu pentru mult timp. Poate că avea s-o certe cumva. „Uite ce slabă eşti!" „Ce, Doamne, iartă-mă, ţi-ai făcut la păr?"

Amuzată de acest gând, Alice îşi trase căciula de schi în jos, peste părul scurt pe care îl decolorase cât mai blond posibil. *Îi plăcea* să fie blondă, îi plăcea felul în care culoarea mai strălucitoare îi făcea ochii mai verzi.

Dar cel mai mult îi plăcea ideea de a fi înfăşurată într-una dintre îmbrăţişările bunului, de a sta la o masă bogată - sărbătoarea de Ziua Recunoştinţei era aproape - şi de a-şi povesti aventurile pisăloagei sale familii.

Văzuse Oceanul Pacific, se fâţâise fudulă pe Rodeo Drive, ca o stea de cinema, lucrase de două ori ca figurantă într-un film adevărat. Poate că obţinerea de roluri adevărate în filme adevărate se dovedise mult mai grea decât îşi imaginase ea, dar *încercase*. Dovedise că putea să se descurce pe cont propriu. Putea să facă chestii, să vadă chestii, să experimenteze chestii. Şi ar putea să facă totul din nou, dacă o scoteau prea mult din sărite.

Alice clipi enervată şi îşi şterse lacrimile care îi inundau ochii. Nu avea să se roage de nimeni. Nu avea să se roage de ei să o primească înapoi, să o înţeleagă. Doamne, nu voia decât să fie acasă!

Poziţia soarelui pe cer îi spuse că nu urma să reuşească să ajungă până la căderea nopţii, şi simţea în aer miros de zăpadă proaspătă. Poate... poate dacă ar fi tăiat drumul printre copaci, peste câmp, ar fi putut să ajungă acasă la familia Skinner.

Se opri, obosită, dărâmată. Era mai sigur să rămână pe şosea, dar să o ia peste câmp ar fi scurtat drumul cu cel puţin un kilometru şi jumătate. În plus, existau acolo câteva cabane, dacă reuşea să-şi amintească cum să ajungă la ele. Simple cutii de scânduri pentru amatorii de vacanţe în sălbăticie, dar ar fi putut să forţeze intrarea, să facă un foc, poate chiar şi să găsească nişte conserve cu mâncare.

Privi de-a lungul şoselei ce părea fără sfârşit, apoi peste câmpurile îngropate în zăpadă, spre munţii acoperiţi de

zăpadă care se ridicau pe un cer ce devenea albastru-cenușiu odată cu asfințitul și cu ninsoarea ce stătea să cadă.

Mai târziu, Alice avea să se gândească la acea indecizie, la acele câteva minute de ezitare în vântul amarnic de pe acostamentul drumului. Cele câteva minute dinainte de a păși spre câmp, spre munți, care ar fi dus-o în umbrele prelungi ale pinilor, departe de șosea.

Deși era primul sunet pe care Alice îl auzea în mai bine de două ore - altul decât propria respirație, propriii pași în ghete, vâjâitul vântului printre copaci -, la început nu înregistră huruitul unui motor.

Când o făcu, se zbătu prin zăpadă să se întoarcă, și inima îi tresări la vederea unei camionete ce se îndrepta spre ea. Făcu un pas înainte și, în loc să ridice degetul mare, cum făcuse de nenumărate ori în călătoriile ei, flutură brațele, într-un semnal de suferință.

Chiar dacă fusese plecată timp de trei ani, era născută și crescută ca fată de la țară. O fată din Vest. Nimeni n-ar trece cu mașina pe lângă o femeie care semnalizează că are nevoie de ajutor pe un drum singuratic.

Când mașina se opri, Alice se gândi că nu mai văzuse în viața ei ceva mai frumos decât ruginitul Ford albastru, cu stativul lui pentru pușcă, cu platformă cu prelată și cu un autocolant Patriot Adevărat pe parbriz.

Când șoferul se aplecă în afară, lăsând geamul în jos, ea se văzu silită să se lupte cu lacrimile.

- Se pare că ai nevoie de ajutor.

- Cu siguranță mi-ar prinde bine să mă ia cineva în mașină.

Îi zâmbi scurt, măsurându-l din priviri. Avea nevoie să o ia cineva în mașină, dar proastă nu era.

El purta un cojoc de oaie peste care trecuseră câțiva ani buni și o pălărie cafenie, de cowboy, peste părul scurt, închis la culoare.

Era arătos, ceea ce este întotdeauna de folos, se gândi Alice. Nu foarte tânăr - trebuie că avea cel puțin patruzeci de ani. Ochii, închiși și ei la culoare, păreau destul de prietenoși.

Auzi ritmul de dans al melodiei country de la radio.

– Unde mergi? întrebă el cu acea tărăgănare proprie Montanei de Vest, care suna tot ca o muzică.

– Până la ferma Bodine. E doar...

– Sigur, știu unde este Bodine. Trec chiar pe lângă. Hai sus!

– Mulțumesc! Mulțumesc! Îți sunt recunoscătoare.

Își scoase rapid rucsacul și îl trase după ea, în timp ce urca în cabină.

– Ai făcut pană? N-am văzut nimic pe drum.

– Nu. Își lăsă rucsacul la picioare, rămasă aproape fără grai de ușurare, când simți căldura ieșind din radiatorul camionetei. Vin dinspre Missoula, cu autostopul, dar cei care m-au adus de acolo au luat-o pe alt drum acum vreo zece kilometri.

– Ai mers pe jos zece kilometri?

Ea închise ochii fericită, în timp ce cuburile de gheață care erau fericită ei de la picioare începură să se dezghețe.

– Asta e prima mașină pe care am văzut-o în ultimele vreo două ore. Nu m-am gândit deloc că o să merg pe jos tot drumul. Mă bucur tare mult că acum nu mai e cazul s-o fac.

– Lungă plimbare, mai ales pentru cineva așa mic ca tine, de una singură. În curând se întunecă.

– Știu. Sunt norocoasă că ai apărut.

– Ești norocoasă, repetă el.

Nu văzu pumnul venind. Fu atât de rapid, atât de șocant. Fața păru că-i explodează de la lovitură. Dădu ochii peste cap și leșină. A doua lovitură n-o mai simți.

El se mișcă rapid, încântat de oportunitatea care îi picase pur și simplu în mâini, o trase afară din cabina camionetei și îi rostogoli corpul moale pe platformă sub prelată. Îi legă mâinile și picioarele, îi puse un căluș în gură, apoi aruncă o pătură veche peste ea. Nu voia să moară înghețată înainte să o ducă acasă.

Mai aveau de mers ceva mai mulți kilometri.

capitolul 1

În zilele noastre

Se iviră zorii trandafirii ca o floare, colorând delicat munții încărcați de zăpadă. Elanii mugeau, înotând prin ceață în pelerinajul lor matinal, iar cocoșul își cânta alarma insistentă.

Savurând ultima rămășiță de cafea, Bodine Longbow stătea în ușa bucătăriei, să privească și să asculte ceea ce ea considera a fi începutul perfect al unei zile de noiembrie. Singurul lucru care ar fi putut îmbunătăți situația ar fi fost o oră în plus. Încă din copilărie își dorise o zi de douăzeci și cinci de ore. Chiar scrisese pe o foaie de hârtie ce ar fi putut să realizeze cu doar șaizeci de minute în plus.

Cum rotația Pământului nu se potrivea cu propriile dorințe, făcuse rost de acea oră, rareori dormind după cinci și jumătate dimineața. Când se iveau zorii, ea își finaliza deja rutina de dimineață – exact șaizeci de minute –, duș, îngrijire, îmbrăcare, verificarea e-mailurilor și a mesajelor, micul dejun cu iaurt, pe care încerca să se convingă să-l placă împreună cu granola, care nu-i plăcea mai mult decât iaurtul, în timp ce își verifica programul pe tabletă.

Din moment ce avea deja programul în minte, verificarea era de prisos. Dar Bodine era adepta minuțiozității.

Acum, cu porțiunea de dinaintea zorilor zilei bifată, putea să-și ofere câteva momente să se bucure cafeaua ei matinală – espresso dublu cu lapte integral și un jet de caramel, de care îi promisese criticului din ea că avea să se dezvețe în cele din urmă.

Urmau să se adune în curând și ceilalți din casă, tatăl și frații ei, după ce aveau să verifice stocurile și să pună

la treabă muncitorii de la fermă. Cum era ziua liberă a lui Clementine, Bodine ştia că mama ei urma să se învârtă prin bucătărie cu voioşie şi să producă un mic dejun perfect de fermă din Montana. După ce îi hrănea pe cei trei bărbaţi, Maureen punea bucătăria în ordine, înainte să plece la Bodine Resort, unde lucra ca şef de vânzări.

Maureen Bodine Longbow era o minune perpetuă pentru fiica ei.

Bodine era absolut sigură că mama ei nu-şi dorea o oră în plus pe zi. Evident, nu avea nevoie de ea ca să termine toată treaba, să menţină o căsnicie solidă, să ajute la administrarea a două afaceri complexe - ferma şi complexul de agrement -, în timp ce continua să se bucure la maximum de viaţă.

Chiar în timp ce ea se gândea la asta, Maureen intră ca o adiere. Părul scurt, castaniu, îi încadra faţa frumoasă ca un boboc de trandafir. Ochii verzi, plini de viaţă, îi zâmbiră lui Bodine.

- 'Neaţa, iubito.

- 'Neaţa. Arăţi grozav.

Maureen atinse uşor cu mâna un şold îngust şi rochia cochetă verde pădure.

- Am întâlniri peste întâlniri azi. Trebuie să fac impresie.

Deschise uşa vechiului hambar, care dădea spre cămară, şi luă din cârlig un şorţ alb de măcelar.

Nici o picătură de grăsime de bacon n-ar fi îndrăznit să aterizeze pe rochia aceea, se gândi Bodine.

- Fă-mi şi mie un *latte*, te rog, îi ceru Maureen în timp ce-şi punea şorţul. Nimeni nu le face aşa bune ca tine.

- Sigur. Am devreme în dimineaţa asta o întâlnire cu Jessie, zise Bodine referindu-se la managerul de evenimente din ultimele trei luni al complexului, Jessica Baazov. Despre nunta Lindei-Sue Jackson. Linda-Sue vine la zece.

- Mmm! Tatăl tău mi-a spus că Roy Jackson se plângea la o bere de costul nunţii fiicei lui, dar eu ştiu că,

de fapt, mama Lindei-Sue e hotărâtă să înlăture orice împotrivire, şi mai mult decât atât. Ea şi-ar trimite fiica în faţa altarului cu un cor de îngeri, dacă am putea să i-l oferim.

Bodine pregăti meticulos laptele pentru *latte*.

- Pentru preţul corect, Jessie ar reuşi, probabil, şi asta.

- Rezolvă problemele foarte bine, nu? Cu o tigaie enormă pe soba cu opt arzătoare, Maureen începu să prăjească baconul. Îmi place fata asta.

- Ţie îţi place toată lumea.

Bodine îi înmână *latte*-ul mamei ei.

- Ai o viaţă mai fericită în cazul ăsta. Când cauţi, poţi să găseşti ceva bun despre oricine.

- Adolf Hitler, o provocă Bodine.

- Păi, fiind ce a fost, ne-a trasat o linie pe care majoritatea nu doresc să o treacă din nou. Asta e ceva bun.

- Nimeni nu se compară cu tine, mamă. Bodine se înclină de la înălţimea ei superioară - întrecuse cei 1,60 ai mamei ei la doisprezece ani şi continuase să crească încă doisprezece centimetri - şi o sărută pe Maureen pe obraz. Am suficient timp să te ajut să pui masa înainte să plec.

- O, draga mea, trebuie să iei şi tu micul dejun.

- Am mâncat nişte iaurt.

- Nu-ţi place chestia aia.

- Doar când o mănânc nu-mi place, şi este bun pentru mine.

Maureen oftă, scoţând baconul să se scurgă şi punând altă bucată la prăjit.

- Jur, uneori cred că eşti o mamă mai bună pentru tine decât am fost eu vreodată.

- Cea mai bună mamă dintotdeauna, contracară Bodine luând din dulap o stivă de farfurii.

Auzi larma înainte ca uşa din spate să se deschidă. Bărbaţii din viaţa ei se îngrămădiră să intre, împreună cu o pereche de câini.

- Aveţi grijă să vă ştergeţi cizmele la intrare.

- Haide, zău, Reenie, ca şi cum am uita!

Sam Longbow își scoase pălăria - nimeni nu mânca la masa lui Maureen cu o pălărie pe cap.

Era înalt de 1,90, mai mult picioare, ciolănos, un bărbat chipeș cu părul negru înspicat cu argintiu, cu riduri de expresie în colțurile ochilor căprui-închis. Avea un incisiv stâng strâmb, despre care Bodine credea că adăuga farmec zâmbetului lui.

Chase, cu doi ani mai mare decât Bodine, își atârnă pălăria de văcar în cui, lepădând haina de lucru cu o ridicare din umeri. Moștenise înălțimea și constituția tatălui său - ca toți frații Longbow -, dar la față și la colorit semăna cu mama lui.

Rory, cu trei ani mai mic decât ea, era o combinație între cei doi, cu păr castaniu-închis și ochi verzi plini de viață, o versiune de douăzeci și doi de ani a fetei lui Sam Longbow.

- Poți să pregătești suficient pentru încă o persoană, mamă?

Maureen își arcui sprâncenele la Chase.

- Întotdeauna pot să pregătesc suficient pentru încă o persoană. Cine e persoana asta?

- L-am invitat pe Cal la micul dejun.

- Păi, mai puneți o farfurie, ordonă Maureen. A trecut prea mult de când Callen Skinner n-a mai stat la masa noastră.

- S-a întors?

Chase dădu din cap spre Bodine, îndreptându-se spre cafetieră.

- A ajuns noaptea trecută. S-a stabilit în căbănuță, așa cum am discutat. Un mic dejun fierbinte o să-i prindă bine.

În timp ce Chase își turnă cafea neagră, Rory adăugă în a sa doze generoase de lapte și zahăr.

- Nu arată a cowboy de la Hollywood.

- O dezamăgire pentru mezinul nostru, zise Sam în timp ce se spăla pe mâini în chiuvetă. Rory spera că poartă pinteni zornăitori, panglică argintie la pălărie și cizme lustruite.

– N-are nimic din toate astea. Rory luă niște bacon. Nu arată mult mai diferit decât când a plecat. Mai bătrân, poate.

– Nu e nici măcar cu un an întreg mai bătrân decât mine. Păstrează-ne și nouă niște bacon, adăugă Chase.

– Mai am, zise Maureen calm și își ridică fața când Sam se aplecă s-o sărute.

– Semeni cu o cutie de bomboane, Reenie. Și miroși la fel de frumos.

– Am o dimineață plină de întâlniri.

– Apropo de întâlniri! Bodine se uită la ceas. Trebuie să plec.

– O, draga mea, nu poți să aștepți să-l saluți pe Callen? Nu l-ai mai văzut de aproape zece ani pe băiatul ăla.

„De opt ani", se gândi Bodine. Și trebui să admită că era curioasă să-l revadă. Dar...

– Chiar nu pot, îmi pare rău! O să ne vedem mai târziu – și cu voi la fel, zise ea, sărutându-l pe tatăl ei. Rory, trebuie să lămuresc niște chestii cu tine, la birou.

– O să fiu acolo, șefa!

Ea pufni la asta, îndreptându-se spre antreu, unde își lăsase deja servieta pregătită pentru ziua respectivă.

– După-amiază o să ningă, strigă ea îmbrăcând rapid haina, pălăria, fularul și, trăgându-și mănușile, ieși în dimineața rece.

Era cu un minut în întârziere, așa că se îndreptă în pas vioi spre camioneta ei.

Știa că se întorcea Callen, fusese la ședința de familie în care se decisese angajarea lui ca șef la herghelia de la fermă. Fusese prietenul cel mai apropiat al lui Chase, de când se știa ea, și oscilase între a fi blestemul vieții ei și prima ei pasiune secretă, din nou blestem, din nou pasiune.

Nu-și prea amintea în ce categorie era când el părăsise Montana. Acum, în timp ce conducea peste stratul de zăpadă ondulat de pe drumul fermei, ea își dădu seama că fusese mai tânăr decât Rory când plecase de acasă. În jur de douăzeci de ani, calculă ea. Fără îndoială, supărat

şi frustrat că pierduse cea mai mare parte din dreptul său prin naştere.

Tatăl ei cumpărase pământul de la familia Skinner, când - ca s-o spunem politicos - tatăl lui trecea prin momente grele, se gândi ea acum. Trecea prin momente grele, fiindcă pierduse la jocurile de noroc şansa pentru o viaţă mai bună. Un jucător de rahat, îl auzise pe tatăl ei spunând o dată, şi dependent de asta cum sunt unii de sticlă.

Deci, cu pământul pe care, cu siguranţă, îl iubise rămas la mai puţin de douăzeci de hectare, cu casa şi câteva dependinţe, Callen Skinner pornise să-şi croiască propriul drum în viaţă.

Potrivit lui Chase, Cal se descurcase cât se poate de bine, sfârşind prin a călări caii în filme. Acum, cu tatăl lui mort, mama văduvă, sora căsătorită şi având un copil mic şi altul pe drum, se întorcea.

Ea auzise suficient cât să ştie că ce mai rămăsese din pământul familiei Skinner nu valora cât creditele ipotecare şi împrumuturile luate pe el. Şi casa stătea goală, căci doamna Skinner se mutase cu fiica ei şi cu familia acesteia într-o casă drăguţă din Missoula, unde Savannah şi soţul ei deţineau un magazin de artizanat.

Bodine se aştepta la o altă întâlnire, în curând, cu privire la cumpărarea ultimelor douăzeci de hectare, şi, în timp ce şofa, cântări dacă această parcelă avea să aducă avantaje pentru fermă sau complex.

Casa trebuia reparată şi închiriată la grupuri, cugetă ea. Sau pentru evenimente. Nunţi mai mici, petreceri pentru firme, reuniuni de familie. Sau, ca să scutească timp şi cheltuieli, pusă la pământ şi ridicată din temelii.

Se distra evaluând posibilităţile în timp ce trecea cu maşina pe sub firma arcuită a Bodine Resort, cu logoul său, frunza de trifoi.

Dădu un ocol, observând luminile în Centrul Comercial, unde cei de la schimbul unu se pregăteau să înceapă o nouă zi. În săptămâna respectivă aveau un eveniment de vânzări de bunuri din piele şi articole

meşteşugăreşti, şi acesta avea să atragă nişte oaspeţii de sfârşit de toamnă. Sau, prin campania echipei de marketing a lui Rory, să atragă persoane care nu erau oaspeţi, care să ia masa de prânz la Feed Bag.

Trase maşina în faţa clădirii lungi şi scunde, cu terasă largă în faţă, care găzduia recepţia.

Asta o făcea întotdeauna să se simtă mândră.

Complexul se născuse înaintea ei, la o întâlnire dintre mama, bunica şi străbunica ei – cu bunica ei, Cora Riley Bodine, aflată la butoane. Ceea ce începuse ca o fermă amărâtă crescuse şi devenise un complex de lux, care oferea mâncare de cinci stele, servicii personalizate, aventură, răsfăţ, evenimente, divertisment şi multe altele, totul întinzându-se pe mai bine de douăsprezece mii de hectare, inclusiv ferma de lucru. Şi totul în frumuseţea nepreţuită din Montana de Vest, se gândi ea în timp ce cobora din camionetă.

Se grăbi înăuntru, unde un cuplu de oaspeţi îşi savura cafeaua în faţa focului mare, zgomotos.

Simţi arome de toamnă, de dovleac şi cuişoare, şi aprobă în timp ce flutură o mână spre recepţie, concentrată să ajungă la biroul ei şi să se organizeze. Făcu un ocol spre recepţie, când Sal, roşcata plină de viaţă pe care Bodine o ştia încă din şcoala primară, îi făcu semn.

– Voiam să ştii că tocmai a sunat Linda-Sue să spună că o să întârzie un pic.

– Aşa face întotdeauna.

– Da, dar de data asta o şi spune, nu doar o face. Se duce s-o ia pe mama ei.

Fundamentul solid al zilei lui Bodine suferi o primă fisură.

– Mama ei vine la întâlnire?

– Îmi pare rău.

Sal oferi un zâmbet trist.

– Asta e mai mult problema lui Jessie, dar mulţumesc că m-ai prevenit.

– Jessie încă n-a venit.

- Asta e bine. Am ajuns eu devreme la întâlnire.

- Așa vii întotdeauna, strigă Sal, în timp ce Bodine schimba direcția, luând-o înapoi spre biroul managerului complexului. Biroul ei.

Îi plăcea dimensiunea acestuia. Suficient de mare pentru a organiza ședințe cu personalul sau cu managerii, suficient de mic pentru a păstra aceste ședințe intime. Avea o fereastră dublă, care dădea spre poteca pietruită, spre o porțiune din clădire care găzduia Feed Bag și spre mai exclusivista Dining Hall, precum și spre câmpurile ce se întindeau către munți.

Așezase în mod deliberat vechiul birou al bunicii ei cu spatele la fereastră, ca să evite distragerile. Avea două scaune din piele cu spătar înalt, care odinioară înfrumusețaseră biroul din casa de la fermă, și o mică sofa - odinioară a mama sale, și acum retapițată cu o țesătură robustă, de un albastru estival puternic.

Își atârnă haina, pălăria și fularul în cuierul din colț și își trecu o palmă peste părul negru ca al tatălui ei, purtat într-o coadă lungă și dreaptă pe spate.

Semăna cu bunicul ei - așa tot spunea văduva acestuia. Bodine văzuse fotografii și admitea că semăna cu tânărul și nefericitul Rory Bodine, care murise în Vietnam înainte de a douăzeci și treia sa aniversare. El avusese ochi verzi îndrăzneți și o gură mare. Părul lui negru era ondulat, în timp ce al ei cădea drept, dar avea pomeții lui înalți, nasul mic și obraznic și pielea albă irlandeză, care necesita oceane de protecție solară.

Dar îi plăcea să creadă că moștenise șiretenia în afaceri a bunicii sale.

Se duse la bufetul, unde se afla aparatul cu capsule care făcea cafea tolerabilă, luă o cană la biroul ei, ca să treacă peste notițele pentru primele sale două întâlniri ale zilei. În timp ce încheia simultan un apel telefonic și un e-mail, intră Jessica.

La fel ca Maureen, Jessie purta rochie - una de un roșu aprins, în acest caz, împreună cu o jachetă scurtă din piele de culoare crem intens. Cizmele scurte, cu toc

înalt, n-ar fi rezistat mai mult de cinci minute în zăpadă, dar se asortau cu rochia roşie ca şi cum ar fi fost vopsite în acelaşi lot.

Bodine nu putea să nu admire stilul rafinat, indiscutabil.

Jessica îşi purta părul blond cu şuviţe prins într-un coc elegant, cum obişnuia adesea în zilele de lucru. Ca şi cizmele, buzele i se asortau perfect cu rochia şi se potriveau cu pometii ascuţiţi, cu nasul subţire şi drept şi cu ochii de un albastru limpede şi glaciar.

Luă loc până încheie Bodine apelul, scoţându-şi şi ea telefonul din buzunar şi căutând ceva.

Bodine închise şi se lăsă pe spate în scaun.

– O să te contacteze coordonatorul pentru Asociaţia Scriitorilor din Vest, în legătură cu un sejur de trei zile şi banchetul de rămas-bun.

– Au datele? Numere?

– Numărul estimat – 98. Datele sunt 9 ianuarie sosirea, 12 ianuarie plecarea.

– În ianuarie acum?

Bodine zâmbi.

– Au avut alt loc de întâlnire, dar a căzut, aşa că se zbat să caute altceva. Am verificat şi putem să rezolvăm asta. După sărbători e o perioadă mai lejeră. O să rezervăm Moara pentru ei, pentru săli de întâlnire şi banchet, precum şi numărul de cabane pe care le-a cerut pentru patruzeci şi opt de ore. Coordonatoarea – Mandy – pare organizată, chiar dacă un pic disperată. Tocmai v-am trimis ţie, mamei şi lui Rory un e-mail cu datele. Bugetul lor o să fie suficient.

– Bine. O să vorbesc cu ea, să facem un plan pentru masă, transport, activităţi şi aşa mai departe. Scriitori?

– Da.

– O să alertez Saloonul. Jessica îşi notă din nou ceva în telefon. N-am organizat niciodată un eveniment pentru scriitori care să nu ducă la note mari de plată.

– Bravo nouă! Bodine făcu un semn cu degetul mare spre micul aparat de cafea. Serveşte-te!

Jessica ridică pur şi simplu cana termoizolantă de culoare verde irlandez, cu emblema Bodine Resort, plină cu apă, pe care o căra tot timpul după ea.

– Cum poţi să trăieşti fără cafea? se miră Bodine cu sinceritate. Sau fără cola? Cum să trăieşti cu apă?

– Pentru că beau şi vin. Şi fac yoga, meditaţie.

– Toate astea te trag la somn.

– Nu, dacă le faci cum trebuie. Chiar ar trebui să faci mai multă yoga. Şi meditaţia te-ar ajuta, probabil, să mai reduci din cofeină.

– Meditaţia mă face doar să mă gândesc la orice altceva aş vrea să fac în schimb. Lăsându-se pe spate în scaun, Bodine se răsuci cu scaunul dintr-o parte în alta. Îmi place de mor jacheta aia.

– Mulţumesc. Am fost la Missoula în ziua mea liberă şi am aruncat cu banii în toate părţile. Pentru minte şi spirit, asta dă rezultate aproape la fel de bune ca yoga. Sal mi-a spus că Linda-Sue o să întârzie un pic – ce noutate! – şi că vine cu mama ei.

– Asta e ultima modă. O să ne descurcăm. Au rezervat cincizeci şi patru de cabane pentru trei zile. Cina de după repetiţie, nunta şi recepţia de nuntă. Pe scurt, au închiriat Oraşul Zen cu o zi înainte de nuntă, în plus faţă de celelalte activităţi.

– Nunta este în doar patru săptămâni, aşa că nu prea mai au timp să se răzgândească, să mai adauge brizbizuri.

Gura largă a lui Bodine se deschise într-un surâs.

– Ai cunoscut-o pe Dolly Jackson, nu?

– Pot să mă descurc cu Dolly.

– Mai bine tu decât... oricine altcineva, decise Bodine. Hai să recapitulăm ce avem!

Trecuseră prin listă de sus până jos şi ajunseseră la o petrecere mai mică de vacanţă din săptămâna de dinainte de Crăciun, când Sal vârî capul pe uşă.

– Au venit Linda-Sue şi mama ei.

– Imediat. Stai un pic, Sal! Comandă nişte cocktailuri cu şampanie.

– E rezolvat de mult.

– Isteaţă, zise Jessica după ce Sal se retrase. Le coplesim cu atenţie şi le dăm gata.

– Linda-Sue nu e chiar de lepădat. Chase a ieşit cu ea vreo cinci minute în liceu. Bodine se ridică şi îşi aranjă vesta de un cafeniu-închis. Dar cocktailurile nu strică niciodată. Hai la luptă!

Linda-Sue, drăguţă, voluptuoasă şi uşor agitată, se plimba în holul de la intrare cu mâinile împreunate între sâni.

– Poţi să vezi, mamă? Totul decorat pentru Crăciun, brazii, luminile, un foc care arde ca acum. Şi Jessica zice că Moara o să sclipească.

– Ar fi bine să fie aşa. Crede-mă, Linda-Sue, ne trebuie cel puţin o duzină de sfeşnice mari. Cele aurii, cum am văzut în revista aia. Nu auriul strălucitor, auriul elegant.

În timp ce vorbea, Dolly mâzgălea pe o pagină din agenda albă de nuntă, de grosimea unei cărămizi, pe care o căra după ea. Ochii ei păreau uşor furioşi.

– Şi catifea roşie – grena, nu roşu-deschis – întinsă pe drumul de unde se opreşte sania, în loc de alb. O să-ţi pună rochia mai bine în evidenţă. Şi crede-mă, avem nevoie de o harpistă – în catifea roşie, cu garnituri elegante aurii –, care să cânte în timp ce lumea intră şi se aşază.

Jessica inspiră adânc.

– O să avem nevoie de mai multe cocktailuri.

– Te înţeleg.

Bodine afişă un zâmbet şi îşi asumă treaba pe care nimeni altcineva n-ar fi vrut să o facă.

*

Bodine acordă patruzeci de minute nunţii aurii selecte, apoi evadă. În cele trei luni de când Jessica era manager de evenimente, se dovedise mai mult decât capabilă să se descurce cu zbuciumata mamă şi cu o viitoare mireasă indecisă.

În orice caz, Bodine avea o întâlnire stabilită cu managerul pentru alimente şi băuturi, trebuia să răspundă la câteva întrebări unuia dintre şoferi şi voia să poarte o discuţie cu managerul hergheliei lor.

Drumul de pietriş care şerpuia pe dealuri şi care ducea de la biroul ei la Centrul de Activităţi Bodine (CAB) se întindea pe aproape un kilometru, dar în clipa când păşi afară în aerul proaspăt, decise că mai curând voia să meargă pe jos, decât cu maşina.

Simţi miros de ninsoare şi aprecie că urma să înceapă să cadă înainte de jumătatea după-amiezii. Dar, pentru moment, cerul era albastru pal sub norii ce se adunau.

Trecu pe lângă câteva maşinuţe verzi Kia, pe care le ofereau oaspeţilor în timpul şederii lor (numai pentru utilizarea pe proprietate), apoi o luă pe drumul îngust de pietriş şi nu văzu pe nimeni.

De o parte şi de alta se întindeau câmpurile, îngropate în zăpadă. Zări un trio de căprioare sărind prin aceasta, cu cozile albe strălucind, cu blana groasă de iarnă, de culoare închisă.

Strigătul unui şoim o făcu să ridice privirea şi să-i urmărească cercurile. Vânătoarea cu şoimi se afla printre priorităţile ei în planul pe trei ani pentru complex şi făcea progrese în domeniu acum, că ajunsese la finalul primului an.

Vântul biciuia zăpada de la sol, o răsucea în jurul ei ca pe un praf sclipitor, în timp ce cizmele îi răsunau pe pământul tare ca fierul.

Văzu mişcare în apropierea CAB-ului; o parte din personal era afară, cu câţiva cai, în ţarcul acoperit. Mirosul cald al cailor ajunse până la ea, ca şi aromele de piele unsă, fân şi cereale.

Când bărbatul în haină grea de lucru şi cu pălărie Stetson cafenie se uită înspre ea, ea ridică o mână în semn de salut. Abe Kotter bătu uşor cu palma iapa pătată pe care o peria, apoi făcu câţiva paşi în întâmpinarea lui Bodine.

– O să ningă, zise ea.

– O să ningă, conveni el. Am avut o pereche din Denver care a vrut o plimbare. Se pricepeau, așa că Maddie i-a pus un pic la treabă. Tocmai s-au întors.

– Anunță-mă dacă vrei să faci schimb cu unii de la fermă.

– Bine. Ai venit pe jos de la clădirea principală?

– Am vrut să mă plimb, să iau aer. Dar știi ce? Cred că o să pun șaua pe un cal și o să mă duc să le văd pe doamnele de la Casa Bodine.

– Salută-le din partea mea. O să înșeuez eu un cal pentru tine, Bo. Lui Three Socks i-ar prinde bine o plimbare. Mi-ai mai cruța bătrânele oase.

– Bătrâne pe naiba!

– În februarie fac șaizeci și nouă de ani.

– Dacă tu numești asta bătrân, bunicile mele o să-ți tragă niște șuturi la gioale.

El râse, făcu un pas înapoi și mai perie o dată iapa.

– Poate, dar eu vorbesc de vacanța de iarnă de care am discutat. Mă duc să-l văd pe fratele meu în Arizona, împreună cu nevastă-mea. Imediat după Crăciun, și stăm până în aprilie.

Ea nu tresări, deși i-ar fi venit.

– O să ne fie dor de tine și de Edda.

– Iernile sunt din ce în ce mai grele pe măsură ce anii se adaugă. Controlă copitele iepei și scoase o scoabă pentru copite să le curețe. Nu prea mai există cerere pentru plimbări călare pe poteci și alte asemenea în timpul iernii. Poate să se ocupe Maddie de cai pentru câteva luni. Are capul pe umeri.

– O să vorbesc cu ea. E înăuntru? Oricum trebuie să intru să vorbesc cu Matt.

– E acolo acum. Ți-l pregătesc pe Three Socks.

– Mulțumesc, Abe. Dădu să plece, apoi se întoarse. Ce naiba ai de gând să faci în Arizona?

– Naiba știe. Doar că vreau să-mi fie cald.

Ea ocoli clădirea şi intră. Începând din primăvară şi până în octombrie, spaţiul mare, ca un hambar, avea să găzduiască grupuri care se pregăteau pentru rafting pe ape iuţi, plimbări cu ATV-urile, plimbări călare pe traseu, adunarea vitelor şi drumeţii cu ghid.

Odată ce ninsoarea se înteţea, totul avea tendinţa să încetinească, iar acum spaţiul răsună de ecoul cizmelor ei, în timp ce se îndrepta spre tejgheaua curbată şi spre managerul de activităţi al complexului.

- Ce mai faci, Bo?

- Fac bine, Matt, şi e de-ajuns. Tu ce mai faci?

- E destul de linişte, aşa că mai recuperăm lucrurile restante. Avem un grup plecat la schi cross-country şi unul la tir la talere. Mâine, o familie de douăsprezece persoane face o plimbare călare pe traseu, aşa că am lăsat asta în seama lui Chase. El zice că s-a întors Cal Skinner şi că o să se ocupe el.

- Aşa e.

Vorbi cu Matt despre inventar, despre înlocuirea de unelte şi echipamente, apoi scoase telefonul cu notiţele, ca să discute despre activităţile suplimentare pentru nunta Jackson.

- O să-ţi trimit un e-mail cu toate detaliile. Pentru moment, doar asigură-te că schiţezi toate astea şi că implici pe cine trebuie ca să acoperi totul.

- Am înţeles.

- Abe zice că Maddie e aici.

- E la toaletă.

- OK!

Se uită la ora de pe telefon, înainte să-l pună în buzunar. Voia să facă plimbarea călare ca să le vadă pe bunici, apoi chiar trebuia să se întoarcă la birou.

- O să aştept un pic.

Se duse spre automat. Jessica avea dreptate - ar trebui să bea mai multă apă. Nu voia apă. Voia ceva dulce şi acidulat. Voia o blestemată de coca-cola. Afurisită să fie Jessie, se gândi ea introducând banii şi scoţând o sticlă

de apă. Luă prima înghiţitură, enervată, când Maddie ieşi din toaletă.

– Salut, Maddie.

Bodine se îndreptă spre călăreaţă. Se gândi că Maddie arată un pic palidă, un pic obosită în jurul ochilor, în ciuda zâmbetului ei rapid.

– Bună, Bo. Tocmai m-am întors de pe traseu.

– Am auzit. Eşti OK? Pari un pic slăbită.

– Sunt bine. Maddie flutură din mână şi expiră zgomotos. Ai timp să stai o clipă?

– Sigur. Bodine făcu semn spre una dintre măsuţele împrăştiate prin încăpere. E totul OK? Aici? Acasă?

– Este minunat! Serios! Maddie, o prietenă de-o viaţă, se aşeză şi dădu pe spate borul pălăriei, care stătea peste părul ei blond solar, lung până la bărbie. Sunt însărcinată.

– O... Maddie! Asta e grozav. Nu e grozav?

– E grozav, minunat şi uimitor. Şi un pic înfricoşător. Eu şi Thad am decis. De ce să mai aşteptăm? Ne-am căsătorit doar primăvara trecută, iar planul era să aşteptăm un an, poate doi. Apoi ne-am spus: De ce să facem asta? Aşa că am luat taurul de coarne. Râse, apoi bătu uşor apa lui Bodine. Pot să iau o înghiţitură din asta?

– Ia-o pe toată! Mă bucur atât de mult pentru tine, Maddie. Te simţi bine?

– În primele câteva luni am vomitat de trei ori pe zi. Primul lucru la masa de dimineaţă, de prânz şi de seară. Obosesc mai repede, dar doctorul zice că e normal. Iar vomitatul ar trebui să dispară curând cu totul – sper din tot sufletul. Cred că începe, cumva. Chiar acum mi-a fost greaţă, dar n-am vomitat, aşa că e ceva.

– Pesemne că Thad e în al nouălea cer.

– Aşa e.

– În câte luni eşti?

– Douăsprezece săptămâni sâmbăta viitoare.

Bo deschise gura, o închise din nou, apoi recuperă apa să mai ia o înghiţitură.

– Douăsprezece.

După ce oftă, Maddie își mușcă buza de jos.

– Aproape că ți-am spus imediat, dar toată lumea zice că ar trebui să aștepți să treacă primele trei luni, primul trimestru. N-am spus nimănui, cu excepția părinților noștri – lor trebuie să le spui – și chiar și în cazul lor am așteptat până am avut patru săptămâni.

– Cu siguranță nu pari însărcinată.

– O să par. Și adevărul e că deja am blugii atât de strâmți în talie, că trebuie să-i închei cu un ac de siguranță.

– Nu cred!

– Vorbesc serios. Ca să-i dovedească, Maddie își săltă cămașa și îi arătă lui Bo micul obiect argintiu. Și uită-te la asta!

Maddie își ridică pălăria și își lăsă capul în jos, ca să arate vreo doi centimetri de rădăcini castanii intersectându-se cu blondul.

– Nu te lasă să-ți vopsești părul. N-am de gând să-mi mai scot pălăria până nu se naște copilul, jur! Nu mi-am mai văzut culoarea naturală de când aveam treisprezece ani și tu m-ai ajutat să-l colorez cu cutia aia de Nice'n Easy.

– Și am folosit o parte ca să facem o șuviță blondă în părul meu, care a ajuns să arate ca o felie de dovleac fosforescent.

– Mie mi s-a părut atât de tare! Eu sunt blondă în inima mea, Bo, dar o să fiu o însărcinată brunetă. O brunetă grasă, cu mers legănat, care face pipi din cinci în cinci minute.

Bodine râse și îi dădu apa înapoi. Maddie bău și își trecu o mână peste încă invizibila protuberanță a burții.

– Mă simt diferit, serios. Și este un fel de miracol. Bodine, o să fiu mamă.

– O să fii o mamă grozavă.

– Mi-am setat mintea pe asta. Dar, mă rog, ar mai trebui să renunț la ceva.

– La călărit.

Maddie încuviință din cap și bău din nou.

– Am cam ezitat cu asta, știu. Doamne, călăresc de când eram eu însămi copil, dar doctorul e ferm în privința asta.

– Și eu la fel. Ai fost pe traseu azi, Maddie.

– Știu. Ar fi trebuit să-i spun lui Abe, dar m-am gândit că ar trebui să-ți spun ție mai întâi. Și apoi el vorbește despre cum aș putea să preiau eu de la el cât timp e plecat iarna asta. N-am vrut să spun, fiindcă el chiar își dorește călătoria asta, și s-ar putea să-l văd renunțând la ea.

– N-o să renunțe, și tu nu te mai urci în șa până nu clarifici totul cu doctorul tău. Asta e.

Mușcându-și buzele din nou – un semn sigur de anxietate, Maddie răsuci capacul sticlei de apă, tot închizându-l și deschizându-l.

– Mai sunt și lecțiile.

– O să le acoperim. Va găsi o soluție, se gândi Bodine. A și făcut-o. Mai sunt multe de făcut cu caii în afară de echitație, Maddie.

– Știu. Deja fac o parte din munca de birou. Pot să țesal și să hrănesc animalele, și să conduc remorca de cai, să conduc oaspeții la Centrul de echitație. Pot să...

– Poți să îmi aduci o listă de la doctorul tău cu ce ai voie și cu ce nu ai voie. Ce ai voie faci, ce nu, nu!

– Chestia e că doctorul e îngrozitor de precaut și...

– Așa sunt și eu, o întrerupse Bodine. Adu-mi lista și ține-te de ea, altfel pleci.

Maddie se lăsă pe speteaza scaunului, îmbufnată.

– Mi-a spus Thad că exact așa o să zici.

– Nu te-ai măritat cu un idiot. Și te iubește. Și eu te iubesc. Acum, te duci acasă pentru restul zilei.

– O, n-am nevoie să mă duc acasă.

- Te duci acasă, repetă Bo. Tragi un pui de somn. După puiul de somn, îl suni pe doctorul tău şi îi spui...

- E o doctoriţă.

- Mă rog. Îi spui să facă lista aia şi să ţi-o trimită, ca să-mi faci o copie. Apoi o să începem de acolo. În cel mai rău caz, Maddie, pentru câteva luni o să schimbi şaua cu un scaun de birou. Bodine zâmbi. Eşti pe cale să te îngraşi.

- Cumva, abia aştept.

- Bine, fiindcă aşa o să se întâmple. Acum du-te acasă. Bodine se ridică în picioare şi se aplecă să o îmbrăţişeze tare pe Maddie. Şi felicitări!

- Mulţumesc. Mulţumesc, Bo. Mă duc să-i spun lui Abe înainte să plec. Îi spun că te-ai ocupat tu de tot, da?

- Da.

- De fapt, spun la toată lumea. Am murit să fac asta de când am făcut pipi pe beţişor. Hei, Matt! Maddie se ridică şi îşi mângâie burta. Sunt însărcinată!

- Ei, pe dracu'!

Bodine avu timp să-l vadă sărind peste tejghea şi alergând să o ridice pe Maddie în aer.

Mai întâi li se spune părinţilor despre copii, se gândi Bodine în timp ce ieşea din nou afară.

Dar aici, în jur, era o mare familie.

capitolul 2

În timp ce călărea, Bodine descoperi ce trebuia făcut, ce se putea face şi ce avea mai mult sens să facă. Faptul că îşi pierdea doi dintre oamenii-cheie de la cai, unul până la primăvară, unul pentru opt luni lungi, crease un puzzle. Piesele le avea; trebuia doar să găsească cel mai bun mod de a le potrivi în ansamblu.

Ninsoarea cădea încet, subţire şi rară pentru moment, vestind ce avea să vină. Îi plăcea mirosul ei, felul în care un şoim plutea prin ea pe deasupra capului, şi

un iepure gras care sărea în sus, dispărea, sărea în sus, alergând pe câmpul vast și alb.

Îl înghionti pe Three Socks într-un trap rapid, înfocat, apoi, desluşindu-l, lăsându-l să se întindă într-un salt minunat, jucăuş. Reperă unul dintre camionetele de întreţinere huruind pe drum de la cabanele High Timber, şi îşi dădu sieşi şi calului plăcerea de a o lua pe drumul cel mai lung din jur, unde priveliştea se deschidea spre munţii albi ce se înălţau pe un cer catifelat de un cenuşiu pal.

Pentru o vreme, îşi păstră mintea goală. Avea să rezolve puzzle-ul, să rezolve problema, să facă ce trebuia făcut.

Trecu călare pe lângă corturile albe ale Oraşului Zen, de pe coasta de lângă cabana pe care o numeau Mountain View Estates, şi coti din nou pe drumul spre casa bunicilor ei.

Aceasta se afla pe un drum secundar, lăsând loc pentru grădinărit, care le plăcea amândurora, o casă albă pentru păpuşi, cu ornamente albastre fanteziste, cu ferestre mari cu vedere şi verande generoase, în faţă şi în spate, doar pentru a sta pe ele.

Ghidă armăsarul spre spatele casei, la micul hambar al bunicilor, şi descălecă. După ce îi oferi un scărpinat apreciativ, îl priponi.

Păşi prin zăpada subţire spre veranda din spate, unde îşi şterse cu atenţie cizmele pe covoraş.

De cum intră, o cuceri mirosul a ceva minunat ce fierbea înăbuşit la foc mic pe sobă. În timp ce îşi descheia haina, se duse la oală, să adulmece. „Pui şi praz", cugetă ea inhalând. Ceea ce buni a ei numea Cock-a-Leekie.

Se uită în jur. Bucătăria se deschidea spre o zonă de relaxare cu o canapea comodă, câteva fotolii şi un televizor uriaş cu ecran plat. Bunicilor le plăceau la nebunie emisiunile lor. Acum rula un serial, în care jucau nişte oameni imposibil de frumoşi.

Zări trusa de broderie - a lui buni - şi coşul de tricotat - al nanei -, dar pe nici una dintre femei.

Verifică în camera de oaspeţi/biroul de acasă, şi o găsi ordonată şi goală. Ieşi într-o cameră de zi cu şemineu în care focul ardea înăbuşit, care separa cele două mici dormitoare, fiecare cu baie proprie.

Porni să strige, apoi auzi din dreapta vocea bunicii ei:

- L-am reparat! Ţi-am spus c-o să-l repar.

Cora ieşi cu paşi mari din dormitorul ei, cu o trusă de unelte roz strălucitor într-o mână. Scoase un ţipăt ascuţit, sufocat, şi îşi puse o mână la inimă.

- Dumnezeule mare, Bodine! M-ai speriat de moarte. Mami! A venit Bodine!

Cu uneltele zăngănind, Cora se grăbi s-o îmbrăţişeze pe Bodine.

Papucii UGG, parfumul Chanel 5 şi un trup atât de subţire şi de agil contraziceau anii înveşmântaţi în Levi's şi într-un pulover moale, uriaş, tricotat de propria mamă.

Bodine îi inspiră parfumul.

- Ce-ai reparat ?

- Eh, chiuveta din baia mea picura ca o sită.

- Nu vrei să sun la întreţinere?

- Vorbeşti ca bunica ta. Toată viaţa am reparat ce era de reparat. Acum am reparat picurarea.

- Normal.

Bodine o sărută pe Cora pe ambii obraji moi şi zâmbi spre ochii albaştri ageri.

- Ai ceva de reparat?

- O să rămân în curând fără doi oameni la cai, dar lucrez să rezolv asta.

- Cu asta ne ocupăm, nu? Mami! A venit Bodine, pentru numele lui Dumnezeu!

- Vin, vin. Nu e nevoie să strigi.

În timp ce Cora îşi lăsase părul tuns bob să devină grizonant, Miss Fancy rămăsese cu încăpăţânare la roşcatul tinereţii sale.

Cu doar câteva luni înainte să împlinească nouăzeci de ani, poate că admitea că se mişca un pic mai lent

decât odinioară, dar era mândră să spună că avea toți dinții, că auzea tot ce naiba voia să audă și că nu avea nevoie decât de o pereche de ochelari de apropiere. Era scundă și mai mult rotundă decât durdulie. Îi plăcea să poarte tricouri sau șepci cu enunțuri pe care le găsea și le cumpăra de pe internet. În acea zi, puteai să citești: AȘA ARATĂ O FEMINISTĂ.

– Tot mai frumoasă de fiecare dată când te văd, zise Miss Fancy când Bodine o îmbrățișă.

– N-au trecut decât două zile de când nu m-ai mai văzut.

– Și ce dacă!? Vino și stai jos! Trebuie să mă duc să mă uit la supa aia.

– Miroase incredibil.

– Mai durează cel puțin o oră până e gata, dacă poți să rămâi.

– Chiar nu pot, trebuie să mă întorc. Dar mai întâi am trecut doar să vă văd pe voi.

Miss Fancy amestecă în supă, în timp ce Cora își puse deoparte uneltele.

– Ceai și prăjituri atunci, decretă Cora. Întotdeauna e timp pentru ceai și prăjituri.

Bodine își reaminti sieși că ea mânca mai sănătos, evitând gustările dulci, cu carbohidrați.

– Eu și Cora am făcut aseară fursecuri cu scorțișoară.

Miss Fancy zâmbi în timp ce puse ceainicul pe un arzător.

De ce trebuiau să fie fursecuri cu scorțișoară?

– Aș putea să-mi fac timp pentru asta. Stai jos, buni! Fac eu ceaiul.

Luă vasul, cănile, strecurătoarea pentru frunze, căci nici o femeie nu s-ar înjosi să aibă un pliculeț de ceai în casă.

– O să pierdeți emisiunea preferată, sublinie Bodine.

– Ei, o înregistrăm, respinse Miss Fancy ideea. E mai distractiv să ne uităm seara și să sărim peste publicitate.

– Am încercat să-i explic că nu trebuie pornit televizorul ca să se facă înregistrarea, dar nu-i vine să creadă.

- Prostii, îi zise Miss Fancy fiicei sale. Şi nu-mi asum riscul. Am auzit că tânărul Skinner s-a întors de la Hollywood şi lucrează la fermă.

- Ai auzit bine.

- Mi-a plăcut întotdeauna băiatul ăla.

Cora aşează pe masă o farfurie cu fursecuri.

- Arătos nevoie mare. Miss Fancy luă un fursec. Şi suficient de zurbagiu cât să-l facă interesant.

- Chase, şi felul lui serios de a fi i-a prins bine. Şi tu erai îndrăgostită de el, îi zise Cora lui Bodine.

- Ba nu!

Bunicile schimbară priviri afectate aproape identice.

- Aveam doisprezece ani! Şi de unde ştiţi voi?

- După ochii languroşi. Miss Fancy îşi duse o mână la inimă. La naiba, şi eu aş fi fost îndrăgostită de el dacă aş fi fost mai tânără sau el mai în vârstă.

- Şi bunul ce-ar fi zis? întrebă Bodine.

- Că a fi căsătorit sau mort nu înseamnă acelaşi lucru. Am fost căsătoriţi şaizeci şi şapte de ani înainte ca el să moară, şi amândoi am fost liberi să ne uităm la tot ce ne-am dorit. Înduioşător, nu? Aşa e când moartea şi căsătoria sunt la fel.

Bodine râse şi aduse ceaiul la masă.

- Spune-i băiatului să vină pe la noi, îi ceru Cora. Un bărbat arătos face ziua mai frumoasă.

- O să-i spun.

Bodine aruncă o privire la fursecuri. Avea să mănânce sănătos mai târziu.

Până când Bodine îşi încheie ziua, ninsoarea cădea rapid şi dens. Se considera mai mult decât recunoscătoare pentru fursecurile din acea după-amiază, căci nu avusese nici o şansă să ia prânzul, şi acum era din ce în ce mai târziu pentru cină.

Când trase maşina la fermă, era gata să mănânce orice îi cădea în mână - după un pahar de vin.

Își lăsă în antreu îmbrăcămintea de exterior, își luă servieta și îl găsi pe Chase în bucătărie, luând o bere din frigider.

– Ai tocană de vită pe aragaz, îi zise el. Mama a zis s-o ținem caldă până vii.

Carne roșie, se gândi ea. Încerca să renunțe la carnea roșie. Ei, na!

– Unde e restul lumii?

– Rory are o întâlnire. Mama zice că are de gând să stea în cadă pentru tot restul vieții ei, și tata probabil e cu ea acolo.

Bodine se lovi cu podul palmei în tâmplă.

– De ce mi-ai băgat asta în cap?

– Privirea lui mi-a băgat mie asta în cap. Agită sticla din mână. Vrei o bere?

– Vreau vin. Un pahar de vin roșu zilnic îți face bine. Poți să te uiți după informația asta, insistă ea când el îi rânji.

Poate că turnase cu mare generozitate, totuși era *un* pahar.

– Deci Maddie e însărcinată.

– De unde naiba știi tu?

Enervată, bău din vin cu o mână și puse tocană într-un castron cu cealaltă.

– Maddie i-a trimis un mesaj lui Thad să-l anunțe că ți-a spus ție și a spus la aproape toată lumea din jur, pe o distanță bunicică, așa că el mi-a spus mie. Și la toată lumea din jur, pe o distanță bunicică. Oricum, eu mă așteptam la asta.

– Te așteptai la asta? De ce?

– Apare o expresie în ochi, Bodine. Are asta în ochi – și mai face și niște comentarii pe ici, pe colo despre paternitate și chestii de genul ăsta.

– Dacă bănuiai, de ce n-ai zis? Enervată, îi trase una tare lui Chase în coaste. Dacă aș fi știut acum câteva săptămâni, aș fi putut să opresc unul dintre sezonierii de la cai. Și uite cu cine vorbesc și eu, zise ea luând

o lingură din sertar. Cu Nu-Întreba-Niciodată Charles Samuel Longbow.

– Răspunsul va apărea oricum. Mă duc să-mi beau berea în camera cealaltă, lângă foc.

Bodine înfipse lingura în tocană şi îl urmă. La fel ca fratele ei, se aşeză pe canapeaua cea mare şi îşi ridică picioarele pe masă.

– I-am sunat pe toţi sezonierii pe care îi ştiu că ar fi buni de responsabil. Îmi trebuie mai mult decât un călăreţ. Cei câţiva cu care am vorbit au toţi de lucru pentru iarnă. Mâncă din tocană, cugetând la asta. Mai am câteva săptămâni până la plecarea lui Abe în blestematul de deşert, dar nu-mi place ideea de a pune responsabil pe cineva pe care nu-l cunosc, pe care n-am avut o bună şansă să-l pregătesc. Îi am pe Ben şi Carol, dar oricât de buni ar fi, ei nu sunt manageri.

– Foloseşte-l pe Cal.

– Cal?

– Da, poate să se ocupe de amândouă destul de uşor. E cât se poate de bun cu caii şi e şi manager. Dacă tu eşti prea ocupată, eu şi tata putem să umplem nişte găuri. Şi Rory sau mama. La naiba, nana poate să preia plimbări călare pe traseu. Oricum călăreşte destul de mult în fiecare zi.

– Am fost pe la ea şi pe la buni azi. Călare pe Three Socks. Când nana a aflat, a vrut să-l călărească înapoi la CAB pentru mine. A bătut un pic în retragere când n-am lăsat-o din cauza ninsorii. N-ar trebui să facă plimbări călare pe traseu iarna.

Chase dădu din cap în felul său domol şi mai bău din bere.

– Ar putea să dea lecţii.

– Da, m-am gândit la asta. I-ar plăcea. Mă rog, dacă pot să o iau de la fermă pentru asta, cel puţin cât timp e Abe plecat, m-ar scuti să găsesc pe altcineva. Nu eşti complet inutil, Chase.

– Eu? Bău din bere. Am utilizări neexploatate.

– Presupun că acele utilizări nu includ să faci rost de vreo zece kilometri de catifea roşie, o duzină de

suporturi aurite de lumânări - înalte de un metru și jumătate - și de o harpistă într-o rochie de catifea roșie.

- Pentru moment, ăsta o să rămână un domeniu neexploatat.

- Nunta Lindei-Sue. Mama ei a venit cu ea azi și a adăugat sau a modificat, sau s-a plâns de fiecare blestemat de detaliu. O risipă de cocktailuri, murmură Bodine.

- Tu ai vrut să administrezi afacerea.

- Da, și îmi place la nebunie, chiar și în zilele de genul ăsta. În plus, catifeaua, harpista și aurul? Astea sunt problemele Jessicăi. Dacă nu i-a zis lui Dolly Jackson să tacă naibii din gură dovedește că am fost isteață să o angajez.

- Nu mi-am imaginat că o să reziste atât de mult. Simțindu-se bine cu picioarele în sus, se uită pe fereastră la ninsoarea care cădea liber afară. Și încă n-a trecut printr-o iarnă din Montana.

- O să reziste. De ce nu?

- E fată de la oraș. De la un oraș din est.

- Și cel mai bun manager de evenimente pe care l-am avut de când s-a pensionat Martha, acum cinci ani. Nu trebuie să verific și să reverific tot ce face ea.

- Faci asta oricum.

- Nu la fel de mult ca înainte. Se uită și ea pe fereastră, la fel ca Chase, și urmări căderea ninsorii în întuneric. Sunt anunțați vreo treizeci de centimetri. Aș face bine să-i trimit un mesaj lui Len, să mă asigur că avem drumurile curățate de zăpadă.

- Verificat și reverificat.

- Asta e treaba mea.

Bodine își mută privirea spre tavan.

- Chiar crezi că sunt acolo sus, în cadă, împreună?

- Aș paria bani pe asta.

- Nu cred că pot să mă duc acolo încă. Cred că o să mai am nevoie de încă un pahar cu vin mai întâi.

- Adu-mi și mie o bere dacă tot te duci. O urmări cu privirea. Eu voiam să le mai las doar o jumătate de oră înainte să mă duc acolo.

*

Bodine petrecu cea mai mare parte a zilei următoare verificând drumurile care străbăteau complexul, aprobând unele propuneri, respingând altele şi urmărind o comandă de lenjerii noi de pat pentru cabane. Tocmai se aşezase ca să vadă promoţiile de iarnă - broşuri, corespondenţă internă, site-ul, Facebook şi Twitter -, când intră Rory.

El se lăsă să cadă într-unul din scaunele ei şi se întinse comod ca şi cum planifica să rămână acolo o vreme.

- Doar arunc o ultimă privire peste promoţiile de iarnă, începu Bodine.

- Bine, fiindcă mai avem una nouă de rezolvat.

- Una nouă ce?

- O idee. Se uită la ea cu un zâmbet, când intră Jessica. Uite-o pe partenera mea de nelegiuiri. Mama e ocupată, dar o să se implice şi ea când se eliberează.

- Despre ce e vorba? Broşurile sunt programate mâine la tipografie şi postarea pe site e programată pentru săptămâna viitoare.

- N-o să mai conteze câteva zile în plus.

Ştiind că acesta era exact modul în care nu trebuia să o abordezi pe Bodine, Jessica îl lovi pe Rory peste braţ - şi îl ciupi - înainte să se aşeze.

- Cred că putem să construim pe baza interesului pe care l-am generat în ultimii doi ani cu evenimentul Artă culinară pentru cowboy şi cu Rodeoul Bodine.

- Rodeoul Bodine e cel mai vândut eveniment anual al nostru, adăugă Rory. Dar numai vreo douăzeci şi cinci la sută dintre cei care participă sau cumpără bilete stau la noi, mănâncă în restaurantele noastre, beau la barul nostru, folosesc serviciile noastre.

- Sunt conştientă de asta, Rory. Cea mai mare parte a participanţilor la rodeo au propriile rulote sau caravane, sau trag la moteluri. O mulţime de bilete vândute sunt pentru localnici. Competiţia de aruncare a frânghiei şi călărit din iunie nu generează aceleaşi venituri

din bilete, dar atrage mai multe rezervări. O parte din explicație e sezonul.

– Exact. El arătă spre ea. În sezonul de iarnă ce ai? Ai zăpadă. Și apoi mai multă zăpadă. Cei care vin aici din est sau din California își doresc o experiență de cowboy, plimbări călare pe traseu, căruța cu coviltir, burger de bivol și o doresc cu un nivel ridicat de lux.

Simțindu-se acasă într-o negociere de vânzări, Rory își încrucișă gleznele încălțate cu ghete Frye moderne.

– Avem câțiva care vin iarna, aleargă pe snowmobile sau le place să stea confortabil într-o cabană și să primească un masaj, dar zăpada de un metru și mai bine îi face să dea înapoi, așa că noi pierdem acel venit potențial. De ce să nu folosim zăpada ca să creștem veniturile?

Bodine învățase – deși trebuia să admită că îi luase o vreme – să nu se mai uite la Rory ca la fratele ei mai mic, atunci când venea vorba de marketing.

– Ascult.

– Concurs de sculptură în zăpadă. Un eveniment de weekend. Mai pe larg? Să spunem patru categorii. Sub doisprezece ani, doisprezece–șaisprezece ani, adulți și familie. Oferim premii, facem presa locală să vorbească despre asta. Și le oferim participanților o reducere la cabane, pentru un sejur de două zile.

– Vrei să vină lumea să facă oameni de zăpadă?

– Nu oameni de zăpadă, interveni Jessica. Deși ar fi o opțiune. Artă din zăpadă, sculpturi, ca la concursurile de sculptură în nisip din Florida. Împrejmuiești câteva mii de metri pătrați, faci o secțiune pentru copii, supravegheată de personal. Servești ciocolată caldă și supă.

– Înghețată cu arome.

– Înghețată cu arome. Rory clătină din cap spre sora lui. Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta.

– Oferim unelte – lopeți, cazmale, spatule, chestii de genul ăsta, continuă Jessica. Dar concurenții trebuie să vină cu propriile ornamente, dacă doresc. Organizăm o întâlnire vineri seara, alocăm locuri și ne întâlnim la nouă fix sâmbătă dimineața.

- O să ai nevoie de activităţi pentru copiii mai mici, cântări Bodine. Se plictisesc rapid, nu? Şi ar trebui să fie luaţi din frig cu promisiunea a ceva de făcut, cu mâncare, gustări. La fel şi adulţii, nu activităţi planificate, dar mulţi dintre ei s-ar putea să-şi dorească pauze.

- Înfiinţăm un bufet în Feed Bag. Poate nişte corturi încălzite pentru masaj la gât şi umeri. Pot să imaginez activităţi pentru copii. Jessica se încruntă. Să rămânem la tema hibernală. Am putea să oferim plimbări cu sania trasă de cai contra unei taxe suplimentare. Facem o petrecere, cu distracţie, sâmbăta seara, anunţăm câştigătorii, decernăm premiile.

- Îmi place conceptul, dar va trebui să perfecţionaţi destul de rapid detaliile, negocierile de vânzare şi punctele de preţ. Faceţi nişte fotografii. Feeria de Sculptură în zăpadă sună mai bine decât *concursul.*

- Să dea naiba dacă nu, căzu Rory de acord. Cred că ăsta e motivul pentru care tu eşti şefa.

- Ai grijă să nu uiţi.

- Dă-mi voie să încep să lucrez la detaliile alea. Jessica scoase telefonul din buzunar şi se ridică în picioare. Rory, ce-ar fi să ne vedem cam într-o oră şi să batem totul în cuie?

- Sigur. O privi plecând şi se întoarse să-i zâmbească surorii lui. Categoric, miroase bine.

- Serios?

Cu zâmbetul lui de un milion de dolar, Rory mişcă din sprâncene.

- Serios de bine.

- E prea bătrână pentru tine şi prea stilată.

- Vârsta e doar o stare de spirit, şi am şi eu o mulţime de stil când e nevoie. Nu că aş avea intenţia asta, adăugă el. Doar ziceam şi eu. Se ridică în picioare. Să ştii că aş putea să vând foarte bine asta.

„Ar putea", se gândi ea. „Şi ar vinde."

- Vezi dacă merită, îl avertiză ea.

- Meticuloaso!

- Visătorule. Fugi! Am treabă.

Chiar mai mult decât atât acum, se gândi ea uitându-se din nou la ecranul computerului şi la actualul aspect al broşurii. Era nevoie să facă schimbări cu această noutate în promoţiile şi evenimentele lor, şi să facă toate astea cu o perioadă de graţie destul de mare ca să atragă rezervările solide.

Ridică telefonul ca să contacteze designerul.

Rory şi Jessica – cu ajutor din partea lui Maureen – erau oameni de cuvânt. La ora cinci, Bodine avea pe birou o schiţă de propunere şi o machetă cu designul, limbajul şi punctele de preţ.

O ajustă uşor, o aprobă şi îi trimise copia aprobată designerului, mai adăugând o oră, dar socotea că merită.

Când plecă la sfârşitul zilei de lucru, privi spre Dining Hall, trecu în revistă autoturismele şi camionetele din parcare. Erau mai multe Kia şi un număr apreciabil de SUV-uri, camionete şi autoturisme ale mesenilor din afară.

Destul de bine.

Voia să ia şi ea cina. Şi mai voia şi nişte clipe liniştite, în care să nu trebuiască să aibă răspunsuri. Poate şi să se culce devreme.

După ce trase la fermă, îşi luă servieta şi intră în antreu, conturându-şi în minte o agendă de seară: Pahar cu vin. Cină. Duş lung şi fierbinte. Câteva ore în universul unei cărţi. Somn.

Suna perfect.

Simţi mirosul de la lasagna Clementinei, şi decise că exista un Dumnezeu.

Când Bodine intră în bucătărie, Clementine – toţi cei 1,80 ciolănoşi de termină-tot-din-farfurie-şi-nu-fi-impertinent-lasă-prostiile – scoase unul dintre râsetele ei cotcodăcite.

– Băiete, nu te-ai schimbat nici un pic.

– Nimic în lumea asta sau cealaltă n-ar putea să schimbe iubirea meu profundă şi trainică pentru tine.

Bodine cunoştea glasul acela, farmecul mieros şi viclean al acestuia, şi se uită spre locul unde Callen Skinner stătea rezemat de blat şi bea o bere, în timp ce Clementine încărca maşina de spălat vase.

capitolul 3

„Nu s-a schimbat nici un pic," se gândi Bodine.

Când plecase, era slab spre uscăţiv. Se mai împlinise. Picioarele lungi şi şoldurile înguste îl făceau să arate sprinten, dar se lărgise în umeri, şi chipul i se rafinase.

Avusese întotdeauna un chip frumos, dar acum unghiurile erau mai ascuţite, maxilarul era mai ferm. Îşi purta părul, care avea nuanţa blănii de căprioară iarna, mai lung decât îşi amintea ea, aşa că se ondula un pic în jurul urechilor şi peste gulerul cămăşii.

Se întrebă dacă părul încă mai forma şuviţe decolorate de soare, când stătea fără pălărie mai mult de zece minute.

El întoarse capul şi se uită direct la ea, şi ea văzu că ochii lui erau neschimbaţi: acel cenuşiu înşelător de calm, care putea să capete nuanţe de albastru sau verde.

– Salutare, Bodine.

Clementine se răsuci şi îşi înfipse pumnii în şoldurile osoase.

– Era şi timpul, fir-ar să fie! Crezi că am vreo cafenea? Ai noroc că au mai rămas şi pentru tine nişte resturi de mâncare.

– Rory e de vină. El mi-a pus în cârcă de lucru la sfârşitul zilei. Salutare, Callen.

– Spală-te pe mâini! ordonă Clementine. Aşezaţi-vă la masă!

– Gata, şefa!

– Vrei o bere? o întrebă Callen.

– Vrea un pahar de vin roşu pe care a început să-l bea fiindcă te fereşte de boli cardiace sau ceva de genul ăsta. Ăla de colo, zise Clementine arătând cu degetul.

– Chiar aşa? Ţi-l aduc eu.

Callen luă un pahar de vin şi turnă, în timp ce Bodine se spăla ascultătoare pe mâini.

– Mănâncă salata asta! Clementine îngrămădi nişte salată într-un castron, turnând ceva pe ea şi amestecând. Şi nu te obrăznici în legătură cu sosul.

– Nu, şefa. Mulţumesc, adăugă ea când Callen îi întinse paharul.

Se aşeză, luă prima înghiţitură de vin, apoi, când Clementine îi trânti un şervet în poală, luă furculiţa.

– Tu stai jos acolo şi ţine-i companie, Cal. Jumătate din timp întârzie la cină şi mănâncă singură. Jumătate din timp! O farfurie cu mâncare stă caldă în cuptor. Vezi să mănânce până la ultima înghiţitură.

– Aşa o să fac.

– Mai vrei nişte plăcintă cu mere?

– Draga mea Clem, îmi pare rău să spun că nu mai am loc pentru încă una.

– Bine, atunci. Să iei o bucată frumoasă când pleci la căbănuţă. Îl ciupi de obraz, şi zâmbetul lui izbucni ca un fulger de vară. Bine ai venit acasă! Mă duc şi eu acum.

În loc de o ciupitură de obraz, Bodine primi o palmă uşoară peste ceafă, care se încheie într-o mângâiere.

– Până la ultima înghiţitură, domniţă. Vorbim mâine-dimineaţă.

– Noapte bună, Clementine. Bodine aşteptă să se închidă uşa de la antreu, apoi lăsă să-i scape un oftat şi îşi luă iar vinul. Nu e nevoie să stai aici şi să te uiţi la mine cum mănânc.

– Să zicem că e. Jur că aş alerga să mă însor cu femeia aia fie şi numai pentru cum găteşte. Gătitul e doar un bonus. Sorbi lent din bere, uitându-se la Bodine peste sticlă. Te-ai făcut şi mai frumoasă.

– Crezi?

– Văd. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum eşti şi mai şi. Altfel, ce mai faci?

– Bine. Ocupată. Bine şi ocupată. Tu?

- Mă bucur că m-am întors. Nu eram sigur că o să mă mai întorc, aşa că şi ăsta e un bonus frumos.

- Încă n-ai avut timp să-ţi fie dor de Hollywood.

El îşi roti umerii.

- A fost o muncă bună. Interesantă. Mai grea decât crezi - mai grea decât am crezut eu când am intrat în asta.

În opinia ei, aşa era de obicei cea mai bună şi mai satisfăcătoare muncă.

- Ai obţinut ce aveai nevoie de la asta?

Ochii lui îi întâlniră din nou pe ai ei.

- Da.

- Ştiu că au trecut câţiva ani, dar vreau să spun că îmi pare rău de tatăl tău. Şi îmi pare rău că n-am fost la înmormântare.

- Mulţumesc. Îmi amintesc că erai bolnavă. Gripă sau ceva de genul ăsta.

- Sau ceva de genul ăsta. Timp de trei zile. Mai bolnavă ca niciodată şi cum n-am mai fost de-atunci.

- Dacă tot suntem la părerile de rău, mie îmi pare rău de bunul tău - străbunicul. Era un om bun.

- Cel mai bun. Ce face mama ta, Callen?

- Face bine. Îi e mai bine unde este, cu un nepoţel de răsfăţat şi altul care stă să vină. Îi vindem tatălui tău restul vechiului loc.

Bodine luă din salată.

- Nu ştiu dacă ar trebui să spun că-mi pare rău.

- Nu e nevoie. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu mai înseamnă de mult.

„Asta s-ar putea să fie adevărat", se gândi ea, „însă încă mai era dreptul lui de prim născut."

- O să-i dăm o bună întrebuinţare.

- Sunt sigur că aşa va fi. Se ridică şi scoase farfuria din cuptor. Şi uită-te la tine, Bodine, zise în timp ce-i aşeza farfuria în faţă. Conduci tot afurisitul de complex.

Cum Clementine nu era acolo să se uite chiorâş la ea, Bodine adăugă câteva doze bune din râşniţa de piper. Îi plăcea gustul piperat.

- N-o fac de una singură.

- Din câte am auzit, chiar ai putea. Am lucrat ceva pentru tine azi, adăugă el. Chase s-a gândit că cel mai bine ar fi dacă m-aş duce şi aş lucra cu Abe, din moment ce am mai făcut-o câţiva ani, ca să simt pulsul lucrurilor.

Ea ştia asta - numai pentru că Chase se gândise să-i trimită un mesaj, după ce faptul era consumat.

- Şi l-ai simţit?

- Am început să-l simt. Aşa că o să-ţi spun, dacă vrei să auzi. Aşteptă o clipă! Ea ridică din umeri şi continuă să mănânce lasagna. Sunt de acord cu Abe că ar trebui să angajezi un alt om la cai. E adevărat că poţi să iei de la fermă, dar ar fi mai bine să ai pe cineva acolo, care să şi rămână acolo. Eu pot să preiau destul de uşor de la Abe luna viitoare, când o să plece, dar tot mai ai nevoie de o persoană.

Din moment ce era de acord cu logica şi nu putea să contrazică sfatul, încuviinţă din cap.

- Lucrez la asta. Pur şi simplu n-am găsit pe nimeni încă.

- E Montana, Bodine. O să-ţi găseşti cowboy-ul.

- Nu caut doar o pereche de cizme. Făcu semn cu furculiţa, subliniindu-şi punctul de vedere. Dacă nu te-aş cunoaşte, nici tu nu i-ai putea ţine locul lui Abe.

- Corect.

- Dar te cunosc. Poate ştii pe cineva în California care vrea să schimbe peisajul.

El clătină din cap şi îşi studie berea.

- Schimbarea de peisaj are loc când te duci unde e nevoie de tine. Şi banii sunt buni, dacă şi tu eşti bun. Aş putea să sun pe cineva care îmi e dator, dar nu mi s-ar părea corect să cer cuiva să renunţe la banii ăia ca să facă nişte plimbări călare pe traseu şi să dea lecţii, să cureţe bălegarul şi să fie rândaş. Ridică privirea spre a ei. De ce aş face asta?

- N-am întrebat.

– Ba da, ai întrebat. Era timpul să vin acasă. Atunci, zâmbetul strălucitor fulgeră din nou. Şi poate că mi-a fost dor de tine şi de picioarele tale lungi, Bodine.

– Mmm-hmm!

Sunetul era şi amuzat, şi sarcastic.

– S-ar fi putut să-mi fi fost dor, dacă aş fi ştiut că te-ai făcut mai frumoasă.

– Şi mie s-ar putea să-mi fi fost dor de tine, dacă aş fi ştiut că ai umplut sacul ăla de oase.

El râse.

– Ştii ce tocmai mi-am dat seama? Chiar mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor şi de bucătăria asta. Deşi, frate, a căpătat nişte tuşe mai moderne de când am fost aici ultima oară. Uşi de hambar la o cămară destul de mare cât să le pună în valoare. O sobă strălucitoare dată dracului şi robinetul ăla care iese din perete. Clementine zice că e pentru a umple vasele pe care le pui sub el.

– Bunicile au făcut-o pe mama dependentă de emisiunile alea de amenajări interioare. L-a înnebunit pe tata până l-a convins să redecoreze.

– Mi-a mai fost dor de ceva. Aş vrea să mă duc să le văd pe nana şi pe Miss Fancy.

– Le-ar face plăcere. Ai tot ce-ţi trebuie în căbănuţă?

– Mai mult decât atât. E şi mai modernă decât era pe când eu şi Chase ne strecuram acolo să ne punem la cale aventurile.

– Şi pe mine mă încuiaţi pe dinafară.

Încă era un pic amărâtă în legătură cu asta, îşi dădu ea seama.

– Păi, tu erai o *femelă*.

Ea râse la asta, la tonul lui făcut să sune în mod ingenios îngrozit. Poate că şi ei îi fusese un pic dor de el.

– Puteam să călăresc la fel de bine ca voi doi.

– Puteai. Asta mă enerva la culme. Chase zicea că ai pierdut-o pe Wonder acum câteva ierni.

Bodine o călărise, o iubise şi o îngrijise pe scumpa iapă de când aveau amândouă doi ani.

- Aproape mi-a frânt inima. Cu şase luni înainte să pot să-mi aleg alt cal.

- Ai ales bine. Leo al tău are creier şi spirit. Mai vrei un pahar din vinul ăla?

Ea se gândi.

- Jumătate.

- Ce rost are jumătate din ceva?

- E mai mult decât nimic.

- Pare un compromis. Dar el se ridică, luă sticla şi o puse pe masă. Se pare că ai terminat tot din farfurie, aşa că eu mi-am îndeplinit misiunea dată de Clementine. Ar trebui să plec.

- Nu vrei plăcinta aia?

- Nu. Dacă o iau, o să stea acolo, încercând să mă seducă s-o mănânc, şi n-aş mai putea să dorm. Mi-a părut bine să te văd, Bo.

- Şi mie.

După ce el plecă, ea rămase un moment, făcând bilanţul, frecând absentă briceagul pe care îl purta în buzunarul din faţă tot timpul. Cel pe care i-l dăduse el la a douăsprezecea ei aniversare.

Poate, doar poate, mai simţea încă un pic din pasiunea aceea. Doar o mică pâlpâire din ea. Nu avea de ce să-şi facă griji, nu era cazul să facă nimic. Doar o mică pâlpâire la vederea bărbatului în care se transformase băiatul pentru care inima ei simţise tresăriri adolescentine.

Era bine de ştiut, de recunoscut şi de pus frumos deoparte.

Luă sticla de vin şi turnă exact o jumătate de pahar.

Era mai mult decât nimic.

1991

Îi ordonase să-i zică *domnule*. Alice îi memorase fiecare linie a feţei, timbrul exact al vocii. Când urma să evadeze, intenţiona să spună poliţiei că avea aproximativ

patruzeci de ani, era alb, în jur de 1,80, poate şaptezeci de kilograme. Genul vânjos şi foarte puternic. Avea ochi căprui şi păr castaniu. Avea o cicatrice încreţită pe şoldul stâng, lungă de vreo doi-trei centimetri, şi un semn din naştere cafeniu pe exteriorul coapsei drepte. Mirosea adesea a piele, bere şi ulei de pistol.

Urma să-l descrie unui desenator de la poliţie.

Avusese la dispoziţie mai bine de o lună să se blestească că nu acordase mai multă atenţie camionetei. Nici măcar culoarea acesteia nu i se întipărise în memorie, deşi se gândea - de cele mai multe ori - că era albastru decolorat, ruginită. Nu putea să le dea numărul de înmatriculare, şi poate că el, oricum, furase camioneta. Dar ar fi putut să-l descrie pe el de la pălăria de văcar până la ghetele Durango zgâriate.

Dacă nu reuşea să-l omoare mai întâi.

Visa la asta, la cum punea cumva mâna pe un cuţit sau pe un pistol, sau pe o frânghie, şi folosea asta să-l omoare data viitoare când auzea uşa pivniţei deschizându-se, data viitoare când auzea cizmele călcând apăsat în jos pe scări, spre închisoarea ei.

Habar nu avea unde se afla, dacă era încă în Montana sau dacă o dusese în Idaho sau în Wyoming. Ar fi putut şi să o ducă pe lună, probabil.

Închisoarea ei avea ciment pe jos şi pereţi acoperiţi cu lambriuri ieftine. Nu avea nici o fereastră, ci numai o singură uşă la capătul de sus al unui şir de trepte şubrede.

Avea o toaletă, o chiuvetă prinsă în perete, un duş sărăcăcios, cu un cap mobil. La fel ca aerul din încăpere, apa de la duş nu venea niciodată caldă.

Ca şi cum ar fi vrut să-i ofere intimitate, el montase o perdea ordinară, care separa toaleta de restul încăperii.

Restul însemna zece paşi pătraţi - ştia, fiindcă îl măsurase cu pasul de nenumărate ori, încordându-se împotriva cătuşei prinse de piciorul drept, care o împiedica să urce mai mult de două din cele mai de jos trepte. Conţinea un pat pliant, o masă fixată în ciment,

o lampă fixată de masă. Un urs care se cățăra într-un copac forma baza pentru corpul de iluminat și becul de patruzeci de wați.

Deși îi luase rucsacul, îi lăsase o periuță de dinți, pastă de dinți, săpun, șampon și ordinul de a le utiliza, căci cerea respectarea cu evlavie a curățeniei.

Îi dăduse un singur prosop, care zgâria, și o cârpă de baie, precum și două pături, din fericire călduroase. Pe masă stătea o Biblie.

Pentru mâncare, o veche cutie de lemn pentru combustibil solid, în care era o cutie de Cheerios, o bucată de pâine albă, borcănele de unt de arahide și jeleu de struguri, câteva mere – după cum susținea domnul, acestea țineau doctorul departe. Avea un singur castron, de plastic, și o singură lingură, de plastic.

El îi aducea cina. Era singura modalitate sigură prin care ea știa că mai trecuse încă o zi. De obicei, era un fel de tocană, iar, ocazional, un burger gras.

La început refuzase să mănânce, în schimb țipase și se dezlănțuise împotriva lui.

Așa că el o bătuse până o lăsase fără cunoștință și îi luase păturile. În următoarele douăzeci și patru de ore, un coșmar de durere și frisoanele o convinseseră să mănânce. Pentru a-și păstra forțele ca să poată să evadeze.

Ticălosul o răsplătise cu un baton de ciocolată.

Încercase să implore, să promită recompense – familia ei i-ar fi dat bani dacă o lăsa să plece. El îi spusese că acum era proprietatea lui. Deși fusese în mod clar o târfă înainte ca el s-o fi salvat de pe marginea drumului, acum ea era responsabilitatea lui. Și avea să facă cu ea ce dorea.

Îi sugeră să citească Biblia, în care era scris că o femeie era menită să fie sub dominația unui bărbat, că Dumnezeu crease femeia din coasta lui Adam ca să-i servească drept nevastă și să-i poarte copiii.

Când îl făcuse fiu de căței nebun, laș nenorocit, el își pusese deoparte castronul cu tocană. Cu pumnul

strâns îi spărsese nasul şi apoi o lăsase plângând în propriul sânge.

Prima dată când o violase, se luptase ca o nebună. Deşi o bătuse să îi înăbuşe dorinţa de a se opune, ea se luptase, ţipase, implorase la fiecare viol, zi după zi, până ce zilele se amestecau în confuzie.

Într-una dintre acele zile, îi adusese o felie de bacon prăjită, tăiată în bucăţi de mărimea unei înghiţituri, o grămăjoară de piure de cartofi cu sos roşu, o lingură de mazăre poroasă şi un biscuit. Îi dăduse chiar şi un şervet roşu în carouri, pliat într-un triunghi, lăsând-o fără grai.

– E cina noastră de Crăciun, îi zisese şi se aşezase pe trepte să-şi mănânce propria mâncare. Vreau să te văd mâncând în semn de mulţumire că m-am chinuit să prepar asta.

– Crăciun. Totul din interiorul ei se revărsa şi se cutremura. E Crăciunul?

– Nu mă dau în vânt după toate prostiile alea cu daruri şi pomi împodobiţi, şi alte fleacuri. E o zi în care sărbătorim naşterea lui Iisus. Deci o masă bună e suficient pentru asta. Mănâncă!

– Este Crăciunul. Te rog, te rog, Doamne, te rog, lasă-mă să plec! Vreau să mă duc acasă! Vreau la mama! Vreau...

– Tacă-ţi gura cu dorinţele tale! o repezi el, iar capul ei zvâcni înapoi ca după o lovitură. Dacă mă ridic de-aici înainte să termin de mâncat, e de rău. Ai grijă şi mănâncă ce-ţi dau!

Se folosi de lingură, reuşind să ia nişte bacon şi să o mestece, chiar dacă maxilarul încă o durea din cauza bătăii primite de la el cu câteva zile înainte.

– Îţi creez atâtea probleme. De peste o lună, se gândi ea. Fusese mai bine de o lună în gaura asta din pământ, cu maniacul ăsta. Nu mai bine îţi iei pe cineva – o nevastă, cum spune Biblia – care să îţi poarte de grijă? Să-ţi gătească?

– O să înveţi tu, zise el mâncând cu un calm şi o răbdare înşelătoare, de care ea deja învăţase să se teamă.

- Dar... eu știu să gătesc. Sunt o bucătăreasă destul de bună. Dacă m-ai lăsa să vin sus, aș putea să-ți gătesc.

- E ceva în neregulă cu ce mănânci?

- A, nu! Mâncă o parte din cartofii cleioși. Știu că te-ai străduit să prepari asta. Dar aș putea să preiau eu sarcina, să gătesc și să fac curățenie, să fiu o soție adevărată.

- Ți se pare că sunt prost, Esther?

Încetase cu săptămâni înainte să-i mai strige că o chema Alice.

- Nu, domnule! Sigur că nu!

- Crezi că sunt atât de prost, atât de slab la seducția unei femei, că nu știu că o să încerci să fugi dacă urci scările alea? Gura i se strâmbă. Ochii i se întunecară cumplit. Poate că mai întâi ai încerca să-mi înfigi un cuțit de bucătărie în gâtlej.

- Niciodată n-aș...

- Tacă-ți gura mincinoasă! N-am să te pedepsesc cum meriți fiindcă zici că sunt prost, pentru că este nașterea Pruncului Iisus. Nu-mi pune răbdarea la încercare cu asta!

Când ea se supuse și mâncă în tăcere, el încuviință din cap.

- O să înveți. Și când o să consider că ai învățat suficient și destul de bine, s-ar putea să te las să urci. Dar deocamdată ai aici tot ce-ți trebuie.

- Pot să te întreb ceva, te rog?

- Poți. Însă nu înseamnă că vei primi și răspuns.

- Ai putea să-mi aduci mănușile și încă o pereche de șosete care erau în bagajul meu. Îmi îngheață mâinile și picioarele. Mă tem că o să mă îmbolnăvesc. Dacă mă prinde o răceală, ți-aș face și mai multe probleme decât deja îți fac.

El o studie lung, în tăcere.

- Poate o să iau asta în considerare.

- Mulțumesc! Cuvintele voiau să rămână în gât, precum mâncarea, dar le forță să iasă. Mulțumesc, domnule!

– Poate o să iau asta în considerare, repetă el. Dacă îmi arăţi respectul cuvenit. Ridică-te în picioare!

Ea lăsă farfuria de carton pe masa de lângă pat şi se ridică.

– Dezbracă-te şi întinde-te pe patul pe care ţi l-am dat. O să iau ce mi se cuvine de drept, şi de data asta n-ai să te mai lupţi cu mine.

Ea se gândi la degerăturile de la mâini şi de la picioare, la frigul constant. Oricum urma să o violeze. Ce sens avea să mai ia şi bătaie pe deasupra?

Îşi scoase hanoracul şi cămaşa pe care o purta pe sub acesta. Avea inima prea uscată pentru lacrimi acum, când îşi scoase şosetele mai mult decât uzate de la plimbarea pe cimentul gol. Îşi trase în jos blugii, scoase piciorul stâng şi împinse restul în jos, unde avea cătuşa prinsă de gleznă.

Se întinse pe pat şi îl aşteptă să se dezbrace, îl aşteptă să se lase greu pe ea, să se împingă în interiorul ei, să gâfâie şi să grohăie, să grohăie şi să gâfâie.

Se gândise că acela fusese momentul în care cedase, în care consimţise la viol pentru o pereche de şosete.

Dar când se gândise din nou la acea noapte, după ce aflase că anul s-a schimbat, în timp ce se apleca peste toaletă, îngreţoşată şi ameţită în fiecare dimineaţă, timp de o săptămână întreagă, ştiuse că nu acela fusese momentul.

Punctul în care cedase fusese momentul în care descoperise că-i purta în pântec copilul.

Se temea să-i spună; se temea să nu-i spună. Se gândea la sinucidere, pentru că asta era, cu siguranţă, alegerea cea mai umană pentru ea şi pentru ceea ce el însămânţase în ea.

Dar îi lipseau coloana vertebrală şi mijloacele.

Poate că urma să facă el asta pentru ea, se gândi Alice ghemuindu-se pe pat. Când avea să afle că era însărcinată, urma s-o bată pur şi simplu până la moarte. Şi totul avea să se termine.

Se gândi la mama ei, la sora ei, la bunicii, unchii, mătuşile şi verii ei. Se gândi la fermă, la cum arăta, probabil, ca o carte poştală în zăpada de ianuarie. Nu o căutau, îşi aminti ea. Încuiase ea însăşi acea uşă, arsese acel pod, tăiase acea linie. Şi n-ar fi găsit-o în gaura asta de şobolan.

Ar fi vrut să le poată spune că îi părea rău că făcuse ce făcuse. Atât de furioasă, atât de plină de ea însăşi, că nu-i păsase ce simţeau ei. Nu crezuse că lor le păsa. Ar fi vrut să fi putut să le spună că venea acasă.

Când auzi uşa deschizându-se şi apoi paşi de cizme, se cutremură. Nu de frică, cât de resemnare.

- Saltă-ţi fundul leneş din patul ăla şi mănâncă!

- Mi-e rău!

- O să-ţi fie şi mai rău dacă nu faci ce-ţi spun.

- Am nevoie de un doctor.

O apucă de păr şi o ridică. Ea ţipă şi îşi acoperi faţa.

- Te rog, te rog! Sunt însărcinată! Sunt însărcinată!

El înteţi strânsoarea din păr când îi smuci faţa în sus.

- Nu încerca cu mine vreun truc de-al tău de târfă.

- Sunt însărcinată. O zise calm acum, sigură că se afla în faţa morţii. Încerca să se pregătească pentru asta. Mi-a fost rău în fiecare dimineaţă, timp de şase zile la rând. Nu mi-a mai venit ciclul de când m-ai adus aici. Nu mi-a venit în decembrie, acum ar fi trebuit să-mi vină în ianuarie. Am pierdut evidenţa timpului până când ai zis că e Crăciunul. Sunt însărcinată.

Când el îi dădu drumul la păr, se lăsă din nou pe pat.

- Atunci sunt de-a dreptul mulţumit.

- Ce!?

- Ai probleme cu auzul, Esther? Sunt mulţumit!

Se uită la el, apoi închise pur şi simplu ochii.

- Ai vrut să mă laşi însărcinată.

- Trebuie să mergem mai departe şi să ne înmulţim. Asta e scopul tău pe acest pământ, să naşti copii.

Ea rămase întinsă în tăcere, dădu resemnarea deoparte şi lăsă să se ivească o aşchie de speranţă.

- Trebuie să văd un doctor, domnule.

- Corpul tău e făcut pentru aşa ceva. Doctorii doar bagă frica în oameni, ca să se îmbogăţească.

El voia copilul, îşi aminti ea.

- Vrem un copil sănătos. Am nevoie de vitamine prenatale şi de îngrijire. Dacă eu mă îmbolnăvesc, se îmbolnăveşte şi copilul din mine.

Focul acela, focul nebun din ochii lui.

- Crezi că vreun escroc de doctor ştie mai bine decât mine?

- Nu! Nu! Vreau doar ce e cel mai bine pentru copil.

- O să-ţi spun eu ce e cel mai bine. Te ridici şi mănânci ce ţi-am adus. O să renunţăm la relaţii până suntem siguri că e bine plantat în tine.

Îi aduse o mică sursă de încălzire portabilă şi un fotoliu. Aduse un mic frigider în cameră, unde o aprovizionă cu lapte, fructe şi legume crude. O hrăni cu mai multă carne decât înainte şi îi dădu să ia zilnic vitamine.

Când simţi că era destul de sănătoasă, continuă violurile, dar cu o frecvenţă mai mică. Când o bătea, o lovea peste faţă cu palma deschisă.

Când burta îi crescu, el îi aduse rochii mari, largi, pe care ea le ura, şi o pereche de papuci peste care ea vărsă lacrimi de recunoştinţă. Fixă pe perete un calendar, marcând el însuşi zilele, şi astfel ea îşi văzu zilele vieţii târându-se.

Cu siguranţă că avea să-i dea voie să urce odată ce copilul venea pe lume. El voia copilul, aşa că urma să o lase să vină sus cu copilul.

Şi apoi...

Avea nevoie de timp, calculă Alice în timp ce stătea în fotoliul din apropierea încălzitorului cu randament scăzut, iar copilul lovea şi se agita în interiorul ei.

Ar trebui să-l facă să creadă că urma să rămână, că avea să fie ascultătoare, că era înfrântă. Şi când urma să aibă o bună imagine a locului, ca să poată planifica cel mai bun mod de a pleca, avea să fugă. Să-l ucidă, dacă avea ocazia, dar să fugă. Trăia cu gândul la asta, la copilul care stătea să vină, la copilul care avea să-i deschidă uşa spre scăpare.

Un mijloc pentru a atinge un scop – şi nimic altceva pentru ea, aşa era chestia asta pe care el o pusese cu forţa în interiorul ei.

Când avea să urce, să-şi recapete forţele, să ştie unde era, când garda domnului avea să fie suficient de jos – urma să fugă.

De Crăciunul viitor avea să fie acasă, în siguranţă, iar ticălosul urma să fie mort sau în închisoare. Copilul... nu putea să se gândească la asta.

Nu voia.

La sfârşitul lui septembrie, în cea de-a unsprezecea lună de captivitate, travaliul începu ca o durere sâcâitoare de spate. Începu să se plimbe, încercând s-o uşureze, se aşeză în fotoliu, se ghemui pe pat, dar nu se uşura. Se răspândea, de jur împrejurul burţii, devenind tot mai puternică.

Când i se rupse apa, începu să ţipe. Ţipa cum n-o mai făcuse din primele săptămâni în pivniţă. Şi, ca şi atunci, nu veni nimeni.

Îngrozită, se târî pe pat, în timp ce durerile creşteau în intensitate, tot mai apropiate una de alta. Gâtul ei striga după apă, făcând-o să se ridice între contracţii ca să bea un pic de la chiuvetă, într-una din cănile Dixie cu care o înzestrase el.

La zece ore de la apariţia primei dureri, uşa din capul scărilor se deschise.

– Ajută-mă! Te rog, te rog, ajută-mă!

El coborî rapid şi se opri încruntat înainte să-şi aşeze pălăria înapoi pe cap.

- Te rog, doare! Mă doare așa de rău! Am nevoie de un doctor. Of, Doamne, am nevoie de ajutor!

- O femeie naște copii în sânge și durere. Nici tu nu ești cu nimic diferită. E o zi bună. O zi frumoasă. Fiul meu vine pe lume.

- Nu pleca! Începu să suspine când el începu să urce treptele. O, Doamne, nu mă lăsa!

Apoi durerea o lăsă fără nimic altceva decât un țipăt de jale.

El se întoarse cu un teanc de prosoape vechi, mai curând un morman de zdrențe, o găleată galvanizată cu apă și un cuțit într-o teacă prinsă la centură.

- Te rog, cheamă un doctor! Cred că ceva este în neregulă.

- Nu e nimic în neregulă. E pedeapsa Evei, asta-i tot. Îi ridică rochia și își vârî degetele în ea, așa că o durere proaspătă erupse. Se pare că ești gata. Dă-i înainte și țipă cât vrei. Nu te aude nimeni. O să-mi aduc fiul pe lume. O să-l aduc cu mâinile mele, pe pământul meu. Știu ce fac. Am ajutat să fie fătați o mulțime de viței la viața mea, și e cam la fel.

Avea s-o rupă în două monstrul ăsta pe care îl pusese el în ea. Înnebunită de durere, îl lovi și încercă să se îndepărteze. Apoi pur și simplu plânse, epuizată, când o părăsi din nou.

Se luptă din nou, țipând până răguși, când el se întoarse cu o funie și o legă de pat.

- Pentru binele tău, zise el. Acum, începi să-mi împingi fiul afară. Împinge, n-auzi? Altfel te tai să-l scot din tine.

Leoarcă de transpirație și complet epuizată, Alice împinse. Nu avea cum să reziste nevoii urgente de a o face, cu toată durerea care o sfâșia.

- Îi văd capul, ia uite ce cap frumos. Deja are și ceva păr. Împinge!

Ea adună toată forța ce-i mai rămăsese și țipă la ultima durere, de nedescris. Când rămase fără vlagă de extenuare, auzi un plâns mieunat.

- A ieşit? A ieşit?

- Ai născut o femelă.

Se simţea ca drogată, ca ieşită din propriul corp, şi prin perdeaua de lacrimi şi sudoare îl văzu ţinând în sus un copil care se zbătea, un copil lucios de sânge şi mâzgă.

- O fată.

Ochii lui, când îi întâlniră pe ai lui Alice, erau fără viaţă şi reci, şi o făcu să treacă printr-o frică proaspătă.

- Un bărbat are nevoie de un fiu.

Puse copilul pe ea şi trase nişte sfori din buzunar.

- Pune-o la piept, ordonă în timp ce legă coarda.

- Eu... eu nu pot. Am braţele legate.

Cu faţa ca o mască rece, el smulse cuţitul din centură. Alice se arcui instinctiv, zbătându-se în frânghie, disperată să-şi înfăşoare braţele în jurul copilului, să-l protejeze.

Dar el tăie cordonul, apoi frânghia.

- Trebuie să elimini placenta.

Apucă o altă găleată, în timp ce plânsul copilului crescu în volum, iar Alice îşi strânse mâinile în jurul bebeluşului. O durere nouă o prinse nepregătită, dar nu mai era la fel de rău ca înainte. El aruncă placenta în găleată.

- Închide-i gura să nu mai miorlăie. Curăţ-o şi pe ea, şi pe tine. Începu să urce scările şi aruncă o ultimă privire înapoi. Un bărbat are nevoie de un fiu şi îl merită.

După ce el trânti uşa, Alice se întinse pe patul murdar, cu copilul plângând şi zbătându-se pe ea. Nu voia să alăpteze copilul, oricum nu ştia cum. Nu voia să fie singură cu chestia asta. Nu voia să se uite la chestia asta. Dar se uită, se uită şi văzu cât de neajutorată stă pe ea, chestia asta care crescuse în interiorul ei.

Acest copil. Această fiică.

- E OK! O să fie OK!

Se întoarse, ridicându-se în capul oaselor, în timp ce legăna copilul şi îi ghida gura la sân. Chestia cotrobăi

cu gura o clipă, cu ochii lungi şi orbi, apoi ea simţi smucitura şi trasul, când copilul supse.

– Aşa, da, aşa! O să fie bine. Îi mângâie capul mic, cântând încet, şi simţi imposibila iubire. Eşti a mea, nu a lui. Doar a mea. Eşti Cora. Ăsta e numele bunicii tale. Tu eşti Cora mea acum, şi eu o să am grijă de tine.

O lăsase singură timp de trei zile, iar ea se temuse că nu avea să se mai întoarcă. Cu piciorul încătuşat, nu putea să ajungă la uşă, nu putea să găsească o cale de ieşire.

Dacă ar fi avut ceva ascuţit, ar fi încercat, poate, să-şi taie propriul picior.

Proviziile insuficiente începură să se diminueze, dar avea prosoape pentru copil, cârpe pe care le clătea şi le săpunea din nou şi din nou, ca să o ţină curată pe micuţa Cora.

Se aşeza în fotoliu, cu copilul în braţe, cântând cântece, liniştind-o pe Cora ori de câte ori era agitată. Plimba copilul, îi săruta capul cu puf, se minuna de degetele ei drăguţe de la mâini şi de la picioare.

Uşa se deschise din nou.

Alice ţinu copilul mai strâns când el coborî pe scări, cărând un sac cu provizii.

– Ai aici tot ce ai nevoie. Se întoarse şi se uită la copilul din braţele ei. Ia s-o văd!

Chiar dacă ar fi putut să-i rupă gâtul cu dinţii, nu putea să desfacă cătuşa. Trebuia să-l calmeze şi să-l vrăjească, aşa că zâmbi.

– Fiica ta e frumoasă şi perfectă, domnule. Şi e un copil tare bun. Abia dacă plânge, şi numai dacă îi e foame sau e murdară. Am putea să folosim, cu siguranţă, nişte scutece, şi nişte...

– Am zis să mă laşi s-o văd.

– Acum a adormit. Cred că are ochii tăi. Şi bărbia.

Nu, nu avea, dar o minciună putea să calmeze şi să vrăjească.

– Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat să o aduc pe lume, că m-ai ajutat s-o fac.

Când el mormăi şi se lăsă pe vine, Alice se relaxă doar un pic. Ea nu vedea privirea care pulsa în ochii lui.

Dar el smulse copilul atât de repede, încât Cora se trezi cu un plâns şocat, şi Alice sări de pe scaun.

- Pare destul de sănătoasă.

- E sănătoasă. E perfectă. Te rog, pot să o opresc din plâns. Doar lasă-mă să...

El se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre scări, cu Alice pe urmele lui, cu lanţul lovindu-se de ciment până când se întinse la maximum.

- Unde te duci? Unde o duci?

Pe jumătate nebună, Alice îi sări în spinare; el o lovi ca pe o muscă şi porni să urce scările cu paşi mari. Se opri să se uite înapoi cum ea se întindea inutil în cătuşă.

- N-am nici un folos de pe urma fiicelor. O să aibă altcineva. Şi o să plătească o sumă echitabilă pentru asta.

- Nu, nu, te rog! O să am eu grijă de ea. N-o să-ţi facă nici un necaz. N-o lua! Nu-i face rău!

- E sânge din sângele meu, aşa că n-o să-i fac nici un rău. Dar n-am nici un folos de pe urma fiicelor. Ai face bine să-mi faci un fiu, Esther. Ai face bine să faci asta.

Alice se întinse în cătuşă până când începu să-i picure sânge din gleznă şi ţipă până când gâtul începu să-i ardă ca acidul.

Când se prăbuşi pe ciment, plângând în disperare absolută, când ştiu că nu avea să-şi mai vadă copila niciodată, atunci fu momentul în care cedă, în sfârşit.

capitolul 4

În zilele noastre

Cu adăugarea conferinţei scriitorilor şi concursul de sculptură în zăpadă şi cu variatele evenimente şi oferte speciale de vacanţă destinate să sporească interesul

pentru Ziua Îndrăgostiților, Bodine parcurse CV-uri și recomandări de la diverși manageri.

Făcu propriile alegeri - o proaspătă absolventă de facultate care căuta o poziție în domeniul ospitalității, o mamă ai cărei copii crescuseră și plecaseră de acasă, cu experiență în menaj, tânărul om de la cai în căutarea unui loc de muncă cu normă întreagă sau cu jumătate de normă, câteva solicitări pentru personal de servire, un maseur experimentat care tocmai se mutase din Boulder.

Spicui prin alte câteva și evaluă prioritățile.

Aveau nevoie de altă menajeră, căci nevasta lui Abe, Edda, urma să lase liber postul, când plecau în Arizona. Și solicitanta părea potrivită. Le trebuia, cu siguranță, încă un cowboy și personal de servire.

Evaluă absolventa de facultate, care părea gata să accepte orice post putea primi. CV solid, note bune, localnică.

Înarmată cu dosarul acesteia, se duse s-o caute pe Jessica. Bodine o găsi în Dining Hall, unde era împreună cu managerul restaurantului.

- Grozav! Cei doi oameni pe care voiam să-i văd. Jake, m-am uitat peste cele două solicitări pentru personalul de servire pe care mi le-ai trimis.

- Carrie Ann și-a dat acordul pentru ele, zise el, referindu-se la chelnerița cu ochi de vultur și cu o vechime de doisprezece ani.

- Așa zic și eu. Ai OK-ul meu, dacă vrei să le aduci. O să ai timp să vezi dacă fac față, înainte de rezervările de vacanță.

- Foarte bine. Suntem de acord în privința asta, Jessica?

- La punct și virgulă. Cred că evenimentul Hobart o să fie o lovitură din toate punctele de vedere. Mulțumesc, Jake!

- Poți să fii sigură. O să văd cum fac ca noul personal să înceapă săptămâna asta.

Când el plecă, Bodine se întoarse spre Jessica.

- Ce părere ai despre o asistentă/stagiară pentru tine?

- Îl am pe Will. În ochii albaştri şi reci pâlpâi alarma. Doar nu vrei să-l concediezi pe Will?

- Nu, vreau să mai aduc pe cineva. În principiu. E nepoata unei prietene de-a mamei, dar are calificări bune, continuă Bodine. Specializată în domeniul ospitalităţii, a avut un loc de muncă la un hotel din Billings după absolvire, dar mama ei a căzut zdravăn luna trecută, şi ea a venit acasă s-o ajute. Ar vrea să rămână undeva mai aproape de casă. E tânără, dar are referinţe excelente. Îmi place, zise Bodine. Mi se pare că ai putea să o pregăteşti pentru Bodine.

- Tu eşti şefa.

- Păi, da, şi am de gând să o angajez oricum. Dar dacă, după ce te uiţi peste CV-ul ei, n-ai să vrei să o iei să lucreze pentru tine, atunci o s-o angajez la activităţi sau pe vânzări, pentru început.

- O să mă uit peste dosar. Jessica îl luă de la Bodine. Cheam-o la un interviu!

- Mie îmi convine aşa. Anunţă-mă când poţi, cât de repede poţi.

- Bine. Jessica puse dosarul deoparte şi intră pe tabletă. Ai vorbit cu Rory?

- Nu de la micul dejun încoace. De ce?

- Avem două rezervări pentru Feeria Sculptură în zăpadă.

- Deja? Abia l-am pus pe site în dimineaţa asta.

- Exact!

Cu un zâmbet îngâmfat, Jessica toastă cu sticla de apă. Bodine bătu uşor dosarul cu palma.

- Se pare că aş face bine să mă ocup de angajarea şi mai multor oameni pentru sezonul de iarnă. Pot să te întreb ceva?

- Sigur!

- De ce porţi tocuri în fiecare zi, când petreci tot atât de mult timp alergând de colo-colo ca şi stând jos?

Probabil chiar mai mult timp, se corectă ea. Pesemne că îţi fac răni până la sfârşitul zilei.

Jessica ridică din sprâncene; privirea îi căzu pe picioarele lui Bodine.

– Tu de ce porţi cizme superbe în fiecare zi? Purtăm ceea ce suntem, Bodine.

Bodine se uită în jos, la cizmele ei Dingos fumurii cu catarame pe părţi. Chiar erau superbe.

– Eu chiar sunt cizmele mele.

– Şi blugii tăi Levi's şi, în cele mai multe zile – cum ar fi azi – vesta ta elegantă. Chiar îţi admir colecţia de veste elegante.

Amuzată, Bodine trase de tivul vestei cu dungi subţiri albastre şi verzi. Putea fi considerată elegantă, presupunea.

– Reprezintă compromisul meu între un costum şi doar blugi.

– Îţi stă bine.

– Mă rog. Bodine îşi aruncă peste umăr părul – în acea zi îl purta prins într-o coadă împletită lungă. O să-mi iau cizmele superbe şi vesta elegantă şi o să mă duc să vorbesc cu Abe. Am o cerere de angajare şi pentru el, şi alta pentru Oraşul Zen. Dădu să plece, apoi se întoarse. Aş începe să plâng dacă aş sta două ore în pantofii ăia ai tăi.

– Eşti mai tare de-atât.

– Aş plânge în sinea mea, rectifică Bodine.

Îşi luă haina şi pălăria din birou. Conform programului ei, Abe ar fi trebuit să fi încheiat două lecţii la Centrul de echitaţie.

Sări în camionetă şi conduse pe drumul sinuos zece minute prin complex, în drum spre centru.

Străbătu marea arenă, în direcţia mirosului de cai şi a sunetului de chicotit nervos.

– Te descurci bine, Deb, foarte bine. Călcâiele jos, Jim! Aşa!

Se apropie mai mult, încruntându-se, şi văzu cum Callen, şi nu Abe, încălecase şi ţinea o lecţie.

Un cuplu de novici, fără îndoială, dar Callen îi ţinea sub control.

„Bărbatul ăsta ştie să stea pe un cal", cugetă ea. La fel de uşor cum altcineva ar putea să stea pe un fotoliu.

Îi pusese pe novici pe nişte cai de încredere – deşi murgul pe care îl numeau Biff putea să fie la fel de leneş ca un adolescent într-o dimineaţă de vară. El tropăia sub bărbat, în timp ce chicotitul nervos o călărea pe cooperanta Maybelle.

– Sunteţi gata să încercaţi din nou un pic de trap? îi întrebă Callen.

– O, Doamne, cred că da. Femeia se uită la Jim peste arenă. Cred că da, nu?

– Hai să mergem!

– Spuneţi-le ce vreţi, îi sfătui Callen.

Fundurile loveau pielea destul de tare, că o făcură pe Bodine să se crispeze, dar ambii elevi reuşiră să străbată în cerc toată arena, într-un trap uşor.

– Continuaţi şi schimbaţi poziţia, mergeţi în cealaltă direcţie. Aţi înţeles acum. Dă-i pinteni, Jim! Mai mult stă decât merge. Aşa!

Callen luă şi el un cal – unul superb, cafeniu, pe care Bodine nu-l recunoscu – şi călări într-un cerc strâns, ca să-i ţină pe cei doi călăreţi sub observaţie. Când o văzu pe Bodine, îşi atinse borul pălăriei.

– Vreţi să încercaţi acum un galop? Coatele jos, Deb! îi instrui el când ei se hurducară cu un alt chicotit. Hai că poţi! Arată-i ce vrei!

– Sunt un pic... OK! Cu buzele strânse într-o linie fermă, Deb se zgâlţâi în şa şi scoase un ţipăt ascuţit când iapa porni lin într-un galop blând. O, Doamne! Am reuşit. Jim!

– Ştiu, iubito. Călărim!

Făcură ocolul de două ori şi, deşi femeia se mişca înainte şi înapoi în şa, ca un metronom, avea un zâmbet imens întipărit pe faţă.

– Aduceţi-i înapoi acum, aşa, doar mers lejer. V-aţi descurcat de minune.

- Putem să o facem din nou? Timpul s-a încheiat, adăugă Jim uitându-se la ceas. Dar...

- Încă un tur.

- Ieee! exclamă el şi, cu un oarecare entuziasm, îl făcu pe Biff să mai facă un ocol, fără tragere de inimă.

Bodine puse mâna pe un butuc de încălecare şi plecă cu el prin pământul moale, în timp ce Callen descălecă. El ridică o mână la calul său, care sufla greu, apoi rămase acolo cu un şold lăsat şi cu hăţurile aruncate în jurul grumazului.

Deb, un pic gâfâind, un pic roşie în obraji, radia uitându-se în jos la Callen.

- Jim m-a mituit să vin aici cu o pereche de cizme care mi-au căzut cu tronc la un magazin de la complex. A fost incredibil de distractiv! Cum mă dau jos?

Callen râse şi îi ţinu calul lui Deb.

- Doar îţi balansezi piciorul peste cal şi aluneci. Butucul e chiar aici.

Stângace, dar curajoasă, Deb îşi puse picioarele pe butuc, apoi îi zâmbi lui Bodine în timp ce cobora de pe acesta.

- Bună! Lucrezi pentru Cal?

- E şefa, zise Callen. Noi toţi lucrăm pentru ea.

- A! Mă bucur să te cunosc. Deb întinse o mână. Ne-am distrat de minune, nu-i aşa, Jim? Nu credeam c-o să mă urc în viaţa mea pe un cal la un... Ce era, Cal?

- Galop mic.

- Aşa! Of, o să fiu zdrobită toată săptămâna, dar abia aştept să o fac din nou. Hai să facem o plimbare călare pe traseu, Jim!

- Înscrieţi-ne pentru asta. Jim descălecă cu un pic mai multă graţie decât partenera lui. Sau fac eu înscrierea. Am aplicaţia complexului pe telefon. Asta da idee! Jim Olster.

- Bodine Longbow.

- O, chiar şi numele tău e propriu Montanei. Îmi place aici. Abia am ajuns ieri, şi îmi place la nebunie. Ne faci o fotografie? Te superi? Deb scoase telefonul.

Cu mine, cu Jim, cu Cal şi cu caii. Îmi place pălăria ta. Acum trebuie să am şi eu o pălărie. Îmi place stilul ăla cu boruri late. Mergem la cumpărături, Jim, şi sărbătorim la Saloon. Am călărit un cal!

Bodine făcu fotografiile, sfârşind cu una în care Deb îşi apăsa obrazul de al iepei.

Când ei plecară, cu Deb încă sporovăind, Bodine duse iapa la bară ca să îi scoată şaua.

- Aş zice că avem o pereche de clienţi mulţumiţi.

- Şi chiar mai mult decât atât. Pesemne că şi-a dorit rău cizmele alea. Îi tremurau mâinile când au venit.

- Avem nişte cizme chiar foarte frumoase. Unde e Abe? El e trecut în program pentru rezervarea Olster.

- O, Doamne! Callen săltă şaua de pe cal pe bară. N-ai auzit încă. Nevasta lui a avut nişte dureri în piept, aşa că...

- Edda? Dureri în piept? Ce s-a întâmplat? Unde e?

Chiar în timp ce formula întrebările, Bodine scoase iute telefonul.

- Ia-o uşor! Am primit un mesaj de la el pe la jumătatea lecţiei. Se pare ca a suferit un mic atac de cord.

Bodine aproape avu şi ea unul.

- Un... *mic?*

- Uşor, mi s-a spus. O ţin în spital deocamdată, dar e stabilă. Eram aici când a primit el telefonul. Ieşise în oraş - era ziua ei liberă, nu? - cu câteva prietene şi a început să simtă dureri în piept. I-am spus să se ducă la ea, că îi ţin eu locul.

- Îţi mulţumesc, pe bune, dar ar fi trebuit să mă fi sunat şi pe mine cineva.

- Abe era cam tulburat - a plecat ca vântul. Eu am fost un pic ocupat să mă asigur că nu leşină clienta pe mine.

- Corect, ai dreptate. Ca să se calmeze, ea îşi scoase pălăria şi o bătu pe coapsă, în timp ce se plimba de colo-colo. Doar că... vreau detalii. E stabilă? Eşti sigur?

- Abe a zis - citez: „Ea orăcăie să plece acasă. Dar o ţin peste noapte, să-i facă nişte analize".

- Ce fel de analize? De unde ştii tu? întrebă ea înainte ca el să poată răspunde. O să verific. O să verific ce fac şi am să-l sun. Mai calmă acum, având oarecum un plan, îşi puse pălăria la loc. Ce altceva e în programul lui Abe?

- O plimbare călare pe traseu imediat, zise el înainte ca Bodine să aibă timp să-şi scoată telefonul. Ar putea s-o preia Carol. Şi o lecţie săptămânală la patru.

- Asta e cu Lessie Silk. Are doisprezece ani. Pot să o iau eu.

- Am luat-o eu, o asigură el. Chase ştie unde sunt.

- OK! Bine. O să mai angajez un ajutor. Vreau să chem pe cineva la interviu. Aveam de gând să vorbesc cu Abe despre asta, dar o să-l sun - pe noul ajutor - să vină. Dacă nu e vreun idiot, îl angajăm.

Îl contactă pe Abe, ca să afle detalii despre Edda. Îl sună pe solicitant şi programă un interviu. Şi cum Edda era responsabilă cu menajul, avea să pună personal programul la punct, din moment ce Edda nu putea să se mai întoarcă la muncă până nu îi dădeau voie doctorii ei.

- Ai rezolvat? întrebă Callen după un moment.

- O să rezolv. Uşor, zici?

- Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit Abe, aşa cum a folosit şi *stabil.*

- OK! Bodine expiră să se calmeze. Cine e flăcăul ăsta chipeş?

Scărpină grumazul de un cafeniu neobişnuit al armăsarului.

- E Sundown. Jumătatea mea mai bună. Sundown, fă cunoştinţă cu Bodine!

Callen arătă în jos cu degetul, şi calul îşi îndoi picioarele din faţă şi se înclină.

- Eşti tare deştept, zău aşa!

- Cel mai deştept afurisit de cal pe care l-am întâlnit vreodată.

Callen bătu uşor cu palma umărul lui Bodine. Sundown se apropie şi îşi puse capul unde bătuse Callen.

Bodine râse şi îşi înfăşură un braţ în jurul grumazului lui Sundown.

- De când îl ai?

- De când s-a născut - în amurg. A împlinit patru ani în mai. Îmi ajutam un prieten, între proiecte, şi iapa lui l-a fătat. Dragoste la prima vedere. L-am cumpărat pe loc, şi când a fost înţărcat şi pregătit, l-am luat la mine. Callen înfăşură frâiele în siguranţă în jurul cornului şeii. Vrei să te dai mare, Sundown?

Cu o aruncare din cap, armăsarul porni la trap spre centrul arenei.

- Şarpe cu clopoţei!

La chemarea lui Callen, Sundown se ridică pe picioarele din spate, lovind aerul cu copitele din faţă.

- Trădător.

Sundown se sprijini pe picioarele din faţă şi lovi în sus cu picioarele din spate.

- Do-si-do.

Calul dansă vesel spre stânga, îşi întoarse posteriorul şi dansă spre dreapta.

- Mânza drăguţă.

Bodine urmărea amuzată şi impresionată, în timp ce în ochii calului se ivi un fel de licărire înainte de a executa spre Bodine versiunea cabalină a unui mers bărbătesc ţanţoş.

- Pupă fata!

Sundown îşi coborî capul şi mângâie cu botul obrazul lui Bodine.

- Eşti fermecător, zise Bodine apăsându-şi şi ea buzele pe botul calului. L-ai dresat? Întotdeauna te-ai priceput, dar asta le întrece pe toate.

- Am cules câteva ponturi de la experţi, în călătoriile mele, dar lucrez aici cu calitatea întâi. Calitatea întâi absolută.

- Cu siguranţă nu pot să te contrazic.

Şi în cuvintele lui Callen strălucea iubirea, genul despre care ea ştia foarte bine că înflorea între cal şi om.

- Mai faci ghiduşii călare? Ştiu că obişnuiai să faci.

Zâmbetul rapid al lui Callen conţinea - după criteriile lui Bodine - o doză consistentă de flirt.

- Vrei să-ţi arăt acum?

- Mă gândesc doar cum am putea să atragem o mulţime de familii, o mulţime de copii, la sfârşit de săptămână, şi chiar mai mulţi când o să vină vara. Un mic spectacol în ţarcul de lângă CAB, călărie fantezistă, care să se încheie cu ghiduşiile pe care poate să le facă el? Le-ar savura ca pe îngheţată.

- Poate.

- Să zicem o jumătate de oră, şi încă o jumătate de oră să lăsăm copiii să pună întrebări, să mângâie calul. O să fii plătit în plus. Dacă eşti de acord să te gândeşti la asta, o să văd unde s-ar potrivi cel mai bine.

Sundown împunse cu capul umărul lui Callen, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Eu mă bag!"

- O să mă gândesc la asta.

- Bine, atunci mai vorbim. Ai nevoie de ajutor cu caii?

- Mă descurc foarte bine.

- Atunci, eu trebuie să plec. Dădu să plece, se întoarse şi începu să meargă înapoi în timp ce vorbea: Eşti un profesor bun, Skinner. N-aş fi bănuit că ai atâta răbdare.

- Am petrecut ceva timp dezvoltând-o.

- Considerabilă, aş spune.

Când se întoarse din nou, Callen îi admiră picioarele lungi până când ea ieşi din raza lui vizuală.

- Răbdarea nu e totul, îi zise calului său. Poate data viitoare *eu* ar trebui să pup fata.

Sundown scoase un sunet pe care nimeni nu l-ar fi confundat cu nimic altceva decât cu un râs.

Bodine stoarse tot ce putu din restul zilei şi din dimineaţa de după.

Dădu telefoanele pe care trebuia să le dea, se duse la întâlnirile pe care le avea. Prin gestul rar de închidere a uşii biroului ei, îşi asigură suficient timp neîntrerupt pentru a pune la punct programul, ca să compenseze

faptul că nu-i avea la treabă pe Edda şi pe Abe, cel puţin pentru câteva zile.

Fu mulţumită - şi uşurată - că nimeni dintre cei pe care îi redistribui din jur nu se plânse.

După ce ceru un recipient cu supă de pui de la bucătăria Dining Hall, se duse să-i vadă pe Abe şi pe Edda. Încălzi supa personal, ca să se asigure că mâncau, deşi Edda insista că era bine.

Când ajunse acasă - ratând din nou cina -, Bodine scoase cotletul de porc din încălzitor şi se aşeză jos cu farfuria şi cu laptopul, ca să facă o ultima verificare a celor pe care spera să-i angajeze. Cu o mână mânca şi cu cealaltă lucra la tastatură. Când mama ei intră în bucătărie, ridică privirea, şi cu gura plină zise:

- Mmm!

- Mi s-a părut că te-am auzit când ai intrat. N-ar trebui să lucrezi atât de târziu tot timpul, iubito.

Bodine înghiţi.

- Totul s-a dus naibii. Încerc să repar.

- Ca de obicei. Tocmai am vorbit la telefon cu Edda. Pare un pic obosită, un pic ruşinată de asta. Cred că o să beau şi eu un pic din vinul ăla. Mi-a spus că te-ai dus acolo cu supă, că ai încălzit-o pentru ei. Maureen se duse să ia un pahar şi pe drumul într-acolo se opri să o sărute pe Bodine în creştet. Eşti o fată bună.

- M-a speriat. Pare întotdeauna atât de... robustă. N-o să aibă nevoie de operaţie, dar trebuie să ia medicamente. Şi să facă nişte schimbări în stilul de viaţă. Dietă, exerciţii fizice.

- O să veghem să aibă mai multă grijă de ea. După ce se aşeză, Maureen îşi turnă vinul şi mai adăugă un pic în paharul lui Bodine. Asta e valabil şi pentru tine. Mai mult somn, mese regulate. Eu şi mama - şi tatăl tău - n-am pus bazele Bodine Resort ca să te vedem muncind toată ziua şi jumătate din noapte.

- Împrejurări speciale.

- Nu aşa e mereu? rosti Maureen în felul ei calm.

– Nu chiar. Dar chiar acum lucrez la cum să rezolv lucrurile. Mâine vin cinci oameni – lucrez repede – pentru interviuri. Şi încă unul vine poimâine.

– Şase? Jessie mi-a spus că vorbeşte cu Chelsea mâine. Am ceva de spus aici, adăugă Maureen.

– Ştiu că e nepoata lui Jane Lee Puckett, şi ştiu că tu şi doamna Puckett vă ştiţi de multă vreme.

– E mai mult decât atât, deşi asta are greutate. Jane Lee a fost ca o soră pentru mine, de când... de când sora mea a plecat, a doua zi după nuntă, şi i-a frânt inima mamei noastre. Maureen luă o înghiţitură mare de vin, apoi respiră adânc. Ea e familia mea. N-o să-ţi amintesc că v-a schimbat scutecele, şi ţie, şi lui Chase, şi lui Rory, la fel cum şi eu i-am schimbat pe copiii ei. Asta înseamnă familie, şi contează.

– Ştiu, mamă!

Maureen îndreptă spre ea o privire – una care putea şi reuşea că înăbuşe orice protest, explicaţie sau scuză.

– N-am terminat ce aveam de spus. Chelsea e inteligentă, sclipitoare şi manierată. A renunţat la o slujbă bună să se întoarcă acasă atunci când familia ei a avut nevoie de ea. Asta înseamnă calitate. Deci mi se pare că ai fi o prostuţă să n-o angajezi. Ridică o mână înainte ca Bodine să poată să vorbească. Tu trebuie să iei decizia. Te-am numit la conducere fiindcă şi tu eşti inteligentă şi sclipitoare, şi destul de manierată. Şi nu numai că ai vrut asta, ai lucrat la asta. Dar asta e tot ce am de spus.

– Cred că e important ca Jessica să facă interviul şi să aibă un cuvânt serios de spus în angajarea oricui urmează să lucreze cu ea.

– Şi ăsta e motivul pentru care eşti la conducere. Pentru că ai dreptate în privinţa asta. Mă aştept ca Jessie să nu fie bleagă şi s-o respingă pe Chelsea. Încă cinci?

– Personal de servire, menaj, om la cai şi o maseuză. N-avem neapărat nevoie chiar acum de personal în plus la Oraşul Zen, dar o să aibă timp să vadă cum lucrăm. Şi mi-a plăcut CV-ul ei. Celelalte sunt necesare,

mai ales menajul şi caii. De fapt, aş putea să folosesc alt instructor calificat pentru arenă, acum că Abe o să-şi ia ceva timp liber să o îngrijească pe Edda, şi foarte bine face. Aş putea să-i cer lui Maddie să vină o dată, de două ori pe săptămână, doar pentru lecţii, dar mi-e teamă să nu exagereze cumva.

- Încearcă o dată pe săptămână, şi spune-i clar că o concediezi dacă exagerează sau încalecă vreun cal.

- Ăsta e un compromis bun. Unul care i-ar fi trecut şi ei prin minte, dacă creierul nu i-ar fi fost supraîncărcat toată ziua. Callen a preluat lecţiile lui Abe şi azi. Am ajuns la finalul uneia ieri şi am rămas surprinsă de cât de bun e la asta. Nu m-am gândit niciodată la el ca la un profesor.

- Abilităţi ascunse? Maureen zâmbi. N-a fost niciodată aşa de sălbatic cum voiau unii să creadă. Şi Cal era un oarecare.

- Poate. Am fost mai impresionată de calul lui, un armăsar tânăr cafeniu. Face ghiduşii.

- Am auzit despre asta, dar aş vrea să văd cu ochii mei.

- L-am rugat să se gândească să dea nişte reprezentaţii la ţarcul CAB. Adulţilor le-ar plăcea foarte mult, iar copiii ar fi înnebuniţi după asta.

- Gândeşti tot timpul, Bo.

- De-aia sunt şefa.

În dimineaţa următoare, Bodine se întâlni la nouă fix cu solicitanta postului de menajeră. Îi plăcu ce văzu şi ce auzi, aşa încât chemă pe cineva din personalul de menaj, să-i ofere solicitantei un tur al unei cabane goale.

- Beth o să te aducă înapoi când terminaţi. Vino să mă vezi după, Yvonne, şi spune-mi ce crezi!

Bodine se mută din biroul ei în Dining Hall, unde managerul ei intervieva un chelner plin de speranţă. Solicitantul arăta mai tânăr decât cei douăzeci şi unu de ani ai lui. Purta o cămaşă albă, cu o cravată şnur strânsă în jurul mărului lui Adam, care tresălta nervos.

Chelneriţa lor cu vechime stătea vizavi de el, cu braţele încrucişate şi cu ochii mijiţi.

- Noi facem totul într-un anumit fel pe-aici, şi aşa merge treaba. Dacă nu ai o masă de servit, debarasezi alta. Dacă nu e aglomerat, aşezi mesele, umpli recipientele pentru condimente. Ce nu faci este să freci menta.

- Sunt muncitor, doamnă.

- Poate că eşti, poate că nu. Eu le arăt uşa imediat ălora care freacă menta. De ce vrei să lucrezi aici?

- Am nevoie de un loc de muncă bun, doamnă, ca să economisesc bani să mă întorc la şcoală, ca să fac facultatea.

- De ce trebuie să te întorci? De ce nu mai eşti acolo?

El roşi un pic, şi faţa îi deveni roz sub părul de culoarea paiului.

- Ai mei m-au ajutat cât au putut, şi am lucrat la Bigsby Café, cum se poate vedea în CV. Dar e costisitor, şi trebuie să lucrez, să economisesc, ca să mă întorc şi să termin. Bodine Resort e un loc de muncă bun şi e mai aproape de casă decât Missoula.

Bodine văzu cum Carrie Ann se înmoaie, dar se îndoia că văzuse şi bietul băiat.

- Ai avut note mari?

- O, da, doamnă!

- Ce studiezi?

- Sunt la specialitatea educaţie. Vreau să predau. La nivel elementar. Eu... Roşi şi mai tare. Vreau să formez şi să informez minţile tinere.

- Chiar aşa?

- Da, doamnă.

Carrie Ann îşi drese glasul zgomotos, cum obişnuia, şi îşi îndreptă privirea spre Bodine.

- Am de gând să te duc la Feed Bag, să-şi arăt nişte manevre. Dacă nu te dovedeşti a fi vreun idiot, te întorci aici şi vorbeşti cu Sylvia de la Resurse Umane, să-ţi facă hârtiile.

- Ă... mmm... Mă angajaţi?

- Dacă nu te dovedeşti a fi un idiot. Ia-ţi haina! Este frig afară.

Ea se ridică şi se duse la Bodine.

- O să se descurce.

- Îi spun Sylviei să-l aştepte.

Când pornea să facă asta, dădu peste Jessica, care tocmai ieşea.

- Bo, perfect. Vreau să ţi-o prezint pe Chelsea.

- Ne-am cunoscut, zise Chelsea.

Bodine o studie pe bruneta drăguţă, cu ochi de căprioară.

- Îmi pare rău, nu-mi amintesc. Îi cunosc pe mătuşa şi pe unchiul tău.

- Mi-am făcut aici petrecerea de treisprezece ani. Ne-ai luat la o plimbare călare pe traseu. Am avut parte de primul sărut adevărat de la un băiat cu care mă gândeam că o să mă mărit şi că o să avem şase copii, după plimbarea aia, aşa că mi s-a întipărit în memorie.

- Ce s-a întâmplat cu băiatul?

- S-a dovedit că lui doar îi plăcea să sărute fete, ceva ce la treisprezece ani n-am înţeles şi nici n-am apreciat.

- Mă bucur să te revăd.

- Bodine. Jessica puse un braţ în jurul umerilor lui Chelsea. O iubesc. O vreau pentru mine.

- Nu cred că vrei să spui doar că îţi place să săruţi fete, aşa că presupun că eşti angajată, Chelsea.

- Vă mulţumesc amândurora. Vreau să luaţi act de faptul că nu ţopăi şi nu ţip de bucurie, ceea ce demonstrează maturitatea şi buna mea cuviinţă. Fiindcă în sinea mea fix asta fac. O! Şi am făcut o roată!

Asta o făcu să râdă pe Bodine.

- Chiar vreau să lucrez aici. Chiar cred că pot să fac aici o treabă bună, creativă.

Chelsea se opri când Rory veni tacticos spre ele, împreună cu un alt bărbat.

- Parcă ar fi Clubul Femeilor Frumoase în şedinţă, zise Rory.

- Fratele meu, Rory - vânzări şi marketing. Ea este Chelsea Wasserman.

- Eşti nepoata lui Jane Lee. Rory întinse rapid o mână. Ea tot spunea cât de drăguţă eşti, dar mi-am imaginat că e o mătuşă afectuoasă.

- Chelsea vine la noi ca asistent de evenimente, zise Jessica. Deci o s-o vezi mai des.

- Mă bucur să aud asta. O, Bo, el este Esau LaFoy. Sal zice că ai o întâlnire cu el la ora zece.

- Da.

- Am venit un pic mai devreme. M-aş bucura să aştept în hol până termini şi eşti gata să discuţi cu mine.

Nu era mult mai în vârstă decât noul chelner, cugetă Bodine, dar nu credea că o să roşească. Ochii lui, de culoarea alunului ce bătea spre verde, rămaseră siguri şi respectuoşi.

- Nu e nevoie. Poftеşte în biroul meu!

Îi arătă drumul şi îl conduse.

Deşi erau un pic uzate, cizmele lui străluceau. Şi purta blugi Levi's curaţi, o cămaşă în carouri în stil western, o haină din denim căptuşită cu *fleece* şi pălărie neagră, pe care şi-o scoase politicos şi şi-o aşeză în poală când se aşeză pe scaunul oferit de ea.

- Deci, Esau, eşti din zona Garnet.

- Aşa e. La fel ca tata şi ca tatăl lui, înaintea lui. Mi se spune Easy, domnişoară Longbow.

- Easy. Ai călătorit ceva.

- Ici şi colo. Am urmat rodeoul o vreme, am muncit la fermă când am avut nevoie. Numele pe care ţi le-am dat în dosarul de colo o să-ţi spună că ştiu să lucrez şi cunosc caii.

- De ce ai renunţat la circuitul rodeo?

- Adevărul e că nu mi-am mai putut permite. E costisitor dacă nu câştigi bani în mod regulat, şi am luat câteva trânte urâte. Pe lângă asta, taică-meu îmbătrâneşte şi mi-am dat seama că, dacă mă îmbolnăvesc, el n-o să mai aibă pe nimeni să-l ajute când are nevoie. Avem câteva hectare la sud de Garnet. El e ca un taur de puternic,

şi se mândreşte cu asta, dar în câţiva ani s-ar putea să nu mai fie capabil să facă tot ce face acum.

– Munca de aici s-ar putea să fie sporadică în timpul sezonului de iarnă. S-ar putea să nu lucrezi patruzeci de ore pe săptămână.

– Iau ce mi se dă.

– Ai propriul cal?

– Acum nu, fiindcă a trebuit să-l vând. Aş putea, poate, să fac rost de unul dacă vrei.

Zâmbi când zise asta, lăsând la vedere incisivul stâng puţin ciobit şi un soi de farmec adormit, afabil.

„Are o faţă bună", se gândi Bodine. Un pic dur, un pic erodat, ca o mulţime de cowboy care au petrecut ore în şa, în soare şi vânt. Îşi ţinea mâinile liniştite. Acestea arătau genul de bătături pe care ea se aştepta să le vadă la cineva care lucra cu caii. Avea deja experienţă în verificarea oamenilor, şi el părea în regulă. Abandonase liceul, dar, după cum spusese el, iar cei din dosarul lui confirmau, se pricepea la cai.

– Nu e necesar să ai propriul cal. Avem animalele noastre, şi o să aducem mai mulţi cai în primăvară. Ai învăţat vreodată echitaţie?

El deschise gura, o închise la loc şi nu se grăbi să răspundă.

– Vreau slujba, deci e greu de spus nu. Nu pot să spun că am petrecut mult timp arătând cuiva cum să călărească. I-am arătat un pic cum să călărească unei fete pe care am întâlnit-o în Abilene, dar a fost doar pentru distracţie, cum ar veni. Cei mai mulţi dintre cei cu care mi-am petrecut timpul ştiau să călărească.

Nu era chiar ceea ce căutau, dar îi plăcuse fiindcă era politicos, cinstit şi destul de binevoitor.

Şi ea era la ananghie.

– E mai mult decât să lucrezi cu caii, să le cureţi copitele, să-i hrăneşti şi să-i îngrijeşti. Trebuie să ne satisfacem oaspeţii, iar unii n-au mai urcat pe un cal înainte sau n-au mai făcut-o de ani buni. Plimbările călare pe traseu sunt populare, iar cei care conduc oaspeţii

trebuie să învețe și ei: cum să combine potrivit calul și călărețul, cum să supravegheze pe traseu, ca să se asigure că un oaspete care nu deosebește un cal de o girafă nu intră în belea - și trebuie să aibă o bună experiență.

- Caii sunt mai ușor de cunoscut decât oamenii, și nici cu oamenii nu este chiar așa de greu, mi se pare, dacă ești atent.

- Nu pot să te contrazic. Ce-ar fi să mergem la Centrul de echitație, să arunci o privire la partea aceea a operațiunii, și să ne întâlnim cu șeful herghelie noastre.

El se ridică.

- M-aș bucura.

capitolul 5

Bodine reuși să ajungă acasă la timp pentru cină, evitând perdaful lui Clementine și petrecând o bună parte dintr-o oră punându-și familia la curent cu nou-veniții, în timp ce mâncau.

- Ai rezolvat o grămadă de treburi într-o singură zi, comentă Sam sorbind din cele două degete nocturne de whisky, cum îi era obiceiul după cină.

- Încă una mâine, dar toți cei care vin vor slujba, se prezintă bine și au trecut cu succes proba cu managerii respectivi. Se uită la Chase. Acum, că Abe nu e disponibil, l-am rugat pe Callen să se uite un pic la LaFoy.

- El știe la ce să se uite.

- LaFoy. Sam se încruntă în timp ce se gândea. Nu cred că știu pe nimeni cu numele ăsta pe-aici.

- E de pe lângă Garnet.

- Nu știu de unde să iau numele ăsta.

- Mă rog, o să vedem cum lucrează, dar înainte să-l las cu Callen, l-am urmărit eu cu atenție la lucru. Cum se descurcă, cum se descurcă cu caii, cum interacționează cu Callen și cu Ben, care erau la lucru la momentul respectiv. Înainte să plec, i-am spus lui Callen să-mi spună dacă are vreo rezervă. Cum n-a avut, l-am angajat pe

LaFoy. Ţi-am urmat sfatul, mamă, şi am vorbit cu Maddie, să ţină o lecţie pe săptămână.

- Cred că o să iasă bine. Şi mă bucur că ţi-a plăcut Chelsea. O să fie o achiziţie bună, ţineţi minte ce vă spun.

- Chiar mi-a plăcut. Jessie, pe de altă parte, s-a îndrăgostit de ea. Şi mi-a plăcut că a rămas timp de câteva ore şi şi-a băgat nasul peste tot. Dovedeşte iniţiativă.

- Ne-ai spus că nepoata doamnei Puckett e deşteaptă, zise Rory. Dar nu ne-ai spus că e sexy. Sexy rău.

- Calm, băiete, murmură Bodine chiar când Maureen agită un deget în aer.

- Ţine-ţi în frâu mâinile şi personalitatea fermecătoare, Rory Carter Longbow.

- Dar farmecul meu pur şi simplu nu poate fi ţinut sub control.

- Am o grămadă de frânghii în hambar să-l legăm fedeleş, dacă e nevoie. Chase îşi încheie masa cum îşi începuse ziua, cu cafea neagră. Ar trebui să vă spun că am vorbit cu Abe în seara asta.

- Ce face Edda? întrebă Bodine.

- Ea e bine, dar toată afacerea asta l-a speriat pe el. Se gândeşte să o ia pe Edda şi să se ducă să-l viziteze pe fiul lor şi familia lui pentru vreo săptămână, de Ziua Recunoştinţei. Şi se gândeşte ca de Crăciun să petreacă vreo câteva săptămâni cu fiica lor.

- Mie nu mi-a spus nimic de genul ăsta, începu Bodine.

- Păi, lasă-mă să închei! Se pare că, de fapt, copiii lor fac presiuni în privinţa asta, şi mai mult încă, îi e clar că, odată ce el o să se întoarcă la muncă, şi ea o să facă la fel. Zice că nu vede cum ar putea-o împiedica. Vrea ca ea să stea deoparte o bună bucată de timp mai întâi, şi asta plus călătoria în Arizona ar rezolva problema.

- Înţeleg, dar...

- A venit mai întâi la mine, pentru că voia să ştie dacă am clarificat cu tine să îl punem pe Cal în locul lui, din moment ce l-am angajat pentru fermă, şi n-ar putea

să fie pur şi simplu şi aici, şi acolo, continuă Chase în stilul lui de un calm imperturbabil. Sau să mai acopere un gol din când în când, dar cu normă întreagă până la primăvară.

- Da, dar...

Chase doar ridică degetul, ceea ce o făcu pe Bodine să-şi dea ochii peste cap.

- Uite ce i-am spus: Cal e un atu aici. Dar, după cum stau treburile, ar fi un atu mai mare la complex, aşa că - şi tata a fost de acord - n-avem nimic împotrivă să-l iei peste iarnă, dacă asta rezolvă o problemă. Cu condiţia să vrea şi Cal, fiindcă nu pentru asta a fost angajat.

Bodine aşteptă, exagerând pauza.

- Asta-i tot?

- Da.

- Eu n-am nici un cuvânt de spus în privinţa asta?

Chase ridică din umeri.

- Ce ai tu de spus vine după aceea, mi se pare mie. Dacă noi am zice nu, îl ţinem pe Cal aici, asta ar fi. Dacă el zice nu, mulţumesc, m-ai angajat pentru asta, nu pentru aia, la fel. Deci ce ai tu de spus vine după ce e stabilit într-un fel sau altul.

Bodine bătu darabana cu degetele pe masă.

- Şi ce a avut Cal de spus în privinţa asta?

- N-am ajuns la asta, fiindcă, după ce am vorbit cu Abe, am fost chemat la cină. Probabil o să dau de el mâine-dimineaţă.

- O să trec şi eu pe-acolo. Mulţumesc, totuşi.

- N-am nimic împotrivă. Nu înţeleg de ce ţi-a sărit ţandăra.

Drept răspuns, Bodine abordă zâmbetul ei cel mai dulce - şi cel mai înfricoşător.

- O să-ţi explic, atunci. Abe ar fi trebuit să vină la mine, fiindcă mi se cere să ţin două poziţii-cheie deschise din noiembrie până în aprilie. Asta e una. Ar fi trebuit să vină la mine ca să discutăm dacă am aprobat luarea lui Callen Skinner ca manager de herghelie full-time, de acum până în aprilie - iar asta e fix ce ar fi trebuit

să-i spui tu. Apoi eu decid în legătură cu toate astea, înainte - *dacă* eu decid că da - să vin la tine şi la tata şi să vă întreb dacă puteţi să mi-l lăsaţi pe Cal pentru perioada asta. Dacă răspunsul e da, eu îl întreb pe Callen dacă ar fi de acord cu asta.

Chase ridică din umeri din nou.

- Mie mi se pare că am ajuns în acelaşi punct, şi poate chiar un pic mai repede.

- Nu să ajungi mai repede e important. Frustrată şi un pic insultată, Bodine îşi aruncă mâinile în sus. Ferma şi complexul sunt entităţi separate. Asta a fost decizia inteligentă şi practică luată pe vremea când nana a decis să extindă ferma pentru turişti. Documentele implicate, un salariu de negociat, o descriere a locului de muncă, un contract.

- Ai toate astea oricum, sublinie Chase.

- Of, Bo e supărată fiindcă Abe a venit la tine, în loc să se ducă la ea. Maureen îl fixă pe mezinul ei cu o privire calmă. Are tot dreptul să fie. Poate că bărbaţii sunt mai numeroşi decât femeile la masa asta, dar asta nu vă dă mai multă greutate. Şi ea chiar are dreptate. Abe ar fi trebuit să se ducă la şefa lui, adică la Bo. O să atribui greşeala asta stresului şi faptului că îşi face griji pentru Edda. Sper că la fel o să faci şi tu, Bodine, şi o să-l înţelegi în privinţa asta.

Furia i se mai domoli un pic.

- Sigur. Aşa o să fac. Dar...

- Ferma şi complexul sunt aşa cum ai spus. Sam continuă să soarbă din whisky-ul lui. Sunt separate. Bunica voastră a fost destul de inteligentă ca să vadă, cu ani în urmă, că unchii voştri nu aveau să fie în stare să dedice tot timpul şi toată munca necesare pentru administrarea unei ferme de dimensiunile astea, şi nici unul dintre băieţii - sau fetele - lor, adăugă cu o privire la nevasta lui, nu arătau nici un interes. Aşa că ea a creat ferma pentru turişti, a văzut cum ar fi putut să dezvolte asta şi să păstreze ferma în activitate.

Făcu o pauză şi sorbi din whisky. Nimănui dintre cei care stăteau la masă nu i-ar fi trecut prin minte să-l întrerupă.

- Apoi, după ce m-am implicat eu, s-a sfătuit cu mama ei şi cu mama voastră şi a venit cu planuri mari. Fără discuţie că avem femei deştepte, progresiste în familia asta, şi avem două afaceri care ne asigură viaţa pe care vrem s-o trăim, în locul unde vrem s-o trăim. Şi ambele onorează memoria bunicului vostru. Dar nu sunt doar nişte simple afaceri, iar noi n-o să uităm asta niciodată.

- Nu, domnule, zise Bodine. Eu nu uit asta.

- Ştiu, deşi sunt momente când mi-e dor să te văd în jur, în ţarcuri, în grajd, în hambar. Un bărbat poate duce dorul fetiţei lui.

- Tati.

- Îi poate duce dorul şi poate să fie mândru, în acelaşi timp. Nu trebuie să uităm, şi nu uităm, că avem, că am format - începând cu bunica voastră - o comunitate şi o familie. Abe e îngrijorat din cauza nevestei lui şi face tot ce poate ca să aibă grijă de ea - fie că ea vrea sau nu. Şi, după cum o ştiu pe Edda, ea s-a luptat aprig în legătură cu asta. Nu cred că a intenţionat deloc să fie lipsit de respect faţă de tine vorbind mai întâi cu Chase.

- Probabil că nu.

Dar Bodine tot mai trimise o privire spre Chase.

- Tocmai am vorbit cu omul, şi acum ţi-am spus cum stă treaba. Spune-mi doar ce decizie ai luat.

- Bine. Se ridică. Mă duc să mă plimb, să-mi dau seama cum să mă descurc cu toate astea.

Rory aşteptă până când Bodine era cu siguranţă destul de departe, ca să nu audă.

- Doamne, ce mare chestie? *Mucho sensitivo.* E doar...

Se întrerupse şi îşi ţinu gura sub privirea mamei sale.

- Până când n-o să lucrezi într-o lume a bărbaţilor fără penis, ar trebuie să te potoleşti cu asta. Poţi să te gândeşti la asta cât o ajuţi pe Clementine să strângă şi să spele vasele.

- Da, doamnă.

În cinci minute, Chase rămase singur cu tatăl său la masă.

– Tocmai am vorbit cu omul, zise Chase din nou. Şi ei i-am oferit, dacă el e de acord, cel mai bun om al nostru la cai – unul pe care tocmai l-am procurat – pentru patru luni bune.

– E o chestie de echilibru, fiule. Femei, afaceri, familie. E doar o chestie de echilibru. Ce zici dacă noi doi ieşim pe terasa din faţă, fumăm vreo două ţigări de foi şi ne plângem de femei? Dacă facem asta din când în când, ajută echilibrul.

– Să-mi iau haina!

Înfofolită în propria haină, Bodine scăpă de furia rămasă în aerul rece şi curat. Deasupra sclipeau nenumărate stele, ca nişte vârfuri de ac luminoase pe un cer indigo. Luna, aproape plină, naviga pe cer – o navă rotundă, albă pe mări liniştite.

Aerul din jurul ei se mişca iute, aducând cu sine mirosul de pin, de zăpadă şi de animale. Auzi un muget de vacă, un ţipăt de bufniţă, văzu umbra furişată a uneia dintre pisicile de la hambar.

Cele două corcituri fericite, Clyde şi Chester, alergară în jurul ei o vreme; apoi, din moment ce ea nu părea interesată de joacă, se îndepărtară în fugă să-şi găsească propria distracţie.

Când furia dispăru, folosi posibilitatea ca să întocmească un plan cu următorii paşi de urmat. Trebuia să vorbească cu Abe şi cu Edda, şi, cum tatăl ei avea dreptate cu privire la comunitate şi familie, trebuia să scape de resentimente înainte să o facă. Odată ce scăpa de ele, tot mai trebuia să clarifice că răspunderea începea şi se termina cu ea.

Trebuia să numească responsabil temporar pe cineva din personalul administrativ. Altfel, ar ajunge să se ocupe în fiecare săptămână de programare şi de problemele minore. Posibil zilnic.

Şi trebuia să se pregătească, să aibă un alt plan pentru eventualitatea că doi dintre oamenii ei cheie decideau mai curând să se retragă cu totul, decât să se întoarcă.

Ideea o întristă, pur şi simplu o întristă. Abe şi Edda fuseseră personalul-cheie de la începuturile fermei pentru turişti a bunicii, şi trecuseră împreună cu ei prin toate schimbările, prin toate extinderile.

Putea şi avea să găsească înlocuitori calificaţi, dacă era necesar. Dar ei n-ar fi fost Abe şi Edda, şi, dintr-un motiv sau altul, faptul că accepta asta o făcea să se simtă singură şi tristă.

Se îndreptă spre grajduri, în loc de căbănuţă. Callen putea să mai aştepte un pic.

După ce descuie uşa cea mare, pătrunse în interior, în interiorul miresmelor de cai, fân, gunoi de grajd, cereale, alifie şi piele.

În timp ce străbătea podeaua largă şi înclinată din ciment, din boxele de pe fiecare parte ieşiră nişte capete de cai. Unii suflară în semn de salut, dar ea continuă spre locul unde unul o privea, aşteptând-o.

– Salutare. Cine e băiatul meu?

Scărpină obrajii calului din rasa Appaloosa, pe care îl chema Leo din cauza petelor de leopard de pe pielea lui albă. El o împunse cu capul în umăr, uitându-se la ea cu ochii lui blânzi, albaştri şi fascinanţi.

Un bărbat poate să ducă dorul fetei lui, se gândi ea. Şi un cal poate să ducă dorul fetei lui.

– Îmi pare rău. N-am prea mai venit, n-am mai dat atenţie. În ultimele două săptămâni... Clătină din cap, intră în boxă, luă o perie să-l ţesale pe coaste. Fără scuze. Nu între noi. Ştii ce? Mâine o să mergem împreună la muncă. Tu o să vizitezi caii de la complex în timpul zilei şi o să tragem o alergare bună, în forţă dimineaţa. Şi apoi o să mai tragem una la fel, spre casă, mâine-seară. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Scoase un morcov din buzunarul în care împungea Leo cu nasul.

– Tu știi întotdeauna. Doar că nu spui nimănui. În timp ce el ronțăia, ea își puse capul pe gâtul lui. O să găsesc soluția, nu? Deja am găsit-o pe jumătate. Tot aș vrea să-i trag un șut în fund lui Chase, dar am găsit-o pe jumătate. Îl frecă pe Leo rapid de câteva ori. Ne vedem mâine-dimineață. Dis-de-dimineață.

Cum ideea unei alergări călare o mulțumi, porni spre ieșirea din grajduri, scărpinând câteva capete pe drum, înainte să-și îndrepte pașii spre căbănuță.

Mică, rustică, cu șindrilele sale de cedru și mica verandă din față, aceasta se afla la o aruncătură zdravănă de băț de casa principală și la doi pași de baracă.

Inițial, aceasta fusese construită cu acoperiș ascuțit și ferestre pătrate, pentru ferma pentru turiști. Alte câteva cabane care odinioară erau împrăștiate printre copaci fuseseră transformate în materiale pentru construirea complexului. Dar păstraseră căbănuța pentru oaspeții ocazionali care stăteau peste noapte, pentru depozitare și ca loc de joacă în mod neoficial.

Și acum pentru Callen Skinner.

O potcoavă de metal servea drept ciocănel pentru ușa din față în stil hambar, dar Bodine își folosi degetele ca să bată, în timp ce privea fumul care ieșea dintr-un horn al căbănuței.

Callen deschise ușa și rămase conturat în lumină.

– Sal'tare, vecină! zise el.

– Sal'tare și ție! Ai o clipă?

– Am o grămadă. Ai mâncat deja?

– Da, tocmai am... Oh! Când pășii înăuntru, văzu farfuria de pe masă. Mănânci. Putem să amânăm.

– Nu-i o problemă nici acum. Ca să dovedească asta, închise ușa în urma ei. Vrei o bere?

– Nu, mulțumesc.

El se întoarse la masă, luă o telecomandă și opri filmul vechi alb-negru de la televizor.

Era un spațiu mic, bine organizat, în care se aflau bucătăria și spațiul de locuit ce fuseseră destul de frumos amenajate de mama ei. Dormitorul era despărțit

de bucătărie de o baie atât de mică, încât ea se întreba cum reușea el să facă duș fără să se lovească la coate și genunchi.

- Ai de gând să stai?

- Chiar îmi pare rău să-ți întrerup cina.

- N-o s-o întrerupi dacă stai jos și vorbești în timp ce eu mănânc. Scoate-ți haina! Soba face destulă căldură.

Mica sobă de fontă din colț își făcea treaba, se gândi Bodine aruncându-și haina pe speteaza scaunului din camera de zi. Se așeză vizavi de el la masa pătrată cu două locuri.

- Știi să gătești?

El mușcă dintr-un antricot prăjit.

- Suficient cât să supraviețuiesc. Aș fi putut să iau cina la baracă, dar am avut câte ceva de rezolvat. Avea lângă el un dosar, închis în acel moment. Doar treceai prin zonă? o întrebă.

- Întâmplător. Îmi place zona asta.

- Și mie.

- N-ai luat legătura cu mine, să-mi spui că LaFoy nu-i bun de nimic, așa că l-am angajat.

- Ai zis să luăm legătura dacă nu e bun de nimic, și nu mi-a făcut impresia aia. Se pricepe la cai, știe să se descurce, pare să asculte când vorbești cu el și s-a înțeles bine cu toată lumea când am făcut un tur. Am avut un cuplu care a venit doar să se uite la cai cu preșcolarul lor. A fost politicos și plăcut. Presupun că asta a fost suficient, deși n-aș spune că are o inteligență peste medie.

- Mă rog, și eu am avut aceeași impresie, că e destul de bun. Se lăsă pe spate în scaun și suspină. Uite care e chestia, Skinner. Se pare că Abe nu se mai întoarce până la primăvară.

E îngrijorat din cauza Eddei, vrea să o ferească să facă prea multe pentru o vreme, așa că o duce să petreacă un timp cu familia, pe ici, pe colo, ca să o țină ocupată.

În timp ce asculta, Callen își mai tăie niște friptură.

- Pare o idee bună, având în vedere împrejurările.

– Am discutat despre cum ai putea tu să treci de colo-colo ţinând locul, ţinând locul mai mult din ianuarie, însă asta n-o să meargă acum.

– Trebuie să ai acoperire permanent.

– Da. Tata şi Chase zic amândoi că, dacă vrei să treci la complex peste iarnă, ei n-au nimic împotrivă. Dacă vrei, putem să vorbim despre salariu, fiindcă te-ai muta în mod oficial din documentele fermei în cele ale complexului, până se întoarce Abe. Dacă nu vrei asta, fiindcă ai venit aici să lucrezi cu caii fermei, e în regulă şi aşa. Dacă e aşa, aş vrea doar să continui să ţii locul până reuşesc să angajez pe cineva, să acopăr această lipsă.

El îşi luă nişte piure de cartofi şi îl făcu să alunece pe gât cu bere.

– Hmm!

– Am făcut programarea pentru zona aia şi pentru menaj, de când s-a îmbolnăvit Edda. Pot să iau din rândul personalului ca să acopăr poziţia de la menaj, dar nu pot să iau de la CAB şi de la Centrul de echitaţie un manager de herghelie. Chiar dacă Maddie n-ar fi fost însărcinată, ea nu e manager. Nu încă, oricum. Şi nu cred că îşi doreşte prea mult să fie. Aşa că ar trebui să caut în afară. Pot s-o fac, dacă nu vrei să accepţi postul.

El mai mâncă şi se mai gândi.

– Poţi să-mi spui detaliile? Salariu, da, dar şi îndatoririle, responsabilităţile, ce fel de autonomie implică dacă e oficial? Temporar, dar oficial.

– Sigur! Se linişti când văzu că el mai degrabă întreabă decât să sară direct la da sau nu. Dacă-mi dai adresa de e-mail, pot să ţi le trimit pe toate. În scris.

– Pot să-ţi dau e-mailul meu. Îl turui. Dar dacă tu nu ţii minte toate detaliile, eu îmi mănânc pălăria. Şi îmi place s-o port.

Ea se gândi un moment.

– Bere ai acolo?

Mişcă un deget spre frigider, apoi îi făcu semn să stea jos, înainte ca el să aibă timp să se ridice să-i aducă.

Ea scoase un Moosehead şi îi vârî partea de sus în gura deschisă a unui deschizător de sticle în formă de taur, de pe perete. Şi luă o înghiţitură lungă.

– Îmi place berea. Mai luă o gură. Îmi place vinul bun, dar, frate, nimic nu se compară cu o bere rece.

Se aşeză şi trecu prin fişa postului, sarcinile, responsabilităţile, aşteptările, cine cui raportează, obligaţiile, politicile complexului. Era o listă lungă. Se opri şi mai bău din bere.

– Eşti sigur că nu vrei astea pe e-mail?

– Le-am reţinut. Cea mai mare parte sunt logice.

Ea intenţiona să trimită e-mailul oricum. Când pomeni salariul, el mai mâncă din friptură şi cugetă.

– Pare destul de echitabil.

– Bine. Ai nevoie de ceva timp să te gândeşti la asta?

– Vreau doar să lămuresc lucrurile cu Sam şi Chase.

– Ţi-am spus că ei sunt deja lămuriţi.

– Mi-ai spus. Dar nu tu m-ai angajat aici, ci ei. Vreau să primesc personal acordul lor. Din moment ce mă aştept să mi-l dea, cum tocmai ai spus, n-am nevoie de nici un timp de gândire. O să-ţi accept oferta. Deşi îmi provoacă nişte greutăţi pentru câteva luni.

– Greutăţi? Cum aşa?

Luă o înghiţitură din bere şi apoi o studie îndelung peste sticlă, evaluând-o cu ochii lui cenuşii.

– Păi, e complicat să mă dau la tine cât timp eşti şefa mea. Sora şi fiica şefilor mei, destul de complicat, dar realizabil. Şefă directă, pentru asta am nevoie de ceva timp să găsesc o soluţie.

Ea îl privi peste propria bere.

– Amândoi avem prea multe de făcut ca să te străduieşti să mă seduci – sau ca eu să mă feresc de străduinţele tale.

– Niciodată nu sunt prea multe de făcut ca să nu faci asta.

O studie amuzat şi reflexiv.

– Cât de bine te pricepi să te fereşti?

- Sunt foarte uşoară şi iute de picioare, Skinner. Şi chiar vreau ca asta să funcţioneze, aşa că n-o complica.

- Nu e vina mea că te-ai făcut atât de al naibii de frumoasă. Ce zici de asta: Tu şi cu mine stabilim o întâlnire. 1 mai e o zi bună. Vine primăvara şi n-o să mai fii şefa mea. Te duc la dans, Bodine.

Focul trosnea în soba veche de fontă, amintind de căldură şi văpaie.

- Ştii, Callen, dacă mi-ai fi oferit privirea aia care flirtează şi conversaţia asta fermecătoare când aveam doisprezece ani şi mergeam pe treisprezece, inima mi-ar fi sărit pur şi simplu din piept. Atât eram de îndrăgostită de tine.

Acum, zâmbetul lui nu mai sclipi. Zâmbetul apăru lent şi mătăsos.

- Chiar aşa?

- O, da! Tu, cu trupul tău slăbănog, cu felul tău de a fi pe jumătate sălbatic şi cu ochii visători, ai fost obiectul disperatei mele afecţiuni şi mi-ai stimulat hormonii săptămâni întregi. Poate chiar câteva luni, deşi la momentul respectiv au părut ani. Gesticulă cu berea. Faptul că tu şi Chase mă consideraţi o pacoste, în cel mai bun caz, făcea să-mi crească aleanul secret.

- Cred că jumătate din timp eram răutăcioşi cu tine.

- Nu, nu pot să spun că tu erai. Mi-ai cucerit inima adolescentină cu un uşor dispreţ, ceea ce e doar modul în care băieţii de paisprezece şi cincisprezece ani se uită la fetele de doisprezece. Şi ca o fată de doisprezece ani îndrăgostită pentru prima oară, am trecut peste asta.

- Eu am avut mai mult de câteva momente de interes în ceea ce te priveşte, când aveai aproape cincisprezece ani.

Surprinsă, ea luă o înghiţitură lentă de bere şi decise să folosească propriile lui cuvinte.

- Chiar aşa?

- Ţi-a luat timp să înfloreşti, dar ai făcut-o cum trebuie. Am observat asta. Se ridică, îşi luă altă bere şi o ridică pe a doua, oferindu-i-o. Ea clătină din cap. Este greu

să nu observi sau să nu manifești interes. Dar eu aveam, cât?, optsprezece ani. Și la optsprezece ani eu deja mă gândeam la cum să-mi iau câmpii și să fac avere. Adaugă la asta și că erai sora mai mică a celui mai bun prieten al meu.

- Asta n-o să se schimbe niciodată.

- Dar nu mai ești atât de mică. Și cei vreo trei ani diferență dintre noi nu mai contează, odată ce crești. În plus, m-am întors.

- Ai făcut avere, Callen?

- M-am descurcat destul de bine. Mai mult, am făcut ce trebuia să fac. Am învățat ce trebuia să învăț. Acum m-am întors, și m-am întors pentru totdeauna.

Când ea ridică din sprâncene, el clătină din cap.

- Am terminat-o, nu-mi mai iau câmpii, nu mai simt nevoia de a face asta. Aici sunt acasă. Nu e vorba să deții pământul, ci să te trezești dimineața știind că ești unde vrei să fii, având o treabă bună de făcut și oameni buni în jur.

Cuvintele lui atinseră o coardă sensibilă în ea.

- Ai pierdut cea mai mare parte din aspectul meditativ.

- Și o bună parte din iritare, văzând că mergeau destul de mult mână-n mână. Să vorbim acum despre întâlnirea aia.

Râzând, ea puse berea jos și se ridică.

- O să-ți trimit programul săptămânii. O să se schimbe, fiindcă unii clienți așteaptă să ajungă aici mai întâi ca să rezerve o lecție de echitație sau o plimbare călare pe traseu - iar plimbările cu sania le începem de săptămâna viitoare. Se duse și își îmbrăcă haina. Dacă ai întrebări despre cum să faci asta, trimite-mi un e-mail. Sau vino la mine la birou.

- Ăsta nu e un da sau un nu pentru 1 mai.

Ea zâmbi.

- Nu este, așa-i? Mulțumesc pentru bere, adăugă ea și ieși.

Cu un chicotit jos, Callen se bătu ușor cu palma în dreptul inimii. Una dintre cele mai mari atracții, în opinia lui, ale unei femei obraznice și încăpățânate - mai ales a uneia cu o minte ageră - era provocarea pe care o reprezenta.

Nu fusese niciodată în stare să reziste la o provocare.

Când Billy Jean înregistră ultima notă de plată și se ocupă de rutina de la închiderea Saloonului, picioarele îi tremurau asemenea irascibilului terier Jack Russell al mamei ei.

Abia aștepta să se odihnească, să se vâre în pat, chiar dacă singură, căci, cu câteva zile înainte, îi arătase ușa prietenului ei (un ticălos care înșela, mințea și nu era bun de nimic). Mai mult, abia aștepta să adauge bacșișurile din seara aceea la Fondul Rochia Roșie.

O găsise în timp ce făcea niște cumpărături on-line și căzuse în ispită. Își vizita coșul de cumpărături în fiecare zi; și, după calculele ei, bacșișurile din seara aceea aveau să-i permită să dea clic pe „Cumpără".

O sută patruzeci și nouă de dolari și nouăzeci și nouă de cenți. O grămadă de bani pentru o rochie, se gândi în timp ce stingea luminile. Dar nu pentru rochia *asta*. În plus, era o recompensă pentru munca grea și un simbol al noului ei statut de femeie singură.

Urma să poarte rochia roșie în următoarea ei noapte în oraș, când poate avea să se ducă la Roundup să bea ceva și să danseze. Apoi mai vedea ea ce se întâmplă, decise Billy Jean, cu gânduri amare legate de fostul ei prieten.

Ieși afară, în frig. Auzi scârțâitul propriilor cizme pe pietriș tulburând liniștea. Lăsase ultimul grup de clienți să zăbovească un pic mai mult decât ar fi trebuit. Dar bacșișurile acelea, bacșișurile se tot adunau. Și putea să doarmă jumătate din dimineață, dacă voia.

Îi plăcea la nebunie să lucreze în ultima tură.

Urcă în mașina ei - un SUV compact second-hand la care plătea pentru ceea ce în clipa aceea părea o veșnicie. Dar o ducea și o aducea oriunde voia.

Se îndepărtă de ceea ce numeau Orașul Bodine, cu restaurantele, magazinele și birourile sale, străbătu drumul neasfaltat care șerpuia pe lângă păduri și cabane întunecate, drum care îi zgâlțâia rinichii și o făcea să-și dorească să se fi dus la toaletă înainte să închidă.

Dar, odată ce ajungea la drum asfaltat, putea să apese pe accelerație. Mașinuța ei putea să se miște ca un iepure sălbatic, și în acel moment al nopții drumul era liber ca o dimineață senină de vară.

Încă cincisprezece minute, și avea să fie acasă, își spuse ea. Atunci, mașina se cabră, tuși de câteva ori și muri.

– Ei, la naiba! La naiba, ce e asta?!

Mârâind, răsuci cheia în contact și pompă benzină. Și când nu se întâmplă nimic, trase una în volan.

Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Stătu o clipă cu ochii închiși, până reuși să se adune. După aceea coborî din mașină și smuci capota în sus. Blestemând din nou, se duse înapoi să ia o lanternă din torpedo.

Putea să schimbe un cauciuc – și chiar o făcuse. Știa cum să adauge apă într-un radiator, cum să pună benzină în rezervor și cum să verifice cablurile bateriei. La altceva în afară de asta ar fi putut să se holbeze ca la un motor de rachetă.

Lăsă capota ridicată și se duse să tragă un șut în roata din față, înainte să-și scoată telefonul din geanta pe care o lăsase pe scaunul din față.

Primul instinct fu să îl sune pe Chad – fostul prieten care înșela, mințea, nu era bun de nimic.

Apoi își aminti că erau foști. Se gândi să-l sune pe unul dintre părinții ei divorțați, dar nici unul dintre ei nu locuia atât de aproape. Cochetă cu ideea de a căuta unul dintre service-urile cu program non-stop sau de a o suna pe prietena ei, Sal. Sal era mai aproape, dar... Auzi un motor, văzu șfichiuirea farurilor și se gândi: „Slavă Domnului!"

Când camioneta încetini şi se opri în spatele maşinii ei, Billy Jean se grăbi spre geamul şoferului.

- Se pare că ai nevoie de ajutor, zise el.

Ea îi oferi cel mai frumos zâmbet al ei.

- Cu siguranţă l-aş aprecia.

1992

O altă Zi a Recunoştinţei veni şi trecu. Alice ştia zilele după foile şi cifrele din calendar. Nu i-l luase - încă. Marca timpul folosindu-se de acesta şi încerca, încerca atât de tare să se imagineze acasă, în jurul mesei mari din sufragerie.

Mama pregătea doi curcani mari - unul pentru ajutoarele de la fermă. Dacă încerca destul de tare, reuşea să simtă aroma din bucătărie. Bunul făcea şi el grătar din carne de vită şi buni glazura un jambon. Preferatul ei.

Şi toate garniturile. Piure de cartofi şi cartofi dulci, fasole verde, varză de Bruxelles - care *nu* era favorita ei. Biscuiţi şi sos.

Ea făcea sirop de afine. Îi plăcea să se uite cum plesneau fructele de pădure în timp ce se fierbeau. Reenie făcea ouă umplute. Necesitau timp şi prea multă răbdare.

Şi tocmai când credeai că nu mai ai loc de încă o înghiţitură? Toate plăcintele acelea!

Se imagină când era mică, stând lângă sora ei la masa din bucătărie şi făcând mici tarte din aluatul de plăcintă rămas.

Mami fredonând în timp ce făcea mai multe.

Dar chiar când buzele lui Alice se curbau, imaginile dispăreau. Pâlpâiau şi se stingeau, până când se trezea lungită pe patul din camera aceea cumplită, cu fiare grele la picior şi cu braţele goale.

Îi luase copilul.

Cu toate că laptele i se uscase - cu suferinţă -, durerea-fantomă din sâni rămăsese, o reamintire cumplită.

Găsea scăpare în somn - ce altceva mai avea? În somn încerca să se întoarcă acasă. Curcanul de Ziua Recunoştinţei, galopul pe un cal rapid, în timp ce cerul exploda în lumina asfinţitului.

Avea să mai vadă vreodată soarele?

Să se dea cu ruj, să cumpere o rochie nouă. Să stea lungită sub stelele cerului de vară cu un băiat care o voia.

Avea să o mai atingă cineva vreodată cu grijă şi cu blândeţe?

Ar fi vrut să fie în dormitorul ei. Cu pereţi roz şi afişe cu stele de cinema, cu ferestre prin care la ea în cameră intrau cerul şi munţii.

Dar când deschidea ochii, adevărata realitate i se lăsa în suflet precum plumbul.

Patru pereţi anoşti, ciment pe jos şi o uşă închisă în capul unui rând de trepte abrupte.

Nu, nu avea să mai vadă soarele niciodată, nici răsăritul, nici asfinţitul. Lumea ei nu avea nici o fereastră care să-l aducă la ea.

Nimeni nu avea să o mai atingă vreodată cu grijă sau cu blândeţe. Căci numai domnul exista. Numai domnul, care i-o trăgea în fiecare noapte. Şi când ea ţipa, căci trupul nu i se vindecase după naştere, el i-o trăgea mai tare şi o pălmuia să tacă.

Nu avea să-şi mai vadă dormitorul, atât de roz şi de drăguţ, şi nici să mai stea în jurul mesei mari de la fermă şi să ia cina de Ziua Recunoştinţei cu familia ei.

Nu avea să-şi mai ţină fetiţa în braţe. Cora ei, cu degeţele roz la mâini şi la picioare.

Pierderea a toate astea, golul din interiorul ei la pierderea unui copil pe care n-ar fi crezut că urma să-l vrea şi să-l iubească atât de mult, atât de repede, îi murdăreau toate gândurile, ca un fum fetid.

Mânca, fiindcă dacă refuza, el îi turna supa pe gât, trăgându-i capul pe spate de păr şi ţinând-o de nas. Se spăla, fiindcă atunci când se oprise, o bătuse şi o frecase

cu apă rece şi cu o perie tare, până când pielea i se rupsese şi sângerase.

Implora pentru copilul ei. S-ar fi purtat frumos, ar fi avut grijă, ar fi făcut orice, dacă îi aducea copilul înapoi.

Acum e problema altcuiva.

Aşa îi spusese. Nu avea nici un folos de pe urma fiicelor.

Ea spera că avea să o bată până o omora, dar părea că el ştia cât de departe putea merge. Nu avea s-o lase să moară, cum voia ea. S-o lase să moară pur şi simplu, s-o lase să alunece în somn, unde putea să stea pe balansoarul de pe terasa din faţă, să se uite la munte, în timp ce îi cânta copilei ei.

Dacă ar fi avut ceva ascuţit, l-ar fi folosit să-şi taie gâtul. Nu, nu, lui mai întâi, se gândi ea - gata să viseze - lungită pe pat, cu ochii strâns închişi, ca să nu mai trebuiască să-şi vadă închisoarea.

Da, avea să-l omoare mai întâi pe el, apoi să se sinucidă.

Se întreba dacă n-ar fi putut cumva să ascută una dintre lingurile de plastic pe care i le aducea odată cu mâncarea. Sau periuţa de dinţi. Poate periuţa de dinţi. Putea să încerce, avea să încerce, dar, Doamne, era atât de obosită.

Nu voia decât să doarmă.

Mintea îi pluti în derivă, şi îşi imagină că îşi rupe cearşaful şi face un laţ. Nu avea nimic de care să-l atârne, dar poate că, dacă îl lega de una dintre trepte şi şi-l înfăşura destul de strâns în jurul gâtului, ar fi putut să se sugrume.

Nu mai putea să trăiască aşa, nu mai putea să se trezească zi după zi, noapte după noapte în locul acela cumplit, ştiind că el avea să coboare scările.

Mai rău, chiar mai rău decât brutalitatea, decât violurile, erau toate acele interminabile ore de însingurare.

O însingurare care se accentua, se extindea, devenea mai sumbră fără copila ei.

Reuşi să se ridice şi să studieze cearşaful cu ochi opaci, apatici. Trebuia să-l rupă în fâşii, să împletească bucăţile? Ar fi făcut-o asta mai puternică pentru ce avea nevoie? Era atât de greu să se concentreze când fiecare gând trebuia să se lupte să treacă printr-o ceaţă!

Se jucă cu cearşaful, căută punctele slabe şi punctele uşor de rupt.

Ideea sinuciderii nu i se părea mai înfricoşătoare decât rezolvarea unei probleme de matematică de rutină. Ba chiar şi mai puţin.

Dar trebuia să aştepte, îşi reaminti. El o să coboare în curând. „Aşteaptă până pleacă din nou." Sinuciderea s-ar fi putut să dureze ceva.

Azi, se gândi cu un oftat obosit. Ar fi putut să moară azi. Să scape.

Se ridică din nou în picioare, dar de data asta camera se clătină. Nu, îşi dădu ea seama, ea se clătina. Şi stomacul i se revoltă.

Abia ajunse la toaletă, căzând în genunchi, în timp ce stomacul răscolit se goli. Lipicioasă, îngreţoşată, îşi recăpătă răsuflarea şi vomită mai mult.

O podidiră lacrimile, în timp ce se încolăcea pe jos, cu răsuflarea tăiată şi tremurând. Lacrimi de durere, şi un fel ciudat de bucurie.

Auzi încuietorile. Auzi paşii lui în cizme - grei, grei.

Se împinse în sus, proptindu-se de chiuvetă şi, cât timp capul încă i se mai învârtea un pic, dădu cu ochii de el. Îşi regăsi ura, în timp ce ceaţa lungă se ridică, lăsând în urmă o claritate teribilă.

Îşi puse o mână pe burta încă lăsată şi mare de la naştere, şi găsi un motiv să trăiască din nou.

- Sunt însărcinată, îi spuse ea.

El dădu din cap.

- Ar fi mai bine să fie un fiu de data asta. Acum, spală-te şi mănâncă-ţi micul dejun!

capitolul 6

În zilele noastre

În dimineaţa rece, cu cerul de la răsărit deschizându-se în nuanţe de trandafiriu şi auriu, Bodine îşi luă servieta şi se îndreptă spre grajduri.

Auzi puii piuind, aşa cum o făceau în timp ce Chester şi Clyde îşi făceau sesiunea matinală de lupte în faţa barăcii. Câinii îşi întrerupseră tăvălelile ca să alerge la ea, cu limbile atârnând, cu ochii strălucitori - de parcă n-o mai văzuseră de o lună. Nimic nu te face să începi ziua râzând ca un cuplu de câini fericiţi nebuneşte, aşa că îi mângâie şi îi scărpină frenetic, până când îşi reluară lupta.

Făcu cu mâna câtorva ajutoare de la fermă întoarse la treabă, vorbi în treacăt cu alţi doi ocupaţi cu curăţarea boxelor de la grajduri.

Se opri când îl văzu pe Callen, în cojoc din piele de oaie, cu cizme confortabile uzate şi cu o pălărie Stetson de culoarea bălegarului, punând o şa pe impresionantul spate al lui Sundown.

- Te duci la o plimbare călare? întrebă ea.

El se uită la ea.

- Sundown are nevoie să-şi întindă picioarele, şi azi pot să-l folosesc la complex.

- El e un atu. Poate să fie şi înregistrat în documente, dacă vrei.

- Nu e nevoie. În timp ce Callen prindea şaua, calul întoarse capul şi apucă pălăria de pe capul lui Callen. Ce ţi-am spus eu?

Sundown scoase cu totul capul prin uşa joasă şi îi oferi pălăria lui Bodine.

- Vai, mulţumesc! Ce pălărie frumoasă!

- N-o să mai fie, dacă o să continue să se joace cu ea. Ai nevoie de ceva?

– Am obţinut ce am avut nevoie, adică un cal, care are nevoie să-şi întindă picioarele. Mă duc călare la muncă în dimineaţa asta.

– E o dimineaţă bună pentru asta. O să te aştept. Am putea să mergem împreună. Îmi dai pălăria înapoi, şefa?

Ea i-o dădu, apoi se întoarse şi se duse la boxa lui Leo. Auzi exclamaţia frustrată a lui Callen.

– Serios, termină!

În timp ce punea şaua pe Leo, se întreba dacă n-ar putea să-l înveţe câteva ghiduşii. Cu pasiunea lui pentru morcovi şi mentă, mita ar fi putut să funcţioneze.

Auzi ajutoarele de la grajduri râzând. Când îl conduse pe Leo afară, văzu de ce.

Sundown stătea jos pe ciment, cu aerul răbdător al unui om care se odihneşte într-un şezlong, în timp ce Callen, rezemat de uşa grajdului, căuta prin telefon.

– Calul ăla le întrece pe toate, Cal, strigă unul dintre ajutoare. N-are pereche.

Callen aruncă o privire şi îi zâmbi lui Bodine.

– Gata?

– Da. Tu?

Callen împinse uşa şi luă hăţurile lui Sundown.

– Hai să mergem!

Calul se ridică în picioare cu aceeaşi uşurinţă indolentă ca a proprietarului său.

După un scurt studiu şi un pic de mirosit, caii părură să se considere reciproc acceptabili.

În curtea grajdului, Bodine se întoarse în şa.

– Aveam un traseu în minte, unul care să-i asigure lui Leo un galop bun.

– Foarte bine.

Începură la pas, încălzind muşchii, în timp ce lumina deveni mai strălucitoare şi cerul deveni din trandafiriu albastru. Simţi aerul proaspăt pe faţă stârnit de vântul uşor, mirosind ca un potpuriu hibernal de zăpadă şi pin.

– Ai apucat să te uiţi peste program? îl întrebă Bodine.

- Da. Văd că potcovarul vine mâine, iar veterinarul poimâine. O să mă prezint singur. Omul cel nou începe în dimineaţa asta, aşa că o să stau cu ochii pe el, să văd dacă am avut dreptate să-l luăm.

- Săptămâna viitoare e Ziua Recunoştinţei.

- Am auzit.

- Avem o mulţime de grupuri şi de familii în weekendul prelungit. Mă gândeam că am putea să încercăm micul spectacol, dacă eşti de acord. N-o să promovăm nimic pe site, doar un mic bonus pentru cei care sunt deja aici.

- Cred că putem să încercăm, să vedem cum merge.

- O să pun asta în program.

Coborâră o pantă, printr-o râpă îngustă, şi urcară din nou, unde o turmă de căprioare se furişau prin pădure, tăcute ca nişte năluci. Vârfurile pinilor şuierau în vânt.

- E timpul s-o întindem.

Bodine îl îndemnă pe Leo la galop.

Când copitele lui Leo răsunară pe drum, aerul rece o plesni peste obraji. El îşi ţinea urechile ciulite şi capul ridicat, arătându-i că se bucura de plimbare la fel de mult ca ea.

Callen călărea alături de ea, calul lui potrivindu-şi pasul după al lui Leo, ca şi cum ar fi fost în tandem.

Când drumul se bifurcă, Bodine coti spre dreapta, încetinind într-un galop mic, apoi într-un trap uşor. Savurând plimbarea, aerul, dimineaţa, îşi aruncă peste umăr lunga coadă împletită şi decise că voia mai mult.

- Putem să mergem pe cărare în sus şi împrejur. Arătă spre drumul printre copaci însemnaţi cu marca Bodine, frunza de trifoi. E o plimbare plăcută de iarnă şi o să ne ducă la o altă zonă întinsă, înainte să ne despărţim.

- După tine. Eu şi Chase am călărit pe traseele astea uneori când eram mici, când tatăl tău îl lăsa în pace pentru câteva ore. Îmi amintesc când aţi terminat cabanele de care tocmai am trecut.

- E atâta linişte, că poţi să uiţi că sunt acolo.

Merseră şerpuit unde zăpada era îngrămădită în straturi groase şi atârna pe ramuri ca o blană albă. Ea reperă pe lângă cărare urme şi fecale de căprioare şi de vulpi.

- Poţi să simţi mirosul de fum de la cabanele unde oaspeţii s-au sculat şi au făcut focul, adăugă ea. Dar în cea mai mare parte e doar aer.

- De ce ai ales biroul în locul cailor?

- Sunt bună la asta. Se întoarse în şa şi se uită în spate la el. Sunt bună la cai, dar mulţi sunt buni la cai. Îmi place să gestionez toate piesele în mişcare, să mă asigur că totul merge lin zi de zi. Sau să fac să pară că este aşa, chiar dacă ne zbatem când oaspeţii nu ne văd. Şi cred că îmi place să nu ştiu niciodată exact cu ce s-ar putea să am de-a face într-o zi sau alta, dar să-mi fac un plan, să bifez ce s-a făcut, astfel încât să ştiu cam tot ce vine şi să pot să-mi imaginez restul.

Se întoarse din nou când drumul începu să coboare.

- Chiar mi-e dor de cai, de legătura aia de zi cu zi şi din fiecare moment. Am de gând să încep să mă duc călare la muncă mai mult decât până acum. Bătu uşor cu palma gâtul lui Leo. Oaspeţii o să se dea în vânt să-l vadă pe managerul general călărind pe-acolo. Să dea tonul.

- Gândeşti tot timpul.

- O, da! Râzând, se întoarse din nou, în timp ce caii reveniră pe drum. Mintea mea e un loc aglomerat, Skinner. Îmi place să călăresc şi să-mi las mintea să se golească pentru un timp. Eşti pregătit de încă un galop?

- Iubito, eu sunt mereu pregătit pentru un galop.

- Pun pariu că eşti.

- Dii! strigă Bodine, şi îl făcu pe Leo să alerge. Callen îşi potrivi din nou calul la viteza şi ritmul ei.

Era bucuroasă că alesese drumul lung, calea ocolită. Asta însemna să se întoarcă cumva la locul de plecare, dar avea timp.

Dintr-un impuls, alese să se îndepărteze de Oraşul Bodine.

Să se mai bucure de câteva minute înainte să se îndrepte spre birou, pentru ziua de muncă, pentru plan. Chiar când își spunea că era timpul să se oprească, să se întoarcă, văzu o mașină oprită pe marginea drumului.

Nu i se păru important și aproape nu se opri. Încetini într-un trap.

- Trebuie să... Stai puțin! Asta parcă ar fi mașina lui Billy Jean. Își duse calul într-acolo. Chiar e mașina ei.

- Cine e Billy Jean?

- Lucrează la Saloon. Barmaniță, la servire. Bodine descălecă. Pesemne că a fost de serviciu noaptea trecută. Trebuie să verific. Se pare că a avut o pană. Bodine privi încruntată pe geam și simți un junghi de reală alarmă. Geanta ei e pe scaun. N-ar fi lăsat pur și simplu geanta pe scaun.

- Stai!

Callen descălecă, îi dădu lui Bodine frâiele ambilor cai și înconjură mașina. Bodine își smulse telefonul din jachetă și căută numărul lui Billy Jean.

- Bo!

- Stai, stai, o sun! Poate că pur și simplu...

Vocea i se stinse când auzi secvența muzicală de deschidere din hit-ul lui Michael Jackson. Cântecul preferat al lui Billy Jean.

- Ăsta e sunetul ei de apel! Ăsta e sunetul ei de apel! Ce...

- Telefonul e pe jos aici. Și arată de parcă ar fi călcat cineva prin zăpada asta, printre copaci.

- Ea n-ar face asta.

Totuși, Bodine vedea la fel de clar precum Callen zăpada și tufișurile răscolite. Apoi văzu mai mult. Privirea îi căzu pe forma aceea, pe jacheta bleumarin, cu doar o clipă înainte ca și Callen să vadă același lucru, dar Bodine sări și o luă la fugă înainte ca el să poată s-o oprească.

- Bo! La naiba! Așteaptă!

- E rănită! E rănită!

El o prinse şi o târî înapoi. Cu zăpada până la genunchi, se luptară până când ea reuşi să-şi elibereze îndeajuns un braţ pentru a lovi cu pumnul.

– Lasă-mă, tâmpitule! E rănită!

Neavând de ales, el o prinse strâns în braţe.

– Nu e doar rănită, Bo. Încetează! Opreşte-te acum! Nu mai poţi s-o ajuţi.

Furia şi frica se revărsă prin ea ca o stare de greaţă.

– Ia-ţi mâinile de pe mine! Jur că o să te omor!

El îşi întări însă strânsoarea.

– Nu poţi s-o atingi, n-auzi ce-ţi spun? Nu ajută la nimic şi s-ar putea chiar să faci mai mult rău. A murit, Bo. A murit!

Ea se luptă cu el disperată încă vreo câteva clipe, apoi se opri. Se opri pur şi simplu, trăgându-şi răsuflarea, scoţând aburi, cu trupul tremurând.

– Trebuie să văd. N-o ating dacă... Trebuie să văd. Dă-mi drumul!

El îşi slăbi strânsoarea şi se mişcă în aşa fel încât să nu-i mai blocheze trupul.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău, Bo!

– A...

A *murit*. Cuvintele lui Callen îi răsunau în minte, şi adevărul îngrozitor o lovi în inimă, în măruntaie.

– S-a lovit cu capul de stânca aia. S-a lovit cu capul. E o grămadă de sânge. Ea... Lasă-mă! Sunt bine. Lasă-mă! Când o eliberă, ea îşi fixă privirea pe faţa lui Billy Jean şi îşi scoase telefonul din nou. Vrei să suni tu, te rog, la 112, Callen? Poate că vocea îi era aspră, dar era calmă. Fă tu asta, iar eu o să mă asigur că securitatea noastră... blochează drumul aici. Îl blochează ca să nu se apropie nimeni.

– Hai să ne întoarcem la drum şi să facem asta!

– N-o las singură aici.

Trebuia să se gândească, să ia măsuri, să facă tot ce era de făcut în continuare. Deşi era prea devreme – slavă Domnului! – pentru venirea sau plecarea oaspeţilor,

mulţi angajaţi foloseau drumul acesta ca să ajungă la muncă, dacă locuiau în afara proprietăţii.

Aranjă blocarea drumului pe ambele părţi, pe o distanţă de aproape un kilometru, pentru toată lumea, cu excepţia forţelor de ordine, şi sună un membru al personalului ca să aducă cheile de la cea mai apropiată cabană neocupată.

– Nu cred că ar trebui să le spun de ce. Încă îngropată în zăpadă până la genunchi, Bodine se uită la propriul telefon. Nu cred că ar trebui să fac asta încă. Ar trebui să-i sun pe ai mei. Ei trebuie să ştie, dar... Părinţii Billy Jean locuiesc... în apropiere de Helena. Nu, nu! Trebui să-şi apese podul palmei pe frunte, ca să scoată cumva informaţiile din creier. Mama ei locuieşte în apropiere de Helena. Sunt divorţaţi. Tatăl ei... Nu-mi amintesc. Are şi un frate pe undeva. E marinar. Nu, nu, e puşcaş marin. Cum Callen nu zicea nimic, ea se răsti la el: E important.

– Ştiu! N-am cunoscut-o, Bodine, dar asta nu înseamnă că nu ştiu că e important. Şeriful e pe drum, şi poţi să-i spui cum să-i contacteze familia.

– Trebuie să vorbesc eu cu ei. Totul în interiorul ei era fierbinte şi uscat, pârjolit pur şi simplu. Lucra pentru noi. Era una dintre noi. Şi eu trebuie să vorbesc cu ei. Cineva o urmărea. Se vede unde...

Se uită în spate şi văzu urmele în zăpadă. Unde cineva o urmărise pe Billy Jean.

Şi unde Callen venise după ea, să o oprească.

– Am dat totul peste cap, murmură ea. Am călcat chiar pe acolo, şi aş fi mişcat-o, aş fi mutat-o din loc, dacă nu m-ai fi oprit tu. E locul crimei, asta e! Ştiu suficient ca să îmi dau seama că nu e bine să tropăi printr-un loc al crimei.

– Ai văzut o femeie lungită în zăpadă. Ai văzut sânge. Te-ai gândit la ea, nu la un blestemat de loc al crimei.

Gândindu-se la ea – o prietenă, o angajată, o femeie cu un râs vesel. Şi negândindu-se deloc, admise Bodine. Nu-şi putea permite să facă asta din nou.

- Am înrăutățit situația. Întotdeauna poate fi mai rea, și eu am înrăutățit-o. Trebui să respire o dată prelung, înainte să se uite la el. Când o făcu, văzu vânătaia care se forma chiar sub ochiul lui drept. Îmi pare rău că te-am lovit. Vorbesc serios.

- Nu ești prima și nu mă aștept că o să fii ultima.

Cu toate astea, ea își trecu ușor un deget peste contuzie.

- Poți să pui niște gheață, după ce o să... Cabana. Îmi trebuie cheile după ce o să i le aducă lui Mike - gardianul. Poliția o poate folosi, dacă are nevoie. O să aibă nevoie ca să ne ia nouă declarațiile, poate ca să vorbească cu toți cei care au văzut-o înainte să plece de la Saloon.

„Gândește, gândește", își ordonă în timp ce mărunțaiele îi tremurau. „Fă un plan, bifează pe listă."

- Și... nu știu ce altceva. Nu reușesc să-mi pun mintea în ordine.

- După părerea mea, lucrează destul de bine.

- Ai putea să urci, să vezi dacă au primit deja cheile de la Mike.

- Tu n-o părăsești pe ea. Eu nu te părăsesc pe tine. Bodine. Dacă te întorci pe drum, chiar acolo, nu înseamnă că o părăsești.

Ea se uită înapoi. Lăsaseră caii, lăsaseră pur și simplu caii în drum.

- Ai dreptate. Trebuie să punem caii în siguranță, zise ea pornind înapoi. Și trebuie să-i ducem la CAB. După ce poliția termină cu noi, ai putea să-l călărești pe Sundown și să-l tragi pe Leo după tine.

- O să mă ocup de asta.

Chiar când strângea hățurile, Callen se întoarse în direcția sunetului unei mașini care se apropia. Conduse caii spre partea îndepărtată a drumului, recunoscător poliției că reacționase mai repede decât ar fi sperat el.

El voia, mai presus de toate, s-o ia pe Bodine de-acolo, să nu mai stea în zăpadă și să se uite la corpul unei prietene moarte.

Camioneta neagră, cu emblema şerifului districtual pe o parte, se opri la câţiva metri de maşina lui Billy Jean.

Callen se uită la omul care cobora. Umeri largi, construcţie de apărător în echipa de fotbal, pălărie crem peste părul scurt, de culoarea paiului, ochelari de soare cu lentile-oglindă la ochii despre care Callen ştia că sunt de un albastru rece, sever. Cu fălci pătrate şi buze subţiri, el se întoarse suficient cât să-i arunce lui Callen o privire de zece secunde, înainte să se îndrepte spre Bodine.

Callen se gândi: „Mai lasă-mă naibii", şi legă frâiele de o creangă, înainte de a trece drumul din nou.

- E Billy Jean Younger, zise Bodine. Este una dintre barmaniţele noastre.

Garrett Clintok încuviinţă din cap.

- Şeriful e pe drum. Vreau ca amândoi să staţi departe de asta. Am auzit că te-ai întors, Skinner.

Măcar nu era el şeriful.

- N-am ştiut că ai ajuns ajutor de şerif. Bodine a cerut să i se trimită cheile de la cabana aia de colo. Mă duc s-o duc acolo pe ea şi caii.

- O să aştepţi până îţi spun eu altceva. Se uită în jos, la blugii şi cizmele lui Callen. Te-ai dus fix acolo, ai compromis locul crimei.

- Eu am făcut asta, zise Bodine repede. Am văzut-o şi nu m-am mai gândit, am încercat să ajung la ea. Callen m-a oprit. Îmi pare rău, Garrett, aşa am reacţionat.

- Înţeleg. Aţi atins-o?

- Callen m-a oprit înainte să ajung la ea. Am văzut... Oricine ar fi putut să vadă că murise, dar am reacţionat aşa pur şi simplu.

- Telefonul ei era pe jos, lângă maşina ei, adăugă Callen. Nu ne-am atins nici de el, ajutorule de şerif.

- Chiar aş vrea să intru, doar să stau jos. Poate să beau nişte apă. Bodine se deplasă, doar un pic, doar suficient cât să se interpună între bărbaţi şi vibraţiile urâte din aer. Sunt un pic zguduită. Ce zici, ar putea Callen să coboare spre locul unde Mike blochează drumul, ca să

ia cheile? Vom fi chiar acolo. La cabana Big Sky. N-am vrut să o lăsăm singură, dar acum, că eşti tu aici...

– Bine. Nu vreau să vorbiţi cu nimeni despre asta încă. Nu înainte să avem lucrurile sub control.

– Mulţumesc! Îţi mulţumesc, Garrett!

Traversară drumul, luară caii şi începură să-i conducă pe drum.

– L-ai jucat pe degete.

Bodine oftă.

– Nu-mi place să fac pe femeia căreia i se înmoaie genunchii, dar am uitat cum voi doi vă daţi cap în cap.

– Eu doar am reacţionat, asta e altceva.

Răceala din vocea lui o făcu să vrea să ofteze.

– Poate, dar n-am înţeles ce rost avea să vă înfruntaţi cu Billy Jean lungită acolo, la cinci metri de voi. Din moment ce se presupune că eu sunt cea căreia i se înmoaie genunchii, du-te şi du caii la Mike. Roagă-l să cheme pe cineva să-i preia. Eu o să aştept pe verandă într-un blestemat de balansoar.

Într-o jumătate de oră, făcuse cafea; aprinseseră un foc. Şi Bodine mersese vreo trei kilometri în jurul livingului cabanei.

Nervii nu i se calmară prea mult când în locul şerifului intră Clintok.

– Ştiu că e un moment greu pentru tine, Bo. Stai jos un pic, te rog! În scurt timp o să te rog să depui mărturie. Mai întâi o să vorbesc cu Skinner pe verandă.

– Şeriful e aici. Am văzut camionetele pe fereastră.

– Aşa este! Ei fac ce trebuie făcut, la fel cum fac şi eu. Skinner?

Împunse uşa cu un deget şi ieşi din nou.

– Nu-l provoca, îl avertiză Bodine.

– Şi faptul că respir îl provoacă.

Callen plecă. Clintok se sprijini cu spatele de un stâlp al verandei şi încuviinţă din cap.

– Să auzim varianta ta.

– Asta e o abordare interesantă. Mergeam călare spre locul de muncă, începu el.

- Tu şi Bodine? Faceţi asta des?

- E prima dată, dar am fost plecat mult timp şi abia aseară am început să lucrez oficial la complex.

Clintok îşi lăsă ochelarii de soare în jos şi privi cu ochii lui severi peste ei.

- Am auzit că lucrezi la ferma Bodine.

- Lucrurile se mai schimbă.

- Te-au concediat?

„Nu-l provoca", îi ceruse Bodine, dar era prea tentant.

Callen ştia cum să se bage pe sub pielea lui Clintok, aşa că zâmbi un pic.

- Logica spune că, dacă ar fi făcut-o, n-aş fi lucrat la complexul lor. Mergeam călare spre locul de muncă, zise el din nou.

- A cui a fost ideea?

- Aş spune că a fost a amândurora. Eu aveam asta de gând. Ea avea asta de gând. Am ajuns să avem amândoi de gând acelaşi lucru.

- Se pare că aţi făcut un ocol mare. Există modalităţi mai rapide de a ajunge călare de la fermă la complex.

- Ne-am dorit să călărim.

- Cine a ales drumul?

- Bodine.

Gura lui Clintok se strâmbă într-un „mincinosule" nonverbal.

- Hm. Cât de bine o cunoşteai pe Billy Jean Younger?

- N-am cunoscut-o. Nu ne-am întâlnit niciodată.

- Serios? Acum Clintok se prinse cu o mână de centura pistolului. Lucrezi la complex, dar nu v-aţi întâlnit niciodată.

- Aşa este, din moment ce abia am început să lucrez acolo.

- Unde ai fost noaptea trecută, Skinner?

- Locuiesc pe proprietatea Bodine, şi acolo am fost.

- În baracă?

- Nu, în căbănuţă.

Clintok se apropie cu o mişcare aprobatoare din cap, invadând spaţiul lui Callen.

- Singur, deci.

- Cea mai mare parte a timpului. Noaptea trecută am avut o discuţie la o bere cu Bodine, referitoare la posibilitatea de a-i ţine locul lui Abe Kotter cât timp e plecat. În loc să se tragă în spate, Callen pur şi simplu înaintă. Încerci să mă bagi în nenorocirea care s-a întâmplat cu fata aia? Serios? Nu te arunci cam tare, Clintok?

- Te ştiu cine eşti, cine ai fost întotdeauna. S-a ales Billy Jean cu ceva de la tine când ai fost la ea? Ţi-a aruncat ocheade?

- N-am cunoscut-o pe Billy Jean. Bo mi-a dat o şansă.

- Zău, mă întreb de ce ar face asta.

- Întreab-o pe ea!

- Fii sigur că aşa o să fac! Cu gura schimonosită într-un rânjet, Clintok bătu cu un deget în pieptul lui Callen. Te-ai întors aici câteva zile, şi ne-am pricopsit cu o femeie moartă. Te-ai întors aici câteva zile, şi vrei să cred că n-ai călcat niciodată în Saloonul de la complex şi nu ai făcut cunoştinţă cu femeia frumoasă care lucra la bar? Recunosc un rahat când îl miros, Skinner.

- Mi se pare mie că sapi în rahat atât de tare, că ar fi greu să nu se prindă putoarea de tine. E un răzuitor de cizme la uşă, dacă nu vrei să-l împrăştii peste tot în urma ta.

Clintok se înroşi la faţă ca sfecla fiartă, o tranziţie despre care Callen ştia - din experienţele trecute - că prevestea, în general, un pumn pe neaşteptate.

- Hai, ţine-o tot aşa! Callen îşi suflă invitaţia rece şi aspră ca vântul. Să vedea unde ajungem.

Clintok strânse din dinţi - Callen ar fi putut să jure că îi auzise scrâşnind. Dar ajutorul de şerif bătu în retragere.

- Poţi să te duci la treabă, pentru moment. Nu-ţi face nici un plan de călătorie.

- O să plec odată cu Bodine.

- Ţi-am spus s-o ştergi de-aici.

Callen porni fără grabă pe verandă şi se aşeză într-unul dintre balansoare.

– Zău, spune-mi ce lege încalc.

Mâna dreaptă a lui Clintok se închise într-un pumn.

– N-o să dureze mult până o să mă ocup de tine. Se apropie momentul.

Dar intră în cabană, lăsându-l pe Callen aşezat în balansoar.

– Ai cafea acolo, zise imediat Bodine.

– N-aş refuza aşa ceva. Clintok, cu obrajii încă roşii, se aşează la masa lungă din bucătărie. Ştii cumva dacă Billy Jean a fost de serviciu noaptea trecută şi când a plecat?

– A fost de serviciu, şi nu sunt sigură când a plecat exact, dar a fost pesemne după miezul nopţii. Lăsăm personalul să închidă, când stau până la miezul nopţii. S-ar putea să fi fost şi unu noaptea. Asta e ora închiderii. Deci pot să spun doar că a plecat undeva între 12.30 şi 1.30.

Îi puse cafeaua în faţă şi se aşeză şi ea.

– Chiar trebuie să le spun părinţilor mei despre asta, Garrett, şi unora din rândul personalului.

– Într-o secundă. Avem propriii oamenii care blochează zona, aşa că poţi să le spui alor tăi să plece după ce am mărturia ta.

– Bine.

– Deci, cum de călăreai cu Skinner aşa de departe? El ţi-a cerut să o luaţi pe drumul lung?

– Nu. Eu am vrut să-i ofer calului meu ocazia să alerge. Nu l-am mai scos de mai bine de o săptămână. De asta am plecat mai devreme în dimineaţa asta, iar când am dat peste Callen care îşi înşeua propriul cal, am călărit împreună.

– A fost ideea lui?

– Doamne, nu ştiu, Garrett! Epuizată, simţindu-se rău, îşi dădu coada pe spate. A fost ceva pur şi simplu natural. Plecăm în acelaşi timp, mergem în acelaşi loc.

– Bine, dar...

– Ascultă! Terminase cu joaca de-a genunchii moi. Ştiu că ai o antipatie profundă pentru Callen, dar nu despre asta e vorba aici, fir-ar să fie! Am plecat de la fermă

împreună şi eu am decis cum ajungem la complex. Voiam să merg călare. Am pornit într-acolo, dar am mai vrut să galopez un pic, aşa că am luat-o pe drumul ăsta şi am văzut maşina lui Billy Jean. Nu m-am gândit prea mult la asta, doar că trebuie să fi avut probleme cu maşina şi că a chemat pe cineva să vină s-o ia, dar apoi i-am văzut geanta în maşină şi m-am îngrijorat. Am sunat-o. Am scos telefonul să o sun, doar ca să verific. Şi... În acel moment, trebui să se oprească o clipă. Se ridică şi îşi turnă un pahar cu apă. Am auzit – amândoi am auzit – cum îi sună telefonul. Ştiu tonul ei de apel. Şi telefonul ei era pe jos, zăcea în zăpadă, şi apoi am văzut... M-am uitat spre locul unde se vede că cineva părăsise drumul şi mersese sau alergase prin zăpadă, şi i-am văzut haina. Am văzut-o pe ea. Ţi-am spus, am reacţionat pur şi simplu aşa şi am început să alerg, încercând să... să ajung la ea, şi Callen m-a prins şi mi-a spus să mă opresc. Că nu puteam s-o ajut.

– Păi, de unde ştia el asta?

– O, Doamne, Garrett, putea să vadă oricine! Furia ei crescu, prin epuizare, prin senzaţia de greaţă. Pur şi simplu nu voiam să văd, să cred, aşa că am încercat să scap. Chiar l-am pocnit, dar el m-a ţinut până m-am calmat. Nu ştiu de ce laşi nişte duşmănii idioate din liceu să te lase să arăţi aşa cu degetul, dar pot să-ţi spun al naibii de sigur că nu Callen Skinner i-a făcut asta lui Billy Jean.

– Am o treabă de făcut. Clintok se împinse să se ridice în picioare. Şi dacă nu poţi să-mi spui că ştii unde era Callen Skinner când i s-a întâmplat asta lui Billy Jean, o să arăt cu degetul unde trebuie. Ar trebui să ai grijă cu el. Poţi să te duci la serviciu, dacă acolo te duci. Şeriful o să vină să vorbească cu tine când termină aici.

Când ieşi, Bodine smuci cafeaua de pe masă şi o aruncă în chiuvetă.

– Porcărie de masculi, care se măsoară în scule, îşi leagănă ouăle şi se înfoaie ca nişte curcani. Se întoarse când Callen intră. Şi nu vreau să aud nimic de la tine.

– Bine.

– Voi doi vreţi să vă bușiţi cap în cap şi să vă tăvăliţi pe jos? E o femeie moartă acolo! O femeie pe care am angajat-o. O femeie care mi-a plăcut. O femeie cu familie şi prieteni, şi...

– Haide, o alină Callen când Bodine îşi acoperi faţa şi începu să tremure.

Se duse la ea şi îşi înfăşură braţele în jurul ei. Ea nu se mai luptă cu el de data asta şi rămase rigidă doar pentru un moment. Apoi se sprijini de el şi cedă.

– Era o prietenă de-a mea. Era o prietenă.

– Îmi pare rău. Îi puse un sărut pe tâmplă şi o mângâie cu o mână pe spate. Aş vrea să fie mai mult de spus, dar asta-i tot.

– Trebuie să fac ceva. Mă simt mai bine când ştiu ce să fac.

– Trebuie să te opreşti o clipă. Şi asta înseamnă să faci ceva.

– Plânsul este aşa de enervant. Plânsul nu rezolvă nimic.

– Ba sigur că rezolvă. Goleşti ceva, astfel încât să poţi să umpli cu altceva.

– Poate, dar...

Ea întoarse capul exact când îl întoarse şi el pe al lui. Buzele li se întâlniră.

Se ciocniră, se gândi ea mai târziu. Se ciocniră cu adevărat – neplanificat, un accident în sincronizare şi direcţie. Poate că zăboviră împreună câteva secunde, dar nu era nici pe departe un sărut adevărat.

Cu toate acestea, ea se smuci înapoi.

– Asta... asta e atât de lipsit de respect.

– Nu asta era intenţia mea.

Blocată între frustrare şi jenă, ea flutură mâna în aer şi îşi şterse obrajii umezi, în timp ce se retrăgea.

– N-a fost vina ta, n-a fost vina mea. S-a întâmplat pur şi simplu. E o dimineaţă oribilă, oribilă, şi pur şi simplu s-a întâmplat. Trebuie să ajung în Oraşul Bodine. Mama ar trebui să fie acolo acum. Trebuie să-i spun despre asta. Trebuie să... Doamne, trebuie să vedem cum

să spunem la toată lumea. Își apăsă degetele pe ochi. Tu trebuie să ajungi la CAB. Și-așa suntem puțini acolo.

– Ce-ar fi să îl sun pe Chase, să-i spun ce s-a întâmplat? Se pare că el și tatăl tău ar trebui să vină aici. O să vrei să ai toată familia alături când o să spui la toată lumea.

Ea respiră adânc și își lăsă mâinile să cadă.

– Ai dreptate, ai dreptate, și ar trebui să mă fi gândit la asta. O să ne ducă Mike. Clintok a zis că poliția blochează trecerea acum.

Închise ochii o clipă și își îndreptă umerii din nou.

– OK, știu ce am de făcut. Hai să mergem!

capitolul 7

Familia se adună în Casa Bodine, răspândindu-se în frumosul living, cu zecile sale de fotografii înrămate și cu focul mocnit. După ce insistă ca mama ei să ia loc, Maureen împărți cafea.

Dacă ar fi fost la fermă, o reuniune de familie ar fi avut loc la masa mare din sufragerie, se gândi Bodine. Cu mama ei agitându-se, exact la fel ca acum. Căci agitația o păstra calmă. Bodine o înțelegea, căci a face ceva, orice, avea același efect asupra ei.

Aleseseră acest loc de întâlnire pentru că familia trebuia să rămână aproape, și Bodine calculă că nu putea să lipsească mai mult de o jumătate de oră de la birou. Trebuia să vegheze asupra oamenilor ei, să se ocupe de șocul și de durerea care deja reverberau prin complex.

– Ce putem să facem pentru familia ei?

Miss Fancy stătea, cu spatele drept, în scaunul ei favorit.

– Am cunoscut-o... O fată muncitoare, amuzantă, iubitoare. Dar, Bodine, tu ai cunoscut-o cel mai bine. Ce putem să facem pentru familia ei?

– Nu știu sigur în clipa asta, buni. Părinții ei sunt divorțați, erau divorțați. Cred că de o lungă perioadă.

Are un frate la puşcaşi marini, dar nu ştiu unde e staţionat. O să aflu. Mama ei e în Helena, din câte ştiu. Nu ştiu nimic despre tatăl ei.

- Dacă familia ei vine aici, trebuie să-i instalăm undeva, cât mai discret posibil, trebuie să avem grijă de ei.

- Sigur, căzu Cora de acord. Bodine, va trebui să păstrezi neînchiriate două cabane, ca să le avem, dacă e necesar. Şi alege un şofer pentru ei.

- Am rezervat deja cabanele. Avea un plan, încerca să organizeze ce putea şi ce trebuia făcut. Cât despre şofer, cred că unul dintre noi ar trebui să fie disponibil să-i ducă ori de câte ori au nevoie să ajungă undeva. Cred că noi ar trebui să facem asta mai degrabă decât cineva din personal.

- Asta e o gândire bună, zise Maureen. Şi trebuie să avem grijă şi de familia din complexul nostru. Billy Jean... Ochii îi înotau în lacrimi, aşa că se opri o clipă să le potolească pe cele care i se ridicau în gât. Era tare plăcută. Aşa o fată prietenoasă! Trebuie să aducem în discuţie, şi asta curând, durerea, şocul şi teama. Nu ştim încă ce s-a întâmplat, dar lumea are tendinţa să speculeze şi să se îngrijoreze în timp ce plânge pe cineva dintre ai noştri.

- Cred că ar trebui să aducem un psihoterapeut specializat în gestionarea durerii.

La sugestia lui Rory, Chase întoarse capul şi se uită lung.

- Nu văd oameni care să vrea să vorbească despre toate astea cu un străin.

- Tu nu vezi, căzu Rory de acord. Şi nici alte persoane rezistente n-ar vedea. Dar alţii da, mai mulţi decât te-ai gândi. Suntem o companie, şi, fiind o companie, ar trebui să oferim consiliere angajaţilor noştri.

- Eu aş fi de acord cu Chase legat de discuţia cu un psihoterapeut, începu Sam. Dar înţeleg şi punctul de vedere al lui Rory. Ar trebui să găsim pe cineva care are o bună reputaţie pentru aşa ceva şi să-l chemăm. Oamenii pot să decidă singuri în privinţa asta.

– O să studiez problema.

Asta era deja pe lista lui Bodine.

– Nu. Cora clătină din cap spre Bodine. Tu o să ai destule de făcut. Pot să găsesc eu persoana potrivită pentru asta.

– Nu sunt nesimţitor sau dur. Rory se încruntă în cafeaua sa. Şi eu sunt la fel de iritat, cât sunt de trist. Încă nu pot să-mi iau gândul de la asta şi nu ştiu dacă am s-o fac vreodată, până când n-o să aflăm ce naiba s-a întâmplat. Dar trebuie să ne gândim la un comunicat de presă, ce să le spunem reporterilor, ca să nu mai vorbim de ce să le spunem oaspeţilor.

– Lucrez la asta, îl asigură Bodine. Până nu ştim ce s-a întâmplat, cel mai bine e să spunem adevărul înainte de toate. Toţi suntem şocaţi şi deplângem pierderea unuia dintre oamenii noştri. Şi cooperăm pe deplin cu ancheta. Pur şi simplu nu mai sunt prea multe altele de spus în momentul ăsta.

– Pot să vorbesc eu cu o parte din personal. Nana are dreptate când spune că „tu ai destule de făcut", continuă Rory.

El ar şti ce să spună, se gândi Bodine. Şi ar şti când doar să asculte. Rory avea inima şi abilitatea de a citi ce avea cineva nevoie, de multe ori înainte ca acea persoană să ştie.

– Asta ar fi de ajutor. Pe măsură ce se desfăşoară lucrurile, eu şi Jessica o să perfecţionăm declaraţiile oficiale şi o să stabilim ce ar trebui să spună fiecare – nu numai noi, ci fiecare – oaspeţilor, reporterilor. Ai putea să ajuţi şi tu la asta, Rory.

– De ce ea? întrebă Chase. De ce Jessica? Ea se ocupă de evenimente, nu?

– Pentru că e deşteaptă şi înţelege lucrurile. Rămâne calmă şi concentrată asupra mesajului, dar ştie cum să se adapteze, când circumstanţele se schimbă.

Aşezată turceşte pe jos, Bodine se uită în sus la el şi la încruntarea lui neîncrezătoare.

– Ai tu o alegere mai bună pentru asta?

– Nu înţeleg de ce ai vrea pe cineva care abia dacă a cunoscut-o pe Billy Jean şi care lucrează la petreceri. Dar e decizia ta.

Mişcă din umeri.

– Aşa e.

– Eu şi tata trebuie să liniştim ajutoarele de la fermă. N-are nici un sens. Furia izbucni. Chiar n-are nici un blestemat de sens s-o atace cineva aşa violent.

– Nu ştim dacă s-a întâmplat aşa. Bodine ridică o mână înainte ca Chase să sară la ea. Cred că asta s-a întâmplat, probabil, dar nu ştim precis. Până o să ştim, trebuie să spuneţi la toată lumea de la fermă acelaşi lucru pe care îl spunem noi tuturor celor de la complex.

El o privi ţintă până când furia fierbinte din ochi i se răci.

– Pesemne că a fost îngrozitor pentru tine s-o găseşti aşa. Mă bucur că nu erai singură când s-a întâmplat.

Fiindcă îi fulgeră în minte imaginea corpului lui Billy Jean, Bodine doar clătină din cap şi îşi feri privirea. Auzind o bătaie în uşă, ea se ridică rapid.

– Mă duc eu.

Deschise uşa şi îl descoperi pe şeriful Tate ştergându-şi conştiincios cizmele pe covoraşul de la intrare.

– Bodine, ce mai faci, draga mea?

Bob Tate avea o construcţie robustă şi o faţă bătută de vreme, rumenă. Îl cunoştea de o viaţă, fiindcă era prietenos cu părinţii ei şi îi plăcea să-i tachineze că o sărutase pe mama ei o dată, înainte ca tatăl ei să prindă curaj.

– Ce zi groaznică! O zi grea, groaznică.

– Aşa e! O îmbrăţişă rapid, apoi o bătu pe spate. M-am oprit la birou în drum încoace, şi blonda aia drăguţă din est a zis că tu şi familia ta sunteţi toţi aici. O să trebuiască să vorbesc cu tine, draga mea.

– Ştiu. Dă-mi haina!

– Nu-i nevoie. Intră în living. Miss Fancy, doamnă Bodine. Îşi scoase pălăria. Îmi pare rău că trebuie să vin aşa în casa voastră.

- Eşti întotdeauna bine-venit aici, Bob.

Cora se ridică prima.

- Mă duc să-ţi aduc nişte cafea.

- Ţi-aş fi, cu siguranţă, recunoscător pentru asta. Maureen, Sam, băieţi.

- Rory, dă-i şerifului Tate un scaun. Miss Fancy arătă spre dormitorul fiicei sale. Ce mai face Lolly?

- M-a pus la dietă. Zâmbi când zise asta, cu ochii încreţiţi. Poţi să mori de foame în propria casă. Mulţumesc, Rory.

Se aşeză pe scaunul adus de Rory, expirând zgomotos.

- Ce poţi să ne spui? întrebă Sam.

- Adevărul este că nu pot să vă spun prea multe acum. Facem tot ce trebuie să facem, şi nu pot să vorbesc deschis despre asta. Trebuie să-i pun nişte întrebări lui Bodine.

Cora se opri pe drumul de întoarcere din bucătărie, cu ceaşca de cafea în mână.

- Vrei ca noi să plecăm?

- Nu, doamnă, nu, nu-i nevoie. S-ar putea, fiindcă toţi o ştiaţi pe Billy Jean, s-ar putea să aveţi ceva de spus, care s-ar putea adăuga la imagine. Dar, Bodine, tu ai găsit-o. Împreună cu Cal Skinner.

- Da, domnule. Ne duceam împreună spre locul de muncă - pe cai, clarifică.

Deşi, desigur, el ştia.

- Aţi luat-o pe o cale ocolită. Cal a sugerat asta?

- Nu. Eu. Eu conduceam.

El ridică din sprâncene, dar încuviinţă din cap. Ea îi dădu detaliile, aşa cum îi dăduse şi lui Garrett Clintok. Tate o opri când ajunse la telefonul lui Billy Jean. Dând din cap, răsfoi printr-o mică agendă.

- Cal ţi-a sugerat să încerci s-o suni.

- Nu. Când i-am văzut geanta în maşină, m-am îngrijorat, aşa că am sunat-o pe mobil. Ea nu avea telefon fix. Şi am auzit tonul de apel. Cam în acelaşi timp, Cal mi-a zis să ocolesc maşina şi să mă uit. Şi am văzut telefonul ei

pe jos şi poteca aia făcută prin zăpadă. Apoi am văzut-o pe ea şi am încercat să alerg spre locul unde era lungită în zăpadă. M-am gândit că era rănită, am vrut să cred asta, dar adevărul e că am văzut - oricine ar fi văzut - că era prea târziu. Callen m-a oprit, m-a tras înapoi.

Privind-o, Tate bătea cu un creion bont în agendă.

- El s-a dus la ea?

- Nu. M-a ţinut pe mine şi m-a calmat suficient până a putut să mă facă să înţeleg - pur şi simplu, nu voiam să înţeleg - că nu trebuia s-o atingem sau altceva.

- Mi s-a spus că Cal are un ochi negru. Îl avea şi de dimineaţă, când aţi plecat la muncă?

- Nu, fiindcă eu i l-am făcut. Eram pe jumătate nebună, mă luptam să scap şi i-am tras una înainte să mă calmez. Şi înţeleg ce se întâmplă aici. Vorbea cu răceală acum. Şi am ceva de spus.

- Dă-i drumul!

- I-am spus lui Garrett ce s-a întâmplat şi cum, la fel de clar cum îţi spun şi ţie. Dacă ţi-a spus altceva, minte.

Ca pentru a linişti lucrurile, Tate flutură din mână.

- Ei, Bo, sunt conştient că e ceva vrăjmăşie între Cal şi Garrett.

- Clintok a înveninat relaţia cu mult timp în urmă. Chase se ridică în picioare, încet şi uşor. A înveninat-o când eram doar nişte copii, şi Clintok se ţinea de capul lui Cal, îl hăituia. Era al dracului de neobosit. Scuză-mă, buni, dar ăsta e cuvântul. A înveninat relaţia când el şi trei dintre ticăloşii lui prieteni...

Când se opri din nou, Miss Fancy flutură o mână.

- Aşteaptă până termini ca să-ţi ceri scuze pentru limbaj.

- Aşa a fost când au sărit pe mine şi pe Cal când făceam tabără jos, la râu. Cei trei m-au ţinut pe mine, astfel încât Garrett să-l bată pe Cal. Dar până la urmă l-a bătut Cal pe el şi l-a învins înainte să intervină Wayne Ricket - vă amintiţi de el?

– Eu da, zise Tate. Îl știu de când eram ajutor de șerif. L-am băgat nu o dată într-o celulă, și ca șerif am contribuit să fie băgat la zdup pentru cinci ani, pentru agresiune în formă agravantă.

– S-a băgat și el, așa că erau doi contra unu. Dar asta a făcut să rămână doar doi pe mine, și m-am zbătut până am scăpat. I-am bătut de le-a sunat apa în cap. După aceea, Clintok s-a apucat să arunce cu vorbe grele – nu prea mai avea altceva de făcut, după ce o pereche de pumni în burtă primiți de la Cal l-au făcut pe Clintok să vomite ca un câine bolnav. Vreau să spun că, dacă ar găsi o cale să-l doboare pe Cal, chiar dacă asta ar însemna să te facă să te gândești că ar omorî o femeie, pur și simplu ar face-o.

Acestea fiind spuse, Chase se așeză din nou. Tate rămase tăcut o clipă, studiindu-și un pic agenda.

– Mulțumesc pentru informație. Bine, atunci, Bo. Tate se întoarse spre ea. Ce s-a întâmplat în continuare?

– Cal te-a sunat, și eu i-am chemat pe cei de la serviciul nostru de pază, când mi-am venit din nou în fire, ca să închidă drumul și să nu lase pe nimeni să se apropie. Clintok a ajuns primul acolo, și era clar că voia să arunce vina pe Callen, așa că... Oftă sonor. I-am spus că trebuie să stau jos, să beau niște apă și că am aranjat la birou să trimită cheile de la cea mai apropiată cabană. Nu aveam chef să-i văd pe ei doi trăgând unul de altul, cu Billy Jean zăcând acolo.

– Ai procedat inteligent. Mai am câteva detalii de lămurit, și trebuie să vorbesc cu superiorul direct al lui Billy Jean și cu cine mai lucra cu ea aseară.

– Drew Mathers. Am vorbit eu cu el și cu personalul de la bar. Va trebui să faci și tu asta, dar îți spun: Billy Jean i-a trimis pe ceilalți acasă pe la douăsprezece și jumătate. Mai rămăseseră trei cupluri în bar – patru dintre ei erau prieteni, iar celălalt cuplu era prietenos, așa că au stat împreună. Nu pot să-ți spun sigur la ce oră

a închis şi a plecat, dar pot să-ţi dau numele celor care au fost în bar după douăsprezece şi jumătate.

- Asta ar fi de mare ajutor. Ea avea un iubit, nu?

- S-au despărţit. Cu câteva săptămâni în urmă. Chad Ammon. E unul dintre şoferii noştri şi lucrează în plus şi ca hamal. Azi e liber.

- E băiatul lui Stu Ammon?

- Da.

- Şi ai idee de ce s-au despărţit?

- Ea a decis. O înşelase cu o fată din Missoula - şi cu o fată din Milltown, înainte de asta -, aşa că i-a arătat uşa. Vreau să spun - şi ştiu că va trebui să vorbeşti şi cu el - că Chad e de-a dreptul alunecos când vine vorba de femei, dar n-are strop de răutate în el. Şi a fost atât de supărat să primească şutul în fund, că s-a tăiat în timp ce se bărbierea. Se mai întâmplă.

- Ea se vedea cu altcineva?

- Ă, cum să spun? Luase o pauză de la... Se uită la bunici. De la o anumită parte anatomică. Am văzut-o aproape zilnic şi mi-ar fi spus dacă s-ar fi răzgândit în privinţa asta.

- Bine, atunci. Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea, Bo. Tate îşi puse agenda în buzunar şi se ridică în picioare. Foarte bună cafea, doamnă Bodine. Acum o să vă las în pace.

- Ai de gând să verifici acum? îl întrebă Bodine.

- Da.

- Dacă aş putea să vin cu tine, aş putea să-ţi găsesc oamenii cu care trebuie să vorbeşti şi un loc unde să-ţi faci treaba.

- Asta ar fi de ajutor.

O aşteptă până îşi luă haina. Ea se uită la familia ei. „Nu mai e nimic de spus acum", se gândi ea şi ieşi împreună cu Tate.

- Ştiu că nu poţi să spui ce nu poţi să spui, începu ea. Dar e clar că cineva o urmărea. Nu ştiu de ce a oprit unde a oprit, cum s-a întâmplat, dar e clar că era destul

de speriată ca să fugă, și asta înseamnă că fugea de ceva. De cineva.

– Mai sunt multe de făcut înainte să pot spune dacă e așa sau nu. Oficial.

– Întreb ca să știu dacă n-ar trebui să pun mai multă pază.

– Nu știu dacă e necesar. Dar când se întâmplă așa ceva, lumea devine speriată până când apar răspunsurile. Cred că ar trebui să faci ce simți tu că e bine.

O femeie pe care o cunoștea era moartă, și asta pe pământul ei, se gândi Bodine. Și-ar fi dorit să știe ce era bine.

În timp ce urca o iapă docilă într-o remorcă, Callen zări camioneta șerifului îndreptându-se spre CAB. Îl aștepta. Ridică ușa remorcii în spatele perechii de cai și se duse spre grajdul unde Easy LaFoy îngrijea de alt cal.

– O să te pun la treabă mai târziu, îi zise Easy armăsarului. Așa că acum du-te și lenevește pe-aici.

– Easy, o să am nevoie de tine să duci caii ăștia la centru. Avem o lecție în circa o oră. Maddie se duce direct acolo pentru asta.

– N-am terminat aici, șefu'.

– Lasă, am eu grijă de asta. Tu du-i pe ăștia doi acolo și pune șaua pe ei. Doar îi spui lui Maddie să-și amintească regulile. Tu poți să iei pauza de prânz, în timp ce se țin lecțiile.

– Bine, șefu'.

Ieși din grajd cu Callen, în timp ce Tate opri mașina.

– Cred că e aici pentru ce s-a întâmplat cu fata aia. Îngrozitor!

– Da. Hai, du-te!

Și Callen se duse să-l întâmpine pe Tate.

– Cal.

Tate dădu din cap.

– Ce face mama ta?

– Bine. Îi place că are un nepot lângă ea, să-l răsfețe.

– Aștept și eu unul.

- Nu știam.

- Da, primul, de la May. Nevastă-mea e pe jumătate înnebunită. A cumpărat deja body-uri de-alea și ursuleți de pluș. Tate se opri și se uită cum manevra Easy camioneta și remorca. E un ajutor nou?

- Da, dar așa sunt și eu.

- N-a fost bun venitul pe care și l-ar fi dorit cineva. Ce zici, vii să-mi povestești ce s-a întâmplat?

- Am putem să vorbim în timp ce lucrez? După-amiază avem o plimbare călare pe traseu de șase persoane.

- Sigur!

Se duse cu Cal la grajd și la cai, și Callen preluă de unde lăsase Easy. În timp ce lucra, îi relată din nou totul, de la întâlnirea cu Bodine la grajduri, la descoperirea cadavrului.

- Ați urcat pe traseul White Tail?

- Da. Pe vremea asta, e ca și cum ai călări într-un film. Imaginea perfectă.

- Tu știi despre asta. Despre filme.

- Da

- Ai fost să bei ceva la Saloonul de aici de când te-ai întors?

- Nu. Am fost ocupat și am bere la fermă. Nu m-am întâlnit niciodată cu femeia aceea. Și nu avea s-o uite niciodată. N-am cum să dovedesc că nu m-am decis să conduc pe drumul ăsta, în miezul nopții, și să urmăresc o anumită femeie pe care n-am întâlnit-o niciodată, dar, cu siguranță, ar fi fost o schimbare de obicei pentru mine.

În ciuda circumstanțelor, buzele lui Tate se curbară un pic.

- Te-ai băgat în niște încăierări ici, colo, din câte îmi amintesc.

- Cu băieți și cu bărbați, căzu Callen de acord cu calm, chiar dacă auzea influența lui Clintok în desfășurarea interogatoriului. Genul de încăierare pe care l-am făcut cu fete și femei? Asta e de altă natură, și întotdeauna de comun acord.

– N-am auzit niciodată altceva. Tate arătă spre ochiul lui Callen. Se pare că ai avut o încăierare recentă. Ăsta da, ochi vânăt frumos, ca la mama lui!

– Am avut şi mai bine de-atât. Bodine... Voia pur şi simplu să ajungă la prietena ei. Nu avea altceva în cap în afară de asta, iar eu n-am putut s-o las. Deci, da, ai putea să spui că ne-am încăierat, iar ea m-a pocnit. Are un croşeu de dreapta admirabil.

– Aşa i-ai spus totul şi ajutorului meu?

– Da.

Tate aşteptă o clipă, încă una.

– Nu vrei să adaugi nimic?

– Nu e nimic de adăugat.

– Vreau să-ţi spun o poveste. Tate scoase un pachet de gumă din buzunar. M-a bătut nevasta la cap până m-am lăsat de fumat. Îi oferi pachetul, şi Callen scoase o lamelă. Aşa, ce spuneam? A fost un joc de pocher într-o noapte, acasă la familia Clintok. Doamna era în vizită la sora ei şi luase fetiţa cu ea, aşa că acasă erau doar Bud Clintok şi tânărul Garrett. El avea vreo doisprezece ani, cred, la acel moment. Era acolo şi tatăl tău.

Ochii lui Callen rămaseră cenuşii şi lipsiţi de interes când încuviinţă din cap.

– Era, de obicei, dacă era un joc de pocher.

Sau o cursă de cai sau un eveniment sportiv pe care să parieze.

– Aşa e, deşi avea momentele lui, când ţinea diavolul ăla la respect. Dar ăsta nu era unul din acele momente. Nu înseamnă că vorbeşti morţii de rău dacă spui că Jack Skinner avea o slăbiciune. Dar nu era înrăit în asta. În noaptea aia, era în pasă bună. Grebla tot. O grămadă de băutură acolo, o grămadă de înjurături şi de pariuri, şi fumat – de care mi-e chiar foarte dor. Tate oftă şi mestecă gumă. Ultimul pot s-a jucat între tatăl tău şi Garrett. Acum, Bud pierduse aproape la fel de mult cât câştigase tatăl tău în noaptea aia. Era un pot mare, şi Bud a continuat să-l crească. Jack ridica şi el miza, la rândul lui. Erau cam cinci sute de dolari acolo, când Bud

a rămas fără bani. A anunţat că pune altceva drept miză. Tatăl tău, pe jumătate glumind, a zis că ar putea să pună căţelul în joc. Câinele ăsta, nu mai mult decât un pui de patru luni, îi fusese luat lui Jack. Jack zicea că puiul era talismanul lui norocos. Şi Bud a zis că e bine. Şi au pus cărţile jos. Bud avea chintă de culoare, de la opt la damă. Şi Jack? Patru doiari.

Tate se opri şi îşi împinse pălăria pe spate, clătinând din cap.

- Patru doiari, şi cu asta, basta! Jack a luat potul, dar n-a luat căţelul. Căci căţelul era al băiatului, şi Jack nu era deloc meschin. A zis că Bud ar trebuie mai degrabă să-i cumpere o friptură la cină, şi aşa a rămas. Toată lumea a plecat acasă, toţi un pic beţi şi cu buzunarele mai uşoare, în afară de Jack şi de mine care nu pierdusem nimic, şi asta a fost la fel de bine ca un câştig, având în vedere împrejurările. Tate se uită în depărtare, spre munţi, apoi direct în ochii lui Callen. Am auzit că cineva a împuşcat căţelul ăla a doua zi. Acum Bud poate că era un om dur, dar n-ar fi tras niciodată un glonţ într-un căţel.

Callen ştia, văzuse asta la Clintok chiar de pe atunci, de când aveau doisprezece ani.

- De ce l-ai luat ca ajutor, domnule şerif?

- Şi-a servit ţara şi s-a întors acasă. Mi-am imaginat, din ce am văzut, că Garrett a depăşit doza aia de răutate. Nu spun că nu sare calul când şi când, dar nici nu pot să spun că am avut motive să mă plâng de el. Dar el şi cu mine? O să avem o discuţie, fiindcă o femeie e moartă, şi nimeni care lucrează pentru mine n-o să se folosească de asta ca să îşi plătească o datorie veche.

- Eu n-am nici o problemă cu el. Dacă nu mi se aşază în cale, eu n-o să mă aşez într-a lui.

- Aşa facem. Transmite-i mamei tale urările mele de bine când mai vorbeşti cu ea.

- Aşa o să fac.

Rămas singur cu caii, Callen se gândi o vreme la tinerii înverşunaţi - şi el fusese unul - şi la un tată care

nu fusese niciodată rău, dar fusese suficient de slab cât să piardă totul. Inclusiv respectul fiului său.

În biroul ei, Bodine duse la bun sfârşit paşii, rezolvând munca pe care nu putea s-o amâne, dar oprind totul ori de câte ori cineva din personalul complexului venea pentru consolare sau cu întrebări. Trecea prin asta cu un ghem în adâncul stomacului şi cu o durere de cap mocnindu-i în spatele ochilor.

Jessica se opri în prag şi ciocăni în tocul uşii.

– Scuze că te întrerup.

– Nu, e în regulă! Oricum aveam de gând să vin să te iau un pic mai târziu. Îmi scuteşti drumul.

– Ai mâncat ceva?

– Ce?

Cu mintea absentă pe moment, Bodine îşi frecă gâtul înţepenit.

– Aşa mă gândeam şi eu. Jessica preluă iniţiativa şi ridică pur şi simplu telefonul de pe biroul lui Bodine. Formă interiorul de la bucătărie. Bună, Karleen, sunt Jessica. Trimite, te rog, un bol cu supa zilei şi un ceai de muşeţel la Bo în birou. Da, ar fi bine. Mulţumesc!

– Şi dacă nu vreau supă? zise Bodine când Jessica închise.

– O să mănânci, pentru că eşti suficient de inteligentă ca să ştii că ai nevoie de asta. La fel ca Rory şi mama ta.

Bodine reuşi să zâmbească.

– Ai tu grijă de noi?

– Cineva trebuie să aibă. Pari extenuată, şi întâmplător ştiu că a fost o procesiune constantă de oameni care au venit azi aici, căutând sprijin de la tine, la fel cum a fost şi în biroul lui Rory şi într-al lui Maureen. Dar cei mai mulţi s-au îndreptat încoace.

– La şefa cea mare.

– Aşa e! Au nevoie de tine să-i consolezi, deci tu ai nevoie de supă. Acum, spune-mi cu ce pot să te ajut.

– Am lucrat la o serie de chestii şi... Nu ai o consultaţie despre conferinţa companiei Rhoder planificată chiar acum? Şi un interviu azi?

– Le-am reprogramat. N-a fost nici o problemă. Am avut un deces în familie.

Acum, lacrimi arseră ochii osteniţi ai lui Bodine. Când îşi presă degetele pe ei, Jessica se întoarse şi închise uşa.

– Îmi pare tare rău, Bodine! Eu n-o cunoşteam foarte bine pe Billy Jean, dar o plăceam. Lasă-mă să-ţi iau de pe umeri o parte din toate astea. Ştiu că Sal îţi preia, în general, sarcinile când ai nevoie de ea, dar... în clipa asta e distrusă.

– Ele două au fost foarte bune prietene. Aş putea să mă folosesc de ajutorul tău cu câteva lucruri. Şi ştiu că şi tu ai acum destule pe cap.

– Chelsea e bună, exact cum noi două am crezut c-o să fie. Faptul că s-a alăturat echipei mele mă eliberează suficient cât să pot s-o iau mai uşor.

– Pot să te mai încarc eu. În primul rând, am scris o declaraţie pentru presă. Deja a trebuit să o folosesc de două ori cu reporterii care au sunat în legătură cu ce s-a întâmplat. Vreau să te asiguri că atinge notele potrivite.

– Mă uit bucuroasă peste ea.

– Avem nevoie de una şi pentru oaspeţi. Pentru cei care sunt aici, pentru cei care au rezervare şi s-ar putea să ne contacteze în legătură cu asta. Am făcut ciornele. Tu n-ai cunoscut-o foarte bine, aşa că o să fii mai obiectivă, adăugă Bodine. Nu ştiu dacă nu cumva am exagerat fiind prea concisă, fiindcă era prietena mea şi vreau să supracompensez.

– Bine.

– Şi, în final, trebuie să organizăm o ceremonie în amintirea ei. Aici. Am vorbit deja cu mama ei. Bodine se opri şi răsuflă greu. Le-am oferit cabane aici şi şoferi, tot ce au nevoie, dar ei vor să rămână în Missoula şi vor să o ducă la Helena, înapoi acasă, când o să poată. Ceremonia va fi pentru noi, toţi, complexul şi ferma,

şi pentru oricine o cunoştea şi vrea să vină să-şi prezinte omagiile.

- Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Nu sunt frivolă când spun că o astfel de ceremonie e un eveniment, iar evenimentele sunt domeniul meu. Tu să-mi spui doar când vrei să aibă loc şi unde anume pe proprietate, şi o să pregătesc totul.

Recunoscătoare, Bodine lăsă greutatea să i se ridice de pe umeri.

- Cred că trebuie să fie undeva în interior, fiindcă nu putem să avem încredere în vreme. Moara e cel mai bun loc.

- Sunt de acord. Jessica se ridică auzind că cineva bate la uşă şi deschise. Mulţumesc, Karleen, asta este pur şi simplu perfect! Aduse tava la birou şi o puse jos. Mănâncă!

- Am noduri în stomac.

- Mănâncă, oricum.

Cu un râs slab, Bodine luă o lingură cu supă.

- Vorbeşti ca buni a mea.

- Un compliment măreţ. Dă-mi o idee generală despre ce vrei, şi eu o să lucrez la detalii.

- Flori, fiindcă Billy Jean le iubea. Şi muzică country-western.

În timp ce ea nota asta, Bodine mâncă. Supa fusese o alegere bună, căci aluneca pe gât direct, fără prea mult efort din partea ei.

- Cred că ar trebui să ţinem deschis patru-cinci ore, cu cineva din familie acolo. Putem să rezolvăm asta, zise Bodine. Dar aş vrea să dau tuturor celor care lucrează aici o şansă să vină, să petreacă un pic de timp, şi nu există nici o zi fără rezervări. M-am gândit să închidem pentru o zi.

Jessica, încă luând notiţe, nu se deranjă să ridice privirea.

- Atunci te gândeşti să le strici planurile oamenilor care nu numai că au rezervat o cabană, dar poate au cumpărat bilet de avion, şi-au luat liber de la serviciu.

– N-ar fi corect. Dar toţi trebuie să aibă şansa să vină. Ar fi mai uşor de făcut la fermă, dar...

– Ea era din familia complexului.

– Nu reuşesc să înţeleg. Deşi avea gâtul strâns, Bodine forţă cuvintele să iasă. Nu reuşesc să înţeleg că asta se poate întâmpla. Nu e că n-avem niciodată probleme. Un oaspete scăpat un pic din mână sau cei din personal care devin răutăcioşi unii cu alţii, sau chiar nişte încăierări la un eveniment. Dar aşa ceva? Nu reuşesc să înţeleg.

– Bo? Scuze! Rory veni la uşă. Mama are nevoie de tine o clipă, dacă se poate.

– Sigur! O să fiu acolo. Jessie, poţi să foloseşti biroul meu ca să te uiţi peste declaraţiile alea. Ar fi ceva rezolvat. Bodine le deschise pe computer şi se ridică. Mă întorc într-o clipă.

Jessica se aşeză pe scaunul de birou şi citi declaraţiile. Simple, dar poate doar un pic prea concise, poate doar un pic forţate. Se întoarse spre tastatură şi începu să tasteze sugestii.

– Bo, vreau să... Deja ajuns în mijlocul biroului, Chase se opri. Am crezut că e Bo.

– A trebuit să iasă o clipă.

Jessica se ridică.

– Chase, îmi pare tare rău!

– Mulţumesc! Îşi scoase pălăria şi o ţinu în mâini. Plec, te las să-ţi mănânci prânzul.

– Nu este al meu. Se pare că a trebuit să fac pe Miss Fancy şi să-i aduc lui Bodine să mănânce ceva. Se întoarce imediat. Ia loc, te rog! Îţi aduc nişte cafea.

– Nu mai beau cafea. N-am crezut niciodată că o să mă aud spunând asta. Dar se aşeză, un pic stângaci. Ăă, rezistă bine? Bodine?

„Pare obosit, chiar un pic palid", se gândi ea şi îşi dădu seama că până atunci nu-l văzuse cum arată. Jessica ocoli biroul şi se aşeză pe celălalt scaun pentru oaspeţi.

– Tu pari obosit – şi nu-mi mulţumi că o spun. Dar Bodine pare epuizată.

– Ea trebuie să conducă totul, zise el. Să planifice tot, să vorbească cu toţi.

– Aşa va face şi face deja. Cu toate astea, cred că trece prin prima încercare grea la muncă, dar adevărul e că toată lumea se sprijină pe ea. E palidă şi epuizată şi n-a avut timp să jelească ea însăşi sau măcar să se împace cu gândul.

El nu zise nimic pe moment, doar se uită în jos, la pălărie.

„Mai mult decât palid şi obosit", se gândi ea. „Pare inexprimabil de trist."

– Ai mâncat?

– Ce?

– Se pare că azi am o înclinaţie pentru supă. Pot să comand una pentru tine.

– Nu, eu... Se uită la ea pur şi simplu, îndelung. Sunt bine. Eu... i-am dat lui Bo bătăi de cap în legătură cu tine.

– Cu... mine?

– Când a zis că are de gând să te roage să o ajuţi cu declaraţiile şi toate cele.

Încercând să înţeleagă ce-i spunea, Jessica îşi aranjă cocul la ceafă, deşi nu era în dezordine.

– Fiindcă eu nu sunt de aici.

– Nu de aici, nu eşti aici de mult şi...

– Şi?

– Nu contează. Am venit să-i cer scuze. S-a simţit rănită, şi eu am văzut asta, dar tot am respins un pic ideea. Fiindcă eram furios. Se încruntă din nou la pălărie. Pur şi simplu furios. Încă sunt.

– Aşa arăţi tu când eşti furios?

– Depinde. Ridică privirea. Depinde de ce sunt furios. Dacă Bo crede că tu eşti cea mai potrivită să faci asta, atunci n-am nici un motiv să spun altceva.

Jessica încuviinţă din cap şi îşi încrucişă gleznele picioarelor încălţate cu pantofi cu toc înalt.

– Dacă tot ai deschis subiectul... Ce problemă ai cu mine? Amândoi ştim că ai o problemă.

- Nu știu. Poate că doar am nevoie de timp să mă obișnuiesc cu oamenii.

- Cu oameni ca mine?

- Cu toți oamenii. Ezită o clipă, apoi ridică din umeri. Există un motiv bun pentru care eu lucrez la fermă și Rory lucrează la complex. Aș lua-o razna să am de-a face cu oameni toată afurisita de zi.

- Păi, dacă descoperi că problema cu mine e legată de ceva mai mult decât de faptul că sunt om, dă-mi de știre. Poate putem să o rezolvăm. Mă duc să o anunț pe Bo că o aștepți.

Chase își drese glasul când ea dădu să plece din birou.

- Trebuie să-ți cer scuze și ție?

Ea întoarse capul și îl străpunse cu privirea.

- Depinde, zise ea și plecă.

Partea a doua

Un scop

Ține-te de acum, de aici, prin care orice viitor se aruncă spre trecut.

JAMES JOYCE

capitolul 8

1995

Alice – o chema *Alice*, indiferent cum o striga el – dădu naştere unui fiu. Era cel de-al treilea copil al ei, şi singurul pe care domnul îi permisese să-l păstreze. Al doilea copil, tot o fată, se născuse la doar zece luni după prima. O fetiţă pe care o numise Fancy, fiindcă venise pe lume cu un frumos puf de păr roşcat.

Când el îi luase copila, cea de-a doua fiică, în sus pe scările acelea, ea refuzase să mănânce sau să bea timp de aproape o săptămână, chiar şi atunci când o bătuse.

Încercase să se sugrume cu cearşaful, dar doar îşi pierduse cunoştinţa.

El o alimentase cu forţa şi simţindu-şi propriul trup dorind mai mult, muri un pic. O lăsă în pace trei săptămâni după naştere, înainte să o violeze din nou.

În şase săptămâni, concepu un fiu.

Naşterea copilului pe care îl numi Rory, ca pe tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată, schimbă situaţia. Domnul plânse, depuse un sărut pe creştetul copilului, care ţipa şi plângea. Îi adusese flori – dediţei violet, care înfloreau în aprilie peste tot în jurul fermei.

Ei vorbeau despre *acasă*, şi cuţitul ruginit al speranţei scobi în ea. Era ea totuşi acasă?

El nu mai veni să ia copilul, în schimb îi aduse lapte, legume proaspete, chiar şi o friptură. Ca să-i menţină laptele puternic şi sănătos, zicea.

O aprovizionă cu scutece şi şerveţele umede, şi cu loţiune pentru copii, cu o cadă de plastic şi şampon pentru copii. Când ea întrebă – cu grijă – dacă ar putea să primească prosoape moi pentru copil, el i le furniză,

împreună cu o jucărie mobilă, cu animale şi arc, ce cânta un cântec de leagăn.

Luni întregi nu o lovi, nici nu o violă. Copilul era salvarea ei, scutind-o de bătăi şi de violuri, dându-i un motiv să trăiască. Încurajând-o să ceară mai mult.

El venea de trei ori pe zi să vadă copilul şi să-i aducă ei mâncarea. Masa de prânz apăruse după naşterea lui Rory. Ea ajunse să identifice momentele zilei după vizitele lui.

Pregătindu-se pentru vizita de la micul dejun, alăptă copilul, îl spălă şi îl îmbrăcă. Acesta făcuse primii lui paşi cu doar o noapte înainte, şi ea plânsese de mândrie.

În ea ardea o nouă speranţă. Domnul urma să-şi vadă pentru prima dată fiul mergând, avea să le permită să urce, să le permită să ducă copilul afară, să meargă la soare.

Şi ea putea să vadă configuraţia terenului. Să înceapă să planifice cum să-şi ia copilul şi să fugă.

Copilul ei, preţiosul ei băiat, mântuirea şi bucuria ei, nu avea să crească într-o pivniţă.

Se spală şi îşi pieptănă părul, care acum era castaniu şi îi trecea de umeri. Când el coborî scările cu o farfurie cu ouă bătute şi cu câteva felii de bacon bine făcute, ea se aşeză pe scaun, săltând copilul în poală.

– Mulţumesc, domnule!

– Vezi să mănânci tot. Fără resturi, nu vreau resturi.

– Aşa o să fac. Promit! Dar am o surpriză pentru tine.

Îl aşeză pe Rory pe picioarele drăgălaşe şi dolofane, şi îl sărută în creştetul capului. El se încleştă de degetele ei pentru un moment, apoi le dădu drumul şi făcu patru paşi clătinându-se, apoi se aşeză în fund.

– Merge, zise domnul calm.

– Cred că a început să meargă devreme, dar e atât de deştept şi de drăgălaş!

Îşi ţinu respiraţia când domnul se duse la Rory şi îl ridică din nou. Şi Rory, cu mâinile fluturând, chicoti şi porni să meargă şovăielnic.

– O să înceapă să alerge înainte să-ţi dai seama, zise ea silindu-se să pună voioşie în voce. Băieţii au nevoie să alerge. Ar fi bine pentru el să aibă mai mult spaţiu – când crezi că e potrivit, zise ea repede, când domnul întoarse spre ea ochii aceia negri, oţeliţi. Să aibă parte de un pic de soare. Sunt... sunt vitamine în lumina soarelui.

El nu zise nimic, dar se aplecă şi luă copilul. Rory îl trase de barba pe care domnul o lăsase să crească în dezordine în ultimele luni. O ucidea de fiecare dată când el atingea copilul. Simţea un nod de teroare şi disperare în burtă. Dar se sili să zâmbească în timp ce se ridica.

– O să împart micul dejun cu el. Îi plac ouăle.

– Treaba ta e să-i dai laptele matern.

– O, da, îi dau, dar îi plac şi alimentele solide. Doar îmbucături mici. Are cinci dinţi şi îi mai iese unul. Domnule? Îmi amintesc ce zicea mama despre aerul curat şi despre cum ai nevoie de el ca să rămâi sănătos, să creşti puternic. Am putea, te rog, să ieşim afară, ca să respirăm aer curat, chiar şi numai pentru câteva minute?

Faţa lui, în timp ce ţinea copilul, împietri.

– Ce ţi-am spus eu în legătură cu asta?

– Da, domnule! Doar că încerc să fiu o mamă bună pentru... fiul nostru. Aerul proaspăt e bun pentru el şi pentru laptele meu.

– Mănâncă mâncarea aia. Îi ies mai mulţi dinţi. Am să-i aduc ceva de muşcat. Fă cum îşi spun, Esther, altfel va trebui să te pun la locul tău.

Ea mâncă fără să mai zică nimic şi îşi spuse să aştepte o săptămână. O săptămână întreagă, înainte să ceară din nou.

Dar, în trei zile, după ce mâncă masa de seară şi alăptă copilul, el coborî treptele din nou. Şi o uimi arătându-i cheia de la cătuşa de la piciorul ei.

– Ia seama la ce îţi spun acum. O să vă scot din casă zece minute, şi nici o secundă mai mult.

Ea tremură, în timp ce cuţitul acela ruginit al speranţei îi trecea zimţat prin inimă.

- Încearcă să ţipi, şi îţi rup dinţii. Ridică-te!

Docilă, cu capul plecat, ca el să nu-i vadă pâlpâirea de speranţă din ochi, ea se ridică. Speranţa muri când el îi înfăşură o frânghie în jurul gâtului.

- Te rog, nu! Copilul.

- Tacă-ţi gura! Încearcă să fugi, şi îţi rup gâtul. Faci doar cum îţi spun eu, şi poate te las să ieşi afară, la aerul ăla proaspăt, o dată pe săptămână. Dacă nu mă asculţi, te bat de te umplu de sânge.

- Da, domnule!

Inima îi săltă în piept când el potrivi cheia în încuietoare şi, pentru prima dată în patru ani, greutatea fiarelor îi căzu de pe gleznă. Scoase un sunet moale, gutural, de animal rănit, când văzu cicatricea jupuită, roşie, încercuindu-i piciorul.

Ochii lui erau luni negre şi strălucitoare.

- Îţi fac un cadou, Esther. Nu mă face să-mi pară rău după el.

Când o împinse înainte, ea făcu primul ei pas fără cătuşă, apoi altul, cu mers inegal, un soi de bălăbănit şi şchiopătat.

Îl strânse pe Rory lângă ea, urcând cu greu scările. Să fugă? se gândi, cu inima zbuciumată grea. Abia putea să meargă!

El trase din vârful scărilor laţul, care se strânse.

- Bagă de seamă la mine, Esther!

Deschise uşa.

Ea văzu o bucătărie cu podeaua îngălbenită, cu o chiuveta de fontă prinsă în perete, având alături farfurii stivuite într-un uscător. Un frigider nu mai înalt decât ea şi o sobă cu două arzătoare.

Mirosea a grăsime.

Dar deasupra chiuvetei exista o fereastră, şi prin ea se vedeau ultimele lumini muribunde ale zilei. Lumea. Vedea lumea!

Copaci. Cer.

Încercă să fie atentă, să fotografieze cu mintea. Canapeaua veche, o singură masă şi o lampă, un televizor cum văzuse în fotografii - un fel de cutie cu... urechi de iepure, îşi aminti ea.

Podea din lemn, pereţi goi, pereţi din bârne şi un mic şemineu gol, făcut din cărămizi desperecheate.

O împinse spre uşă.

Atâtea încuietori, se gândi ea. De ce o avea nevoie de atâtea încuietori?

El le deschise, una câte una.

Totul - planurile ei, speranţele ei, durerea ei, frica ei - dispăru când ieşi afară, pe veranda scurtă şi lăsată.

Lumina, oh, lumina! Doar sugestia soarelui care apunea în spatele munţilor. Doar o sugestie de roşu pe fundalul piscurilor.

Mirosul de pin şi de pământ, *senzaţia* de aer care i se mişcă pe faţă. Aer cald, de vară.

Copacii o înconjurau, cu o suprafaţă curăţată de pământ, unde creşteau legumele. Văzu camioneta veche - aceeaşi în care se urcase ea atât de prosteşte -, o maşină de spălat veche, un plug, o poartă pentru vite legată cu sârmă ghimpată, care forma un gard eficace în jurul a ceea ce reuşea ea să vadă din cabană.

Dădu să plece de pe verandă, pierdută în admiraţie, dar domnul o smuci înapoi.

- E destul de departe. Aerul de aici este la fel ca acela de acolo.

Ea îşi ridică faţa, în timp ce lacrimi de bucurie uimită îi curgeau pe obraji.

- O, ies stelele! Uite, Rory, uite, copilul meu! Uită-te la stele!

Încercă să ridice capul copilului cu degetul, dar el îl prinse şi încercă să-l roadă. Asta o făcu să râdă şi-l sărută în creştet.

- Ascultă, ascultă! Auzi bufniţa? Auzi vântul cum trece printre copaci? Nu e frumos? Totul e atât de frumos!

În timp ce el gângurea şi rodea, Alice încercă să vadă tot dintr-odată, să absoarbă tot.

- Ajunge! Intră înapoi!

- O, dar...

Frânghia îi săpă în gât.

- Am zis zece minute, nu mai mult.

O dată pe săptămână, îşi aminti ea. A zis şi că o dată pe săptămână. Intră fără nici un sunet şi de data asta văzu puşca pe un raft deasupra şemineului gol.

Era încărcată?

Într-o zi, te rog, Doamne, într-o zi avea să încerce să afle.

Şchiopătă înapoi în jos pe trepte, uimită că cele zece minute o înveseliseră şi, în acelaşi timp, o epuizaseră.

- Mulţumesc, domnule!

Nu se gândea - nu putea să se gândească - ce însemna faptul că umilele cuvinte nu-i ardeau gâtlejul, cum făceau altădată.

- Rory o să doarmă mai bine la noapte fiindcă a fost la aer curat. Uite, deja i se închid ochii!

- Pune-l în patul lui!

- Ar trebui să-l hrănesc şi să-l schimb mai întâi.

- Pune-l în patul lui! Faci asta când se trezeşte.

Ea îl aşeză. El abia dacă se agită, şi se potoli de tot când ea îi trasă cercuri blânde pe spate.

- Vezi? Vezi cât bine i-a făcut? Îşi ţinu din nou capul în jos. Am făcut tot ce mi-ai spus?

- Ai făcut.

- Chiar putem să ieşim afară o dată pe săptămână?

- Mai vedem, dacă o să continui să faci ce-ţi spun. Dacă îmi arăţi că eşti recunoscătoare pentru ce-ţi dau.

- O să fiu.

- Arată-mi acum că eşti recunoscătoare.

Cu capul coborât, ea strânse din ochi.

- Ai avut mai mult decât suficient timp să te vindeci după naşterea băiatului. Şi mănâncă mâncare solidă, aşa că nu mai are aşa mare nevoie de laptele tău. Este timpul să-ţi faci îndatoririle de nevastă.

Fără să spună nimic, ea se duse la pat, își trase rochia lăbărțată peste cap și se lungi.

- Ai început să te ofilești pe ici, pe colo, zise el în timp ce se dezbrăca. Se aplecă deasupra ei și o ciupi de sâni, de burtă. Eu pot să tolerez așa ceva.

Se urcă peste ea. Mirosea a săpun ieftin și a grăsime de bucătărie, și în ochi avea lumina aceea rea, dogoritoare, pe care ea o știa prea bine.

- Pot să-mi fac datoria. Îmi simți chestia, Esther?

- Da, domnule!

- Zi: „Vreau ca soțul meu să-și folosească chestia ca să pună stăpânire pe mine". Spune-o!

Ea nu se plânse. Ce contau cuvintele?

- Vreau ca soțul meu să-și folosească chestia ca să pună stăpânire pe mine.

Se înfipse în ea cu putere. Ah, durea, durea!

- Zi: „Ia ce vrei de la mine. Sunt nevasta și servitoarea ta".

Ea zise cuvintele, în timp ce el se împingea și mormăia, în timp ce fața i se schimonosea de o plăcere oribilă.

Ea închise ochii și se gândi la copaci și la aer, la ultimele raze ale soarelui și la stele.

El se ținu de cuvânt, așa încât ea făcu, o dată pe săptămână, călătoria în sus pe scări și pe verandă.

Când copilul împlini un an, ea își făcu curaj să-l întrebe dacă ar putea să prepare o masă bună pentru el, ca să-i răsplătească bunătatea. Pentru a sărbători ziua de naștere a lui Rory. Dacă ar fi reușit să-l convingă, apoi să se arate supusă, s-ar fi putut să ajungă la pușcă.

El coborî cu masa ei de seară și luă copilul în brațe, ca întotdeauna. Dar de data asta, fără un cuvânt, duse copilul spre trepte.

- Mergem afară?

- Tu mănâncă ce ți-am adus.

Frica îi ascuți glasul.

- Unde duci copilul?

- A trecut timpul de când trebuia înțărcat. Acum, e timpul să petreacă mai mult cu tatăl lui.

– Nu, te rog, nu! Am făcut tot ce ai zis. Sunt mama lui. Nu l-am alăptat pentru noapte. Lasă-mă...

El se opri pe trepte, suficient de departe de ea.

– Am cumpărat o vacă. O să primească o grămadă de lapte. Tu fă cum spun, şi o să vii să stai afară o dată pe săptămână. Dar dacă nu, nu.

Ea căzu în genunchi.

– Fac orice! Orice! Te rog, nu mi-l lua!

– Bebeluşii cresc şi ajung băieţi, băieţii, bărbaţi. Este timpul să ştie mai mult de tatăl lui.

Când uşa fu închisă şi încuiată, ea se ridică clătinându-se în picioare. Ceva plesni în ea. Putea să audă asta, ca un trosnet de crenguţă uscată în capul ei. Se duse la scaun, se aşeză, îşi încrucişă braţele şi legănă.

– Taci acum, copile! Taci acum!

Şi, zâmbind, cântă un cântec de leagăn braţelor sale goale.

În zilele noastre

Mai mult decât pregătită să plece acasă, Bodine ieşi în luminile sălbatice ale apusului care încă zăboveau pe cer. Îşi justifica plecarea mai devreme decât de obicei zicând că acasă putea să se concentreze mai bine la rapoarte, la foi de calcul şi programe.

Pur şi simplu nu putea să ducă mai multă durere fără să se frângă.

Apoi ieşi sub un cer zugrăvit şi dantelat în nuanţe de roşu, mov şi auriu, şi îl văzu pe Callen stând cu caii şi distrând un cuplu tânăr şi pe copilul lor nebun de încântare.

– Căluţul, căluţul, căluţul! scanda el, săltând viguros pe şoldul mamei sale şi întinzând mâinile ca să bată grumazul lui Sundown.

Ea îl observă pe Callen discutând pe un ton jos cu tatăl, apoi văzu că tatăl îi şopteşte ceva la ureche mamei,

care clătină repede din cap, își mușcă buza, apoi îi aruncă lui Callen o privire lungă.

- Cum vreți, zise Callen. Dar promit că ăsta e blând ca un miel.

- Hai, Kasey! N-o să pățească nimic rău.

Tatăl, deja surâzând, își scoase telefonul mobil.

- Doar să stea. Doar să stea, insistă Kasey.

- Am înțeles. Callen se răsuci în șa - o mișcare care primi aplauzele copilului, ca și cum ar fi făcut un truc magic. Vrei să vii aici sus, partenere?

Când Callen întinse brațele, băiețelul ar fi sărit direct în ele. Nemaiștiind ce să creadă, mama îl ținu în sus, apoi își presă ambele mâini pe inimă, văzând cum copilul țipa de bucurie în fața ei.

- Căluțul! Călăresc căluțul!

- Zâmbește la tatăl tău, ca să-ți facă o poză!

- Călăresc căluțul, tati!

- Sigur că da, Ricky! Sigur că da!

- Dii! strigă Ricky.

Sundown întoarse capul și se uită la Callen cu ceea ce Bodine ar fi putut să numească un rânjet.

- Dii, căluțule! Ricky întinse gâtul, uitându-se rugător la Callen. Dii!

- O, Doamne! Kasey respiră zgomotos. Poate, doar câțiva pași. Bine?

- Sigur!

- Kasey, fă poze. Eu o să filmez. E grozav!

- Pune mâna chiar aici! Callen ghidă mâna dreaptă a băiatului și o puse peste a lui pe frâie. Spune, dii, Sundown!

- Dii, Thundow!

Când Sundown porni, băiatul se opri din țipat. Pentru o clipă, chipul lui mic și drăgălaș fu cuprins de teamă, iar ochii i se umplură de bucurie șocată.

- Mama, mama, mama, călăresc căluțu'!

Callen îl conduse pe Sundown în câteva cercuri lente, timp în care băiatul sălta, zâmbi și chiar țipă spre

cer. În turul final de întoarcere, Callen îi făcu rapid cu ochiul lui Bodine.

- Trebuie să spun *adios*, partenere.

- Mai vreau, mai vreau, mai vreau! insistă Ricky când Callen dădu să-l ridice din șa.

- E de-ajuns pentru azi, Ricky. Căluțul trebuie să se ducă acasă.

Când Kasey întinse mâinile în sus, Ricky se feri de ea.

- Ești un cowboy adevărat acum, Ricky, zise Callen. Cowboy-i adevărați ascultă întotdeauna de șefii lor. E codul cowboy-lor.

- Eu, cowboy. Și, cu oarecare reținere, Ricky se duse la mama lui. Pup căluțul.

- Lui Sundown îi plac pupicii.

Ricky plantă pupici umezi pe gâtul lui Sundown, apoi arătă spre răbdătorul Leo.

- Pup căluțul.

- Și lui Leo îi plac pupicii. Bodine înaintă. Unii cai sunt timizi cu pupicii, dar ei doi, nu.

Kasey se mișcă astfel încât Ricky să poată să-și țocăie buzele pe gâtul lui Leo.

- Călăresc căluțul ăsta. Te rog! Acum! Te rog!

- Acum trebuie să-l ducem acasă și să-i dăm cina. Dar... O să fiți aici mâine?

- Încă două zile, îi zise tatăl băiatului.

- Dacă îl aduceți mâine pe Ricky jos, la Centrul de Activități, o să vedem ce putem face.

- Așa facem. Ai auzit, Ricky? O să vezi mai mulți cai mâine. Spune-i mulțumesc domnului Skinner, îl instrui tatăl lui.

- Mulțumesc mult! Mulțumesc, cowboy! Mulțumesc, căluțule!

- Și altă dată, partenere.

Bodine încălecă și îl întoarse pe Leo.

- *Adios*, zise Callen lovindu-și ușor borul pălăriei, în timp ce se îndepărta cu caii.

- *Adios*, repetă Bodine ca un ecou.

- Am distrat mulțimea.

– Nici măcar n-o să menționez asigurarea, clauzele, responsabilitatea.

– Bine. N-o face!

– Din moment ce n-o s-o fac, o să spun că exact asta caut, un asemenea interes, aducând din când în când caii în Orașul Bodine. Și de asta un mic spectacol pentru copii și familii o să aibă succes. Nu m-am așteptat să fii aici, cu caii.

– Am sunat. Tipul de la birou a zis că plecai pe la cinci.

– Am aranjat transportul acasă. Am așteptat, fiindcă îi ofereai tânărului Ricky cel mai tare moment din viața lui. Apreciez asta. Apreciez asta, pentru că a fost un antidot neașteptat pentru o zi oribilă.

El o studie.

– Ai scăpat de ea.

– Și voi scăpa și de ziua de mâine. Te avertizez, Garrett Clintok a încercat să te bage în belele.

– Știu deja.

– Mi-a răstălmăcit vorbele. Vreau să știi că mi-a răstălmăcit vorbele. N-am spus niciodată...

– Bo. Callen puse capăt polemicii cu calm. Nu trebuie să-mi explici.

– Simt nevoia s-o spun. N-am spus niciodată ce a zis el că am spus, și mă enervează că încearcă să mă folosească, și, mai rău, mult mai rău, s-o folosească pe Billy Jean ca să-ți facă ție necazuri. Am îndreptat lucrurile cu șeriful Tate, dar dacă...

– Tate știe cum stă treaba. N-am probleme cu șeriful Tate.

În ochii ei se aprinseră flăcări.

– Fiindcă șeriful nu e vreun idiot. Dar situația asta mă enervează. Mă enervează, și o să vezi ce-au să-i audă urechile lui Clintok data viitoare când îl văd.

– Mai bine las-o baltă.

– S-o las baltă? Șocată, indignată, ea se foi în șa. Nu las mincinoșii și agresorii să câștige. Oamenii care spun că am zis ce n-am zis. Oamenii care se năpustesc asupra

fratelui meu şi a prietenului lui, şi prietenul ăla e ţinut pe loc, astfel ca ei să poată să încerce să-l bată măr.

Callen trase de Sundown să se oprească.

- Unde ai auzit despre asta?

- Ne-a spus Chase azi, şi ar fi trebuit să...

- A încălcat un jurământ sigilat cu scuipat.

Cu aspectul unui om deziluzionat, Callen clătină din cap şi îşi continuă drumul.

- O să spun că fierbea de nervi la momentul respectiv... Din câte ştiu eu jurămintele sigilate cu scuipat sunt sacre. Pentru băieţii de doisprezece ani.

- Vârsta n-are nimic de a face cu asta. Un jurământ e un jurământ. Iar trecutul e trecut.

„Bărbaţii", se gândi Bodine. Cum a putut să crească înconjurată de ei şi încă s-o irite la culme?

- Poţi să-l jupoi pe Chase că ţi-a luat apărarea, că a furnizat dovezi despre ce şarpe e Garrett Clintok, dacă asta e poziţia ta în privinţa asta. Dar dacă trecutul ar fi doar un afurisit de trecut, Clintok n-ar fi continuat să încerce să se năpustească asupra ta.

- Asta e problema lui, nu a mea.

- O, pentru...

Dezgustată de orice semăna cu ceva rezonabil, Bodine porni într-un galop mic. Callen o urmă în ritm uşor, fără să lase raţiunea în urmă.

- Nu înţeleg de ce eşti supărată pe mine.

- O, taci naibii din gură! Bărbaţii!

Călărind conform propriei stări de spirit, Bodine îl îndemnă pe Leo la galop.

- Femeile! şopti Callen şi o lăsă să ia distanţa de care avea nevoie, chiar dacă n-o scăpă din vedere tot drumul înapoi la fermă.

Nu voise s-o omoare. Când analiză totul clar, se gândi mult şi bine, şi înţelese că ea se sinucisese, cu siguranţă.

N-ar fi trebuit să fugă aşa. N-ar fi trebuit să încerce să ţipe aşa. Dacă n-ar fi încercat să-l lovească aşa,

el n-ar fi fost nevoit s-o îmbrâncească. Ea n-ar fi căzut așa de rău și nu s-ar fi lovit la cap atât de tare.

Dacă ar fi stat liniștită, ar fi dus-o acasă și ar fi fost în perfectă stare.

Greșeala lui? Că n-o plesnise imediat. S-o fi bătut, pur și simplu, și s-o fi aruncat în camionetă. Voise mai întâi să guste rapid din ea, asta era tot. Să fie sigur că avea să se îngrijească de el.

Avea nevoie de o nevastă de vârstă fertilă. O tânără, o femeie arătoasă, care să-i ofere o călăreală bună și fii puternici.

Poate că se decisese asupra ei prea repede, dar cu siguranță voise călăreala aia.

În rest, făcuse totul bine, își aminti el. Îi sifonase benzina din rezervor, lăsându-i doar cât să ajungă destul de departe. O urmase cu farurile stinse, apoi se dusese s-o salveze, când văzuse mașina oprindu-se.

O scosese din mașină foarte bine, făcuse totul destul de ușor.

Apoi devenise prea excitat – acolo trecuse de la corect la greșit. N-ar fi trebuit s-o apuce, să încerce s-o guste. Ar fi trebuit să aștepte cu asta.

Își învățase lecția acolo.

Data viitoare, o s-o pună jos, o s-o lege și o s-o ducă la cabană. Pur și simplu. Erau o mulțime de femei arătoase în jur, din care să alegi. Nu s-ar mai grăbi. Barmanița aceea fusese destul de frumoasă, dar văzuse și mai frumoase. Și dacă se gândea mai bine, poate că era mai bătrână decât trebuia să caute el.

Fără prea mulți ani trecuți peste ea, ca să aibă copii, doar acesta era scopul în viață al unei femei.

Mai tânără, mai drăguță – și era posibil ca aceea care se sinucisese să fi fost o cățea, având în vedere că lucra la un bar. Se putea să fi avut niscaiva boli.

Era mai bine că n-o călărise.

Avea s-o găsească pe cea potrivită. Tânără, foarte frumoasă... și curată.

S-o aleagă, să aştepte momentul potrivit, să o lege şi să o ia la cabană. Avea camera pregătită pentru ea. Avea s-o pregătească cum trebuie, s-o înveţe ce atât de multe uitaseră. Că femeile au fost create să servească bărbaţilor, să se supună şi să asculte, să poarte fii.

Nu l-ar fi deranjat s-o pedepsească. Pedeapsa era atât responsabilitatea, cât şi dreptul lui. Şi avea să-şi planteze sămânţa în ea. Şi ea ar fi rodnică şi i-ar purta mai departe fiii. Sau ar găsi una care ar fi aşa.

Asta ar putea să necesite ceva răbdare, ceva planificare. Dar asta nu însemna că între timp nu putea să găsească una, s-o călărească bine.

În cabană, în camera lui, îşi trecu o palmă peste Biblia de pe stativul de lângă pat. Apoi căută sub saltea şi scoase o revistă porno.

Femeile erau în mare parte târfe şi şleampete, ştia el. Îşi etalau farmecele, tentau bărbaţii să păcătuiască. Îşi linse degetul, întoarse o pagină şi se simţi virtuos în timp ce se întărea.

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu ia o femeie care îşi etala farmecele, până găsea nevasta potrivită.

capitolul 9

La patru zile de la moartea lui Billy Jean - considerată omucidere -, Bodine se duse la Helena pentru înmormântare.

Chiar a doua zi, stătu la etajul al doilea al Morii, ascultându-i pe Tim McGraw, pe Carrie Underwood şi pe Keith Urban - favoritul lui Billy Jean - cântând în fundal, în timp ce oamenii îi aduceau un ultim omagiu.

Îi dăduse Jessicăi mână liberă ca să creeze atmosfera potrivită. Prin încăpere erau fotografii de-ale lui Billy Jean, unele cu ea singură, altele cu prietenii, în rame simple de fier. Flori, explozii de culoare, revărsate din borcane.

Feluri de mâncare simple - mezeluri, pui prăjit, macaroane cu brânză, pâine de porumb - se aliniau pe o masă lungă, acoperită cu muşama.

Nimic pretenţios sau luxos, totul transmiţând mai degrabă ideea de confort.

Oamenii prezenţi au putut să urce pe scenă, să ia microfonul şi să spună câteva cuvinte sau o poveste despre Billy Jean. Unele poveşti au adus lacrimi, dar multe au adus râsete, aceste mari calmante ale durerii. Câţiva oameni au venit cu chitare, viori sau banjouri şi au cântat un cântec, două.

Bodine se pregătea să se strecoare afară, dar se opri când îl văzu venind şi îndreptându-se direct spre scenă pe Chad Ammon. Conversaţia încetă şi reîncepu şoptit. Bodine rămase locului şi se uită prin încăpere până când îl găsi pe Chase. Dintr-o singură privire, căzură de acord să-l lase să vorbească şi să se ocupe de eventuala problemă care ar fi putut să decurgă din asta.

- Ştiu că mulţi dintre voi cred că n-ar fi trebuit să vin. Vocea i se dogi puţin. Oricine are ceva să-mi spună poate face asta după ce termin ce am de zis. N-am tratat-o cum trebuie. Merita pe cineva mai bun decât mine.

- Ai dreptate, strigă cineva, ceea ce făcu ca murmurele să pornească din nou.

- Ştiu că e al naibii de adevărat. Era... era o femeie bună, o prietenă bună. Era drăguţă. Poate că nu permitea nimănui prea multe, dar puteai conta pe ea când erai la nevoie. Ea n-a putut să conteze pe mine. Am înşelat-o. Am minţit-o. Poate că n-am ridicat niciodată mâna la ea sau la vreo altă femeie din lumea asta, dar n-am tratat-o cu respect. Dacă aş fi fost un om mai bun, poate că încă am fi fost împreună. Poate că, dacă am fi fost împreună, ea ar fi fost în continuare aici. Nu ştiu. Pe obraji îi alunecau lacrimi. Pur şi simplu nu ştiu, şi n-o să ştiu niciodată. Ştiu doar că o persoană drăguţă şi bună, care a ştiut cum să râdă, căreia îi plăcea să danseze şi care mi-a acordat încrederea ei nu mai e. Nimeni de

aici nu poate să zică ceva mai rău despre mine decât zic eu despre mine în fiecare zi. Dar puteţi s-o spuneţi. N-o să vă port pică pentru asta.

Se îndepărtă de microfon. Picioarele păreau că-i tremură, în timp ce pleca de pe scenă. Bodine văzu că avea două opţiuni. Să lase murmurele şi privirile apăsătoare să se transforme în vorbe şi poate chiar mai rău. Sau să înceapă vindecarea. Trecu prin mulţime şi îl văzu pe Chad că se opreşte şi ridică spre ea chipul brăzdat de lacrimi. Când ea îşi puse un braţ în jurul lui, el izbucni în hohote de plâns.

– Gata, Chad! Vino cu mine acum! Nu te învinovăţi pentru ce s-a întâmplat. Ea n-ar vrea s-o faci. Ea nu era aşa.

Se asigură că vocea ei suna impunător, în timp ce îl conducea afară, pe scări în jos. În tăcerea grea, Jessica urcă repede pe scenă. Din ce vedea, Bodine începuse să schimbe cursul evenimentelor. Ea încerca să păstreze asta.

– N-am cunoscut-o prea bine pe Billy Jean. Nu lucrez aici de atâta vreme ca majoritatea dintre voi. Dar îmi amintesc că, după prima mea săptămână aici, m-am dus la Saloon. Mă simţeam bine în legătură cu munca, dar eram un pic nelalocul meu, poate copleşită de dorul de casă. Îşi dădu deoparte părul de pe faţă. Îl lăsase nestrâns, astfel că îi flutura pe umeri. I se părea mai relaxat şi mai prietenos aşa, decât să-l poarte strâns. Voiam să mă adaptez aici, continuă ea. Aşa că în seara aia m-am dus la Saloon. Billy Jean lucra la bar. Am întrebat-o ce mi-ar recomanda, spunându-i că abia începusem să lucrez aici. Mi-a zis că ştia deja, că barmanii aud tot, mai devreme sau mai târziu – de obicei, mai devreme. Mi-a recomandat o margarita cu afine. Recunosc că nu suna prea atractiv. Pe scenă, Jessica zâmbi ca reacţie la chicoteli. În noaptea aia, au fost acolo o mulţime de clienţi, şi am observat cât de uşoară a făcut Billy Jean să pară slujba ei. Cum avea un zâmbet pentru toţi, chiar dacă avea mereu mâinile ocupate. Mi-a pus băutura aia

în față. M-am uitat la ea și m-am întrebat de ce naiba pun oamenii de pe aici afine în toate. Apoi am luat o înghițitură și am primit răspunsul. Zâmbi din nou la râsetele prompte și așteptă un moment. Am băut prima mea margarita cu afine. Apoi am mai băut una, stând la bar și uitându-mă la Billy Jean cum muncea. Când mi-a pus-o pe a treia în față, i-am spus că nu mai pot. Trebuia să mă duc acasă cu mașina. Numai în Village, dar nu puteam să mă urc la volan după trei băuturi. Și ea a zis: „Draga mea, dă-i drumul și bea aia și sărbătorește prima ta săptămână aici". A adăugat că ieșea din tură într-o oră și avea să mă ducă ea acasă. Așa am făcut, și așa a făcut și ea. Nu afinele m-au făcut să mă simt la locul meu aici. Ci Billy Jean.

Coborî de pe scenă și testă încărcătura emoțională a atmosferei din jurul ei. Decise că evenimentele își schimbaseră complet cursul.

– Bună treabă!

Se uită la Chase. Nu-l văzuse venind spre ea.

– Sora ta a făcut o treabă bună. Eu doar închei ce a început ea. Și povestea a fost cât se poate de adevărată.

– Bună treabă! repetă el. La fel și memorialul ăsta. Vreau să spun că ai gândit totul cum trebuie, și poate că ai cunoscut-o mai bine decât crezi.

– Am înțeles-o și am vorbit cu oameni care au cunoscut-o bine. Se uită în jur, la fotografii, la flori, la chipuri. Toate astea m-au învățat câte ceva. Îmi doresc să fi petrecut mai mult timp la bar când era ea de serviciu. Și ea era – toți suntem – parte dintr-un întreg, nu doar angajată la o companie bună. Bodine mi-a spus că o parte dintre cei care au venit azi aici sunt sezonieri, iar unii dintre ei au condus peste o sută cincizeci de kilometri ca să vină. Asta face familia. Și genul ăsta de sensibilitate vine din vârf. Familia ta a dat tonul, și sună autentic.

– O să-mi cer scuze.

Ea își fixă ochii aceia albaștri direct în ai lui și ridică din sprâncene.

– Serios?

– N-am vrut să te fac să te simţi nelalocul tău.

– Pur şi simplu, nu crezi că aici îmi e locul?

El se mută de pe un picior pe altul.

– Îmi ceream scuze.

– Şi eu ar trebui să fiu suficient de amabilă să le accept. Aşa o să fac. A trecut.

Întinse o mână.

– Bine! Deşi se simţea îngrozitor de al naibii de mică într-a lui, Chase îi strânse mâna. Trebuie să plec, dar...

– Miss Fancy e acolo, şi Rory trebuie să vină dintr-o clipă-n alta. Nu e nici o problemă dacă pleci.

– Atunci o să... of...

Cum rămăsese fără cuvinte, încuviinţă din cap şi o tuli de acolo.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, schimbând câteva cuvinte cu cei care stăteau la mesele întinse la etajul principal, îl văzu pe Callen venind spre Moară.

– N-am putut să scap până acum, zise Callen.

– Ai lipsit mai mult decât suficient. Am avut parte de un pic de dramă aici când a venit Chad şi a spus câte ceva.

– Chiar aşa?

Cu un oftat, pentru că ştia prea bine acel ton, Chase îşi trase pălăria pe ochi.

– Tot supărat eşti.

– Ai încălcat un jurământ.

– Tu n-ai fost acolo. Îmi pare rău că am lăsat supărarea să intervină, dar asta s-a întâmplat. Şi s-a terminat. Tu vrei să-i pui capăt, eu îţi dau voie să rupi jurământul pe care l-am făcut atunci când eu am turnat whisky într-o sticlă de cola şi am scos-o pe furiş din casă, apoi noi doi am încercat să-l bem în zona din camping, dar, în schimb, ni s-a făcut groaznic de rău.

– Ţie ţi-a fost mai rău.

– Poate. Tu ţi-ai vomitat partea. Poţi să spui despre asta dacă crezi că am fi chit.

Callen îşi înfipse degetele în buzunarele din faţă ale pantalonilor în vreme ce se gândea.

– Dacă aleg ce îmi zici tu, nu mi se pare că am fi chit. Eu ar trebui să aleg.

Fiindcă nu putea să combată acea logică, Chase privi încruntat spre munţi.

– Dă-i drumul, atunci! Alege ceva şi să terminăm cu asta.

– Poate o să aleg să spun cum ţi-ai pierdut virginitatea când Brenna Abbott te-a ademenit în şură la petrecerea de treisprezece ani a surorii tale.

Chase se strâmbă. Era posibil să nu fi fost momentul lui cel mai demn de mândrie – având în vedere că toată familia lui şi alte vreo cincizeci de persoane fuseseră la o aruncătură de băţ –, dar fusese un moment crucial.

– Dacă asta o să rezolve problema...

Callen stătea cu un şold ridicat, studiind munţii împreună cu prietenul său, ascultând muzica şi vocile din Moară.

– La naiba, m-ar face doar să mă simt ca un nemernic şi te-ar opri pe tine să te mai simţi aşa. Aş prefera să continui să te mai simţi aşa o vreme. Apropo, ce s-a întâmplat cu Brenna Abbott?

– Ultima dată când am auzit de ea, stătea în Seattle. Sau poate în Portland.

– Cât de repede uităm. Mă rog, a trecut, zise Callen şi îi oferi o mână.

Chase se uită la el, apoi începu să râdă.

– E a doua oară în mai puţin de zece minute când cineva îmi zice asta. Pesemne că mi-am făcut un obicei din a greşi.

– Nu, nu-i un obicei. Îţi mai scapă şi ţie.

– Am altă idee. Clintok începe, tu vii şi mă iei de acolo, apoi termini treaba.

– Nu mă îngrijorează Clintok.

– Vii şi mă iei, repetă Chase, apoi scuipă în palmă şi îi întinse mâna.

– Doamne! Emoţionat, amuzat şi străduindu-se să nu se gândească la un comentariu de-al lui Bodine despre

băieţii de doisprezece ani, Callen îi imită gestul, apoi îşi strânseră mâinile.

– Bine, atunci. Trebuie să plec, zise Chase şi se îndepărtă alene.

Frecându-şi mâna de blugi, Callen intră să-şi prezinte omagiile.

Bodine nu se considera vreo bucătăreasă de top. Poate nu se considera nici măcar în primii cincizeci la sută dintre bucătari. Dar de Ziua Recunoştinţei îşi făcea datoria.

Curăţa, toca, amesteca, combina. Şi, urmând o tradiţie instaurată cu ani în urmă, se opunea ca vreunul dintre fraţii ei să o ajute.

– Nu e întru totul corect. În stilul ei lipsit de implicare, Maureen umplea curcanul. Dar ştii la fel de bine ca mine că nimeni din casa asta nu e altceva decât o pacoste în bucătărie. Eu şi Clementine am făcut tot posibilul să-i învăţăm, aşa cum te-am învăţat pe tine, dar Rory ar putea să ardă şi apa, iar Chase se transformă într-un elefant intrat într-un magazin de porţelanuri.

– O face intenţionat, mormăi Bodine, în timp ce curăţa un munte de cartofi, împreună cu Cora.

– Ei, drăguţă, ştiu şi asta, dar rezultatele sunt aceleaşi. Buni, aruncă, te rog, o privire la şunca asta!

Miss Fancy, purtând un şort pe care scria „FEMEILE ŞI VINUL DEVIN MAI BUNE CU VÂRSTA", se uită în cuptorul de jos şi încuviinţă din cap.

– Aş zice că e timpul să fac glazura. Nu te agita prea mult, Bodine. Bărbaţii sunt acolo, fac carne de vită la grătar. Şi au să aducă al doilea curcan şi toate garniturile pentru băieţii din baracă. Prefer să nu-i am aici, să mă încurc de ei.

– Îmi plac mirosurile şi sunetele unei bucătării de Ziua Recunoştinţei, adăugă Cora în timp ce lua un alt cartof. Îţi aduci aminte, Reenie, cum obişnuiam să facem aluatul de plăcintă în plus şi vă lăsam pe tine şi pe Alice...? Se întrerupse şi oftă. Ei, mă rog!

- Îmi amintesc, mami.

Maureen vorbi vioi, întorcându-se şi amestecând în ceva de pe foc în care nu era nevoie să amestece.

- N-o să devin sentimentală, zise Cora. Îmi place să cred că şi Alice simte azi mirosurile şi sunetele de Ziua Recunoştinţei. Că a găsit tot ce căuta, ce noi n-am putut să-i oferim.

Miss Fancy deschise gura, apoi o închise ferm. Bodine avu grijă să nu zică nimic. În rarele momente când numele surorii mamei sale apărea în discuţie, bunicile păreau să se aşeze pe poziţii diferite. Una era copleşită de tristeţe, cealaltă, sarcastică şi plină de resentimente - şi mama ei era la partea cu resentimentele.

- Cred că tot personalul din bucătărie merită un pahar de vin. Maureen se duse la un dulap şi scoase pahare. Poţi să pariezi pe ce vrei că bărbaţii ăia au dat gata mai mult de o bere până acum. Bodine, spală cartofii ăia şi hai să-i fierbem! Mami, cartofii ăştia dulci par aproape gata pentru mâinile tale magice.

- Mai trebuie curăţaţi doar vreo doi din cei albi.

Maureen îşi dădu jos ochelarii şi strânse în treacăt mâna bunicii ei. Drept răspuns, Miss Fancy înălţă scurt din umeri.

- Crezi că nu pot să aud ce gândiţi voi două? întrebă Cora. Nu mă întărâtaţi, nici una din voi.

La auzul soneriei de la intrare, Bodine sări în sus.

- E cineva la uşă. Uşurată, ţâşni să răspundă. Îi deschise uşa Jessicăi şi zise: Perfect!

- Ei, mulţumesc! Şi mulţumesc pentru invitaţie.

- Intră! Când a început să ningă? N-am prea dat atenţie, cu toate treburile din bucătărie şi cu o fantomă a familiei. Îi făcu Jessicăi semn cu mâna să intre şi se dădu un pas înapoi. Poţi să te alături primei activităţi şi să ajuţi la exorcizarea celei de-a doua doar prin faptul că eşti aici. Nu trebuia să aduci nimic, adăugă ea, făcând semn din cap spre suportul pentru prăjituri din mâna Jessicăi.

- *Trebuie* implică o obligaţie. *Fericită să fac ceva* înseamnă preţuire.

- Îţi mulţumim oricum. Dă-mi haina!

Jessica mută suportul pentru prăjituri dintr-o mână în alta şi îşi scoase haina şi fularul, în timp ce studia zona de la intrare.

- E fabulos! Îmi plac la nebunie plafoanele cu grinzi, podeaua cu scânduri late şi, o..., şemineul ăla!

- Am uitat că n-ai mai fost aici până acum. E musai să facem un tur.

- Mi-ar plăcea foarte mult. În rochia ei albastră simplă, Jessica făcu câţiva paşi în zona camerei de zi. Şi panorama!

- Tuturor ne place. E de-a dreptul minunată şi priveliştea din bucătărie. Hai înapoi! Hai să bem ceva!

Hoinări fermecată prin casă. Totul vorbea despre confort, într-un stil relaxat, familial. O grămadă de lemn şi piele, remarcă Jessica, artă western şi artefacte intercalate cu piese de cristal irlandez şi ceramică Belleek. Ferestrele aveau tocurile late şi pătrăţoase şi fuseseră lăsate fără perdele, ca să se vadă câmpul, cerul, munţii. Se opri în uşa unei încăperi cu un birou vechi mare şi arătă spre perete.

- E un... *papoose*[1]?

- Un *papoose* ar sta în el, explică Bodine. E un *cradleboard*[2]. *Cradleboard*-ul bunicului meu.

- E minunat şi de invidiat să poţi să-ţi urmăreşti moştenirea atât de mult înapoi în timp, din ambele părţi, şi să ai piese de genul ăsta, o conexiune tangibilă.

- Suntem un puzzle de etnii. Bodine o conduse în vreme ce se înapoiau. Ia uitaţi-vă pe cine am adus!

- Jessie! Mă bucur atât de mult să te văd! Maureen se depărtă de sobă ca s-o întâmpine pe Jessica cu o îmbrăţişare. Arăţi întotdeauna atât de bine!

---

[1] Tip de sac folosit pentru a transporta un copil în spatele cuiva; copil indian nord-american (n.tr.)

[2] O scândură pe care este legat un copil, la indienii nord-americani (n.tr.)

- Nu ţi-ar strica nici ţie să porţi câte o rochie frumoasă din când în când, Bodine, zise domnişoara Fancy în timp ce amesteca în glazura pentru şuncă.

- Mulţumesc, murmură Bodine spre Jessica. Ce vrei să bei?

- Ce o fi. Jessica puse suportul pentru prăjituri pe bufet. Cum pot să ajut?

- Vin mai întâi, decretă Maureen. Ce ne-ai adus?

- Este *ptichye moloko.*

- Nu cred că pot să pronunţ asta, aşa că o să arunc o privire. Cora se duse şi săltă capacul. O, este pur şi simplu superb!

- E un desert rusesc - lapte de pasăre, deşi nu foloseşti lapte de la păsări. Bunica mea îl făcea întotdeauna la ocazii speciale.

Bodine luă un pahar de vin şi studie glazura cremoasă presărată artistic cu ciocolată.

- Tu ai făcut-o?

- Îmi place să fac prăjituri. Nu e prea distractiv să fac doar pentru mine, aşa că asta a fost o desfătare.

- O să iau suportul luxos şi o să îl pun pe bufetul cu deserturi, cu plăcintele şi cu tartele cu fructe făcute de mama. Maureen se duse în grabă spre sufragerie, după suportul pentru prăjituri. Tu stai jos şi bea vinul, Jessie.

- Aşa o să fac dacă îmi pui în mână un instrument de bucătărie, îi zise ea lui Maureen.

- Pune fata la treabă! ordonă Miss Fancy. Bărbaţii au să dea năvală aici în scurt timp şi n-au să ne mai lase.

Pentru Jessica, era fascinant să ia parte la adunarea unei familii mari. Să vadă interacţiunea şi dinamica celor patru generaţii de femei, cu nişte roluri vag desemnate - Bo, dă-mi aia, mamă, gustă asta - şi alte roluri păzite cu înverşunare.

Miss Fancy gătea şunca, în timp ce Maureen era responsabilă cu curcanul. Sosul era, clar, domeniul Corei.

Indiferent care ar fi fost fantoma familiei la care se referise Bodine, ea părea să fi plecat, căci femeile

munceau într-o armonie plină de calm şi de afecţiune. Deşi nu se putea imagina făcând vreodată ea însăşi un cazan de sos, primi sfaturi de la Cora cu privire la asta. Şi se gândi la orele pe care le petrecuse în bucătărie cu propria bunică.

– Pari uşor melancolică, zise Cora. Ţi-e dor de familia ta?

– Mă gândeam la bunica mea, la cum m-a învăţat să gătesc, să apreciez creativitatea gătitului.

– E acolo, în est? Poate să vină pentru o vizită frumoasă prelungită.

– A murit iarna trecută.

– O, draga mea, îmi pare atât de rău! Instinctiv, Cora îşi trecu un braţ pe după umerii Jessicăi, în timp ce amesteca repede în sos cu mâna cealaltă. Ea te-a învăţat să faci prăjitura aia?

– Da.

– Atunci, e şi ea aici, nu?

Spunând asta, Cora presă un sărut pe tâmpla Jessicăi. Chase intră, surprins să o vadă pe Jessica cu ochii un pic înlăcrimaţi şi sprijinindu-se de bunica lui. Îşi drese glasul.

– A, suntem aproape gata să umplem curcanul şi aşa mai departe la baracă.

Anunţul provocă o rapidă şi aprigă dispută în legătură cu felurile de mâncare şi deserturile menite pentru echipa de ajutoare de la fermă.

În spatele lui Chase stătea unul dintre membrii echipei, un bărbat cărunt, cu pieptul cât un butoi şi cu pălăria în mâini.

– Vă mulţumim, cu siguranţă, pentru toate bunătăţile astea, Miss Fancy, doamnă Cora, doamnă Reenie, Bo, ăă...

– Jessica, zise ea.

– Doamnă. Miroase a ospăţ aici. Zău, nu ridica oala aia mare, doamnă Cora. O iau eu.

– Tu şi băieţii să aveţi poftă să mâncaţi ce e în ea, Hec, şi ai grijă să ajungă înapoi aici!

- O s-o aduc înapoi, dar poţi să fii sigură că n-o să mai rămână strop din piureul ăsta de cartofi. Rămânem foarte îndatoraţi. Vă urez o Zi a Recunoştinţei fericită, doamnelor!

În clipa în care uşa se închise în urma lui, a lui Chase şi a oalelor cu mâncare, Bodine pufni:

- Încă te place, Nana.

- Încetează cu asta, Bodine Samantha Longbow!

- Faptul că îmi spui pe numele complet nu schimbă nimic. Hector o place pe Nana de când mă ştiu eu.

- Nu eşti chiar aşa bătrână ca să-şi aminteşti atât de mult, nu? zise Cora cu acreală.

- Destul de bătrână ca să ştiu că ai avea un iubit dacă i-ai da ocazia.

- Sunt prea înrădăcinată în tabieturile mele pentru un bărbat. Şi te-ai găsit tu să vorbeşti despre iubiţi. Când ai ieşit ultima dată cu un bărbat într-o sâmbătă seară?

Bodine muşcă dintr-unul din ouăle umplute făcute de străbunica ei.

- Poate că sunt eu prea înrădăcinată în tabieturile mele.

- Eu văd acolo pe cineva care ar putea să te facă să îţi schimbi tabieturile. Miss Fancy zâmbi spre fereastră. Cu siguranţă, Callen Skinner ăla umple tare frumos o pereche de Levi's.

- Buni!

Miss Fancy râse şi-i făcu cu ochiul lui Bodine.

- Am ochi şi nici măcar n-am nevoie de ochelari, de când mi-au rezolvat problema cu cataracta. Da, da, văd foarte bine. Şi aud bine, aşa cum am auzit că te duci cu el în oraş în majoritatea dimineţilor.

- Nu e nimic de genul ăla.

- Nu înseamnă că n-ar putea fi, sau că el n-ar putea face să fie, dacă pune ochii pe tine.

- Nu sunt o ţintă, replică Bodine.

Cora ridică dintr-un umăr.

- Învaţă să-ţi ţii gura în legătură cu cine pe cine place.

- Ar trebui s-o întrebi pe Jessica de ce nu iese în oraş sâmbăta seara.

- De ce, Jessie? vru Maureen să ştie.

- Înjunghiere pe la spate? o întrebă Jessica pe Bodine.

- Nu e nici un pumnal pe-aici, dar cam aşa ceva.

Jessica fu scutită să răspundă de bărbaţii care dădură buzna în casă şi, după cum era de aşteptat, începură să le încurce stându-le în cale.

Jessica nu mai văzuse atâta mâncare decât la evenimente. În afară de curcanul tradiţional, pregătiseră şuncă şi carne de vită, cartofi piure şi franţuzeşti, un ocean de sos, cartofi cu coniac, cartofi confiaţi, umplutură, o abundenţă de legume şi salate, suc proaspăt de mere, suc de afine, biscuiţi şi rulouri din aluat dospit proaspăt scoase din cuptor.

Alături de mâncare şi băutură, curgea conversaţia. Ea observă că subiectul Billy Jean rămase în afara discuţiilor de Ziua Recunoştinţei şi nu putu decât să fie recunoscătoare. Nu trecuse nici măcar o zi la muncă fără speculaţii, întrebări. Ea consideră masa de sărbătoare o păsuire.

Aşezată între Chase şi Callen, Jessica porţionă şunca.

- Ai grijă cu bucăţile alea de carne de pe farfurie, comentă Callen. N-o să mai ai loc pentru desert.

- E mai mult decât era nevoie. De unde atâta loc?

Arătă cu degetul spre farfuria ei umplută cu generozitate.

- Plăcintă cu mere ca a domnişoarei Maureen nu mai găseşti la altcineva. Am visat la o asemenea plăcintă de fiecare Zi a Recunoştinţei la care n-am stat la masa asta.

Deci era o tradiţie pentru el să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei cu familia asta, mai degrabă decât cu a lui proprie, se gândi Jessica. Reţinu informaţia.

- Presupun că ai terminat. N-am putut să ajung la spectacolul tău sâmbăta trecută, dar am auzit că tu şi calul tău v-aţi bucurat de mare succes.

- Ne-am distrat destul de bine.

- Aş vrea să fac nişte poze data viitoare. Bodine se aplecă de cealaltă parte a lui Callen, apoi se întoarse să gesticuleze spre Rory, care stătea vizavi de ea. Ar trebui să punem vreo două pe site. Am prins eu o parte din asta. Sundown a făcut lumea să-i mănânce din palmă. Nici tu n-ai fost mai prejos, îi zise lui Callen.

- El m-a învăţat tot ce ştiu.

- E cel mai deştept cal pe care l-am întâlnit vreodată, zise Sam. N-aş fi surprins dacă ar spune „Salutare, Sam", într-o zi, când mă duc la boxa lui.

- Lucrăm la asta, comentă Callen.

- Va trebui să cunosc şi eu calul ăsta minune.

Jessica gustă dintr-o furculiţă plină cu piure de cartofi.

- Ar fi încântat. Îi plac femeile frumoase. Mai ales cele care îi aduc un morcov.

Bodine se foi un pic când Callen o ţintui cu privirea.

- Cred că ai de gând să pretinzi că el ţi-a spus asta, zise ea.

- Avem căile noastre. Eu şi Sundown avem căile noastre. Îţi place să călăreşti, Jessie?

- Mie? O, eu nu călăresc.

Conversaţia, în toate bisericuţele formate în jurul mesei, se opri şi se făcu linişte. Şi, din nou, Bodine se aplecă pe după Callen.

- Deloc?

- N-am avut prea multe ocazii în Lower Manhattan.

- Dar ai urcat pe un cal. Pentru o plimbare pe traseu.

Surprins suficient cât să întrebe, Chase se întoarse cu faţa spre ea.

- De fapt, nu. N-am urcat niciodată pe un cal.

- Cum de noi n-am ştiut asta? se întrebă Rory. Cum de *noi* n-am ştiut asta?

- N-a întrebat nimeni. Simţindu-se brusc expusă, ca şi cum ar fi mărturisit din neatenţie o crimă, Jessica întinse mâna după vinul ei. Nu era în fişa postului.

– Păi, o să îndreptăm asta. Sam mai luă un biscuit. Cora, aici de față, este o profesoară bună. Adevărul e că oricine de la masa asta ar putea să te învețe în cel mai scurt timp bazele echitației. O punem pe Maybelle, nu, Bo?

– Maybelle e cât se poate de blândă și de răbdătoare. Abe o folosește întotdeauna pentru novicii fără pic de experiență sau pentru sperioși.

– Serios, nu trebuie să vă deranjați. Eu nu...

– Ți-e frică de cai? întrebă Chase atât de blând, că ea simți cum căldura i se întinde în sus pe gât.

– Nu. Nu, în teorie. Nu, deloc, zise ea mai ferm.

– O să te așezăm într-o șa, zise Sam. Nu-ți face griji.

Blocată, Jessica zâmbi și mai sorbi din vin. Nu-și făcuse griji din cauza asta. Acum, presupunea că își făcea griji din alt motiv.

În pauza dintre cină și desert strânseră ce era în plus și avură de ales între a juca cărți și a se uita la fotbal. Din moment ce Jessica se pricepea mai bine la fotbal decât la cărți, optă pentru asta. Dar abia se instalase, când Chase îi aduse haina și o pereche de cizme de lucru.

– Mama zice că ar trebui să te iau și să te duc să te obișnuiești cu caii.

– O, serios, nu e nevoie!

– Eu nu mă cert cu mama. E pierdere de timp, fiindcă întotdeauna câștigă.

– Așa e, confirmă Rory, apoi mârâi spre meci: Pentru numele lui Dumnezeu, unde e apărarea? Și-au luat toți zi liberă?

– Ea zice că astea ar trebui să ți se potrivească. Chase îi întinse cizmele. N-ai cum să mergi prin curte cu tocurile alea înalte.

– Bine.

Avea să termine cu asta. Gazdele ei – și angajatorii – îi cereau ceva. Avea să se ducă să se uite la cai, și gata! Se uitase la o grămadă de cai de când se mutase în Montana. De la o distanță confortabilă. Încălță cizmele, care

chiar i se potriveau destul de bine, chiar dacă arătau ridicol purtate cu rochia aia, apoi îmbrăcă haina.

Chase o conduse afară pe ușa laterală. Ninsoarea se oprise, dar cei opt centimetri proaspeți de zăpadă sclipeau în luminile din curte. Făcând-o să fie recunoscătoare pentru cizme.

- N-am nevoie să călăresc nicăieri, începu ea.

- Este bine să ai abilitatea asta. E ca înotul. Știi să înoți?

- Bineînțeles că știu să înot.

- Eu n-am fost niciodată în Lower Manhattan. Nu știu nici dacă există multe oportunități pentru asta acolo.

- E o insulă, îi aminti Jessica, în timp ce dinspre baracă erupse o ovaționare răgușită.

- Se uită la meci.

- Probabil că și tu ai vrea să faci la fel, își dădu ea seama. Hai să terminăm repede cu asta, ca să te poți întoarce la meci.

- Îmi place fotbalul destul de mult, dar este doar un joc.

Deschise ușa și aprinse luminile.

„E un miros vag", se gândi Jessica. Cai. Diferit, un pic diferit de cel pe care îl simțise când trecuse pe lângă ei în țarcuri sau în arenă.

El coborî panta de beton și se opri.

- Ea e Maybelle. E o alegere bună pentru cineva care se urcă pentru prima oară pe un cal. În timp ce el vorbea, calul își înălță peste ușa boxei capul cafeniu-închis, cu o stea albă zimțată. Dacă ar fi avut lână, ar fi fost miel. Nu-i așa, Maybelle?

Iapa scutură ușor din urechi când el o mângâie pe bot. Ochii ei se ațintiră în ai Jessicăi.

- Poți s-o mângâi. Îi place. Ai mai mângâiat vreun cal până acum?

- Nu.

- N-am să-ți spun că, în general, caii nu mușcă, fiindcă mușcă. Dar ea, nu. E fată bună. Așa.

Înainte ca Jessica să priceapă ce voia el să facă, el îi luă mâna şi i-o apăsă pe capul iepei.

Moale - ca parfumul. Neted. Cald. Inima i se opri în piept, ca să poată să se bucure de acea experienţă.

- Are ochi frumoşi.

- Da.

Chase aşteptă până când încrederea ei crescu suficient cât să-i ia mâna şi să bată uşor grumazul lui Maybelle.

- Ai fost trântit vreodată?

- Nu aşa cum îţi imaginezi. Am alunecat, o dată, şi am aterizat pe jos. Dar călăream un cal neînhămat, împreună cu Cal, şi eram pe jumătate beat. Cu mult timp în urmă, adăugă când Jessica se uită la el.

- Familia ta chiar vrea să fac asta.

- Nimeni n-o să te silească să faci ceva dacă ţi-e frică sau pur şi simplu nu vrei.

- Ar trebui să încerc. Să trăiesc experienţa. Se retrase. O să mă gândesc la asta, oricum. Tresări un pic şi se întoarse spre sforăitul din spatele ei. Cine e acolo?

- Ăsta e celebrul Sundown.

- Sundown, calul-minune. Ea se apropie temătoare, dar se apropie. E frumos. Şi important. E important.

- Şaptesprezece ajutoare îi poartă de grijă, deci e mai important decât majoritatea. Inteligent, cum zice tata, şi poate fi viclean. Dar nu are pic de răutate în el.

Ca să-şi testeze curajul, ea se duse mai aproape. Mâna i se opri la jumătatea drumului, ezitând.

Era posibil ca un cal să arate amuzat? se întrebă ea, silindu-se să ridice o mână până la capăt, spre capul lui.

- OK, două încercări din două. Chiar eşti mare, impresionant şi tare, tare chipeş.

Sundown întoarse capul şi îl înclină în jos, ca şi cum era dintr-odată ruşinat. Chase râse.

- Jur că nu ştiu cum face. Parcă ar înţelege tot ce spunem.

Jessica zâmbi şi se întoarse.

- Poate chiar înţelege. Cred...

De data asta nu doar tresări, ci sări şi ateriză peste Chase.

- Doar ţi-a adulmecat părul. Ca s-o echilibreze, Chase o îmbrăţişă... Sau îşi spuse că ăsta era motivul. E drăguţ şi miroase frumos. N-a vrut să te sperie.

- M-am speriat. Doar m-a speriat.

Încă răsuflând greu, ea ridică privirea.

Ochii lui erau atât de verzi, remarcă ea. Atât de verzi şi presăraţi cu picăţele aurii.

- E drăguţ, zise Chase din nou. Părul tău e drăguţ.

Şi îşi coborî gura spre a ei.

Miroase a cai, remarcă ea. Moale şi cald. Gura lui era la fel, caldă şi moale, pe a ei. Un sărut liniştit, unul care ar fi fost liniştit dacă n-ar fi fost bătăile rapide ale inimii ei. În ciuda bubuiturilor inimii, sprijinită de el, concentrată la acel moment, era cel mai uşor lucru pe care îl făcuse vreodată.

El se trase înapoi şi făcu un pas în spate.

- Scuză-mă! N-ar fi trebuit să... profit aşa. „Aşa" se ivi moale, cu bule strălucitoare. Mă rog... Ar putea părea ca şi cum te-am ademenit aici şi apoi am pus mâna pe tine.

Acum, ea ridică din sprâncene.

- Cred că eu am pus prima mâna.

- Asta a fost... Se întrerupse, îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr. Nu ştiu ce să... Nu ştiu.

- Văd. Cred că ar trebui să-mi spui când ştii. Ar trebui să ne întoarcem.

El îşi îndesă pălăria la loc şi o prinse din urmă.

- Pur şi simplu n-aş vrea să crezi că aş profita, să te simţi obligată...

Ea se opri din mers şi îi aruncă o privire care îl făcu să îngheţe.

- Nu mă insulta!

- Nu. N-am vrut să spun... Doamne, pot să vorbesc cu lumea mai bine de-atât! Cu femeile. Nu spun ce vreau, de fapt, să spun.

– Dacă te gândeşti vreo clipă că aş crede că ai făcut sau că ai face astfel încât să mă presezi să am o relaţie fizică sau sexuală fiindcă eşti membru al familiei care m-a angajat, îmi insulţi inteligenţa şi judecata. Şi eu spun exact ce vreau să spun!

– Bine.

– Dacă crezi că aş încuraja sau aş permite asta, eşti un idiot.

– Cred că am înţeles ce vrei să spui, absolut tot. Voiam doar să-mi cer scuze dacă am sărit calul. N-am vrut să fac asta corect sau greşit. Miroşi frumos.

– Am stabilit acest aspect, mulţumesc. Şi o să te anunţ dacă şi când sari calul.

– Bine.

Chase decise că era mai sigur să lase lucrurile aşa şi îi deschise uşa. Se uită în spate şi îl văzu pe Sundown urmărind cu aparentă încântare drama umană. Chase stinse luminile şi închise uşa.

capitolul 10

Decembrie veni în grabă, cu o rafală de evenimente, petreceri, nebunia decorării, programe încurcate când mai mulţi membri-cheie ai personalului fură afectaţi de un virus vreme de douăzeci şi patru de ore, şi, pentru Bodine, cu frustrarea anuală a cumpărăturilor.

N-o deranja să facă cumpărături, mai ales în stilul on-line vezi-şi-dai-clic. Dar Crăciunul îi ridica ştacheta oferirii de cadouri. Când venea vorba de Crăciun, nu se mulţumea cu adecvat, suficient de bine sau chiar deloc rău. Când venea vorba să aleagă cadourile de Crăciun, cerea perfecţiune. Pentru tatăl ei – două duzini de trabucuri Cohiba şi un umidificator vechi, pentru care se luptase feroce pe eBay. Adăugase o sticlă de whisky dintr-un singur malţ Three Ships. Pentru fraţii ei şi pentru bunici avea cadourile pregătite. Comandase cadourile

Jessica răspunse cu o privire compătimitoare.

– Trebuie să-ţi amintesc că sunt din New York. Nu există pizza mai bună decât cea din New York.

– O să vedem ce spui după. Pe trotuar, Bodine îşi puse mâinile în şolduri şi cercetă frumosul oraş, cu magazine ingenioase, restaurante, berării. N-am nici cea mai mică idee ce cadou să-i iau mamei.

– Ceva tot o să îţi sară în ochi. Credeam că eu sunt exigentă când vine vorba despre făcut cadouri, dar, în comparaţie cu tine, eu sunt mic copil. Serios, Bo! Întotdeauna fericită să facă cumpărături, Jessica se agăţă de braţul lui Bodine. Fotografiile alea pe care le-ai mărit şi le-ai colorat pentru Cora şi rama aia triplă de-a dreptul minunată? E atât de bine gândită!

– Am rama de la magazinul surorii lui Callen. Au lucruri grozave. The Crafty Art.

– Îmi place magazinul ăla! E al surorii lui Cal?

– Al ei şi al adorabilului ei soţ, da.

– Mi-am folosit cardul de credit acolo cel puţin o dată. Dar fotografiile chiar sunt extraordinare.

– Poza de la nunta ei şi a bunicului e câştigătoarea, iar una a lor doi cu mama e atât de drăgălaşă! Felul în care le ţinea el pe amândouă atât de aproape. E şi cea cu nana şi mama, cu Alice bebeluş, care s-ar putea să agite apele un pic. Cum Jessica nu zise nimic, Bodine adăugă: Poţi să întrebi.

– Ştiu că există nişte simţăminte dificile în legătură cu Alice. Că ea a fugit când era tânără.

– În ziua nunţii mamei. A dispărut în grabă; a lăsat un bilet cam vag, din câte am înţeles, şi a plecat cu una dintre camionete. S-a dus în California, să fie vedetă de cinema. Bodine îşi dădu ochii peste cap. Ştiu că a trimis vreo două cărţi poştale, apoi nimic. Nici măcar un cuvânt pentru mama ei văduvă.

Cum invitaţia fusese lansată, Jessica mai profită un pic.

– Îmi imaginez că au încercat s-o găsească.

Jessica răspunse cu o privire compătimitoare.

- Trebuie să-ţi amintesc că sunt din New York. Nu există pizza mai bună decât cea din New York.

- O să vedem ce spui după. Pe trotuar, Bodine îşi puse mâinile în şolduri şi cercetă frumosul oraş, cu magazine ingenioase, restaurante, berării. N-am nici cea mai mică idee ce cadou să-i iau mamei.

- Ceva tot o să îţi sară în ochi. Credeam că eu sunt exigentă când vine vorba despre făcut cadouri, dar, în comparaţie cu tine, eu sunt mic copil. Serios, Bo! Întotdeauna fericită să facă cumpărături, Jessica se agăţă de braţul lui Bodine. Fotografiile alea pe care le-ai mărit şi le-ai colorat pentru Cora şi rama aia triplă de-a dreptul minunată? E atât de bine gândită!

- Am rama de la magazinul surorii lui Callen. Au lucruri grozave. The Crafty Art.

- Îmi place magazinul ăla! E al surorii lui Cal?

- Al ei şi al adorabilului ei soţ, da.

- Mi-am folosit cardul de credit acolo cel puţin o dată. Dar fotografiile chiar sunt extraordinare.

- Poza de la nunta ei şi a bunicului e câştigătoarea, iar una a lor doi cu mama e atât de drăgălaşă! Felul în care le ţinea el pe amândouă atât de aproape. E şi cea cu nana şi mama, cu Alice bebeluş, care s-ar putea să agite apele un pic. Cum Jessica nu zise nimic, Bodine adăugă: Poţi să întrebi.

- Ştiu că există nişte simţăminte dificile în legătură cu Alice. Că ea a fugit când era tânără.

- În ziua nunţii mamei. A dispărut în grabă; a lăsat un bilet cam vag, din câte am înţeles, şi a plecat cu una dintre camionete. S-a dus în California, să fie vedetă de cinema. Bodine îşi dădu ochii peste cap. Ştiu că a trimis vreo două cărţi poştale, apoi nimic. Nici măcar un cuvânt pentru mama ei văduvă.

Cum invitaţia fusese lansată, Jessica mai profită un pic.

- Îmi imaginez că au încercat s-o găsească.

- Nimeni nu vorbeşte prea mult despre asta, fiindcă o supără pe nana şi o pune în conflict cu buni. Nu pot să o învinuiesc pe buni că e supărată, că se uită la tristeţea fiicei ei şi suferă în tot acest timp. Cred că nu pot să o învinuiesc nici pe nana pentru simţămintele ei.

Trecură pe lângă un bărbat care purta ciorapi de ren până la genunchi peste blugi şi clopoţei în jurul gâtului.

- Alice e fiica ei, la fel ca mama. Ceea ce o plasează pe mama între ele, şi asta nu-i uşor. Deci nu vorbesc prea mult, dar copiii ştiu cum să audă lucruri, şi eu am auzit suficient încât să ştiu că nana a angajat un detectiv pentru un timp, şi au găsit camioneta abandonată în Nevada, cred. Şi Alice pur şi simplu a dispărut. Nu e greu s-o faci, cred, dacă asta vrei.

- Ce dificil pentru Cora, o consolă Jessica.

- Da. Lui buni n-o să-i prea placă darul meu pentru nana, dar cred că am să compensez prin faptul că am descoperit rochia de botez pe care i-a făcut-o bunica ei şi am restaurat-o şi înrămat-o.

- E de-a dreptul superbă. Şi ideea de a fi dăruită împreună cu micile fotografii ale tuturor copiilor care au purtat-o a fost genială.

Bodine se opri în faţa unui magazin.

- Am şi eu zile bune. Acum, din moment ce m-am gândit de multe ori că, dacă o să dau vreodată peste Alice Bodine, o să vreau să-i trag una de s-o las lată, hai să nu mai vorbim despre ea! Să facem o încercare aici, să vedem dacă ne sare ceva în ochi.

Nu le sări nimic în ochi, dar magazinul surorii lui Callen se dovedi aur curat.

- Ar fi trebuit să ştiu că trebuia să vin aici mai întâi. Speram ca Savannah să fie azi aici.

- Am venit aici de câte ori am fost în Missoula. Probabil am întâlnit-o.

- De fapt, acum e însărcinată.

- Da! E minunată. Şi acum mă mai leagă ceva de Montana.

Bodine ridică o luxoasă poşetă din piele de struţ.

- Asta e pentru Sal. Grena e culoarea ei preferată, şi nu şi-ar cumpăra singură aşa ceva. Nu e practică.

- Poate că nu, dar e frumoasă.

- Apropo de Sal, ei chiar îi plac chestiile feminine.

- Multora dintre noi le plac. Şi lui Chelsea. Îi iau eşarfa asta.

Bodine se uită la ea - arăta ca o pictură cu cerul din Montana la apus.

- E mai mult decât frumoasă, dar n-are să-i ţină de cald la gât.

- Nu e vorba despre asta.

Jessica şi-o înfăşură în jurul gâtului, o răsuci ici, o întoarse colo şi o făcu să arate ca dintr-o revistă de modă.

- Cum ai făcut asta fără să te uiţi? Şi nu spune că ştii unde ţi-e gâtul.

- Am abilităţi uimitoare cu eşarfa. Dar se duse la o oglindă acum şi îşi trecu degetele peste mătasea subţire şi moale. Mi-ar plăcea să o am, aşa că e un cadou bun.

- N-aş găsi niciodată nimic pentru nimeni dacă m-aş lua după asta. Eu doar... A!

- Ce este? A, pictura. Asta e casa ta, nu?

- E casa de la fermă. E zăpadă pe munţi, pe culmile înalte, dar florile de toamnă sunt în ghivece şi pe brazde. Şi arborii de ginkgo au devenit aurii.

Vânzătoarea, simţind că e rost de o vânzare consistentă, veni într-acolo.

- E opera unuia dintre artiştii noştri locali. Îmi plac la nebunie culoarea vibrantă a arborilor ginkgo, şi liniile minunat aşternute ale casei de la fermă, şi cum arată cerul roşu în spatele munţilor. Mă face să vreau să stau pe banca aia veche, sub copaci, şi să privesc apusul.

- *Serenitate.* Cred că se potriveşte. Asta e ferma Bodine. Familia deţine şi conduce Bodine Resort, unul dintre cele mai bune locuri de vacanţă sau doar de servit masa din stat. Familia locuieşte de generaţii acolo, la vreo oră de mers cu maşina de la Missoula.

– Se vede țarcul apropiat în colț acolo, și aici e Chester, care doarme pe terasa din față. Câinele nostru, îi zise Bodine vânzătoarei. Eu locuiesc acolo. Bodine Longbow, zise și îi întinse mâna.

Vânzătoarea roși cu plăcere, stingherită când apucă mâna lui Bodine.

– O, pentru Dumnezeu! Să mă ascultați cum vă explic totul. Sunt atât de încântată să vă cunosc, domnișoară Longbow. Stasha – artista – o să fie în al nouălea cer că i-ați admirat pictura.

– Sper să fie la fel de încântată că îi cumpăr pictura. Pentru mama mea, de Crăciun. Poți să-i spui că-i admir foarte mult munca, dar că arborii de ginkgo m-au făcut să mă hotărăsc. Bodine se întoarse spre Jessica. Într-o seară friguroasă de toamnă, pe banca asta, sub copacii ăștia, tata a sărutat-o prima oară pe mama.

– O, Doamne, zise vânzătoarea din nou, fluturând o mână în fața feței, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ce romantic! Și e... e soarta, nu? O, trebuie s-o sun pe Stasha. Vă deranjează dacă o sun?

– Deloc. Poți să-i spui că, de fiecare dată când mama povestește despre primul sărut, zice că a simțit că întreaga ei lume s-a aurit, la fel ca frunzele de deasupra capului.

Acum, vânzătoarea căută în buzunar după o batistă.

– Cât timp i-ar lua să-i picteze și pe ei în tablou? întrebă Jessica. Apoi se opri. Scuze. Gândeam cu voce tare.

– Ei, Doamne, Jessie, asta e cea mai afurisit de bună idee posibil! Ar putea să facă asta? întrebă Bodine. Să fie mai degrabă schițat ceva de la distanță. Pot să fac rost de fotografiile ei de atunci, dar nu e ca și cum ar trebui să picteze portrete.

– O sun chiar acum. Locuiește în oraș. O sun. O, Doamne!

– Jessica. Bodine își puse brațul în jurul umerilor Jessicăi. Cu asta, ating perfecțiunea, și asta datorită ție. Are să fie încântată. Pur și simplu încântată. Fac cinste cu pizza.

De-a lungul anilor, Bodine făcuse - ocazional - cu plăcere cumpărături cu mama sau cu bunicile ei. Împreună sau pe rând, chiar dacă părea că mama ei, căutând o geantă neagră, de pildă, se simţise obligată să se uite la toate genţile posibile, înainte să ia o decizie.

Dar trebuia să admită că o incursiune cu Jessica şi marele succes de acum le întreceau pe toate. Cumpără cadouri comice - îi plăcură în special şosetele pentru cizme cu un cowboy îmbrăcat numai în cizme, cu pălărie şi cu chiloţi albi de bumbac.

Se îmbujoră de plăcere şi se pregăti de linguşelile experte ale Jessicăi, ajungând să cumpere ea însăşi o vestă de piele roşie - culoare pe care de obicei o evita -, o cămaşă albă cu manşete fanteziste şi un ruj nou, pe care avea să uite să-l folosească mai mult de jumătate din timp.

În plus, de câte ori putea să mănânce câteva felii de pizza de la Biga, putea spune că avea o zi foarte bună.

Bodine muşcă din bucata ei de pizza şi se uită la Jessica.

- Ei?

- E bună. Jessica muşcă a doua oară, apreciind, savurând. E chiar foarte bună.

- Şi cu asta mi-am încheiat pledoaria. Deşi nu înţeleg de ce ai vrut spanac pe toată jumătatea ta de pizza.

- E sănătos şi delicios. Şi pledoaria ta nu s-a încheiat. Chiar e o pizza excelentă, dar...

Mestecând, Bodine ridică un deget.

- Asta e doar încăpăţânare de newyorkeză.

- Într-una din zilele astea, o să facem împreună nişte cumpărături la New York.

Bodine muşcă din felia ei şi chicoti.

- Da, aşa o să facem. O să găsesc o cale. Şi, când o să facem asta, te duc la Lombardi. Cu toate că... Jessica mai mâncă un pic. Recunosc, faptul că ştiu că există locul ăsta aici mă face să-mi fie mult mai puţin dor de New York.

- Încă îţi e?

– Când şi când. S-ar putea să nu mă obişnuiesc niciodată cu liniştea. Încă mă trezesc uneori în miezul nopţii, fiindcă e atât de linişte. Sau arunc o privire pe fereastră şi mă aştept să văd clădiri, traficul, şi descopăr în schimb spaţiu vast, câmp şi munţi.

– Mi se pare că ţi-e dor de nişte chestii ciudate. De zgomot şi de trafic.

– Aşa o fi. Jessica râse şi sorbi din paharul cu vin. În unele zile, mi-e dor de ritm, de veritabila forţă consumatoare de energie – şi de restaurantul thailandez de după colţ. Dar apoi văd munţii ăia impresionanţi, plus serviciul care chiar îmi place foarte mult şi oamenii pe care am ajuns să-i cunosc. Şi acum învăţ să călăresc un cal.

– Cum merge? Am vrut să vin şi eu, dar m-am gândit că deocamdată s-ar putea să nu vrei să ai asistenţă.

– Ai dreptate! Bunica ta e uimitoare, şi e o profesoară răbdătoare. Am încetat să am senzaţia că îmi risc viaţa de fiecare dată când mă urc pe Maybelle. Asta nu e rău după doar trei lecţii.

– Acuş-acuş o să te vedem adunând vitele.

– Dă-mi voie să te copiez. Jessica toastă. Da, aşa o să se întâmple.

– O să fii surprinsă. N-aş vrea să devin prea serioasă, dar trebuie să spun că foarte curând ai să ajungi un membru vital al familiei complexului. Am ajuns să depind de tine, îmi place să ştiu că pot face acest lucru, şi asta mă ajută să-mi fac treaba mai bine.

– Asta înseamnă mult pentru mine. Îmi place să lucrez pentru tine, pentru familie. Doamne, îmi place la nebunie să colaborez cu Rory. E atât de inteligent şi de creativ şi mă face să râd în fiecare zi.

– Flirtează cu Chelsea, nu?

Jessica încercă să-şi păstreze chipul lipsit de expresie, dar buzele i se arcuiră în timp ce ridica pizza la gură.

– Poate. Nu poţi să-l învinovăţeşti. E adorabilă, cât se poate de inteligentă şi de eficace. Străluceşte în sfera conceptelor generale şi ştie cum să se ocupe de detalii, când i le încredinţez. Ea a devenit încă un motiv pentru

care îmi place la nebunie munca mea. N-am fost sigură că are să-mi placă.

- E greu de crezut că n-ai fost sigură de nimic când te-ai mutat în cealaltă parte a țării.

- Am făcut schimbarea asta într-un moment dificil din viața mea și mi-am spus că e mai bine să fac schimbarea și să greșesc decât să stau liniștită și să fiu nefericită. Mă bucur că am făcut pasul și am descoperit că n-a fost o greșeală, ci exact ce trebuia să fie.

Jessica o studie pe Bodine și sorbi din nou din vin.

- Presupun că acum pot să întreb de ce m-ai angajat. O femeie din New York care nu călcase niciodată mai la vest de Mississippi.

- Păi, CV-ul tău mi-a sărit în ochi. CV-ul și referințele tale m-au atras. Nu știam dacă aveai să te adaptezi. Erai tristă.

- Eram.

- Dar ai putea spune că și eu am decis să fac o schimbare. Am avut un presentiment bun. Primele interviuri telefonice, apoi față-n față, când ai zburat încoace. Am simțit că acționează partea irlandeză și cea indiană din mine. În felul ăsta mi-am negat mai practicul sânge francez. Eu cred în presentimente și mă iau după ele ori de câte ori pot.

- Așa, deci.

- Așa. Să bem, așadar, în sănătatea noastră!

Bodine își ciocni paharul de al Jessicăi.

În timp ce Bodine conducea spre casă, soarele cobora după piscurile albe, făcându-le să lucească într-un auriu șters.

Cu lista de Crăciun bifată - și cu pictura lăsată deocamdată în mâinile fericitei artiste pentru ultimul retuș sentimental -, nu mai anticipă nici o dificultate în cele două săptămâni rămase până la ziua cea mare.

- Mă bucur că te-ai sfătuit cu mine în privința asta. Chiar dacă eu cred că vesta roșie e o greșeală.

- Arăta uimitor pe tine. Poți să porți culori vii. Nu știu de ce nu porți roșu și mai multe nuanțe.

Tonul absent o făcu pe Bodine să se uite în jur. De ce devenea Jessica cu fiecare kilometru mai tăcută, mai abătută.

- Eşti OK?

- Hmm? Da. Da, sunt bine.

Dar se cufundă din nou în tăcere, părând a se mulţumi să se uite afară pe geam, în timp ce lumina se micşora odată cu venirea serii. Stătea dreaptă pe locul ei.

- Suntem prietene.

- Sigur!

Jessica clătină din cap auzind cât de pline de frustrare sunau replicile ei.

- Aproape toată viaţa am fost atentă când mi-am făcut prieteni. Îmi fac cunoştinţe, prietene ocazionale interesante - genul cu care bei ceva o dată la câteva luni. Am avut prietene la locul de muncă, dar am avut grijă când a venit vorba să-mi fac prietene care nu au toate însuşirile astea, toate limitările astea.

- De ce?

- Copil de oameni divorţaţi, poate. Abia dacă mi-i amintesc pe părinţii mei împreună, şi, sincer, n-am petrecut prea mult timp cu nici unul din ei. M-au crescut bunicii. La început, a fost iluzia asta. Rămâi cu noi fiindcă mama ta pleacă într-o excursie sau fiindcă tatăl tău e la muncă. După un timp, iluzia a devenit evidentă chiar şi pentru un copil. Părinţii mei nu mă voiau.

- Îmi pare rău. Asta e...

Bodine nu reuşi să-şi găsească cuvintele.

- Îmi pare rău.

- Bunicii m-au vrut, m-au iubit şi mi-au arătat asta în fiecare zi. Dar te împaci greu cu asta. Propriii părinţi nu te vor. Oricum, asta stă, probabil, la baza faptului că sunt atentă când îmi fac prieteni. Dar noi două suntem prietene, şi, zău, chiar nu vreau să o dau în bară.

- De ce ai face-o?

- L-am sărutat pe Chase. Sau el m-a sărutat. Aş spune că ne-am sărutat reciproc, până la urmă.

Ca să aibă timp să asimileze asta, Bodine ridică o mână de pe volan şi făcu un gest ce semnifica „Stop".

- Poftim?

- N-a fost planificat, de nici unul din noi. Calul m-a aruncat în el. Mă rog, nu, nu m-a aruncat, dar calul - calul lui Cal - mi-a adulmecat părul şi m-a făcut să dau peste Chase. Apoi, pur şi simplu s-a întâmplat.

- Când? De Ziua Recunoştinţei?

- Da.

- *Ştiam* eu. Bodine îşi scutură pumnul în aer. Nu despre sărut, dar am ştiut ceva. Chase părea tulburat şi încerca să nu arate cum face întotdeauna când se întâmplă câte ceva.

Puse mâna înapoi pe volan, deveni conştientă de faptul că apăsase acceleraţia în timp ce lovea cu pumnul în aer şi reduse un pic viteza.

- Un sărut adevărat? Pe gură?

- Da, un sărut adevărat. Şi mi-am dat seama dintr-odată că e fratele tău. Sunt prietena ta, dar sunt şi angajata ta, aşa că...

- O, dă-o încolo de chestie cu angajata. Chase e matur şi poate să sărute pe cine vrea - dacă vor ambele persoane implicate. Şi n-ar săruta pe cineva dacă n-ar vrea, fiindcă el nu e aşa. Aşa că, dacă voi doi vreţi să faceţi asta, de ce m-aş opune eu?

- N-aş spune că el a vrut. El a fost cel care s-a oprit, apoi a început să-şi tot ceară scuze, până am fost cât pe ce să-i trag una de să-l dau grămadă. Adică, ce fel de idiot... Se întrerupse. E fratele tău.

- Pot să-l iubesc şi să-i fiu alături fratelui meu, şi, în acelaşi timp, să ştiu că e un idiot în unele privinţe. S-a scuzat că te-a sărutat?

- Că a profitat de mine. Dându-şi seama că avea un public empatic, Jessica îşi permise să se dezlănţuie. Să profite de mine? Arăt eu ca una care ar lăsa pe cineva să profite de ea? Sunt din New York! Chiar crede că n-am avut parte de bărbaţi pisălogi când nu voiam să fiu presată? Apoi n-a vrut să mă simt obligată - ca şi cum

aş începe ceva cu el fiindcă mă simt presată, ca angajată la complex. *Asta* a obţinut el de la mine când l-am sărutat? O, mai bine accept asta dacă vreau să-mi păstrez locul de muncă! Dacă m-aş fi simţit hărţuită sexual, ar fi ştiut uite-aşa! Pocni din degete. Nu sunt vreun şoricel speriat de care se poate profita sau care poate fi presat.

Bodine o luă uşor.

– O să întreb. S-a scuzat pentru asta? Aşa e el. Şi pot să pun pariu că s-a gândit o vreme înainte să te sărute. Chase nu e impulsiv – dacă nu e cu Skinner, care scoate la suprafaţă partea aia din Chase. El... deliberează şi, evident, nu terminase de deliberat în legătură cu tine când a ajuns în situaţia asta anume. Apoi s-a simţit imediat responsabil. Nu zic să nu fii un pic supărată de cât de stângaci s-a comportat, şi nici că stângăcia lui n-a fost de-a dreptul jignitoare, dar sper că poţi să-i tolerezi asta, având în vedere că pur şi simplu a fost el însuşi.

– O să încerc.

Bodine întinse mâna şi o prinse pe Jessica de braţ.

– Nu ţin cu el – sau ţin doar un pic. Mă aştept să-i spui că te-a insultat.

– O, i-am spus!

– Iar asta l-a lăsat confuz şi frustrat, şi, când s-a confruntat cu asta, s-a îngrozit, căci are un mare respect faţă de femei. Nu l-aş considera niciodată calm.

Jessica râse scurt doar gândindu-se la acea idee.

– Nu e ca Rory. Şi pot să divaghez puţin? Mai devreme sau mai târziu, Rory are să facă mai mult decât să flirteze cu adorabila Chelsea, dacă ea o să vrea mai mult decât un flirt. El citeşte oamenii aşa cum un savant citeşte cărţi. De aceea e atât de bun în vânzări! N-ar profita mai mult decât Chase, dar s-ar mişca mult mai repede. Mă rog.

Mai conduse o clipă, în timp ce-şi aduna gândurile. N-aş fi surprinsă dacă el – Chase – ar inventa scuze pentru scuze, aşa că o să te întreb, ca prietenă: Îl placi?

– Sigur că-l plac, începu Jessica. E un om de treabă.

- Rory este şi el un om de treabă. Ai de gând să-l săruţi?

Jessica răsuflă cu zgomot.

- Nu.

„Prietene", se gândi Jessica. Nu doar prietene la locul de muncă, nu doar cunoştinţe. Prietene. Putea să facă schimbarea care urma.

- Sunt atrasă de Chase. Sunt interesată de el.

- Atunci, dacă vrei să se repete sau chiar mai mult, va trebui să faci tu următoarea mişcare. El n-o să facă. Sau are să treacă vreun an înainte să ajungă el la asta.

- Doar ca să fie clar - Jessica ridică un deget -, spui că ar trebui să umblu după fratele tău?

- Spun, ca prietenă şi ca angajatoare a ta, ca să atingem toate punctele, că tu şi Chase sunteţi amândoi oameni mari, amândoi singuri, amândoi în deplinătatea facultăţilor mintale. Ca soră a lui, care îl cunoaşte prea bine, te sfătuiesc: Dacă vrei să fie ceva între voi, va trebui să începi tu. Şi nimeni care vă cunoaşte pe amândoi n-o să fie şocat sau îngrijorat dacă voi doi începeţi să vă culcaţi împreună. Nu ştiu de ce oamenii fac ca sexul să fie ceva atât de al naibii de complicat.

- Nu vorbesc despre a face sex cu el.

- Ba sigur că da!

Jessica oftă.

- Sigur că da. Trebuie să mă gândesc la asta. Nu chiar un an. O zi, două mi-ar fi de-ajuns. Bodine?

- Mmm-hmm!

- Îmi place să am o prietenă.

Bodine se uită la ea şi zâmbi.

- Ai avut noroc cu mine. Sunt o prietenă al naibii de bună!

Continuă să zâmbească, în timp ce acceleră din nou. „La un pas de casă", se gândi, în timp ce trecea pe lângă o maşină albastră ce mergea în direcţia opusă. Şi chiar voia să ajungă acasă.

Dacă roata lui Karyn Allison ar fi explodat cu două minute mai devreme, Bodine ar fi văzut-o pe marginea drumului şi ar fi oprit, în loc să treacă glonţ pe lângă maşina pe care Karyn o conducea spre Missoula.

Două minute ar fi schimbat totul.

Îşi curăţă sângele de pe mâini cu zăpadă. Nu voise s-o facă.

De ce nu se purtase *frumos* fata aia? El avea dreptul – dat de Dumnezeu –, ba chiar obligaţia să procreeze şi să-şi perpetueze neamul.

Să-şi împrăştie sămânţa în lume.

Şi nu Dumnezeu i-o scosese direct în cale?

Stătea acolo, pe marginea drumului, cu un cauciuc explodat. Un semn mai clar al intervenţiei divine nu văzuse în veci. Acum, dacă ar fi fost prea bătrână – ca să fie fertilă – sau neatrăgătoare, cum un bărbat avea dreptul să-şi ia ca nevastă o femeie frumoasă, i-ar fi schimbat cauciucul, ca un bun creştin, şi şi-ar fi văzut de drum.

De vânătoare.

Dar era tânără. Mai tânără decât târfa de la tavernă şi tare drăguţă. Din moment ce deja ridicase maşina pe cric, arăta că avea ceva curaj, şi un bărbat vrea ca fiii lui să moştenească un strop de curaj.

Şi nu-i mulţumise ea, nu-i zâmbise cum se cuvenea când el terminase treaba pentru ea? El aprecia bunele maniere. Cum se dăduse ea în spate, ca să-i demonstreze că-şi ştia locul. Dar apoi se depărtase şi-şi scosese telefonul, zicând că îşi sună prietenele cu care avea întâlnire, să le anunţe ce se întâmplase.

El nu acceptase asta.

Îi zisese, şi ea îi aruncase o privire care lui nu-i prea plăcuse. Lipsită de respect.

O lovise. Amintindu-şi acum, înţelegea că n-ar fi trebuit să permită ca tot ce se întâmplase cu cealaltă să-l facă să dea cu pumnul. Se văzuse nevoit să o lovească cu putere, altfel ar fi ţipat şi l-ar fi lovit la rândul ei. Îl prinsese chiar şi de ouă, înainte ca el să-i tragă una puternic

cu cheia tubulară. Dar ea încă respira, ba chiar gemuse un pic când o trăsese în spatele camionetei lui, o legase şi îi trăsese nişte bandă adezivă peste gură, în eventualitatea că ar fi început să ţipe din nou. Se întorsese, îi luase telefonul şi îi adusese portmoneul din maşină. Auzise despre cazuri în care poliţia găsise obiectele de acest gen.

Se simţise prea al naibii de bine, ştiind că făcuse ce îşi propusese să facă, ce era menit să facă. Ea avea să se trezească în camera ei, şi el avea s-o înveţe imediat care-i era locul. Datoria.

Dar, când ajunsese la cabană şi se dusese s-o scoată din maşină, găsise mult mai mult sânge decât se aşteptase. Primul lui gând fusese că ar trebui să-l cureţe. Al doilea, că ea murise de mâna lui chiar în partea din spate a blestematei lui de camionete. Murise pur şi simplu de mâna lui.

Nu numai că îi stricase dispoziţia, ci îl şi speriase.

O acoperise în grabă şi pornise imediat maşina. Nici măcar nu intrase în cabană. Nu acasă era locul pentru o blestemată de fată moartă, care nu ştiuse cum să se poarte.

Mai ales că pământul era prea tare ca să sape un mormânt.

Amărât din cauza ghinionului, condusese în noapte, printr-o furtună de zăpadă, spre pustietate. Făcuse ceva efort înaintând prin zăpadă cu o fată moartă pe umăr, dar nu trebuia să meargă mai departe.

O îngropase în zăpadă, împreună cu telefonul şi cu portmoneul ei. Dar luase banii din el mai întâi, luase pătura în care o înfăşurase. Nu era prost.

Nu avea s-o găsească nimeni până în primăvară, cel mai probabil, şi poate nici atunci.

Oricum, animalele aveau să-i dea primele de urmă.

Se gândise să spună o rugăciune peste ea. Decisese că nu era demnă de asta, nu fusese demnă de el. Aşa că îşi curăţase sângele de pe mâini cu zăpadă şi o lăsase în liniştea întunecată a sălbăticiei.

capitolul 11

Lui Bodine pur şi simplu îi plăcea la nebunie Ajunul Crăciunului. Complexul fusese închis la prânz şi avea să rămână închis până după Crăciun.

Cei de la pază aveau să-şi facă rondurile, desigur, în schimburi, iar caii aveau să fie supravegheaţi. Practic, toată lumea avea o zi şi jumătate pe care să o petreacă cu prietenii şi familia. Aveau să vină bunicile, să petreacă noaptea acolo, iar ajutoarele de la fermă şi toţi angajaţii care nu sărbătoreau cu propriile familii erau bine-veniţi la un festin de mâncare şi băutură.

Bodine călări spre casă cu Callen - ceea ce făcea de cel puţin trei ori pe săptămână - printr-o ninsoare constantă.

- Te duci să-ţi vezi mama şi sora de Crăciun? îl întrebă ea.

- Mâine, da, pentru cină.

- Transmite-le cele mai bune urări din partea mea. Ce făceai de Crăciun când erai în California?

- Mă duceam pe la prieteni. Cum fac acum la voi, diseară.

- Avem destulă mâncare pentru o armată întreagă. Slavă Domnului că femeile din familia mea au acceptat, cu ani în urmă, ca bucătăria complexului să se ocupe de petrecerea de Crăciun. Altfel, aş sta numai să curăţ şi să toc din clipa în care aş intra pe uşă.

- Ai putea să vii să te ascunzi în căbănuţă, să mă ajuţi să mă descurc cu cadourile pe care le am de cărat mâine la soră-mea.

- Nu le-ai împachetat încă?

- Mai e până mâine, nu-i aşa? Şi eu nu împachetez. De asta s-au inventat pungile alea luxoase.

Se uită la ea. Avea părul împletit la spate într-o coadă lungă şi întunecată, iar faţa îi era roşie de frig şi de veselie.

- Tu le împachetezi pe toate?

– Împachetate, legate cu fundă, etichetate şi puse sub pom.

Nu părea un pic prea mulţumită de sine în legătură cu asta? Şi frumoasă ca o panglică de Crăciun.

– Te dai mare.

Ea râse şi clătină din cap, fluturându-şi genele.

– Să fii inteligent şi organizat nu înseamnă să te dai mare. În plus, recunosc că m-a ajutat Sal. Ei îi place tevatura cu ambalatul şi e mult mai bună la asta, chiar dacă îi ia jumătate de veşnicie. Şi o ţine ocupată. Zâmbetul i se estompă, apoi se stinse. Îi e dor de Billy Jean. Întotdeauna petreceau împreună Ajunul Crăciunului, bând cocktailuri cu şampanie. Şi acum, că a mai dispărut o fată, Sal a decis că a fost mâna aceluiaşi individ care a ucis-o pe Billy Jean. Cum el nu zise nimic, Bodine se uită la el. Aşa crezi şi tu?

– Cred că amândouă erau femei singure, că amândouă au rămas în pană – de benzină una, de cauciuc cealaltă. Las restul pe seama şerifului.

– Maşina era pe cric, ca şi cum începuse să schimbe cauciucul, dar nu avea o cheie tubulară. Se pare că a sunat pe cineva, fiindcă mama ei a zis că avea telefonul mobil la ea când a plecat. Dar se poate să fi rămas fără baterie. Cel mai probabil, a făcut autostopul, şi apoi...

– Trebuia să trec pe lângă ea, adăugă Bodine. A fost cât pe ce.

– Ce vrei să spui?

– Am citit la ce oră au zis că ar fi plecat de la mamei ei. Se dusese în vizită la mama ei şi se întorcea la Missoula, să se întâlnească cu nişte prietene, unele dintre prietenele ei din colegiu. Absolvise Universitatea Minnesota. Eu şi Jessie aproape că am trecut pe lângă ea. Ea pleca, noi veneam din oraş în seara aia. Am trecut chiar pe lângă locul unde i-au găsit maşina. Mă întreb cu cât am ratat-o. Se adună. Dar cred că în cazul lui Billy Jean a fost cineva din afară. S-ar putea să fi fost chiar un oaspete, deşi nu-mi place deloc ideea. Cred că pe fata aia a înşfăcat-o cineva, şi asta e cumplit, dar nu e

totuna. Ea avea doar optsprezece ani - era mult mai tânără -, şi Billy Jean conducea spre casă aşa cum o făcea aproape în fiecare noapte. Am auzit că această Karyn Allison nu mai fusese de câteva săptămâni acasă.

El înţelese de ce voia ea să creadă asta - şi poate că avea dreptate. Dacă lua de bună asta, nu simţea nevoia să ia măsuri de precauţie. Aşa că el îşi călcă ferm în picioare propria teorie.

- Ar putea să fie două persoane diferite, care s-au ţinut după două femei cu probleme la maşină, într-o lună, la circa treizeci de kilometri una de alta.

Bodine respiră şuierat.

- Aşa îi spun lui Sal când se nelinişteşte în legătură cu asta şi aşa îmi spun şi mie, fiindcă vreau să dorm noaptea.

Fiindcă asta îl mulţumea, el încuviinţă din cap.

- Nu e nimic rău în asta, cât timp rămâi alertă şi vigilentă. Nu ştiu să fi făcut vreodată altfel.

- Nici măcar nu ştiu de ce vorbesc despre asta în noaptea mea preferată din an. Doar că mă gândeam că mama ta trebuie să fie atât de fericită să te aibă acasă de Crăciun şi că altă mamă nu ştie unde e fata ei sau dacă e bine. Ca să se consoleze, se aplecă să-l bată uşor cu palma pe Leo, apoi se îndreptă. Stai aşa! Să rămân vigilentă? De asta, fie tu, fie Rory sfârşiţi prin a mă lua cu maşina încolo şi-ncoace dacă nu îl călăresc pe Leo?

Callen călări dezinvolt.

- Doar economisim combustibilul.

Sarcasmul ei picură precum gheaţa care se topeşte.

- Doar vă gândiţi la mediul înconjurător?

- Mai mult decât ar trebui.

Ea nu putea să se lupte cu argumentul ăsta. Şi descoperi, când se întrerupse, că nu putea nici să se simtă insultată. Nu prea mult.

- Mulţumesc pentru grijă. Deşi pot să mă ocup foarte bine şi singură, apreciez, totuşi, atenţia abilă, bărbătească.

Zâmbi, cu excesiv de mult optimism, când Callen îi aruncă o privire precaută.

- Zău?

- Zău! Nu apreciez bărbaţii mari şi puternici care doar vin şi spun asta ca să-mi cruţe micile sensibilităţi feminine, dar apreciez grija.

- N-a fost vorba despre sensibilităţile tale feminine. Mai degrabă despre încăpăţânarea şi starea ta de spirit.

- De ce bărbaţii sunt numiţi puternici sau duri, iar femeile încăpăţânate?

- Nu vorbesc despre asta.

În schimb, plescăi din limbă şi îl încurajă pe Sundown să meargă la trap.

- Laşule, îl acuză Bodine, dar, când veni lângă el, râdea.

- În anumite privinţe. Intrară împreună în curtea fermei. Mă duc să iau ceva din căbănuţă.

Când Callen schimbă direcţia, Bodine ridică din umeri şi îl conduse pe Leo la grajduri.

- A fost o plimbare frumoasă, zise în timp ce-i scotea şaua şi căpăstrul. Meriţi un frecat bun şi poate ceva special după.

Luă o scoabă pentru copite şi se îngriji mai întâi de picioare, apoi îl frecă bine cu un prosop. În timp ce lua o perie moale, îl auzi pe Callen venind cu Sundown. Din moment ce avea un decalaj faţă de el, termină prima, îşi duse şaua în încăperea cu harnaşamente, apoi se întoarse după a lui Callen.

- O duc eu într-o clipă.

- O duc eu acum. Dar se opri în uşa boxei. Am şi un borcan cu un ospăţ cu mentă.

Când Callen zise „Nu!", Sundown scoase un nechezat lung, intens şi îl împunse entuziasmat cu capul pe Callen, apoi întinse capul peste uşă. Calul o ţintui pe Bodine cu o privire sălbatică, cu ochi strălucitori.

- Data viitoare spune-o pe litere. Mă aştept ca, după o vreme, să înţeleagă chiar şi aşa, dar deocamdată nu

mai spune cu voce tare nici una dintre vorbele astea. Dă-te din drum, domnu'!

Callen reuşi să-l împingă pe Sundown înapoi şi ieşi din grajd. Atunci, calul scoase capul din nou.

Testând - nu putu să se abţină -, Bodine zise:

- Ospăţ cu mentă.

- Of, pentru Dumnezeu...

Cu o scuturare a capului, Callen luă şaua de la Bodine, în timp ce Sundown dansa şi necheza.

- Parcă ar... ar... ovaţiona?

- Ai putea să spui că e versiunea lui pentru *iupiii*. Stai puţin!

Fascinată, Bodine se întoarse în boxa lui Leo, în timp ce Callen îşi ducea harnaşamentul. Scoase borcanul cu bomboane de mentă din cutia boxei - le cumpărase special, şi sentimental, pentru Leo de Crăciun. Îi dădu două lui Leo, pe care acesta le înghiţi cu plăcere, apoi îl sărută pe obraz.

- Crăciun fericit, Leo!

Mai luă două din borcan şi ieşi din grajd. Zărindu-le, Sundown făcu ceea ce semăna excelent cu un plescăit din buze.

- E mult prea tare, zise ea când Callen se întoarse. E în regulă să-i dau?

- Nu până nu zice te rog.

Drept răspuns, Sundown scoase un nechezat jos, iar ochii lui ziseră un *te rog* la fel de clar precum dacă ar fi vorbit.

Ea i le întinse, şi el le ronţăi din palma ei. Păru că oftează, apoi suflă spre obrazul ei.

- Cu plăcere! Lui Leo îi face plăcere să-şi împartă... nu zic cuvântul... de Crăciun cu tine. Dacă aş fi ştiut că îi plac atât de mult, aş mai fi luat un borcan.

- Păstrez eu unul în căbănuţă. Dacă ţin unul oriunde lângă el, are să găsească o cale să ajungă la el, chiar dacă îl pun într-un blestemat de seif. Că veni vorba despre Crăciun.

Callen deschise boxa din nou şi luă un sac cu cadouri dinăuntru.

- O! Uimită, Bodine se uită la el şi apoi ridică privirea la Callen. Eu nu... Nu trebuia să-mi iei nimic.

- Cine zice că e pentru tine? Încearcă să-ţi aminteşti: spiritul Crăciunului înseamnă să dăruieşti, nu să primeşti, Bodine. E pentru Leo, de la Sundown aici de faţă.

- E... Calul tău are un cadou pentru calul meu?

- Au devenit buni amici. N-ai de gând să i-l dai?

- Ba da. Cred că o să trebuiască să-l scot afară, dacă e în regulă pentru Sundown.

- Răspunsul e „da"? îşi întrebă Callen calul şi primi o aprobare rapidă din cap.

- Păi, să vedem ce avem noi aici, Leo!

Se duse spre boxa lui Leo, bâjbâi şi simţi ceva de piele.

- Ia uite, Leo, ai primit un căpăstru nou. Unul luxos. O, are pe el numele său şi marca Bodine. Callen, e atât de frumos! Mulţumesc!

- Nu-mi mulţumi mie. Rezemat de uşa boxei, Callen arătă cu degetul mare în spatele lui. Sundown l-a ales.

- Normal! Mulţumesc, Sundown! E cel mai frumos căpăstru pe care l-a avut Leo vreodată. Îl probăm chiar acum. Hai să-l probăm! murmură ea către cal, în timp ce i-l punea. Se potriveşte la fix, şi uite cât e de chipeş! Se întoarse spre Callen. Îţi mulţumesc că l-ai ajutat pe Sundown cu informaţiile!

- Mă rog, şi-a dorit foarte mult.

Urmărind-o cu calul lui şi cu al ei, Callen îşi puse ceva în gând.

- Vezi colo sus?

Arătă spre tavan. Ea privi în sus şi nu văzu nimic altceva decât grinzi.

- Nu văd nimic.

- Ăla agăţat acolo e vâsc.

Ea privi din nou în sus.

- Nu e nici un vâsc acolo.

– Pesemne că nu te uiți unde trebuie.

Dar el se uita, se gândi el. Cu siguranță! O trase spre el. Nici o buză nu se ciocni accidental de data asta. De data asta, el o făcu intenționat și se asigură că ea știa asta. Mâinile îi alunecară de pe umerii ei, pe lângă corp, spre talie, și o înșfăcă, în timp ce gura lui o luă pe a ei cum își imaginase. Lent, hotărât, puternic.

Și, cum își imaginase, ea nu se trase înapoi.

„S-a făcut mai frumoasă", se gândi el. „Și buzele ei sunt pline și calde, și deloc reținute." Își presă trupul de al lui, până când el știu că forma ei avea să-i rămână imprimată în minte.

Când ea ridică mâna și îl apucă de ceafă, el simți cum îi tresaltă fiecare celulă din corp.

Ea știuse că, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple. Prea multă fierbințeală, prea multe scântei în plimbările astea împreună ca să nu se ajungă la așa ceva. Deși se întrebase cum avea să reacționeze, dacă ea avea să facă mișcarea sau el, crezuse că era pe deplin pregătită.

Se înșelase.

Era mai important, mai îndrăzneț și mai strălucitor decât orice anticipase ea. Reacția trupului ei o uimi, căci se simțea vibrând, cel puțin în interior. El avea gust de căldură și secrete, mirosea a cai, a piele și a bărbat, și gura lui dovedea abilități pe care ea le subestimase. Când el dădu să se retragă, ea îl trase înapoi. El începuse. Deci ea încheia. Când fu cât pe ce să rămână fără suflare, îl împinse înapoi.

– Vâsc pe naiba!

– S-ar putea să fi greșit în privința asta. Se uită din nou la ea, părând s-o studieze, apoi ochii li se întâlniră. Mai mult albastru decât cenușiu acum, remarcă ea. Ca un fulger în furtună. Dar am vrut să vedem în avanpremieră ce urmează.

– Și ce urmează, Skinner?

– Știi la fel de bine ca mine, dar o să ajungem acolo după ce revine Abe, la primăvară. Pot să aștept.

Ea se întoarse să-şi ia haina din cârligul din afara boxei.

- Pari al naibii de sigur pe tine.

- Sunt sigur de mai mult decât partea aia.

La naiba, o făcu să râdă.

- Poate, dar am şi eu ceva de spus în privinţa asta.

- Tocmai ai spus.

Privindu-l cu prudenţă, ea îşi îmbrăcă haina. Nu ştia sigur dacă voia să se certe cu el sau să găsească o boxă goală şi să încheie cu adevărat ce începuse el.

- Poate că doar am simţit un pic spiritul Crăciunului.

- Putem să testăm asta.

Făcu un pas spre ea. Ea ridică o mână.

- Cred că e mai bine să lăsăm lucrurile cum sunt acum.

El doar îşi vârî mâinile în buzunare.

- Cum am zis. Pot să aştept.

- Mai e mult până în aprilie. Putem să ne răzgândim amândoi până atunci.

- Nu prea cred. Dar o să vedem când vine primăvara.

- Bine. Ea considera ăsta un fel de plan. Să vină primăvara, şi vor vedea. Vii?

- Mă duc să fac un pic de curăţenie mai întâi.

- Atunci, ne vedem după ce termini. Se îndepărtă cu paşi mari. Ştii, Skinner, zise ea fără să se întoarcă. S-ar putea să mă culc cu tine doar datorită calului tău. Ţine minte asta!

Când uşa se închise în urma ei, Callen se uită la Sundown.

- Nu datorită ţie.

Sundown dovedi că un cal putea să râdă în hohote.

Nunta Lindei-Sue, cu tot fastul suplimentar şi în ciuda împrejurărilor, se dovedi un succes răsunător - şi un mare motiv de mândrie pentru Jessica. Ea se ocupase de mireasă şi de petrecerea ei, îl desemnase pe Will să se ocupe de mire şi de a lui şi, cu ajutorul lui Chelsea, abordase problema cea mai mare.

Mama miresei.

De la sosiri la urgenţe legate de ţinută, de la flori la decor şi la muzică – şi la harpistă –, nunta le făcuse pe Jessica şi echipa ei să se zbată, să ajusteze, să îmbărbăteze, să înveselească şi să coordoneze timp de trei zile întregi.

Nunta se încadră exact în pachetul pentru Ajunul Anului Nou: activităţi variate, divertisment şi petrecere mare şi zgomotoasă.

Nu comentase când Bodine îi ceruse să-şi ia două zile libere după aceea şi dormise aproape jumătate din timp.

La un moment dat, trezindu-se la două dimineaţa, confuză şi dezorientată, se dăduse jos din pat, uitându-se pe fereastră, în drum spre bucătărioara ei, după o sticlă de apă. Observase o camionetă necunoscută parcată în faţă la Village, pe drum, în loc să fie în zona de parcare desemnată.

Se întrebase alene dacă Chelsea – cea mai apropiată vecină a ei – avea un musafir peste noapte şi de ce parcase acesta pe drum. Dar, când se întorsese, camioneta dispăruse. Fără să se mai gândească la asta, se vârâse înapoi în pat şi adormise.

Acalmia de început de ianuarie se sfârşi odată cu conferinţa scriitorilor – alt motiv de mândrie pentru ea –, şi asta continuă cu Feeria de Sculptură în Zăpadă.

De fiecare dată când se făcea câte o rezervare, Rory dădea buzna în biroul Jessicăi, ca să danseze un dans al victoriei.

Interesul presei locale nu strica deloc. Cu câmpul din spatele ei plin de oameni, de sănii cu zurgălăi trase de cai, care cărau chiar mai multă lume, şi de copiii mai mici care se plimbau pe ponei în apropierea ţarcului, Bodine dădu un interviu la faţa locului pentru o televiziune locală.

– Suntem încântaţi să găzduim aici, la Bodine Resort, prima noastră Feerie de Sculptură în Zăpadă. Avem invitaţi din toată ţara şi din Canada. Avem aici şi un cuplu din Anglia, aflat în prima dimineaţă din luna de miere,

care a decis să participe la competiția de azi. Cu coada ochiului, îl vedea pe Callen ducând un copil în cârcă, în timp ce băiatul își aștepta rândul să călărească un ponei, și se întrebă de unde știa el cum să se poarte cu copiii. Dar rămase atentă la reporter, răspunse la întrebări. Vreau să subliniez că toți cei asociați cu Bodine Resort au muncit din greu, au intrat cu adevărat în spiritul evenimentului, pentru a-l face special și distractiv pentru fiecare participant. Și suntem fericiți să vedem că iau parte atât de mulți dintre prietenii și vecinii noștri, fie în calitate de concurenți, fie ca simpli spectatori. Suntem încântați să-i avem aici pe Anna Langtree și pe Mountain Men, care asigură divertismentul în această după-amiază, de la două la trei și jumătate și din nou diseară, la nouă, la Moară.

Când încheie, Bodine se întoarse spre Jessica.

– Ești grozavă la asta, comentă Jessica. Ai transmis mesajul și detaliile în timp ce arătai și vorbeai relaxată.

– E doar vorbărie. Știi, unele chestii încep să arate destul de impresionant. Se pare că o să fie construită o întreagă familie de zăpadă acolo; se înalță câteva castele. Cred că acolo ar putea să fie un cal – unul foarte mare. Și... nu știu asta ce e, chiar acolo, în față.

– Arată ca un șarpe mare.

– Nu mă omor după șerpi, dar e nevoie de tot felul de chestii.

Zâmbi și lovi borul pălăriei pe care i-o oferise Jessicăi de Crăciun.

– Să știi că îți stă bine.

– Chiar îmi place. Cine ar fi crezut? Mă rog, tu. Dacă cineva ar fi sugerat acum un an că o să ajung în Montana purtând o pălărie Stetson și uitându-mă cum cineva construiește un șarpe din zăpadă, m-aș fi prăpădit de râs. Și iată-mă aici!

– Și ți se potrivește. Și, tocmai de asta, îți schimbăm titulatura în director de evenimente și îți oferim o mărire de salariu.

– Ei! Jessica își scoase ochelarii de soare și mijî ochii din cauza luminii reflectate de zăpadă. Uau! Trebuia să vorbim despre asta după un an de la angajare.

– Am schimbat data. Ți-ai câștigat acest drept.

– Mulțumesc! Jessica râse și o trase pe Bodine într-o îmbrățișare. Vă mulțumesc tuturor! Se întrerupse când telefonul îi semnală că primise un mesaj. Chelsea, zise ea. Exact la timp! Amenajează bufetul la Moară. Poți să anunți asta în cincisprezece minute. Mă duc să mă asigur că e totul în ordine.

– Ăsta e motivul pentru care ești director.

La o explozie de râs, Bodine se uită spre țarc și îi văzu pe Callen și pe Sundown improvizând un spectacol. În momentul acela, Callen încălecase invers, iar calul își ținea capul atârnat și îl scutura cu tristețe.

– Trebuie să te întorci, domnule! strigă unul dintre copii.

– Trebuie să ce?

– Întoarce-te! ziseră mai mulți în cor.

– Poate că el ar trebui să se întoarcă.

Serviabil, Sundown schimbă direcția.

– E mai bine așa? întrebă Callen, și copiii râseră în timp ce strigau: „Nu!"

El ascultă, cu aparent interes, în timp ce mai mulți copii îi explicau că trebuia să stea cu fața spre capul calului.

– Bine, bine, m-am gândit cum să ajung de aici acolo.

Se răsuci într-un fel, se răsuci în celălalt, în timp ce Sundown scoase un nechezat care suna a bătaie de joc. Alunecă pe jumătatea din stânga a șeii, în timp ce copiii râdeau sau își acopereau ochii.

– OK, bine, cred că am făcut praf asta.

Își legănă picioarele peste partea laterală a calului și se opri cu fața spre dreapta. Sundown întoarse capul și suflă.

– Nu vreau să aud nimic de la tine. Aproape îmi reușise.

Drept răspuns, calul se ridică pe picioarele din spate - făcând-o pe Bodine să tresară uşor. Ca şi cum mişcarea l-ar fi făcut să sară în sus, Callen pivotă în şa. În mijlocul uralelor, Sundown dansă spre dreapta, dansă spre stânga, apoi făcu o plecăciune. Callen se uită direct la Bodine şi-i făcu cu ochiul.

„O zi bună", se gândi ea, în timp ce el îl călărea pe Sundown în cercuri strânse. „O zi bună, frumoasă."

În timp ce lumea se bucura de grătar, o fotografă se concentra să pozeze sălbăticia în care găsise rămăşiţele lui Karyn Allison. Pentru ea, să se împiedice de resturile sfârtecate nu însemna nimic altceva decât o zi bună, frumoasă.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, la scurt timp după ce şeriful fusese în camera de zi a mamei lui Karyn, spunându-i că fiica ei nu avea să mai vină acasă niciodată, Garrett Clintok opri maşina în parcarea de la Centrul de Activităţi Bodine.

În opinia lui, nimeni nu avea să-i spună cum să-şi facă treaba. Nici şeriful, care îl admonestase deja, şi nici nimeni altcineva.

Văzuse asta, clar ca lumina zilei.

Era ajutor de şerif de suficient de mult timp încât să îşi dea seama când ceva era anapoda. Văzuse destule la viaţa lui, în poliţia militară. Văzuse destule lucruri anapoda în toată blestemata lui de viaţă.

Cele mai multe probleme din jurul acestor chestiuni sunt legate de încăierări, beţie, litigii casnice ocazionale - unde, în opinia lui, femeia probabil merita un pic să fie pusă la punct -, copii la facultate răsfăţaţi care pierd vremea, poate nişte droguri pe ici, pe colo.

Văzuse femei plângându-se că fuseseră violate, şi nu le crezuse nici pe jumătate dintre ele. Accidente şi aşa mai departe.

Dar, mai mult ca sigur, nu mai avusese două femei ucise într-un interval de două luni.

Nu până nu se întorsese Callen Skinner.

În caietul lui, când aduni doi cu doi, rezultă patru. Poate că şeriful ar fi închis ochii, dat fiind că Skinner era în legături apropiate cu clanul Longbow. El nu avea s-o facă.

Se îndreptă spre locul unde Callen descărca nişte cai dintr-o remorcă.

- Pune-l pe băiatul de colo să se ocupe de cai. Tu vino cu mine!

Callen conduse calm spre şopron calul pe care îl dăduse jos.

- Serios, de ce aş face asta?

- Fiindcă aşa zic eu.

- Easy, du-te şi freac-o! Eu îl aduc pe celălalt.

Clintok îşi scoase pieptul în faţă. Ca un păun fudul. Ca un taur ce se pregăteşte să atace.

- Am zis să vii cu mine.

- Nu! Nu dacă n-ai un mandat în buzunar. Callen ghidă cel de-al doilea cal în jos pe rampă. Ai un mandat, ajutorule de şerif?

- Pot să fac rost de unul.

- Atunci, du-te şi fă rost! Callen aruncă o privire spre Easy, care rămăsese lângă iapă cu ochii mari şi cu gura căscată. Freac-o, Easy! Apoi, cu o mână agăţată de căpăstrul celuilalt cal, Callen se întoarse spre Clintok. Noi avem treburi de făcut pe-aici. Dacă vrei să rezervi o plimbare, fă-o înăuntru.

- Vrei să complici treaba?

- Sigur aşa pare. Callen zâmbi, fără urmă de umor. O să-ţi spun verde-n faţă şi de faţă cu băiatul ăsta, care o să-mi servească drept martor. Dacă te dai la mine fără mandat, mă dau şi eu la tine. E destul de complicat cât să-ţi fie pe plac?

Vedea furia întinzându-se pe faţa lui Clintok, precum focul peste paie. Şi rămase nemişcat, cu ochii netulburaţi, cu trupul aparent relaxat.

- Unde erai pe doisprezece decembrie, începând de la patru după-amiaza şi până la nouă?

– Păi, să vedem. Cu mâna liberă, Callen scoase telefonul şi deschise calendarul. Se pare că am început mai devreme ziua aia. Am preluat o lecţie înainte de şcoală. Am avut nişte plimbări cu sania trasă de cai. Când am ajuns aici, Easy aici de faţă a luat una, eu am luat una şi Ben – el e încă jos, la centru acum – le-a luat pe celelalte. În ziua aia a fost livrată hrana pentru animale, şi eu l-am adus aici pe pătatul pe care îl numim Cochise, care şchiopăta de piciorul stâng din faţă. Am avut...

– Nu vreau toate rahaturile astea. Ora patru.

– Plecasem până atunci.

– Singur?

Callen îşi puse telefonul în buzunar.

– A fost cu mai bine de o lună în urmă, dar, deşi nu-mi vine să cred că manifeşti un interes brusc faţă de modul în care îmi petrec eu timpul, îmi amintesc că doisprezece decembrie a fost când a dispărut fata aia de la colegiu. Dacă e aşa, înseamnă că am fost singur, fiindcă Bodine era în Missoula, şi am venit prea devreme ca să călăresc împreună cu Rory.

– Nu îţi asigură alibiul marea şi tarea Longbow? Clintok aruncă o privire în jur. N-o văd pe Bodine alergând încoace, ca să poţi să te ascunzi după ea.

– Fă bine şi bagă de seamă, zise Callen blând.

– O să vedem noi cine trebuie să bage de seamă. Banii nu cumpără raţiunea, după cum au dovedit familiile Longbow şi Bodine angajându-te. Mă întreb cum au să se descurce pe-aici când o să ajungi în spatele gratiilor, unde ţi-e locul.

Chiar şi când enervarea i se încleştă ca o gheară în măruntaie, Callen vorbi cu calm:

– Noi doi, Clintok, ştim că problema ta nu e cu familia Longbow sau cu Bodine – sau nu principala problemă. Deci de ce nu rămânem noi la tine şi la mine?

– Din moment ce nu-i ai ca să-ţi asigure spatele de data asta, te-a văzut cineva pe doisprezece decembrie? Cineva care poate să confirme unde erai?

„Nici un afurisit de suflet", se gândi Callen, în timp ce-l urca pe Sundown într-o remorcă, pentru a-l duce jos, la centru, să lucreze cu el timp de câteva ore.

- Asta ar fi greu de spus.

Clintok se aplecă.

- Ce e aşa greu?

- Ă, şefu'?

Înghiţind suficient de tare ca să fie auzit, Easy veni un pic spre ei.

- Scuze, dar am auzit că încerci să-ţi aminteşti. Ziua în care a avut Cochise nevoie să i se bandajeze piciorul din faţă nu era aceeaşi cu ziua când am început să lucrăm la harnaşament? Să-l curăţăm şi să-l reparăm? Ai rămas să lucrezi cu mine la asta până târziu, aproape de şase. Dup-aia am deschis o bere, fiindcă terminaserăm pe ziua respectivă. Nu cred că eu am plecat până aproape de şapte, şi dumneata încă erai aici. Voiai să verifici piciorul lui Cochise înainte să te duci acasă. Îmi amintesc asta destul de clar.

Callen susţinu privirea lui Easy încă un moment.

- S-ar putea.

- Eu sunt foarte sigur de asta. Asta voiai să ştii, dom' ajutor de şerif?

Clintok se înclina spre el.

- Mă minţi? E o ofensă gravă să minţi un poliţist.

- De ce aş face asta? Easy făcu un pas în spate. Spun doar pentru că ai întrebat. Cum c-am fost aici până pe la şapte - a fost frumos să stăm şi să bem o bere după o zi lungă -, şi apoi m-am dus acasă.

- Du-te înapoi, Easy, zise Callen.

- OK, şefu', doar încercam să fiu de folos.

- Cum de tu nu ai în nenorocitul ăla de telefon tot rahatul pe care-l împrăştie el, Skinner?

- Eu am programul meu, şi am terminat la patru. Uneori, trebuie făcute diverse treburi sau vreau eu să le termin, şi-atunci stau până mai târziu. Nu-mi notez în calendar că beau o bere cu unul dintre oamenii mei.

Dacă asta răspunde întrebărilor tale, eu am un cal de care trebuie să am grijă.

– Două femei moarte, Skinner. Două, de când te-ai întors tu aici. Poate o să fac niște verificări în California, să aflu mai multe.

– Faci ce vrei cu timpul tău, ajutorule de șerif. La fel o să fac și eu.

Callen conduse calul în șopron, luând cu grijă pătura de pe el, apoi își odihni pumnii strânși pe greabănul lui. Încă zece secunde, își imagină el – probabil nu mai mult de cinci –, și și-ar fi folosit pumnii. N-ar fi fost capabil să se abțină mai mult. Acum, se forță să-și relaxeze acei pumni, în timp ce auzea motorul mașinii lui Clintok prinzând viață, apoi auzi mașina plecând, scuipând pietriș din cauciucuri.

Trebuia să-i mulțumească băiatului că-l scutise să ajungă la ceea ce ar fi fost o încăierare urâtă. Dar...

– Nu trebuia să faci asta, Easy.

– Am spus doar ce-mi amintesc. Am avut tot harnașamentul ăla de rezolvat.

– Am început treaba la harnașament câteva zile dup-aia. Știi asta la fel de bine ca mine.

– Nu știu. Easy se uită peste spinarea cailor. Încleștarea din maxilar slăbi sub privirea fermă a lui Callen. Poate că acum, că mă gândesc la asta, dar nu mi-a plăcut cum a venit la dumneata, șefu'. Nu mi-a plăcut nici cum a vorbit, nici cum s-a uitat. Jur că voia să scoată pistolul și să tragă în dumneata! Jur! N-am vrut să-l văd că-ți face probleme, atâta tot.

– Îți mulțumesc pentru asta. Serios. Dar, data viitoare – și cu Clintok există întotdeauna o dată viitoare –, n-o mai face. N-are nici un rost să-i faci jocul. Se ține de capul meu de când eram mici, și asta n-o să se schimbe niciodată.

– Unii oameni se nasc cu răutate în ei, după părerea mea. Vorbea despre fata aia care a dispărut? A zis că e moartă?

– Mie așa mi s-a părut.

– Drace, Cal! Easy expiră lung, în timp ce trecea o perie moale peste iapă. Drace! Groaznic! Asta nu e drept! Dar e, pesemne, prost dacă se gândeşte că dumneata ai face ceva de genul ăsta.

– Cum am zis, mă aflu în vizorul lui de multă vreme. Mai devreme sau mai târziu, o să vrea să aibă o scuză să apese pe trăgaci.

Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea trezi împins să-i ofere una, se gândi Callen.

capitolul 12

2012

Esther frecă baia de sus până jos, aşa cum făcea o dată la două zile. Curăţenia era evlavie. Mâinile ei, roşii, jupuite şi crăpate de la anii de folosit apă fierbinte şi săpunuri dure, o cam ardeau în timp ce înmuia în găleată peria pentru frecat. Genunchii o dureau; spatele trosnea şi pocnea. Ea abia observă. Se mândrea atât de mult cu linoleumul alb de pe jos, cu strălucirea pe care o dădea robinetelor de la chiuvetă şi duş! Cânta în timp ce muncea, cu o voce la fel de tânără, de puternică şi de frumoasă cum fusese şi ea cândva. Când termină acolo, mătură şi frecă restul casei, iar când domnul avea să vină, avea să fie mulţumit de ea.

O construise pentru ea, nu? Chiar îi zisese cum o câştigase. Şi o avertizase, fiindcă era slabă de minte şi leneşă, că ar fi putut să i-o ia înapoi dacă nu-i arăta casei – şi nu-i arăta şi lui – respectul cuvenit.

El chiar îi atârnase o perdea înflorată, ca să separe baia de restul casei.

Restul consta dintr-un spaţiu de doi metri pe trei, în care se aflau un pat dublu, o lampă cu picior de fier ruginit, cu abajurul rupt, scaunul pe care el i-l adusese din camera de la subsol, un blat din buşteni de mesteacăn şi placaj, o cabină de duş care îi servea de closet.

Pereţii neterminaţi erau acoperiţi cu rigips; pe jos era întins un preş cafeniu împletit, destrămat pe margini. Avea două dulapuri - unul pentru vasele de plastic, unul pentru mâncare - şi o cutie frigorifică pentru păstrarea produselor perisabile.

Cel mai bine dintre toate, avea o fereastră. Era meschină şi sus, spre tavan, dar avea lumină când strălucea soarele, putea să vadă cerul şi stelele nopţii. Când stătea pe pat, putea să vadă mai mult. Câţiva copaci, muntele - sau o sugestie a acestora.

Spaţiul era mai mic decât camera de la subsol, dar plânsese de recunoştinţă când domnul o adusese aici, când îi zisese că avea să locuiască acolo de-acum. Nu mai purta fiare la picior, deşi domnul le fixase pe perete, ca să-i aducă aminte ce urma dacă îl supăra. Încerca din greu să nu-l supere.

Aici, în ceea ce era ca un palat pentru ea, putea să încălzească apa pe plita fierbinte şi să-şi facă ceai sau să deschidă o conservă şi să facă supă. În sezon, chiar o lăsase afară, să lucreze în grădina de legume. Desigur, trebuise s-o lege, ca nu cumva să umble creanga şi să se rătăcească sau să fie schilodită de vreun urs. Trebuise să lucreze de la prima geană de lumină sau pe timp de noapte, legată ca un câine, în timp ce el o supraveghea, dar preţuise orele acelea în aer liber, cu mâinile în noroi, plantând sau plivind.

De vreo două ori i să păruse că aude un copil strigând sau plângând şi altă dată - poate mai mult decât o dată - fusese sigură că aude pe cineva strigând după ajutor. Dar domnul zisese că erau păsările şi că să-şi vadă de treabă.

Domnul adusese pentru el şi doar pentru el, cum îi plăcea să spună, pui în coteţ, vacă în ogradă şi cal în ţarc. Grădina juca un rol important în furnizarea hranei, şi o femeie lucra pământul şi purta de grija rodului lui. La fel cum o femeie era menită să fie însămânţată şi să dea roade.

Mai avu trei copii, toate fete, precum şi două avorturi şi un băiat născut mort.

El îi luase, şi, cu toate că ea plânsese pentru fiecare comoară a ei, se silise să uite. Apoi băiatul. Simţise atâta bucurie, atâta speranţă, apoi şoc şi durere. Domnul zisese că era mânia lui Dumnezeu asupra ei, pedeapsa fiindcă era păcătoasă, blestemul Evei. Ţinând în braţe acea formă nemişcată, acel copil lipsit de viaţă, ca o păpuşă de un albastru pal, ea ştiuse că domnul spunea adevărul.

Dumnezeu îi pedepsea pe păcătoşi. Ea era păcătoasă. Dar, în fiecare zi, se pocăia că era păcătoasă, lucra la mântuirea ei.

Se ridică strâmbându-se, cu genunchii trosnind. Purta rochia de curăţenie – o rochie lălâie de bumbac, care-i atârna până la jumătatea gambei, şi papuci cu talpa subţire. Părul, trecut bine de talie acum, îi atârna pe spate într-o coadă fragilă şi căruntă. Nu-şi permitea o oglindă, căci vanitatea era un păcat înfipt necurat în inima fiecărei femei, dar simţea cu degetele ridurile care îi brăzdau faţa. Îşi spunea să fie recunoscătoare că domnul încă voia ca ea să-şi îndeplinească îndatoririle maritale, că o răsplătea asigurându-i-le.

Îşi apăsă mâna pe burtă, unde ştia că acum creştea un alt copil.

Se ruga să fie băiat. În fiecare noapte, îngenunchea şi se ruga pentru un fiu, unul pe care soţul ei să-i dea voie să-l păstreze. Unul pe care ar fi putut să-l iubească şi să-l alăpteze, să-i poarte de grijă şi să-l educe.

Goli găleata şi o umplu la loc. Era timpul să frece dulapurile, blatul, cutia frigorifică şi mica chiuvetă de bucătărie. Era timpul să-şi facă treaba.

Dar, după ce duse găleata în bucătărie, se văzu silită să se sprijine de perete. Era copilul, desigur. Creştea în interiorul ei, avea nevoie să ia de la ea, ceea ce o făcea să obosească aşa tare şi să fie pe jumătate febrilă.

Făcu nişte ceai şi se aşeză pentru scurt timp, până se simţi mai puternică. „Mai puternică pentru copil“,

se gândi în timp ce scotea borcanul cu păpădie pe care domnul fusese atât de bun s-o învețe pe ea, o femeie ignorantă, cum s-o usuce.

Puse la fiert într-o oală o ceaşcă de apă, şi, între timp, folosi apa fierbinte cu săpun din găleată ca să frece, în vreme ce aştepta. N-ar fi trebuit să o lase să se răcească. „Nu face risipă, nu face risipă!" Până ce apa fierse, se simţea febrilă şi ameţită. Ceaiul avea să-i facă bine. Să bea ceai şi să se aşeze un pic. Turnă apă clocotită peste linguriţa de plastic cu verdeţuri şi o luă cu ea la scaun. În timp ce stătea jos, închise ochii.

– Doar ne odihnim o clipă, îi zise copilului. Doar luăm o pauză. La noapte avem fasole şi roşii de cules. Şi poate nişte dovlecei. Avem... Se întrerupse, icnind la crampa bruscă, violentă. Nu! Nu! Te rog!

A doua o făcu să se chircească pe scaun, să cadă în genunchi şi să scape ceaşca din mână, vărsând ceaiul de păpădie pe vechiul preş împletit.

Simţi că viaţa aceea o părăsea, că se revarsă afară din ea, în sânge şi durere.

„Dumnezeu îi pedepseşte pe păcătoşi", se gândi ea şi se culcă pe preş, dorindu-şi propria moarte.

În zilele noastre

Bodine reuşi să ajungă acasă chiar înainte de căderea întunericului – şi înainte de un alt val de zăpadă de februarie. În timp ce se dezbrăca de hainele de iarnă, simţi miros de mâncare gătită din bucătărie.

– Doamne, ce bine miroase! Se spune că are să se mai aştearnă vreo câţiva centimetri, Clementine. S-ar putea să vrei să...

Zărind-o pe robusta şi stoica bucătăreasă ştergându-şi în grabă lacrimile, Bodine se întrerupse, grăbindu-se să ajungă la ea.

– Care-i problema? Ce s-a întâmplat? E cineva rănit? Mama...

Smiorcăindu-se şi încercând s-o alunge pe Bodine, Clementine clătină din cap.

- Ea şi tatăl tău sunt la o întâlnire. Nu e nimic. Mi-a intrat ceva în ochi.

- Nu-mi servi rahatul ăsta! Ai putea să ai o aşchie cât degetul meu mare în ochi, şi ai scoate-o fără să verşi o lacrimă. Stai jos!

- Nu vezi că trebuie să termin puiul ăsta?

Bodine închise arzătorul dintr-o mişcare.

- O să-l termini. Am zis că stai jos şi am vorbit serios. În clipa asta!

- Aş vrea să ştiu când ai început să dai ordine pe-aici.

- Îl dau pe ăsta. Sau vrei să o sun pe mama?

- Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva! Cu obrajii încă umezi, Clementine se aşeză. Gata! Mulţumită?

Deşi ar fi vrut să riposteze, Bodine îşi ţinu gura. Se gândi să facă ceai, însă decise că ar dura prea mult şi că ar putea să piardă avantajul. Scoase o sticlă de whisky, în schimb, şi turnă două degete. După ce îl puse în faţa lui Clementine, Bodine se aşeză.

- Hai, spune-mi ce s-a întâmplat! Eu de câte ori ţi-am spus când am fost rănită sau supărată ori doar suficient de furioasă încât să plâng?

- N-are legătură cu tine.

- Când este vorba despre tine, totul are legătură cu mine.

Învinsă de replica asta, Clementine ridică paharul şi dădu gata jumătate din whisky.

- Nu ştiu ce mi-a venit. Tocmai am auzit... O prietenă de-a mea, de la clubul de cusut - o ştii pe Sarah Howard.

- Sigur. Am fost la şcoală cu mezinul ei, Harry. Eu... O, Clem, s-a întâmplat ceva cu doamna Howard?

- Nu, nu, ea e bine. Doar că... Clementine ridică o mână şi se adună. Sarah e prietenă cu Denise McNee - mama sărmanei ăleia de Karyn Allison. Şi-a reluat numele după divorţ, cu câţiva ani în urmă. Verişoara lui

Sarah Marjean e măritată cu fratele lui Denise, şi, de-a lungul anilor, Sarah şi Denise s-au împrietenit.

- Aşa.

- Ne întâlneam şi stăteam până ne-apuca noaptea la clubul de cusut, la mine acasă. De la opt la zece. Sarah tocmai a sunat, a zis că nu poate să vină - ea aducea prăjitura ei cu cafea.

Calea întortocheată nu era greu de urmărit.

- Ce s-a întâmplat cu Denise McNee, Clem?

- A luat o grămadă de pastile, Bodine. Pur şi simplu, a înghiţit o grămadă din pastilele pe care doctorul i le-a dat ca să o ajute să depăşească momentul ăsta cumplit. Nu ştiu ce fel de blestemate de pastile.

- O, Clem!

- Sarah a găsit-o, se dusese la ea să ia o caserolă şi să-i ţină companie pentru o vreme. Sarah a găsit-o şi a chemat o ambulanţă.

- S-a sinucis.

- A încercat. S-ar putea să fi reuşit. E în spital, iar Sarah zice că pur şi simplu nu se ştie încă. Suspina la telefon. Sarah. Chiar lângă ea. Şi am început să mă gândesc cum biata femeie a vrut să moară, cum şi-a pierdut copila într-un mod atât de îngrozitor, şi e ca şi cum şi-ar fi pierdut inima.

- Îmi pare tare rău, Clem! Îmi pare tare rău!

- Mama aia n-are să-şi mai revină niciodată. Cu bărbia tremurând, Clementine se folosi de tivul şorţului ca să-şi şteargă ochii roşii. Dacă o să trăiască, n-are să-şi mai revină niciodată. Lumea se uită la mine şi crede că n-am avut copii, dar nu ăsta e adevărul.

- Nu, nu e. Pe un ton blând, Bodine luă mâna lui Clementine cu o prindere fermă. Ne-ai avut pe mine şi pe Chase, şi pe Rory. Poate chiar şi pe Callen.

- Pur şi simplu, m-a durut atât de tare! Mai liniştită, Clementine îşi şterse lacrimile cu mâna liberă. O bună prietenă de-a mea, care plânge la telefon pentru o prietenă de-a ei. Biata aia de fată, moartă din motive pe care pur şi simplu nu le ştim. Şi Cora, care a trăit toţi anii

ăştia fără să ştie dacă fata ei e vie sau moartă. M-a durut atât de rău şi m-a făcut să mă întreb cum aş suporta eu, cum aş mai trăi dacă s-ar întâmpla ceva cu unul de-ai mei. Se cutremură un pic şi sorbi din whisky. Nu există dragoste ca dragostea unei mame pentru un copil, indiferent de modul în care copilul acela apare în viaţa ei, şi nici o pierdere sau durere nu se compară cu asta.

– O să avem grijă de noi înşine şi unul de altul, îţi promit. Nu-l ţin eu pe Callen lângă mine jumătate din timp, când mergem la muncă, sau pe Rory? Deci nu stau eu cu ochii pe ei?

Clementine zâmbi.

– Eşti o fată bună de obicei, Bodine.

– Sunt. Acum, vreau să faci ce ştiu că te face fericită şi ce mi-ai spune să fac dacă aş fi în locul tău. Du-te şi stai cu prietena ta la spital! Are nevoie de tine.

– N-am terminat cina.

– Mă descurc eu. Tu du-te acum! Vine zăpada, aşa că să faci bine să conduci atent, şi vreau să-mi trimiţi un mesaj la noapte când ajungi acasă. Ca să nu-mi fac griji, zise Bodine repede.

– Am condus în zăpezile din Montana încă dinainte să te fi născut tu. M-aş simţi mai bine să fiu acolo cu Sarah.

– Atunci, du-te!

– Aşa am să fac!

Se ridică.

– Aşa. Pui puiul ăla la foc mediu şi îl laşi să fiarbă încă douăzeci de minute. Nu pleca nicăieri, să nu se ardă!

– Nu, doamnă!

– Am pus la copt în cuptor morcovi şi cartofi.

Bodine ascultă instrucţiunile detaliate – şi le repetă – în timp ce Clementine se îmbrăca.

Rămasă pe cont propriu, reaprinse arzătorul, verifică cuptorul, ridică pânza de pe aluatul de pâine, despre care Clementine zisese că mai trebuia să crească încă cincisprezece minute.

Își turnă un pahar de vin și se gândi la disperarea mamei, la ce suportă o mamă. Una care n-a fost în stare să se împace cu pierderea. Alta silită s-o facă.

Dar ambele având nevoie de umeri pe care să se sprijine, de prieteni în jur. Familie, care să umple golurile, prieteni care să fie asemenea familiei.

Se uită pe fereastră și văzu lumina aprinsă în căbănuță.

Și, dând curs unui impuls, îi trimise un mesaj lui Callen.

Ai luat cina deja?

Dură o clipă să primească răspunsul lui.

Nu.

Vino și mănâncă cu noi. O să-ți iau chiar și o bere.

De data asta, răspunsul veni în câteva secunde.

Deschide-o și pune o farfurie și pentru mine. Vin.

Ea se duse înapoi, înțepă puiul și se gândi că la noapte toți puii lui Clementine aveau să stea împreună pe cracă.

Trecu o zi, apoi alta, și Bodine nu reuși să-și scoată din minte conversația cu Clementine, în ciuda faptului că Clementine redevenise calmă, stoică, din nou normală. Poate că îi rămăsese în minte fiindcă Denise McNee intrase în comă și părea să planeze în acel loc cețos dintre viață și moarte. Ar putea să aleagă încotro s-o ia? Era asta întotdeauna o alegere? Nu era sigură că existau răspunsuri, dar decise să pună întrebări.

Se duse la centrul ecvestru, și copita lui Leo sună precum clopotele bisericilor pe drum. Pretutindeni în

jurul ei se întindeau câmpurile înzăpezite, căci iarna ţinea totul cu o mână fermă, de gheaţă.

Cu toate astea, cerul se întindea albastru deasupra ei, şi şoimii se mişcau în cercuri. Poate că, după ce februarie lăsa locul lui martie, aveau să se arate semne de primăvară.

Văzu camioneta bunicii, SUV-ul Jessicăi, şi îl dirijă pe Leo pe după ele. Descălecă, deschise uşile şi îl conduse înăuntru. Vocea Corei răsună cu ecou.

– Schimbă frâiele şi întoarce iapa în direcţia cealaltă. Nu trebuie să te ţii acum de mânerul ăla, Jessie.

– Mie mi se pare că trebuie.

– Păstrează-ţi spatele drept. Aşa! Ce-ar fi să o iei la trap?

– OK! Doamne, mâine am să stau din nou cu o pernă sub fund.

Amuzată, în timp ce Jessica făcea asta a doua oară deja, Bodine îl priponi pe Leo de o bară şi îi slăbi legăturile. Când se îndreptă spre marginea arenei, remarcă faptul că iapa Jessicăi mergea în cerc într-un trap frumos, liniştit.

– Spatele drept! Cora, pe favoritul ei, Wrangler, privea cu ochi de vultur. Mişcă-te cu ea acum, fă-o să simtă că eşti cu ea!

În opinia lui Bodine, bunica ei nu arăta niciodată mai bine decât atunci când era călare pe un cal. Cu cămaşa în carouri înghesuită în blugi, cu blugii vârâţi în cizme roşii îndrăzneţe. Cu părul ei frumos sub o pălărie neagră, cu cozoroc întors.

– Continuă şi schimbă frâiele. Nu te gândi prea mult, fă-o pur şi simplu!

– Aşa fac!

– Sigur că aşa faci! Acum, las-o încet, las-o să meargă o vreme! Ţine-ţi coatele alea jos!

Cora îşi întoarse calul şi o zări pe Bodine. Bodine duse un deget la buze şi primi, în schimb, un zâmbet.

– Simţi cum răspunde?

– Da! Jessica ridică o mână ca să ajusteze casca de echitaţie. Sincer, de primele câteva ori n-am înţeles ce voiai. Dar acum pricep. Nu-mi vine să cred că fac asta! Că pot s-o pornesc şi s-o opresc, să mergem normal şi la trap, să mergem într-o direcţie, apoi în cealaltă.

– Şi nu te distrezi?

– E amuzant. Chiar dacă fundul şi picioarele mele au să plătească pentru asta mai târziu. E o senzaţie atât de plăcută!

– O să trăieşti una chiar mai plăcută. O să o duci de la mersul la trap la galop.

Chiar şi de la distanţă, Bodine văzu cum ochii Jessicăi se fac mari, imenşi.

– O, Cora, nu cred că sunt pregătită! Sincer, mi-e de-ajuns doar să mă plimb pe-aici.

– Eşti pregătită. Trebuie să ai încredere în mine, în ea, în tine. Un pic de trap acum. Ţine genunchii ăia strânşi, tocurile în jos şi coatele la fel. Spune-i ce vrei. Aşa! Ea vrea să te mulţumească. Tu vrei doar să-i dai încă un mic impuls. Păstrează-ţi forma, dă-i semnalul, şi ea o să facă ce vrei.

– Şi dacă o să cad?

– N-o să cazi, dar, dacă o faci, o să încaleci la loc. Un mic impuls, Jessie!

Panica vizibilă pe chipul Jessicăi o făcu pe Bodine să se întrebe dacă bunica nu mersese prea mult, prea repede. Dar Jessica, strângând din buze, se legănă în şa, impulsionând cu tocurile, şi se mişcă lin într-un galop mic.

Panica se topi într-un fel de şoc.

– O, Doamne!

– Mişcă-te cu ea, asta e! Coatele jos! Uită-te la tine! Du-o în jur! Ce frumos, draga mea! Foarte bine! Las-o încet din nou, uşor!

Jessica o opri pe Maybelle şi îşi apăsă o mână în dreptul inimii.

– Chiar s-a întâmplat asta?

– Avem înregistrarea video.

Bodine făcu un pas înainte, ridicând telefonul.

- Ultimele câteva secunde, oricum. Te-ai descurcat grozav.

- Învaţă mai repede decât crede ea, zise Cora. Mai fă un tur! Mers, trap, galop mic.

- De ce mă sperie asta atât de tare dacă tocmai am făcut-o?

- Fă-o din nou, şi data viitoare o să fie mai uşor.

- Încă o dată, se supuse Jessica.

Bodine se mişcă în cerc pe loc, urmărind cu telefonul cum călăreaţa novice şi iapa veterană dau ocol arenei.

- O să-ţi trimit înregistrarea video, zise Bodine când Jessica o aduse pe Maybelle înapoi în mijlocul arenei.

Rămasă fără suflu acum, cu chipul îmbujorat, Jessica privi încruntată la telefonul din mâna lui Bodine.

- O să fiu fericită sau jenată?

- Cred că o să fii impresionată.

Când Bodine se duse să găsească un bloc de încălecare, Jessica clătină din cap.

- N-am nevoie. Descălecatul e una dintre cele mai bune abilităţi ecvestre ale mele. Dar, of, ce mă doare fundul!

- După ce o să petreci mai mult timp călare, când o să călăreşti mai des, n-o să te mai doară fundul. Cora descălecă lin. Ia să vedem dacă îţi aminteşti cum să iei şaua de pe cal.

- De fapt, o să fac eu asta. Bodine luă hăţurile lui Maybelle. Trebuie să vorbesc cu Nana despre ceva.

- Atunci, eu mă duc acasă şi fac o baie fierbinte.

Jessica mângâie iapa.

- Mulţumesc, Maybelle! Mulţumesc, Cora!

- Cu mare, mare plăcere. Mi-ai amintit cât de distractiv e să înveţi pe cineva de la zero.

Cora, împreună cu Bodine, conduse caii în zona boxelor.

- Aveam de gând să-i deşeuez aici, ca să înveţe Jessica, apoi să-i frec la CAB. Dar putem să facem asta aici,

dacă vrei să vorbeşti cu mine. Vrei o cola? Avem câteva în încăperea cu harnaşamente.

- Aduc eu pentru amândouă.

Bodine duse şaua înapoi, o depozită şi luă băuturile. Cora avea cea de-a doua şa pe bară şi deja îl ştergea pe Wrangler cu prosopul.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- Nu te-am întrebat niciodată, fiindcă n-am vrut să te întristez. Bodine luă un prosop nou şi se puse pe treabă. Dacă te întristează prea tare şi nu vrei să vorbeşti despre asta, o să mă opresc.

- Pare ceva serios.

- E vorba despre Alice. Cred că înţeleg de ce buni se supără şi de ce se enervează şi mama. Buni... tu eşti fiica ei, şi o supără cineva care te face să suferi atât de mult. Şi cu mama e la fel. Şi cred că se fac şi singure să sufere.

- Ştiu că e adevărat, şi nu vorbim despre asta prea mult, fiindcă răscoleşte durerea.

- Nu vreau să fac asta. În timp ce peria iapa, Bodine se uită la bunica ei. Nu vreau să adaug mai multă suferinţă.

- Dar te întrebi despre asta. Ai adunat întrebări şi vrei răspunsuri. În timp ce îşi vedea de treabă, întâlni ochii lui Bodine. Dă-i drumul şi întreabă!

- Cred că mama lui Karyn Allison m-a impulsionat spre asta, nana. Fiindcă a vrut pur şi simplu să moară, şi chiar ar putea să moară. Şi am vorbit chiar eu cu mama lui Billy Jean şi ştiu că, chiar dacă ele n-au fost aşa apropiate cum ai auzit că erau Karyn şi mama ei, durerea ei era incomensurabilă. Asta m-a făcut să mă întreb cum a fost pentru tine, în toţi aceşti ani, fără să ştii sigur dacă Alice este...

- În viaţă. Dacă e în viaţă, încheie Cora. Simt în inima mea că e. Am nevoie să cred asta

- Dar de ce nu eşti supărată? Văd că buni şi mama sunt supărate, şi înţeleg asta. Văd că tu crezi că e în viaţă, şi înţeleg şi asta. Dar de ce nu eşti supărată? Asta

era esența, își dădu seama Bodine. Ea n-o cunoscuse niciodată pe Alice Bodine, dar chiar și numai numele aprindea o supărare în ea. Alice a plecat pur și simplu, a rupt-o cu voi toți. Ce fel de persoană, nana, nu te anunță măcar că e în viață și bine pe undeva? Ce fel de persoană nu înțelege durerea și neliniștea sau îngrijorarea?

- Am fost supărată. O, *supărată* e un cuvânt mic pentru asta. N-am un cuvânt suficient de cuprinzător. Și totuși, ea pieptăna coama lui Wrangler cu mâini răbdătoare, cu mișcări calme. A fugit în ziua nunții surorii ei. Cea mai fericită zi a surorii ei. În noaptea nunții, de fapt, cum am aflat când am pus totul cap la cap. A lăsat un bilet în care spunea că ea n-are de gând să se lege, ca Reenie, cu lanțurile căsătoriei, în plictiseala vieții la fermă. Erau niște chestii acolo cum că n-am înțeles-o niciodată, că n-o iubesc la fel ca pe Reenie. Insultător. Intenționat insultător. Alice avea un fel aparte de a-ți băga degetul în ochi.

Deși Bodine îți ținu gândurile pentru sine, se întrebă dacă plecarea nu fusese o favoare făcută restului familiei.

- N-am vrut să le spun lui Maureen și lui Sam. N-am vrut să le stric luna de miere. Dar ei au rămas într-o cabană în noaptea aia, și, când s-au întors să-și ia rămas-bun de la toți, înainte să plece în luna de miere, a trebuit să le spun. Apoi a trebuit să-i fac să plece, a trebuit să le spun - și am crezut asta sincer atunci - că Alice doar bulversa pe toată lumea, cum îi plăcea ei, și că avea să se întoarcă în câteva zile.

- Dar nu s-a întors.

- Nu s-a întors, repetă Cora ca un ecou. Cărți poștale din când în când, pentru o vreme. Am angajat un detectiv. Nu aveam de gând s-o fac să se întoarcă. Avea optsprezece ani, așa că oricum n-aș fi putut, dar nu e bine să încerci să ții sub cheie pe cineva care vrea să plece. Am vrut doar să știu că era bine, în siguranță... dar n-am reușit s-o găsim. Cora inspiră și mângâie cu o mână gâtul lui Wrangler. Am încetat să mai fiu supărată,

Bodine, fiindcă faptul că eram supărată nu schimba nimic. M-am întrebat: „Am fost prea dură cu ea? Prea blândă? Am muncit să țin ferma în activitate, apoi ferma pentru turiști și complexul. Am făcut ceva ce m-a împiedicat să fiu o mamă bună pentru ea?"

„N-ar trebui să se învinovățească" se gândi Bodine. Nu, nu avea să permită asta.

– Nana, văd că tu și mama sunteți apropiate. Văd asta și știu ce fel de mamă ai fost, ești. Nu-mi place să știu că te îndoiești de tine.

– Mamele fac asta zilnic. E amuzant, Bo, cum o femeie poate aduce doi copii pe lume, să-i crească în același fel – conform aceloraşi reguli și valori, privilegii și discipline. Și totuși, să rezulte două persoane diferite. Cora își odihni o clipă obrazul pe gâtul lui Wrangler. Alice a mea s-a născut cumva aparte. Putea să fie amuzantă și drăgălașă și, o, Doamne!, fermecătoare. Dar, dacă Maureen a simțit că prosperă la fermă, Alice s-a simțit întotdeauna limitată de aceasta. Știu că Alice a simțit că am favorizat-o pe Reenie, dar, când un copil muncește din greu ca să se descurce bine la școală, iar celălalt chiulește de la ore, mă rog, un copil va fi lăudat, iar celălalt... pedepsit. Cora oftă, râzând reținut. Alice n-a părut să înțeleagă niciodată cum mergea treaba. Când era într-o dispoziție bună, era o încântare. Îndrăzneață, iscoditoare și curioasă. Dacă Reenie putea fi prea serioasă, prea dornică ca toate detaliile să se potrivească perfect, prea dornică să mulțumească pe toată lumea dintr-odată, Alice o îndepărta cumva de toate astea, o lua peste picior ca s-o atragă în vreo aventură. Semăna mult cu Chase și Callen... dar Callen... n-a fost niciodată dur, niciodată în viața lui nu l-a ofensat pe Chase fiindcă era ce era, fiindcă avea ce avea. Asta e diferența.

– Și nimic din toate astea n-a contat sau nu contează acum, zise Bodine cu calm. Duritate, resentimente, îndrăzneală sau curiozitate. Era a ta. Ai iubit-o. O iubești.

– Am iubit-o şi o iubesc. Pierderea ei? Ştiind că a ales să mă uite, să ne uite pe toţi? Este la fel de insuportabil cum a fost dintotdeauna.

– Cum suporţi? Cum treci prin asta?

– Trebuie să văd imaginea de ansamblu, nu doar locul ăla întunecat, gol. Cora caută bomboane de mentă în buzunar şi le dădu cailor. Când bunicul tău, cel pe care nu l-ai cunoscut, a murit, toată lumea mea s-a prăbuşit. L-am iubit, Bodine, atât de mult, că nu ştiam cum aveam să fac următorul pas într-o lume în care el nu mai era. Dar am avut-o pe mama ta, şi ea avea nevoie de mine. Am avut-o pe Alice în mine. A trebuit să fac pasul următor. Cora îşi trecu o mână peste coada lui Bodine, apoi luă o scoabă pentru copită. Buni şi bunicul tău... Ştiu că eu şi mama ne certăm din când în când. Două femei care trăiesc în aceeaşi casă n-au cum să n-o facă. Dar nimic pe lumea asta n-o să şteargă iubirea şi recunoştinţa pe care le simt pentru ea şi pentru tata. Şi-au vândut propria casă pentru a veni aici, fiindcă aveam nevoie de ei. N-aş fi putut să trec prin toate astea fără ei. Aş fi putut să pierd ferma, chiar dacă unchii tăi mă ajutau.

– Ai fi putut să renunţi la ea, să o fi vândut. Nu te-ar fi învinovăţit nimeni.

Cora ridică privirea sub borul pălăriei, în timp ce curăţa copita din dreapta spate a lui Wrangler.

– Rory al meu iubea ferma. A riscat tot ce avea ca s-o construiască. N-am putut niciodată să renunţ la ea, dar, fără acel ajutor, aş fi pierdut-o. În schimb, a prosperat, şi ştiu că Rory al meu ar fi mândru de ce am făcut noi. Zâmbind acum, ea se aplecă la piciorul din faţă al lui Wrangler şi verifică cu grijă copita. Am o fată care e ca o lumină în viaţa mea şi un ginere care e cel mai bun om pe care îl cunosc. Şi trei nepoţi frumoşi, care mă fac mândră în fiecare zi, zi de zi. Am o viaţă plină, Bodine, fiindcă am ales s-o trăiesc. Am tristeţi. Nici o viaţă nu e completă fără ele. Mi-e dor de soţul meu. Nu contează câţi ani au trecut de când nu i-am mai văzut faţa, nu i-am

mai auzit vocea. Încă îl văd, încă îl aud, şi asta mă linişteşte. Mi-e dor de fiica mea - aşa cum era ea. Pot să-mi doresc să mai am o şansă să fiu mama ei fără să mai fac tot ce-am făcut. Am toate binecuvântările, în afară de dorinţa asta.

- Ai o viaţă plină, fiindcă ai ales să o trăieşti şi ai muncit ca să o făureşti.

- Da, dar să n-ai o părere proastă despre mama fetei ăleia, Bodine, fiindcă durerea a copleşit-o. Disperarea e ceva puternic, mistuitor.

- Nu. N-o să am o părere proastă despre ea. Dar pot să am o părere bună despre tine, nana, fiindcă eşti mai puternică decât disperarea şi mai curajoasă decât durerea.

- Fata mea dragă, murmură Cora.

- Eu văd cât de puternică eşti, nana. Puternică, inteligentă şi iubitoare. Văd toate astea la buni şi la mama. Nu afectează cu nimic imaginea bărbaţilor din familia noastră în ochii mei să spun că sunt mândră să fiu cea care va urma pe linia descendenţei Riley, Bateau, Bodine, Longbow. Şi, de dragul tău, sper că, oriunde ar fi, Alice şi-a făcut o viaţă bună.

- Tu eşti o comoară pentru mine, Bodine. O comoară strălucitoare, luminoasă şi bogată.

Când Cora dădu ocol cailor să o îmbrăţişeze, Bodine o ţinu strâns.

Dar, deşi putea spera, de dragul bunicii ei, nu-i venea să creadă că cineva ar fi putut să-şi facă o viaţă mai bună ignorându-şi descendenţa şi pe toţi cei care ar fi iubit-o.

capitolul 13

Informaţii, bârfă de-a dreptul, aluzie vicleană şi speculaţii sălbatice, toate dădeau rod pe viţa-de-vie care se întindea de la fermă la complex. Nu ştiai cât de pârguite erau fructele, dar întotdeauna puteai stoarce un pic

de suc. Deşi, când ajunse acolo în ziua aceea, Bodine nu era sigură de starea fructelor, simţea că era treaba ei să afle.

Avea două motive să bată la uşa căbănuţei după cină. I se părea o chestiune importantă de lămurit, la fel cum i se părea corect şi drept să poarte discuţia asta despre ceea ce era, în esenţă, mai mult domeniul lui Callen decât al ei.

El strigăt un „Intră". Îl găsi pe canapea, cu laptopul în poală, în timp ce lenevea cu o bere pe masa de lângă el, urmărind un meci de baschet la televizor.

Se bronzase un pic, în timp, de la soarele hibernal, remarcă ea, în timp ce lampa surprindea nişte tonuri mai deschise în claia aia de păr de culoarea blănii de cerb.

– Salut!

El continuă să tasteze – nu cu două degete, precum tatăl ei şi Chase, ci cu la fel de multă pricepere ca orice om obişnuit cu munca de birou.

Unde învăţase asta?

– Ia-ţi o bere şi un scaun, o invită.

– O să sar peste bere.

Dar luă un scaun.

– Doar o secundă, trebuie să... OK, ar trebui să funcţioneze.

Ea aşteptă, în timp ce el salva documentul şi punea laptopul deoparte. Arăta liniştit, relaxat, remarcă ea. Şi un pic ciufulit, ceea ce ei i se păruse întotdeauna ciudat de atractiv la el.

Înţelegea atracţia, chiar şi liniştea lui – dacă nu se simţea cu nimic vinovat –, dar să dea naiba dacă înţelegea relaxarea.

El îşi întinse picioarele, sprijinindu-şi cizmele pe măsuţa de cafea.

– Cum merge treaba?

– De fapt, asta vreau să te întreb eu pe tine.

El încuviinţă din cap şi ridică berea.

– Nu mă pot plânge. Am rezervări în avans pentru următoarele câteva săptămâni, şi programul e gata. Am lucrat prin rotaţie la cai. Am foaia ta de calcul şi socoteala cheltuielilor. Plănuiesc să creştem cumva, cu rezervările mai numeroase primăvara. Şi am de gând să vorbesc cu tine despre înlocuirea unor harnaşamente. Acum facem inventarul ori de câte ori avem ocazia.

Învăţase mult mai multe decât cum să tasteze cu toate cele zece degete, îşi dădu ea seama.

– Trimite-mi un *reminder* despre asta când termini. Eu voiam să ştiu cum merge treaba la nivel mai personal.

El ridică din sprâncene şi luă berea.

– La fel, nu mă pot plânge.

– Sunt nedumerită cum de consideri că nu te poţi plânge că Garrett Clintok vine din nou peste tine. Şi, în plus, vine peste tine în timp ce lucrezi pentru noi pe proprietatea complexului. Cred că o plângere ar fi justificată în cazul ăsta.

Deşi el ridică din umeri şi sorbi din bere, Bodine văzu iritarea care-i sclipi în ochi.

– Poate fiindcă nu mă îngrijorează Clintok.

Pe cât de intrigată, pe atât de frustrată, Bodine îşi sprijini glezna pe genunchi.

– Ai devenit un ticălos extrem de cuminte, Skinner, dacă ăsta e adevărul. A venit la CAB în timp ce lucrai şi te-a acuzat de crimă.

– Nu în atât de multe cuvinte.

Fie că el se cuminţise sau nu între timp, *ea* devenise o femeie care ştia cum să-şi înfrâneze propriile frustrări ca să ajungă la esenţa lucrurilor.

– Ce-ar fi să-mi spui care-au fost cuvintele alea, ca să nu trebuiască să aud diversele variante care vor veni de la alte surse?

– În primul rând, Easy n-ar fi trebuit să-ţi zică nimic.

– Nu sunt deloc de acord, dar, de fapt, n-a făcut-o. I-a spus ceva lui Ben. Dacă lanţul speculaţiilor e corect,

Ben l-a văzut pe Clintok venind, v-a văzut pe amândoi în ceea ce el a considerat o altercaţie, l-a văzut pe Clintok plecând şi scuipând pe pietriş. Apoi *Ben* l-a întrebat pe Easy despre asta, a aflat nişte detalii, a legat detaliile astea de altele şi aşa mai departe, până ce o versiune al naibii de complicată a acestor detalii a ajuns la mine. Trebui să respire adânc - se pomeni deranjată de cum Callen continua să se întindă, fără să zică nimic, al naibii de aproape de a *radia* relaxare. Nu-mi place să primesc scurgeri de informaţii, Skinner. Şi mai ales despre ceva atât de incendiar ca asta. Ar fi trebuit să vii la mine.

El încuviinţă gânditor din cap şi ridică uşor din umeri, ca şi cum îi evalua punctul de vedere.

- Eu nu văd aşa lucrurile. Era o chestie personală, şi am rezolvat-o. N-a avut nimic de-a face cu munca sau cu tine - ori cu complexul.

- S-a întâmplat - repet - pe proprietatea complexului. Ridică o mână înainte ca el să poată contrazice asta. Am dreptul de a depune o plângere la şerif când unul dintre ajutoarele lui îl hărţuieşte pe unul dintre oamenii noştri, pe proprietatea noastră. Nu-mi pasă dacă tu nu vezi aşa lucrurile, fiindcă să dea naiba dacă nu e fix aşa. Şi, dacă ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că n-a atras numele Bodine sau Longbow în asta, cel puţin prin insinuările făcute, o să te numesc cum n-ai mai fost numit niciodată. Adică mincinos.

Acum, în sfârşit, relaxarea dispăru. El sări în sus şi începu să se plimbe în spaţiul limitat. De data asta, ea arcui o sprânceană şi aşteptă. Se părea că îi lua mai mult decât odinioară să-l scoată din sărite, dar îi recunoscu temperamentul încingându-se. Aşa că aşteptă.

- Ştii foarte bine, Bo, ştii al naibii de bine că problema asta cu Clintok a început cu mult înainte de toate astea. Doar foloseşte asta ca scuză, ca să înceapă ceva cu mine. N-am de gând să-i fac pe plac şi nu o să vin fuguţa la tine când îmi iese în cale. La dracu' cu asta şi la dracu' cu el! *Aşa* stau blestematele de lucruri!

Ea zâmbi şi puse în asta toată dulceaţa unei spume de căpşune.

- Păi, naiba să te ia, Callen! Până la urmă, nu pari chiar atât de îngrozitor de prietenos când e vorba despre asta.

- Să vezi ce prietenos eşti când te acuză un nemernic de uciderea a două femei.

- Cam asta zic şi eu. Aşa că suntem de acord în privinţa asta. Şeriful Tate l-a avertizat în ceea ce te priveşte, clar şi răspicat. El n-a ascultat şi, din câte văd eu, a venit de capul lui la tine la muncă şi în faţa altui angajat, a unuia pe care eşti responsabil să-l supraveghezi. Cred că şeriful n-are să se bucure să audă asta.

- Asta nu e treaba ta. Se întoarse spre ea, cu ochii în flăcări. Nu e treaba ta să alergi la Tate, şi nu e treaba mea să dau fuga la tine.

- Eşti dur, iritat şi doar în aparenţă binedispus. Nu mă duc la şerif pentru asta. Asta vine de la faptul că am crescut în preajma bărbaţilor, am lucrat cu ei, am trăit cu ei şi înţeleg - poate chiar apreciez - cum ideea de a face asta se traduce în creierul masculin ca o insultă la adresa ouălor voastre atotputernice, dar...

- N-are nici în clin, nici în mânecă cu... OK! Îl adusese acolo, şi lui nu-i plăcea minciuna. OK, asta-i doar o parte. Restul e exact cum am zis. Asta e - întotdeauna a fost - între mine şi Clintok.

- Ceea ce ne face să revenim la ouăle atotputernice, şi nu spun asta ca să-i insult pe cei ca tine, Skinner. E doar o stare de fapt. Aşa că nu mă duc la Tate, dar o să spun ce ştiu şi ce cred că ar trebui să afle şeriful despre asta şi să mă întrebe.

Poate că asta îl irita ca naiba - şi îi producea mâncărime la ouă -, dar nu putea să contrazică raţional nimic din toate astea. Aşa că se aşeză la loc pe canapea.

- Asta mi se pare corect.

- Şi te rog, ca administrator al complexului şi ca prietenă, să-mi spui dacă Clintok se mai întoarce la tine.

Trebuie să știu ce se întâmplă pe domeniul meu, și știu că, în toată nebunia ta, înțelegi și tu asta.

Callen mai luă o gură de bere.

- Ești al naibii de bună la asta!

- Sunt excepțional de bună la asta! Îți cer să ai încredere în mine și să nu mai sari așa, cu mândrie prostească de macho, când vezi că faptul că-mi spui despre rahaturile lui de amenințări nu echivalează cu a fugi la vreo femeiușcă. Faci asta, mă informezi, ca să nu trebuiască să aud fragmente și fragmențele când mă învârt prin complex sau prin fermă și să te las să te ocupi de asta în stilul tău.

- Excepțional e, probabil, o subevaluare. Expiră cu un șuierat. Ești atât de extrem de rezonabilă, că nu pot să-mi păstrez ideea fără să par un prost.

- Nu ești prostul nimănui, Skinner, și n-ai fost niciodată. Aplecându-se suficient, îl lovi ușor cu pumnul în picior. Și, din ce-am văzut, ai ajuns să te descurci excepțional cu ticăloșii. Deci avem o înțelegere?

- Da, da, da! Și, fluturând din mână, simți că putea să lase deoparte ceva din supărarea dezlănțuită. Doamne, cât m-a enervat! Mă presa, mă insulta pe mine - și pe restul dintre voi, ai avut dreptate în privința asta - și făcea tot ce putea ca să mă provoace să-i trag una.

- A fost o vreme când ai fi făcut-o, chiar cu mai puțină provocare. Când ai învățat să-ți stăpânești renumita fire vulcanică?

El se gândi acum cât de aproape fusese - la cinci secunde - să-i tragă mai mult de o lovitură. Dar...

- Dacă un bărbat nu învață câte ceva în viață, trece timpul de pomană. Și asta e o descriere destul de bună a lui Garrett Clintok. Nemernicul ăla n-a învățat nici pe dracu'. Doar a dobândit o insignă, ca să poată să bată sub acoperirea ei. Callen privi spre ea. Vreau să mai stabilim ceva.

- Am încheiat deja afacerea.

- Dar n-am bătut palma.

Bodine doar își dădu ochii peste cap.

- Ce ai mai vrea să stabilim?

- Dacă se ia de tine sau de familia ta din cauza mea, îmi spui.

Bodine se aplecă din nou și îi întinse mâna.

- Nici o problemă.

Își strânseră mâinile. Callen se lăsă greu pe spate.

- O să recunosc ceva. Am tot rumegat asta de atunci încoace. Pur și simplu n-am putut să-mi smulg blestematul de ghimpe din inimă. Fiindcă, oricum ar fi Clintok, am senzația că el crede că aș fi putut să fac asta. Crede *cu adevărat*.

Bodine dădu să nege, dar se răzgândi.

- S-ar putea să ai dreptate în privința asta. Te urăște și te-a urât dintotdeauna. E lipsit de logică, așa că simte nevoia să creadă ce e mai rău când vine vorba despre tine. Dar el nu te-a cunoscut niciodată. Oricine te cunoaște n-ar crede așa ceva.

- Poate că nu, dar el era atât de chitit pe asta, că Easy s-a simțit obligat să intervină și să mă acopere, nefiind întru totul sincer. Și asta mi-e greu să accept.

- Cred că Ben ar fi făcut exact la fel.

- Poate. Privi încruntat spre bere. Da, la dracu', așa ar fi făcut. Și asta mi-e greu să accept.

O studie în timp ce ea îl studia pe el. I-ar fi despletit părul din coadă, ca să-i cadă liber, un pic ondulat de la împletitură, un văl de cerneală neagră peste umerii ei.

Tonul îi adâncea, îi îmbogățea verdele ochilor. În ochii aceia el citi înțelegere, un strop de compasiune mai degrabă decât stricteţe. Nu văzuse în ei nici urmă de prosteală când începuseră acea discuție.

- Gata, am lămurit asta cu tine? Nu mai fierb din cauza asta.

- Faci parte din familie, Callen.

- Poate, dar nu mă mai gândesc la tine ca la o soră.

Ea pufni.

- Nu te-ai gândit niciodată la mine ca la o soră.

– M-am gândit la tine ca la surioara celui mai bun prieten al meu. E cam tot aia. Acum mă uit la tine şi nu pot să mai cred acelaşi lucru. Am cunoscut un îngrijitor de cai în California. N-am mai văzut pe nimeni atât de priceput cu caii. Obişnuiam să spun că probabil fusese cal într-o viaţă anterioară. Iubea caii, un whisky bun şi compania oamenilor. Dar când şi când îmi spunea: „Skinner, tânjesc după o femeie".

Bodine pufni din nou, şi Callen zâmbi.

– Aşa zicea. Aşa că găsea una şi rezolva partea cu tânjitul pentru o vreme.

Ea văzu şi aprecie logica simplă a metodei.

– Aşa ai rezolvat şi tu partea cu tânjitul?

– Un bărbat trebuie să poarte de grija ouălor lui atotputernice.

Ea se văzu silită să râdă.

– Ai întors asta împotriva mea. Punct pentru tine.

– Chestia e că, dacă tot sunt la capitolul mărturisiri, de când m-am întors tânjesc după o femeie. El o privi ridicând din sprâncene, cu zâmbetul ăla mic şi afectat curbându-i buzele frumoase. Dar n-am reuşit să tânjesc decât după tine.

Şi ea privi cum zâmbetul dispăru.

– Şi faptul că mi-am amintit că eşti sora celui mai bun prieten pe care l-am avut şi pe care o să-l am vreodată n-a reuşit să domolească asta.

În ea se învălmăşeau tot felul de chestii. Se învălmăşeau îndeajuns de puternic încât să-şi dorească să fi luat berea.

– Asta e o mărturisire îndrăzneaţă.

– Păi, ai zis chiar tu, nu sunt mincinos. Vreau să te ating, Bodine. O să ajung curând să-mi pun mâinile pe tine.

– Am depăşit pasiunea pentru tine, Callen.

– Cred că amândoi ştim că am terminat cu pasiunile adolescentine. Nici tu nu eşti o mincinoasă.

– Așa e, și s-ar putea să-mi placă să-ți pui mâinile pe mine, doar ca să văd cum ar fi fost. Sexul e o chestiune destul de simplă dacă ești sincer în privința asta.

El râse.

– Dacă crezi asta, n-ai făcut niciodată sex cum trebuie. Aștept cu nerăbdare ca asta să se schimbe.

– Ridici ștacheta îngrozitor de sus pentru tine, dar... eu am avut un alt motiv să vin să vorbesc cu tine în seara asta.

– Ai vrut să stârnești puțin foc, ca să mă vezi cum sar peste ștacheta aia?

– Nu! Nu, dimpotrivă. Am primit vești de la Abe azi.

– Ce mai face Edda?

– Ea face bine. Se gândește numai la... nu la Kung Fu, la...

Căutând denumirea pentru asta, Bodine făcu o mișcare lentă cu mâinile.

– Tai Chi?

– Așa! Și la yoga, și, conform lui Abe, e pe jumătate vegetariană. Nu pot să-mi imaginez asta.

– Dacă funcționează..., decise Callen.

– Se pare că da. Dar ea... ei, amândoi, au trecut printr-o sperietură și au vorbit o grămadă, au evaluat. Au de gând să se mute mai aproape de fiica lor, la Bozeman. Nu se mai întorc, Callen.

– La naiba! Am nevoie de încă o bere. Se ridică încet. Ești sigură că nu vrei și tu una?

– Nu acum. A zis că o să vină înapoi, ca să-mi mai dea timp, să ajute la pregătirea unui înlocuitor dacă avem nevoie. Dar își imaginează că, dacă te avem pe tine, n-o să fie necesar. Postul e al tău, dacă îl vrei. Și, dacă nu, aș întreba dacă o să rămâi administrator la noi suficient de mult cât să avem timp să găsim pe altcineva. În calitate de coproprietar și manager, aș prefera să rămâi tu.

El se întoarse și puse berea jos. Ea nu fu surprinsă când se simți săltată de pe scaun.

Ea se întrebă dacă îl surprinsese prinzându-i părul în ambii pumni și asaltându-i gura cu a ei.

„Dracu' să mă ia", se gândi ea. Asta era foame, foame intensă, sfredelitoare, și durerea perpetuă a acesteia o umpluse de nervi din momentul în care intrase în bucătărie cu luni în urmă și-l văzuse vrăjind-o pe Clementine.

Nu trebuia să aibă logică, nu trebuia să fie o chestie isteață. Trebuia pur și simplu să se întâmple.

Ea trimise în el o furtună perfectă de poftă și de forță, aprinzând fulgere care străluceau și ardeau, lăsând o persistentă imagine erotică a trupurilor lor încolăcite frenetic. Și ea luă mai mult decât frustrarea lui putea îndura. Îl răscolea, amenințând să-l copleșească, și totul cu doar un singur și imperios sărut.

Deși el o blestemă pe ea, pe el însuși și întreaga situație încâlcită, el se retrase. Atunci, ea îl apucă de pieptul cămășii, și privirea din ochii ei dădu limpede de înțeles că nu terminase.

„Nici eu", se gândi el, dar cu atenție, cu ochii la același nivel cu ai ei, și se retrase din strânsoarea ei.

Ea lăsă repede mâna jos, și el nu reuși să citească emoțiile amestecate de pe chipul ei. Șocul, insulta, dezamăgirea păreau să apară și să dispară.

– Nu... Se întrerupse și inspiră prelung. Acum, el citi dispreț și trufie. Nu e posibil să crezi că m-aș folosi de sex ca să te conving să rămâi manager la herghelie.

– Știi, Bodine, că, oricât de bună călăreață ai fi, ai să-ți rupi fundul căzând de pe un cal așa mare. Acum, doar...

Ridică o mână, cu palma în afară, ca să-i indice să se dea în spate. Și făcu și el un pas înapoi. Ea miji ochii o clipă. O, atât de șireată, remarcă el. Buzele ei se curbară.

– Așa-i. El nu reuși să spună de ce îngâmfarea pură de pe fața ei îl făcu s-o dorească mai mult. Am limitele mele, și în clipa asta sunt cu un picior dincolo de ele. Deci tocmai suntem pe cale... Se întrerupse din nou, mișcându-și mâna pe spatele ei. Hai, deocamdată, să rămânem fiecare la locul lui.

- Tu ai început.

- Poate, şi poate că n-am luat în consideraţie... anumite posibilităţi. Trebuie să mă gândesc la toate astea, şi, în timp ce fac asta, trebuie să vorbesc cu Chase, din moment ce el m-a angajat.

- Bine. Şi o să vorbeşti cu Chase şi despre acele anumite posibilităţi?

Să vorbească despre situaţii neclare. Dar un bărbat nu-şi abureşte cel mai bun prieten.

- Cel mai probabil.

- Păi, treaba ta. Dar ţin să-ţi amintesc - şi lui, dacă e cazul - că nu este în măsură să-mi spună cu cine să mă culc.

Altă dată, el ar fi apreciat francheţea, dar în momentul acela asta nu făcea decât să subţieze marginea pe care se balansa tremurând din toate încheieturile.

- Nu e vorba că e în măsură să-ţi spună. Acum te rog să... Făcu un semn spre uşă. Când ea îşi înclină capul şi ridică din sprâncene, el îşi afundă mâinile în buzunare. Mâinile care voiau cu adevăr să o apuce şi să-i şteargă satisfacţia îngâmfată de pe chip. Pleacă, Bo, înainte să trec cu adevărat dincolo de limita aia.

- Bine. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă în următoarele câteva zile m-ai anunţa ce ai decis în legătură cu postul.

Deschise uşa, apoi se opri, curentul rece ce se strecură pe lângă ea şi luminile din curte filtrate de apă sporind misterul.

- Ţine minte ce-ţi spun: fie că accepţi postul, fie că nu, am de gând să mă culc cu tine. Sunt hotărâtă în privinţa asta.

Şi picioarele, ticăloasele, începură să-i alunece dincolo de limită.

- Vezi-ţi de drum, Bodine.

Ea se depărtă cu un râs despre care el ştia deja că avea să-l ţină treaz jumătate din noapte. El se aşeză şi îşi luă berea. Nu ştia dacă se simţea virtuos sau prost. În momentul acela, nu vedea mare diferenţă între cele două.

*

Callen ajunse să considere o laşitate amânarea unui „da" sau „nu", şi dacă răspunsul n-ar fi depins, pentru el, de ce avea Chase de spus, ar fi rezolvat pe loc.

Înainte de răsăritul soarelui, îl găsi pe Chase, împreună cu câteva ajutoare, mutând caii de la boxe la ţarc.

- 'Neaţa, Cal. Chase îl pălmui uşor peste coaste pe castratul murg, ca să-l facă să iasă pe poarta deschisă. Ţi-am pregătit schimbul, dar pe Beans nu ţi-l dau azi. Se pare că are o infecţie la ochiul drept, aşa că vreau ca medicul veterinar să arunce o privire asupra lui. Te mulţumeşti cu Cochise în locul lui?

- Sigur. Ai o clipă?

- Am câteva. Simţind că el voia mai multă intimitate, Chase se îndepărtă de ţarcul cailor. Azi castrăm viţeii.

- Nu pot spune că regret că o să ratez asta.

Când Chase consideră că se îndepărtaseră destul de urechile ciulite, se opri.

- Ar trebui să se ajungă pe la patru grade azi. Cel puţin nouă, celorlalţi, n-au să ne îngheţe ouăle în timp ce transformăm tăuraşii în boi.

- Eu aş fi ales o zi mai caldă.

- Nu m-ar deranja. Am auzit că Abe s-ar putea să nu se mai întoarcă.

- Bodine zice că e treabă hotărâtă. Respiraţia lui Callen şuieră şi ieşi sub formă de nor. Aş zice că un atac de cord - şi unul minor nu e minor pentru cel care îl suferă - e un apel de trezire. Cred că nimeni n-ar trebui să fie surprins că au decis să se pensioneze.

- Au să ne lipsească. Amândoi au fost parte din complex încă dinainte să existe unul. N-aş fi surprins dacă Bodine are să-ţi ofere ţie postul lui Abe permanent.

- Aşa a făcut.

- Îl accepţi?

- Nu spun „da" sau „nu" până nu aud ce ai tu de zis.

- Nu depinde de mine, Cal.

– O, pe naiba! Unde m-am dus când am ştiut că era timpul să vin înapoi? întrebă Callen. Tu m-ai primit, chiar m-ai instalat în căbănuţă.

Obişnuit cu izbucnirile, Chase o întâmpină pe aceasta cum făcea de obicei. Cu indiferenţă.

– Am făcut-o din prietenie. Noi, toţi, am fi făcut la fel. Dar nu era nevoie. Tu eşti un atu, Cal, cel mai priceput om la cai pe care îl ştiu, şi asta îl include şi pe tata. Şi el ar spune la fel. Ştim cu toţii că ai fi putut să te duci oriunde.

– N-am vrut să mă duc oriunde. Am fost acolo.

– Vezi? Simţind că se apropiau zorii, Chase se uită în sus la cer şi văzu câteva stele pâlpâind. S-ar putea să mă lupt cu Bo pentru tine, s-ar putea chiar să câştig, deşi Dumnezeu mi-e martor că e o luptătoare feroce şi mârşavă. Îţi aduci aminte când a trebuit s-o luăm de pe Bud Panger? Bud era cu un an mai mare ca ea şi avea şi cu aproape cinci kilograme mai mult, dar ea l-a trântit în noroi şi l-a făcut să plângă după maică-sa.

– Îmi amintesc. M-a prins de tibie în timp ce o trăgeam de pe Bud. Am şchiopătat două zile. Nu vreau să fiu cauza supărării dintre tine şi Bo.

– N-ai fi. S-ar putea să mă lupt cu ea, dar complexul e o parte din ansamblu, deci e, mă rog, o bucată, nu? În plus, depinde ce vrei tu, Cal. Oricât de mârşav ar putea să lupte Bo, şi ea ar spune la fel. Şi mă aştept s-o facă.

– Am venit aici să lucrez pentru tine, Chase.

– Ai venit să lucrezi pentru ferma Bodine, şi complexul face parte din ea.

Noaptea lungă se preschimbă în zi... puţin mai multă lumină, o adiere mai puternică a vântului. Nechezatul uşor al cailor, mugetul vitelor, tropăitul cizmelor oamenilor gata să înceapă ziua de lucru

– Îmi place la nebunie locul ăsta. Callen inspiră profund. Îmi place aproape la fel de mult ca ţie. Faptul că l-am părăsit a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. A trebuit s-o fac, altfel nu s-ar fi ales nimic de mine.

Cunoscându-şi prietenul, Chase păstră tăcerea şi îl aşteptă pe Callen să meargă până la capăt.

- Admir complexul. Admir al naibii de mult ce aţi construit voi acolo. Viziunea aia Bodine/Longbow e minunată, admirabilă. Ştiu că s-ar putea să fiu un atu pentru voi aici, la fermă, ştiu că e posibil să vă încredeţi în mine să pun umărul aici şi poate să vă iau ceva de pe umeri ţie şi lui Sam. La complex... Se opri încă o clipă şi îşi adună gândurile. Cred că aş putea fi în măsură să dau o mână de ajutor. Am idei despre cum se face aia, cum pot contribui la ailaltă.

- Atunci, aşa ar trebui să faci. Din câte înţeleg, asta vrei, şi te reţine faptul că simţi că ai o obligaţie aici. Nu e nevoie. Dacă o să avem nevoie de tine pentru ceva aici, o să rezolvăm şi asta. Şi nu te simţi prost că, probabil, în luna următoare o să trebuiască să angajăm două persoane ca să te înlocuiască.

Tensiunea din ceafa lui Callen slăbi.

- Ar fi mai bine trei.

- Nu eşti chiar atât de afurisit de bun. Rezolvă asta cu Bo şi acordă-mi şi mie câteva ore aici, până începem să angajăm, şi suntem chit.

- Da. Tensiunea spori din nou. Apropo de Bodine. Callen se foi şi se uită spre est, aşteptând ca soarele să răsară. Eu... Noi..., se corectă, căci noaptea trecută cimentase intimitatea. Se întâmplă ceva între noi. Îşi mângâie bărbia pe care nu se deranjase s-o bărbierească în acea dimineaţă. Ceva destul de intens.

- Ce?

Callen se uită şi văzu vagul interes plin de nedumerire.

- Tu ai fost toată viaţa obtuz când a venit vorba despre relaţiile romantice şi sexuale ale oamenilor, Longbow. Un butuc îngropat în ciment.

- Am mai multe pe cap, nu doar...

Şi atunci îl lovi, constată Callen, ca butucul acela - drept între ochi.

- Ce?

- Între mine şi Bo există un interes comun şi o atracţie sporită.

- Ce? Chase repetă şi făcu un pas înapoi, ca şi cum trupul lui tocmai reacţiona la lovitură. Tu... Tu te-ai... cu soră-mea?

- Nu încă, dar numai datorită faptului că m-am abţinut eroic şi a faptului că aud, în mintea mea, cum zici „soră-mea", exact aşa.

- Nu te-ai uitat prea bine la ea, începu Chase, apoi ezită. Te-ai uitat?

- Dumnezeule mare, Chase! Încă era o copilă când am plecat. Deveni tot mai încordat. S-ar putea să mă fi uitat chiar bine, de câteva ori. Dar numai fiindcă, la naiba, a fost întotdeauna drăguţă, şi cred că a început să înflorească chiar când am plecat eu. N-am făcut niciodată nimic în legătură cu asta. Nu m-am gândit niciodată să fac ceva în legătură cu asta. Dar acum nu mai e o copilă. Şi e... „Frate pentru frate", îşi aminti Callen. Chiar dacă între ei stătea o soră. E deşteaptă. Întotdeauna a fost, dar, omule, a perfecţionat asta la maximum. Şi cum conduce locul ăla! E inteligentă şi vicleană şi are un fel de a se asigura că toţi cei care lucrează acolo fac treabă bună şi se simt bine în timp ce fac asta. Are ceva talent. Eu admir asta.

- Deci aţi făcut *asta* din cauza minţii şi abilităţilor ei manageriale.

Chase nu era sarcastic prea des, dar, când era, se simţea din plin.

- Astea fac parte din pachet. E frumoasă. Callen oftă. Nu ştiu când a trecut de la drăguţă la frumoasă, şi poate că, dacă aş fi fost tot timpul în preajma ei, nu aş fi fost luat prin surprindere. Sentimentele mele pentru ea au luat amploare - nu ştiu sigur încotro se îndreaptă, dar e destul de clar că o să aflăm. N-am putut să fac asta pe la spatele tău sau fără să-ţi spun numaidecât.

- Vii aici şi îmi spui că ai de gând să faci sex cu soră-mea.

– Uite care e treaba, mi-e jenă să recunosc că aseară, din cauză că nu vreau să fac nimic pe la spatele tău şi din cauza ofertei de muncă, a trebuit să-i cer să iasă din căbănuţă. Am văzut-o cum a strâns pumnul.

– A dat în tine?

Callen râse şi râse până când trebui să se aplece să-şi sprijine mâinile pe coapse.

– Iar eşti obtuz. Cum reuşeşti tu vreodată să te culci cu cineva?

– Pupă-mă-n fund, Mister Hollywood! Şi fii atent când vorbeşti despre culcat şi soră-mea în aceeaşi conversaţie.

Răsuflând cu greu, Callen se ridică în poziţie verticală.

– A plecat spunându-mi că, şi dacă accept postul, şi dacă nu, ea are de gând să ducă la capăt ce a început... în sfera personală. Cred că mă pot împotrivi dacă tu te opui cu adevărat la asta. Se prea poate să mă doboare, dar măcar aş putea să lupt.

Chase se uită încordat la dealurile şi munţii care începeau să se contureze în lumina zorilor.

– Nu asta e conversaţia pe care mă aşteptam s-o am când m-am sculat de dimineaţă.

– Am profitat, căci am petrecut cea mai mare parte a nopţii gândindu-mă la conversaţia asta. Când nu m-am gândit la ea. Şi a ştiut că aşa o să fac! Şmecheră! N-am zis eu? E genul de femeie şmecheră. Îmi place!

Chase stătu, se gândi mult şi bine, cântări, se revoltă un pic, în timp ce primele licăriri de roşu se ridicau deasupra piscurilor dinspre est.

– E femeie în toată firea, care face propriile alegeri. Dacă ea alege să... Aş prefera să nu intru în detalii în capul meu. Am de gând să spun că te iubesc ca pe un frate şi că sunt momente când Rory mă scoate din sărite suficient cât să te plac mai mult decât pe fratele pe care mi l-au dat părinţii. Garantez pentru tine cu viaţa mea, n-aş ezita o clipă. Îţi spun: Dacă o faci să sufere,

îţi tăbăcesc fundul. Şi ţi-l tăbăcesc mai rău decât i l-a tăbăcit Bo lui Bud.

– Mi se pare corect.

Odată ajunşi la înţelegere, mai rămaseră un moment acolo, iar, când cocoşul începu să cânte, urmăriră cum soarele se ridică roşu pe cerul purpuriu.

capitolul 14

Nu ca s-o evite pe Bodine, ci tentaţia pe care o reprezenta ea, Callen se duse la muncă mult înaintea ei. Singur, în linişte, termină de făcut inventarul harnaşamentului, notă ce considera că trebuia înlocuit şi ce putea fi reparat.

Pe la jumătatea dimineţii, îl trimise pe Easy la centru, cu o pereche de cai pentru Maddie şi pentru o lecţie. Împreună cu Ben, înhămă încă patru cai pentru o plimbare călare pe traseu, comandă proviziile – cu o copie pentru şefă – şi confirmă mai multe rezervări.

„O zi senină bună pentru echitaţie", se gândi el, căci cele patru grade puteau ajunge chiar şi la zece după-amiaza. Îşi imagină că sculpturile de zăpadă care rezistaseră bine până atunci aveau să fie cam afectate până la sfârşitul zilei.

– Salutare, cowboy!

Se opri din verificarea copitei şi îi zâmbi Corei.

– Doamnă. Bună dimineaţa, Miss Fancy!

– Am auzit că îl ajuţi pe Abe, zise Miss Fancy, ridicându-şi borul de un verde strălucitor îndrăzneţ al pălăriei Stetson, ca să-l studieze.

– Sunt întotdeauna bucuros să ajut.

– E un om bun. Tu ai fost un băiat pe jumătate rău, Callen. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru genul ăsta de băieţi. Dacă mă întrebi pe mine, mai ai nevoie de ceva timp ca să ajungi bărbat, dar cred că într-un final are să se întâmple. Mama e arţăgoasă în dimineaţa asta. N-am mai avut o zi ca asta din noiembrie,

şi amândouă am vrea să profităm. Ai putea să ne rezervi doi cai pentru o oră, două?

- Cât timp doreşti. Miss Fancy, încă preferi iapa murgă? Cea pe nume Della?

- Cum naiba de îţi aminteşti aşa ceva?

- Nu uit niciodată o femeie frumoasă ori un cal bun.

Ea îi oferi un zâmbet perfect echilibrat între flirt şi îngăduinţă. Nu era greu de priceput de ce era nebun după ea.

- Se întâmplă să fie aici, în ţarc, azi. Dacă o vrei, o aduc şi pun şaua pe ea.

- M-aş bucura să o am pe Della şi încă pot să-mi înşeuez propriul cal.

- Sunt sigur de asta, dar ţi-aş mulţumi dacă mi-ai permite să fac eu asta. L-ai folosit pe Wrangler în arenă, nana, şi acum e acolo, pentru o lecţie.

- Hai să vedem pe cine altcineva mai ai!

Se duseră, iar, când Cora alese, Callen duse iapa murgă şi un castrat roib de la un ţarc la altul.

Cu o mână în şold şi cu geaca de blugi - inscripţionată cu simbolul păcii - descheiată, Miss Fancy se uită la el cum punea şaua pe iapă.

- Ai mâini bune, băiete. Eu pun preţ pe mâinile unui bărbat. Sunt surprinsă că n-am auzit că le foloseşti pe o femelă cu două picioare.

- Doamnă.

Cora îşi dădu ochii peste cap, în timp ce punea şaua pe castrat.

- Dacă nu pot să necăjesc un băiat pe care l-am bătut la fund când avea trei ani, pe cine altcineva să necăjesc? Ai mâini bune şi eşti chipeş, adăugă Miss Fancy. Ar trebui să pui ochii pe o femeie.

- Cât timp ochii mei se uită în direcţia dumitale, Miss Fancy?

Ea scoase un sunet ascuţit.

- E al naibii de păcat că te-ai născut cu cincizeci... o, drace, cu şaizeci de ani prea târziu.

- Dar sunt un suflet bătrân.

Ea râse din nou şi-l bătu uşor cu palma pe obraz.

- Mereu am avut o slăbiciune pentru tine.

- Miss Fancy. Îi luă mâna şi i-o sărută. Eu toată viaţa am fost îndrăgostit de dumneata.

- Asta e ceva sigur de spus unei femei care bate spre nouăzeci de ani. Dar de data asta îl sărută pe obraz. Să nu mă insulţi aducându-mi blocul de încălecare. Doar ajută-mă tu puţin.

El îşi făcu mâinile căuş şi se minună de cât de lin se sui ea în şa. Dacă avea să apuce nouăzeci de ani, spera să poată face şi el la fel.

- Hei, Della, hai să vedem cum ne simţim azi!

În timp ce Cora îşi verifica chingile de la şa, Miss Fancy o întoarse pe Della şi trecură de la mers la trap şi apoi de la trap la galop mic, în ţarc.

- Era dornică să iasă azi. Cora îşi aranjă pălăria peste părul scurt, grizonant. Iernile au devenit mai lungi pentru ea. O zi ca asta de azi e un cadou. Nu, mă descurc, zise ea când el făcu din nou mâinile căuş. Îi aducem înapoi în câteva ore. Şi eu sunt dornică. A trecut ceva timp de când n-am mai călărit pe proprietate.

- Plimbare plăcută! A, sper să nu mă înţelegi greşit, dar aveţi un telefon la îndemână, da?

Din urechile ei se legănă o pereche de cercei de argint în timp ce-i zâmbea în jos.

- Avem amândouă, şi îţi mulţumesc că ne porţi de grijă. Sunteţi gata tu şi Della, mamă?

- M-am născut să fiu gata toată viaţa.

- Ţin eu poarta.

Callen traversă solul nisipos al ţarcului şi ţinu poarta deschisă. Femeile trecură prin ea într-un mers potolit. Apoi Miss Fancy se uită înapoi şi-i făcu cu ochiul. Şi porni într-un galop.

- Bun, mormăi el. N-aş fi avut nevoie de anul ăla din viaţa mea.

Le urmări, le admiră, apoi se întoarse la treabă. Când era aproape finalul programului, îi lăsă pe Ben

şi Carol să-l înlocuiască şi porni călare spre Oraşul Bodine, să-l ducă pe Leo.

Priponi ambii cai, înainte să intre cu paşi mari în clădire, făcând cu mâna spre recepţie şi continuându-şi drumul spre biroul lui Bodine. Ea stătea la birou, cu telefonul la ureche, urmărind ceva pe computer.

– Da, am asta. Sigur că poţi, Cheryl. Avem grădini proprii, case verzi şi... E, categoric, la latitudinea ta. Da, am fi încântaţi să te avem aici. E deja afişat pe site-ul nostru şi apare în broşuri, şi o să vă evidenţiem pe tine şi evenimentul cu începere din data de întâi.

Când se lăsă pur şi simplu pe spate în scaun, închise ochii şi mormăi ceva, Callen căută în frigider şi scoase două sticle de cola. Deschise una şi o puse pe biroul ei, apoi o deschise pe cealaltă şi se aşeză cu ea.

– Te asigur că vei aprecia bucătăria şi personalul nostru ca fiind demne de cinci stele. Mă tem că nu putem să plătim pentru asta. Dacă simţi nevoia să ai propriul ajutor de bucătar, poţi să aduci unul, pe propria cheltuială. Da, da, e hotărât şi aşa e stabilit în contract. Cum am spus, am fi încântaţi să te avem în calitate de chef invitat pentru eveniment. Mă aştept să fie vândute toate biletele. Te rog să ne spui detaliile de călătorie, când le ştii. Venim să te luăm de la aeroport. În timp ce asculta din nou, miji ochii şi privirea îi deveni o idee mai aprigă.

– Îmi pare rău, Cheryl! Dă-mi voie să-ţi arăt contractul, să vedem dacă se spune ceva despre asigurarea unei limuzine. Îhî! Trimite-mi, te rog, un e-mail cu toate astea, şi voi face totul conform legii. Te rog să-mi spui ce altceva pot face, personal, ca vizita ta să fie mai plăcută. Pa!

Bodine închise cu mare grijă şi trase aer în piept.

– Căţea arogantă şi sclifosită!

– Admir asta. Admir modul în care ţi-ai păstrat tonul politicos şi rezonabil, chiar şi atunci când era suficient de îngheţat cât să crape o creangă de copac.

– Avem un contract cu Cheryl, să vină în calitate de chef invitat la conferința Spring Bounty de luna viitoare. E bucătar-șef la locul ăla de fițe din Seattle, și, când am invitat-o și am încheiat contractul, s-a arătat încântată și cooperantă. De atunci, a apărut o dată la o emisiune televizată, iar acum face pe vedeta, vrea propriii oameni – și noi să-i plătim –, vrea să-și aducă propriile plante aromatice, o tot dă înainte cu titsoia ei...

– Tatsoi[1], mai degrabă. California, zise el, și ea îl sfredeli cu privirea. ÎnvețI chestii.

– Tit sau tat, nu-mi pasă. A ajuns să mă doară capul din cauza ei, și, brusc, e insultată că nu-i oferim o limuzină pe timpul șederii.

– Spune-i să te scutească!

În ochii ei se văzu și mai multă înflăcărare – și el admiră și asta.

– Nu anulez contractul și să-i ofer o scuză să ne dea în judecată. Dacă îl anulează ea, mă ocup eu de asta. Ea și tat-urile și tit-urile[2] ei pot fi înlocuite. Deci... Luă sticla de cola și bău. Cu ce pot să te ajut?

– Cu o grămadă de chestii, dar în clipa asta vreau să te ajut eu pe tine. Aș vrea să accept locul de muncă.

– Mă bucur să aud asta. Mă bucur mult, Callen.

– Mă bucur că te bucuri. Mai ales că am și eu niște pretenții.

– Bine.

Luă pixul și își puse un carnețel în față, ca și cum se pregătea să noteze acele pretenții.

– Nu strică niciodată să ceri – dacă nu ești un chef nemernic din Seattle.

– Din fericire, nu sunt. Dar presupun că vorbim și aici despre un contract.

– Sigur. Facem contracte anuale pentru manageri, cu clauze rezonabile pentru ambele părți, în caz că relația

---

[1] Un tip de varză chinezească, cu frunze lucioase verde-închis (n.tr.)

[2] Joc de cuvinte în limba engleză. *Tats and tits* se poate traduce și ca „tatuaje și sâni". (n.tr.)

nu funcţionează satisfăcător. Pot să-ţi printez unul, ca să te uiţi peste el.

– Mi-ar plăcea să adaugi că nu e nici o problemă să ajut dacă Chase şi tatăl tău au nevoie de mine la fermă şi am terminat treaba aici.

Ea se lăsă din nou pe spate în scaun şi sorbi din cola.

– Pot să fac asta, Callen, dar aşa ceva nu trebuie scris şi semnat. Aşa va fi. Sper că îţi e de ajuns cuvântul meu în privinţa asta.

– Îmi e.

– Deci ai vorbit cu Chase despre asta?

– La prima oră a dimineţii.

– Şi despre... ceilalţi factori?

– Da. I-a luat ceva până să ajungă acolo. Callen îi zâmbi. Ori de câte ori o să îţi vină să-ţi verşi năduful pe mine, nu trebuie decât să-i spui că mi-am tras-o cu tine, şi o să aibă el grijă de asta.

– Mă aştept la asta de la fratele meu, zise ea cu dulceaţă. Dar pot să îmi vărs năduful şi fără ajutor. Cu toate astea, e plăcut să ştiu că îi pasă.

– Îi pasă. Aş vrea să mă uit peste evaluările ajutoarelor sezoniere pe care plănuieşti să le chemi înapoi. Nu zic că nu ai făcut tu corect aprecierea, fiindcă tu ai lucrat deja cu ei. Aş vrea doar să ştiu cu cine o să am de-a face.

Îndreptându-şi din nou spatele, ea notă.

– O să ţi le trimit.

– Şi am câteva idei despre ce altceva am mai putea oferi.

– Cum ar fi?

– Unii oameni vor doar să încalece, să se plimbe un pic, să descalece şi să se ducă să bea ceva. Alţii şi-ar putea dori să înveţe ceva şi să se implice mai mult. Să pună şaua pe cal, să-l ţesale.

– Oferim educaţie cabalină pentru clubul copiilor, în timpul verii.

– Nu doar copiii şi-ar putea dori să înveţe ceva sau să ţesale un cal. Tu faci toată treaba pentru gătit, nu?

Cumpărături, predare, degustare. Eu zis să facem ceva în genul acesta la echitație. Învățare, hrănire, adăpare, țesălat. Nu doar plimbare, ci o experiență de cowboy... completă.

– Scrie asta, îl invită Bodine în timp ce nota ceva. După aceea, du-i-o lui Jessie. Va trece pe la Rory, pe la mama și pe la mine, dar Jessie e cea care o să aprecieze prima dacă merită.

– Bine, așa o să fac.

– Nu doar că suntem deschiși la idei noi pe-aici, Skinner, ci chiar ne plac. Mai ai?

– Încă încerc să creionez vreo câteva.

– OK! Între timp, o să-ți printez contractul ăla.

– Bine. Se ridică. L-am adus pe Leo.

– O, eu nu... Se întrerupse și se uită la ceas și constată că, deși nu era gata să plece, ar fi trebuit să fie. Mai am treabă vreo cincisprezece minute.

– Aștept. Am zis că te iau să dansezi în mai.

– Îmi aduc aminte.

– După cum stau lucrurile, n-are rost să așteptăm. Ce zici de sâmbătă seară?

Ea începu să zâmbească, apoi înclină capul.

– Vorbești despre un dans adevărat?

– Despre ce altceva? Ți-a intrat sexul în cap, Bodine. E greu să dau vina pe tine pentru asta, dar mă gândesc că la Roundup încă se dansează în serile de sâmbătă. Pot să te iau la opt, dar am putea să ne vedem la șapte, să luăm cina mai întâi.

– Cină și dans la Roundup? Bine!

– Bun! Mă duc să văd de cai.

„Cină și dans", se gândi ea când el plecă. Cine ar fi crezut că Callen Skinner avea să devină un asemenea bărbat tradiționalist?

Deși avea o zi de sâmbătă extrem de ocupată, Bodine calculă că ar putea să încheie ziua de lucru pe la trei. La patru, cel mai târziu.

Nu că avea nevoie de o grămadă de timp să se agite pregătindu-se pentru o noapte la Roundup. Totuşi, ar putea să poarte o rochie, se gândi ea. Doar ca să-l zăpăcească pe Callen. Îi plăcea să danseze, şi nu-şi făcuse timp să mai iasă la dans fie la o întâlnire amoroasă, fie cu prietenele ei de... Doamne, nici măcar nu reuşea să-şi aducă aminte de când!

Dar, oricât de mult îi plăcea să danseze, voia acel timp suplimentar ca să se agite şi să se pregătească pentru ce avea să se întâmple după. Intenţiona să-şi facă propriul dans odată ce muzica înceta.

Ascunsese deja în buzunar cheia de la cabana Half-Moon şi în servietă avea o listă cu proviziile necesare. Cum totul era aranjat, ar fi putut să îşi ia de o grijă, să împrospăteze lenjeriile de pat şi să meargă acasă, să se dichisească şi să se îmbrace pe îndelete.

Avea ascunsă în dulap o lenjerie „în caz că..." Dacă treaba cu Callen continua, avea să trebuiască să investească în mai multe, dar acum se descurca cu ce avea. O verificase deja, ca să fie sigură, căci trecuseră treisprezece luni de când avusese ultima dată motiv s-o poarte.

Deşi anul ei plin jucase un rol în asta, nu jucase rolul principal. Sexul nu trebuie să fie o treabă complicată, dar o femeie avea standardele ei. Trebuia să simtă o scânteie şi să aibă o adevărată simpatie pentru un bărbat, înainte ca el să aibă şansa de-a admira lenjeria cu pricina.

Înainte ca majoritatea angajaţilor să sosească la muncă, ea alese o sticlă de vin din cramă, câteva beri şi cola - făcând o notiţă pe inventar şi adăugându-le la factura personală.

De la magazinul general Longbow avea să-şi ia cafeaua şi, deşi se îndoia că urma să aibă nevoie de ele, câteva gustări.

Ascunse totul într-o traistă de pânză groasă şi o depozită la ea în birou. Tocmai se apucase de treabă, când intră Jessica.

- Nu te aşteptam aşa devreme.

- Sper să plec mai repede azi. Am o întâlnire.

- Aha!

Luând asta ca o invitație, Jessica înaintă și se sprijini cu șoldul de birou.

- Cine, unde, ce?

- Callen Skinner, cină și dans la Roundup.

- Dacă ar fi existat aici o agenție de pariuri, aș fi pus bani pe Cal. Cu ce te îmbraci?

- Nu m-am hotărât. S-ar putea să-i șochez sensibilitățile și să port o rochie. Chiar am câteva.

- E o primă întâlnire?

- Cred că ai putea s-o numești așa.

- Clar o rochie. Roundup e pe lista mea de recomandări pentru oaspeții care doresc să se aventureze afară. E un loc fără ținută, nu?

- Numai bun pentru un burger, o bere rece și dans la sfârșit de săptămână. N-ai fost?

- Nu.

- Păi, ar trebui. E bine să știi locurile pe care le ai pe lista de recomandări, iar ăsta e chiar distractiv.

- O, Jess, aici erai! Scuze, ar trebui să vin mai târziu?

Chelsea se ivi în ușă.

- Acum e în regulă.

- Îi spuneam lui Jessie că ar trebui să se ducă la Roundup în vreun weekend.

- N-ai fost?

- Se pare că am o lipsă pe lista personală de activități.

- Ar trebui să te duci, zise Chelsea. E distractiv. Mâncarea e foarte bună. Nu ca aici, dar e bună. Și muzica e întotdeauna locală. E un loc grozav pentru o noapte în oraș dacă nu vrei să bați drumul până în Missoula.

- Ce anume? întreba Rory în timp ce intra.

- Ce faci aici? îl întrebă Bodine. Ești liber azi.

- Nunta lui Carlou. Carlou Pritchett. Sunt invitat, așa că mi s-a părut rezonabil să vin și să dau o mână de ajutor la organizarea evenimentului. Care este un loc bun?

- Vorbeam despre Roundup. Chelsea își aranjă discret părul, fără grabă. Jess n-a fost acolo.

- Păi, ar trebui. Diseară cântă Bitterroots.

- O, îmi place Bitterroots! Chelsea aruncă o privire rapidă la coafură. Dansez de mă dor picioarele când cântă ei.

Acum, Rory lansă un zâmbet scurt, fermecător.

- Hai să mergem! E o nuntă mică, de după-amiază, nu? O să avem timp suficient.

- O, păi, aș vrea să...

Bodine se lăsă pe spate în scaun și își privi fratele cel inteligent cum bate palma pentru treaba asta cu ieșirea.

- Mergem toți. Să ne consumăm energia. La naiba, hai să-i luăm și pe Cal, și pe Chase. Haide, Jessie, nu există nimic mai bun decât Roundup și Bitterroots într-o sâmbătă seara!

- Nu cred că...

- O, haide, Jess! insistă Chelsea. O să avem o petrecere fără să trebuiască să o planificăm sau să ne batem capul.

- O învățăm să danseze în linie.

Rory o lovi pe Chelsea ușor cu umărul, făcând-o să râdă. În timp ce Rory și Chelsea băteau câmpii, făcând planuri, Jessica îi aruncă lui Bodine o privire panicată.

- Nu sta prea mult pe gânduri, o asigură Bodine. O să fie distractiv.

- Dar acum o să se înghesuie o grămadă de lume la întâlnirea ta.

Bodine nu făcu decât să ridice din umeri.

- O să luăm o masă mai mare. Uită-te la ea că a uitat de ce a venit! Asta e magia lui Rory Longbow!

- O să aflu. Sincer, Bo, pot să le spun că tu și Cal aveați o întâlnire.

- Nu! Consternată, Bodine ridică mâinile, cu palmele în afară. Doamne, nu! Ar face să pară prea importantă, și asta chiar aș vrea să evit. Și, de fapt, n-am mai fost

la Roundup cu Chase şi Rory de luni bune. Ar fi cazul. Pregăteşte-te pentru o adevărată noapte în stil Montana.

De cum o goni pe Jessica, Bodine îi trimise un mesaj lui Callen.

S-a dus vorba despre Roundup. Cina şi dansul pentru doi tocmai s-au extins la şase. Mai mulţi parteneri de dans. Dar nu face nici un plan pentru după ora închiderii. Deja am făcut eu.

Câteva minute mai târziu, el îi răspunse tot printr-un mesaj.

N-am nimic împotriva aglomeraţiei. Înainte de ora închiderii.

– Foarte bine, zise Bodine cu voce tare, apoi îşi puse în minte să-l contacteze pe managerul de la Roundup, când deschidea pentru prânz, şi să-l roage frumos să-i rezerve o masă de şase persoane.

Callen ajunse acasă mai târziu decât plănuise, dar încă avea destul timp să spele caii şi să-şi schimbe hainele. Poate că planificase o cină intimă, cu conversaţie şi dans – şi cu orice s-ar fi întâmplat după –, dar crescuse învăţând cum să-şi adapteze atât planurile, cât şi aşteptările.

În plus, după cum vedea el treaba, atmosfera de petrecere ar fi putut să ia o parte din presiunea a ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Ea zisese că avea planuri. Ştia prea bine, după cum rămăseseră lucrurile, la ce se refereau planurile astea.

Îşi făcuse timp în dimineaţa aceea să schimbe aşternuturile. Era ceva ce ştia cu certitudine: dacă planurile lor se pupau, nu avea să-şi petreacă prima noapte cu Bodine în dormitorul acesteia, acasă la familia ei.

Ar fi fost, pur şi simplu, lipsă de respect faţă de familia ei.

Intră în căbănuţă şi aruncă o privire în jur. În afară de aşternuturi, de care se ocupase deja, nu mai avea nimic de făcut înainte să distreze o doamnă. Ştia cum să păstreze curat un loc: spălând vasele de cum le folosea şi punându-şi hainele la locul lor.

Sări peste berea de după muncă. Avea să bea câteva la Roundup, dar, din moment ce şofa, avea să se mulţumească cu atât. Îndreptându-se spre duş, scoase din buzunar telefonul care suna şi se uită la ecran.

– Bună, mamă! Sigur că am o clipă. Am o grămadă!

Ascultă în timp ce îşi scotea haina şi îşi desprindea bandana din jurul gâtului. Aruncă pălăria pe scaun şi îşi trecu mâna prin păr.

Ea nu cerea prea mult. Nu ceruse niciodată. Un fiu nu putea să spună „nu" nici măcar când nu era ceva ce-i convenea.

– O să am timp luni. Aş putea să ajung la tine pe la patru, dacă nu e nici o problemă, să te duc cu maşina la cimitir. Ce-ar fi să te scot la cină după? Pe bune, de ce m-ar deranja să-mi scot mama la cină? Dacă Savannah şi Justin vor, pot să vină şi ei. Şi puştiul. În timp ce vorbea, îşi descheie nasturii cămăşii. Nu, bine atunci. Doar noi doi. Ea ce mai face? Nu mai e mult până vine puştiul cel nou.

Se aşeză şi îşi trase ghetele, în timp ce mama lui sporovăia despre sora lui însărcinată. Când încheie şi îi mulţumi încă o dată, el puse telefonul deoparte.

Nu cerea mult. Nu ceruse niciodată, se gândi el din nou. Aşa că avea s-o ducă să viziteze mormântul soţului ei. El nu avea să înţeleagă niciodată dragostea şi devotamentul mamei sale faţă de omul care îşi jucase la păcănele viaţa – şi pe a celor din familia lui –, dar avea să o ducă să-şi depună florile şi să-şi spună rugăciunile; şi avea să-şi păstreze gândurile pentru el.

Fu tentat de o bere, dar clătină din cap. Să bea una acum ar fi o dovadă de slăbiciune. Se dezbrăcă de blugi şi se duse la duşul din mica baie.

Şi îşi aminti că această seară şi Bodine erau mult mai aproape decât ziua de luni şi decât mersul la mormânt.

Cam la vremea când Callen ieşea din duş şi Bodine făcea piruete în faţa oglinzii, probând rochia pe care decisese s-o îmbrace, Esther, care o uitase pe Alice, puse o cârpă, cât mai rece cu putinţă, pe maxilarul ei învineţit.

Deja plânsese un pic şi ştia că era posibil să plângă din nou, dar cârpa rece o ajuta să-şi domolească pulsaţia de durere.

Domnul fusese atât de supărat! Îl auzise strigând, şi altcineva strigase drept răspuns, înainte să se năpustească asupra ei. Nu-şi încheiase treaba cu frecatul, şi asta îl făcea să turbeze. N-o mai lovise de mult, dar o bătuse atunci, trăgând-o în picioare de păr, lovind-o peste faţă, pocnind-o în stomac, luându-şi drepturile conjugale într-un fel dur, josnic - mai dur şi mai josnic decât de obicei.

Cineva îl făcuse să turbeze - o parte din ea ştia asta, dar celelalte părţi, de multă vreme îndoctrinate, o învinovăţeau pe ea.

Nu încheiase cu frecatul. Deşi ceasul ei intern şi poziţia soarelui care intra pe ferestruică îi spuneau că mai erau câteva ore până la vizita lui obişnuită. Casa ei nu era în ordine. Casa pe care el i-o pusese la dispoziţie.

Merita pedeapsa lui.

Acum, el plecase; îi auzise camioneta plecând, la fel cum auzise pe cineva - persoana care strigase drept răspuns - plecând cu câteva minute înainte ca domnul să intre.

Cu faţa roşie de mânie, cu ochii negri şi răi. Cu mâinile grele şi crude.

Şi era ziua din săptămână când stătea afară pentru o oră, stătea la aer şi nu lucra. Era lăsată să stea pur şi simplu şi să privească apusul soarelui. Se uită cu tristeţe la uşă, la uşa pe care el o trântise când ieşise, blestemând-o fiindcă era o căţea leneşă. Deşi faţa, burta şi locurile unde o lovise el dureau atât de tare toate, avea

să încheie cu frecatul, folosind apa care se răcise, care se vărsase peste tot pe jos.

El răsturnase găleata. Sau ea. Probabil că ea, la cât era de stângace, de leneşă, de nerecunoscătoare.

Îşi propuse să facă ceai, să citească Biblia, să se pocăiască de căile ei păcătoase, dar în ochi i se adunară din nou lacrimile, în timp ce se uita la uşă. Era egoist din partea ei să-şi dorească acea oră afară, să-şi dorească să stea şi să vadă cerul umplându-se de culoare, poate chiar să vadă răsărind o stea, două. Egoist, fiindcă nu-şi câştigase dreptul.

Şi totuşi, se duse la uşă târşindu-şi picioarele, îşi trecu degetele peste ea şi îşi lipi obrazul fierbinte pe ea. Reuşea să audă păsările, dacă îşi încorda auzul, dar nu şi vântul printre copaci, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi stat de cealaltă parte a uşii.

Aerul care i-ar răcori maxilarul dureros şi i-ar stabiliza ritmul inimii. Nu-şi dădu seama că atinsese clanţa până ce aceasta nu se mişcă. Şocată, îngrozită, sări în spate. Clanţa nu se mişcase niciodată. Nici măcar când o frecase s-o cureţe. Încet, întinse mâna, o atinse din nou, apăsând doar un pic. Se mişcă din nou şi făcu un clic, ca atunci când o folosea domnul.

Cu respiraţia accelerată, ea trase un pic. Uşa se deschise. Pentru o clipă întunecată, îl văzu pe domnul stând acolo, cu pumnul ridicat, ca să o pedepsească fiindcă îşi lua o astfel de libertate. Chiar se trase crispată înapoi, ridicând mâinile ca să-şi acopere faţa. Dar lovitura nu veni. Când coborî mâinile din nou, se uită afară şi nu văzu pe nimeni, nici măcar pe domnul.

Aerul se mişca în jurul ei, totul o trăgea afară.

Tresări când uşa se închise în spatele ei, o împinse, apoi o trase şi fugi înapoi. Cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, căzu în genunchi murmurând rugăciuni. Dar atracţia era atât de puternică, aerul atât de dulce, că se târî înapoi şi deschise din nou uşa. Se ridică încet. Dacă domnul o lăsase deschisă intenţionat? O recompensă? Un test? Se uită spre pământul acoperit

cu zăpadă, unde, când venea primăvara, avea să lucreze la grădină. În apropiere, câinele dormea sub șopronul strâmb.

Făcu doi pași și așteptă.

Câteva găini sfrijite ciuguleau în coteț, vaca bătrână își rumega mâncarea. Calul deșelat ațipise în picioare.

Nu mai văzu nimic altceva viu. Dar auzi păsările și vântul printre copaci și mai făcu un pas de-a lungul potecii curățate grosolan care ducea de la casa ei la a domnului. Merse mai departe, de-a dreptul orbită, uitând atacul, rănile, cuprinsă de starea de bucurie pură de a fi afară, fără pripon, de a fi capabilă să meargă în orice direcție.

Aplecându-se, luă zăpadă în mâna goală și și-o trecu peste față. O, era atât de bine! Mai luă o mână și o linse. Sunetul care ieșea din ea era atât de străin, că nu știu că ea îl scotea. Nu știu că râdea. Dar câinele auzi și se trezi cu un lătrat feroce, întinzându-se spre ea.

Frica de el o făcu să se grăbească să se îndepărteze șchiopătând. Fugi până când plămânii îi luară foc, până când nu se mai auzi lătratul acela îngrozitor. Efortul îi tăie respirația, și se poticni, iar trupul i se răsturnă în zăpadă. Icnind după aer, se rostogoli și se uită la cer printre copaci, încă lungită, cuprinsă de mirare în vreme ce vedea forma norilor și cum ramurile țâșneau către ei.

Ceva în adâncul minții ei fu zdruncinat, niște amintiri profunde care o făcură să-și miște brațele, picioarele, să râdă din nou. Când se târî să se ridice, se uită și văzu un înger în zăpadă. Părea să arate spre vest. Da, spre vest, unde avea să apună soarele.

Domnul ar vrea ca ea să se supună îngerului. În rochia ei lungă de bumbac și în papuci, șchiopătă spre vest. În timp ce ea căuta îngeri, cerul începu să se încingă, să fie copleșit de purpuriu, să licăre în auriu. Captivată, înainta cu greu. I se părea că sunetul zăpezii care cădea de pe ramuri era muzică pură. Muzica îngerului care îi ghida calea. Ajunse într-un loc unde prin zăpadă găsi pietricele – *pietriș*, îi spuse ceva din mintea ei.

Nu-şi dădu seama când pietrişul deveni noroi, când drumul se bifurcă.

Văzu o pasăre şi, hipnotizată, pentru o vreme, urmă direcţia acesteia.

Păsări zburau, îngeri zburau.

Când soarele dispăru, aerul se răci, se răci foarte tare. Dar luna plutea deasupra capului ei, aşa că ea îşi târşi picioarele înainte, zâmbind în sus către lună.

Căprioare, o mică turmă, îi săriră în faţă, traversând cărarea. Ea se trase înapoi, cu inima bătându-i din nou ca un ciocan, în timp ce ochii lor - galbeni în întuneric - sclipeau spre ea.

Diavoli? Ochii diavolilor străluceau galbeni!

Cu o tresărire, îşi dădu seama că nu ştia unde se afla, că nu ştia încotro era casa ei. Trebuia să se întoarcă acolo, să se întoarcă şi să închidă uşa pe care n-ar fi trebuit s-o deschidă niciodată. Domnul avea să se supere rău de tot pe ea. Avea să se supere suficient cât să o bată cu centura pe spinare, cum făcuse ca să o înveţe să se supună.

Cuprinsă de panică, fiindcă simţea muşcătura centurii pe spinare, o luă la fugă.

Fugi cu un picior târşâindu-se şi cu laba unui picior amorţită. Când alunecă şi căzu, genunchii o arseră, podurile palmelor sângerară.

Trebuia să se întoarcă la casa ei, să se pocăiască, să se pocăiască de marele ei păcat.

Lacrimile îi curgeau pe obraji; răsuflarea îi sfâşie plămânii, până când, ameţită şi slăbită, trebui să se oprească, să aştepte până când capul nu i se mai învârtea.

Fugi din nou, merse, alergă, şchiopătă, pierdută în mintea ei, pierdută în disperare, căzu din nou pe pietriş. În genunchi, văzu cum pietrişul începea să lase loc drumului neted.

O şosea. Îşi amintea o şosea. „Ai călătorit pe o şosea." O şosea ar fi dus-o din nou înapoi acasă.

Cu o fâlfâire de speranţă în piept, şchiopătă, cu sângele prelingându-i-se pe gambă, de la genunchii zdreliţi. Şoseaua avea să o ducă acasă. Avea să facă ceai şi să

citească Biblia şi să-l aştepte pe domnul să se întoarcă. Nu avea să-i spună că lăsase uşa descuiată. Nu era un păcat să nu-i spună. Să-i spună ar fi fost lipsă de respect, motivă ea, ca şi cum i-ar fi reproşat că făcuse o greşeală.

Avea să facă ceai şi să se încălzească cu el; şi avea să uite îngerul din zăpadă şi pasărea, şi cerul. Casa ei, casa pe care i-o asigurase domnul, era tot ce avea nevoie.

Dar merse şi merse şi nu reuşi s-o găsească. Merse şi merse, până când picioarele i se umflară, până când o luă iar ameţeala. Putea să se mai odihnească o dată, doar o clipă. Avea să se odihnească, iar apoi să găsească drumul spre casă.

Înainte să poată face asta, luna se învârti în cerc deasupra ei, iar şi iar. Coborî în spirală şi căzu, lăsând-o în întuneric.

Partea a treia

Un asfințit

Există asfințituri care se rotesc a rămas-bun.
Aruncă eșarfe în jumătăți de arc,
În arc apoi, și peste arc.
Panglici la urechi, ramuri la șolduri,
Rotindu-se, rotindu-se a rămas-bun. Și aici somnul
Aruncă un pic cu vise.

CARL SANDBURG

capitolul 15

Roundup, un hambar mare ce adăpostea un bar unde se dansa, nu avea nimic complicat. Muzica din nopțile de sâmbătă – cu seri de vineri adăugate ocazional –, din noiembrie până pe întâi mai. Din mai în noiembrie, se adăugau Open Mic[1]-urile de miercurea.

Altfel, șeful barmanilor punea muzică pentru oricine încălzea un scaun de bar sau mesteca un nachos ori un burger la una dintre mese. Muzica mergea de la country la western, cu schimbări ocazionale. Rockul nu era rege aici, deși putea fi tolerat în doze mici.

Callen crescuse pe acel ritm, pe lamentările și poveștile din cântecele sale. Dar gusturile lui muzicale se extinseseră considerabil în timpul călătoriilor pe care le întreprinsese.

Nu i-ar fi păsat prea mult însă nici dacă trupa ar fi cântat disco în acea seară anume, căci el se uita insistent la picioarele lui Bodine.

Arătau excelent, așa cum își și imaginase el. Ea purta o rochie decoltată destul de mult, cambrată frumos pe talie, care apoi se evaza și se termina chiar deasupra foarte frumoșilor ei genunchi. Lui îl plăcuseră întotdeauna genunchii frumoși la o femeie, deși n-ar fi putut să spună de ce.

Îi luase un timp să distingă culoarea, căci se concentra mai mult pe ce era dincolo de rochie, dar îi plăcea albastrul vesel, cu vârtejurile alea mici de roz și verde pe el. Și cum o asortase ea cu cizme în ton cu vârtejurile verzi. Își lăsase părul despletit, lung și drept pe umeri.

---

[1] Open Mic sau Open Mike (derivat din „open microphone" – „microfon deschis") este un spectacol live, la o cafenea, un club de noapte, un club de comedie sau un pub, unde interpreților amatori din public li se dă posibilitatea de a performa pe scenă. (n.tr.)

Nu-l deranja că ajunseseră acolo primii, nu când puteau să ciocnească berile împreună, înainte să se adune ceilalți. Nu și când putea să-și ocupe timpul cu un flirt leneș.

– Nu cred că te-am mai văzut în rochie de când aveai vreo paisprezece ani. La o nuntă, mi se pare. A uneia dintre verișoarele tale.

– Pesemne a lui Corey, dacă îți amintești corect vârsta mea – și, probabil, ți-o amintești. După aceea, mama nu s-a mai putut opune alegerilor mele în privința garderobei.

– În asta arăți mai bine decât în cealaltă.

– Pubertatea și-a spus cuvântul, dar am trecut peste asta. Și tu arăți bine.

Purta blugi și o cămașă *chambray*[1] care făcea ca ochii lui să capete o nuanță de albastru. În seara aceea nu mirosea a cai, ci a pădure – iar ăsta era un miros aproape la fel de frumos.

– Vreau să spun, înainte ca Rory și restul să ajungă aici, că îți mulțumesc că nu te-a deranjat – sau cel puțin n-ai arătat – că au să vină și ei. S-a întâmplat pur și simplu.

– Nu m-a deranjat. Îmi plac toți cei care vin. N-o cunosc prea bine pe Chelsea, dar pare OK.

– Rory a pus ochii pe ea, și ea pe el.

– N-o cunosc bine, dar am aruncat o privire la ea. Nu mă surprinde că Rory a pus ochii pe ea.

– Dacă ne gândim că Jessica și Chase se învârt unul în jurul celuilalt, asta ar putea fi considerată un fel de triplă întâlnire.

– Dacă e după Chase, învârtitul ar putea să dureze... hmm... încă cinci, zece ani.

– Cred că Jessie o să rezolve asta dacă va fi în continuare interesată.

– Îi doresc noroc, spuse Callen. Noi doi, Bo, am terminat cu învârtitul.

---

[1] Cămașă cu dungi din pânză de in, cu o țesătură albă și o urzeală colorată, care o fac să pară marmorată. (n.tr.)

– Ei, salutare, Bo! Nu te-am mai văzut de câteva săptămâni. O chelneriţă se opri lângă masă şi o strânse rapid de umăr pe Bodine. Luaţi cina? Vin mai mulţi, nu? Ce-ar fi să las nişte meniuri ca să... Se înclină spre Callen, să se uite mai bine. Făcu ochii mari. Callen Skinner! Am auzit că te-ai întors, dar n-am văzut nici urmă de tine. Se aplecă pe dată şi îl sărută drept pe gură. Bine ai venit acasă!

– Mulţumesc. Mă bucur că m-am întors.

Creierul lui căuta disperat prin fişiere vechi un nume cu care să asocieze faţa aceea.

– Într-una din zilele astea vreau să aud totul despre cum ai apărut în filme. Cred că a fost tare interesant. Ei, poftim, cine s-ar fi gândit, când ne învârteam pe-aici în camioneta ta veche, că ai să ajungi să te baţi pe umăr cu starurile de cinema? Te-ai întâlnit vreodată cu Brad Pitt?

– Nu pot spune că m-am întâlnit.

– Pun pariu că nu ştii că Darlie s-a măritat, nu-i aşa, Callen? Nu mai e Darlie Jenner acum, ci Darlie Utz, interveni Bo.

– Precum chipsurile de cartofi, zise Darlie râzând. Deşi, dacă am primi acţiuni acolo, n-aş mai lucra la Roundup. Da, Lester, pentru numele lui Dumnezeu! Te-am văzut. Stau o clipă cu un prieten vechi, aşa că aşteaptă! Se întoarse de la clientul regulat nerăbdător pe care îl mustrase şi zâmbi la Callen. Căsătoriţi de trei ani şi avem o fetiţă.

– Felicitări, Darlie! Ce face fratele tău? Andy încă e în armată?

– Da. A ajuns sergent. Suntem tare mândri de el.

– Când mai vorbeşti cu el, spune-i că-i mulţumesc pentru ceea ce face.

– Sigur! Trebuie să mă duc să scap de grija lui Lester. Voi uitaţi-vă în tihnă pe meniuri. Mai vreţi un rând când mă întorc?

– Îi aşteptăm pe ceilalţi. Mulţumesc, Darlie!

– Şi mulţumesc că ţi-ai făcut timp pentru mine, zise Callen când chelneriţa se îndreptă ţanţoşă spre Lester. Nu ştiam de unde s-o iau. Am ieşit cu ea de câteva ori, dar nu ştiam de unde s-o iau.

– A trecut de la blond la roşcat şi îşi încreţeşte părul până arată ca un arc. Nu spun asta cu răutate, doar că nu mai e ca atunci când avea şaisprezece, şaptesprezece ani. Soţul ei e un Zulie.

Callen se gândi la pompierii care se antrenau în josul drumului şi se luptau cu incendiile tot sezonul.

– Ar fi trebuit să-i mulţumesc şi lui pentru ce face. Bătu uşor cu palma în meniu. Ţi-e foame?

Ea îşi odihni bărbia în palmă şi zâmbi privind ţintă în ochii lui.

– Am prins apetit.

– Tu mă omori pe mine, Bodine.

– Skinner, nici n-am început. O! Se îndreptă şi flutură din mână înainte ca el să poată s-o tragă, să înceapă el ce nu începuse ea. Uite-l pe Rory! Se pare că le-a adus pe Jessica şi pe Chelsea. Nu-mi spune că Chase a renunţat!

Callen se ridică, în timp ce Rory le conducea pe femei către masă.

– Voi de colo, toate bune? Rory arătă spre beri în timp ce-şi scotea haina. Am comandat de băut, trebuie să trec pe la bar.

– Toate bune, nu?

Callen încuviinţă din cap spre Bodine.

– Toate bune.

– Lăsaţi-mă o clipă, adăugă Rory.

– Vin şi eu cu tine.

Chelsea îşi lăsă haina deoparte şi plecă cu Rory.

– Nu m-am gândit că locul ăsta e atât de mare. Jessica se uită în jur, în timp ce Callen o ajuta cu haina. E cel mai lung bar pe care l-am văzut vreodată.

– O grămadă de bere, îi zise Bodine. O grămadă de bere locală. Vinul?

Ea flutură din mână în semn că era aşa şi-aşa.

- Ce bine că m-am obișnuit cu margarita cu afine. Am făcut o pasiune pentru așa ceva. Știi, am putea să ne gândim să concepem un soi de pachet cu locul ăsta.

- Nu în seara asta. Bodine o bătu ușor pe braț. Nu muncim în Roundup.

- Corect!

- Ce e cu Chase?

- O, Rory - care a insistat să vină să mă ia - a zis... O, da! Chase a spus că are câte ceva de terminat și să-i comandăm un Green Flash și un Burger Special de Sâmbătă dacă începem înainte să ajungă el. Ce sunt alea?

- O bere locală și un burger de bivol cu bacon, brânză de capră piperată și sos de ardei iuți, zise Bodine. Chase are o pasiune pentru ele. Cum ai de gând să dansezi în pantofii ăia?

Jessica se uită în jos, la pantofii ei stiletto de un roșu aprins.

- Cu grație.

- Mie îmi plac. Callen se uită la ei cu o privire poftioasă și făcu cu ochiul. Cum a mers nunta?

- Fără probleme. Mireasa a purtat o rochie de dantelă cu umerii goi, cu tiv cu franjuri și cizme albe, și o pălărie Stetson albă, cu cristale pe panglică. Decorațiunile au fost, mă rog, obsedant în stil western - potcoave de argint, flori sălbatice în cizme de cowboy și vaze în formă de pălărie. Și mai multe cizme pe masă, căci paharele aveau forma asta, bandane pentru șervețele, traverse din pânză groasă de sac pe masă. Tortul a avut fondant care reproducea pielea de vacă, și figurina din vârf a reprezentat un cuplu fericit pe spatele calului. Până la urmă, a ieșit bine.

- Nu m-ar deranja să am un pahar în formă de cizmă, zise Callen.

- Păi, o să verific dacă a rămas vreunul. Se uită la meniu în timp ce vorbea. Ce sunt ăia Nachos Țipători?

– Care îţi topesc faţa[1], zise Bodine. Sună bine. Ar trebui să luăm unii la comun.

– Nu văd nici o salată.

Pentru o secundă, Bodine doar clipi, apoi dădu capul pe spate şi urlă:

– Jessie, ai venit aici pentru carne roşie, sos picant, bere şi muzică. Iepurele s-ar putea să-şi fi găsit locul în meniu, dar mâncarea pentru iepuri, nu! Zâmbi, în timp ce Rory şi Chelsea se întorceau cu băuturile. Bea un pahar, două! O să alunece totul mai uşor.

Zicând asta, Bodine strigă la Darlie şi comandă un platou mare de Nachos Ţipători.

Până când ajunse Chase acolo, din nachos rămăsese doar o amintire – una care, bănuia Jessica, avea să dăinuie în stomacul ei ani de-a rândul –, şi comandaseră cina.

– Scuze, am avut câte ceva de făcut.

– Ai ratat partea cu nachos – care au acelaşi efect ca întotdeauna. Callen ridică berea. Vine cina!

– Sunt pregătit pentru ea. Se umple locul.

Cele mai multe scaune de la bar erau deja revendicate. Câteva mese rămâneau disponibile, dar la altele oamenii mâncau, beau şi vorbeau, astfel că zgomotul se suprapunea cu playlistul barmanului.

Trupa nu avea să urce pe scenă decât peste vreo oră, dar o parte dintre dansatori stăteau deja în cerc pe ringul de dans. Pe marele careu de placaj se vedeau pete de la nenumăratele beri vărsate, şi, în mijlocul mizerabil, aproape inutilizabil, era o pată de sânge decolorată, de la o bătaie – pentru o femeie, umbla vorba –, din urmă cu aproape un deceniu.

Dansatorii făceau piruete sub trei candelabre enorme din roţi de căruţă. Când trupa avea să intre,

---

[1] „Melt the face off" este o expresie care se referă la consecinţa consumării de alimente extrem de picante. În limba engleză, acest atribut al mâncării se exprimă prin cuvântul „hot", care înseamnă în acelaşi timp şi „fierbinte". De aici, „îţi topeşte faţa". (n.tr.)

barmanul-şef - căpitanul navei - avea să estompeze aceste lumini, care străluceau puternic.

Callen îşi imaginase seara cu totul altfel, dar nu reuşi să găsească vreun cusur reuniunii în jurul unei mese aglomerate, stând cot la cot cu prietenii săi, suficient de aproape de Bodine ca să-i simtă mirosul părului de fiecare dată când ea întorcea capul. Frecventase locuri cu nimic diferite de Roundup în anii în care fusese plecat, băuse cu prieteni şi flirtase cu femei cu păr având miros dulceag.

Dar ştia, fără urmă de îndoială, că pentru el nimic nu era ca acasă.

Nu conta despre ce vorbeau, şi, cu Rory la masă, nu aveai niciodată pauze în conversaţie, dar în cele din urmă se ajunse la Callen şi la experienţa lui la Hollywood.

- Au fost şi momente bune, zise el când Chelsea, cu ochii un pic măriţi, întrebă dacă fusese interesant, fascinant.

- Mai ales caii... Dar au fost şi momente bune.

- Nu prea multe, interveni Bodine. Fiindcă nu s-a întâlnit niciodată cu Brad Pitt.

- Niciodată!

Rory îndreptă un deget spre el.

- Cea mai bună actriţă - de film - întâlnită - divizia stele de cinema.

- Păi, asta nu e nici pe departe o provocare. Charlize Theron.

Acum, Rory făcu ochii mari.

- Pupă-mă-n fund! Te-ai întâlnit cu Charlize Theron?

- Da. *Urma scapă turma.* Filmul lui Seth MacFarlane. Simpatic tip.

- Dă-l dracu' pe MacFarlane. Te-ai întâlnit cu Charlize Theron! Cum arată? Aţi fost suficient de aproape cât să vă atingeţi?

- E frumoasă, deşteaptă, interesantă. S-ar putea să o fi atins în mersul general al lucrurilor. În mare, am vorbit despre cai. Se descurcă cu ei.

- Înainte ca Rory să intre în comă. Bodine înghiţi ultimul dintre burgerii ei. Cel mai tare bărbat întâlnit. Aceeaşi divizie.

- Simplu. Sam Elliott. N-am de gând să zic frumos, dar inteligent şi interesant. Şi n-am cunoscut actor care să stea mai bine pe un cal.

- „Încă am un braţ bun ca să te ţin."

Jessica se întoarse spre Chase.

- A sunat la fel ca vocea lui. Din ce e asta?

- *Piatra de mormânt.* Virgil Earp.

- Mai sunt un milion ca el, susţinu Rory. Imită-l pe Val Kilmer, Chase! Imită-l pe Doc Holliday!

Pe jumătate zâmbind, Chase ridică din umeri.

- „Pe mine mă cauţi"[1], zise el cu un accent tărăgănat din sud.

- Ce înseamnă asta?

Chase se uită la ea.

- Asta înseamnă, cel mai adesea, eu sunt omul tău.

El îşi mută din nou privirea şi luă berea.

- Deci e un dialect romantic.

Chiar când Rory pufni, Chase se întoarse spre ea.

- A, nu mă aştept ca Doc să fi avut sentimente romantice pentru Wyatt Earp. N-ai văzut *Piatra de mormânt?*

- Nu.

Jessica aruncă o privire la cei de la masă şi văzu amuzament sau uimire.

- Aha, sunt pe cale să fiu dată afară de aici?

- Ar trebui să vezi filmul, doar atât putu să spună Chase.

În vreme ce toţi cei de la masă, ca un întreg, începură să o ia la întrebări despre ce westernuri văzuse sau nu, ea se bucură de cum îi imita Chase pe actori, de la John Wayne la Alan Rickman.

Aşa distractiv cum era, se simţi uşurată când formaţia urcă pe scenă - în urale şi aplauze - şi puse capăt

---

[1] În original, replica din filmul *Tombstone* (*Piatra de mormânt*) este „*I'm your huckleberry*", tradusă literal „Eu sunt afina ta". (n.tr.)

inchiziției. Începură imediat cu un cântec pe care ea nu-l recunoscu mai mult decât recunoscuse citatele din *Quigley Down Under.*

- E rândul nostru. Rory apucă mâna lui Chelsea și o trase spre ringul de dans. Am zis că te iau la dans.

Callen se ridică și întinse o mână după a lui Bodine.

- Vedem noi cât de bună ești la asta.

El era al naibii de bun. Avea un fel de a o ține aproape, de a se mișca cu ea și împotriva ei, într-un preludiu pentru ceea ce știau amândoi că se apropia. Ea râse, se răsuci ușor când o învârti, apoi îi arătă de ce era în stare răsucindu-se în așa fel încât spatele ei să se preseze de el. Unduindu-se.

- Ai învățat ceva mișcări noi, îi zise el la ureche.

Ea își lăsă capul pe spate, astfel că buzele aproape li se atinseră.

- Am învățat mai multe.

Se învârti din nou, îl lăsă s-o atragă și își încolăci un braț în jurul gâtului lui, în timp ce își potrivea pașii cu ai lui.

- Să dea naiba dacă nu! Ce-ai mai făcut cât n-am fost eu aici, Bodine?

- Am exersat.

Jessica stătea la masă și privea dansatorii. Mult bătut din picioare, învârtit și ceea ce ei îi semăna cu „a da bice". În timp ce Bodine și Callen făceau toate astea, reușeau ca prin dans să te trimită cu gândul la sex.

Ea nu se gândise niciodată la dansul country ca fiind sexy. Când a doua serie începu imediat după prima, Chase își drese vocea.

- Nu sunt cine știe ce dansator.

Ea se aplecă spre el.

- Asta ne pune pe picior de egalitate, fiindcă eu n-am dansat în viața mea genul ăsta de dans. Ce-ar fi să mă înveți un pic?

- A... Pot să încerc. Se ridică și o luă de mână. Probabil o să ai nevoie de încă o băutură după ce terminăm.

- Îmi asum riscul. Când ajunseră la placaj, ea înaintă şi-i puse o mână pe umăr. Corect?

- Da, şi... Îşi puse un braţ în jurul taliei ei. Doar o să... Poţi să dai înapoi cu pantofii ăia?

- Pot să merg cu spatele cu ei. Şi... O luă pe cont propriu. Ridică mâinile lor unite, execută o piruetă, apoi se întoarse la el. Nici o grijă!

- Eşti deja mai bună decât mine.

Ea zâmbi. Părea să se mişte pe ring cât se putea de bine.

- Pot să te învăţ dacă chiar trebuie.

Cam pe când femeile mai că rupeau ringul la „Scuteşte un cal (Călăreşte un cowboy)" şi Jessica învăţa - sau încerca să înveţe - primul ei dans în linie, Jolene şi Vance Lubbock plecau acasă.

Îşi luaseră ceea ce ei numeau „noaptea fără copii" - ceva ce se întâmpla din an în Paşte. Intenţia era o cină liniştită - ceva ce amintea vag de viaţa lor de dinainte de apariţia celor trei copii mai mici de şase ani - şi un film care nu conţinea nici urmă de animaţie sau animale vorbitoare.

Pe drum, Jolene îşi dădu seama de ceea ce voia să facă cu adevărat cu cele patru ore preţioase în care aveau babysitter. Îl dirijă pe Vance să iasă de pe Interstate 90 şi se cazară la un motel.

El nu se opuse. Pentru prima dată în mai bine de un an, făcură sex energic, complet treji, fără întrerupere. De două ori. A treia oară după ce Vance fugi să aducă mâncare de la cantina din zonă. Cum nu mai puteau să şi-o tragă şi a patra oară, se complăcură într-un duş lung şi fierbinte, timp în care nimeni nu strigă după mami sau tati. Se întoarseră acasă euforici, promiţând să facă din „noaptea de sex la motel" un eveniment regulat.

- O să facem pe dracu'-n patru. Atât de relaxată că se întrebă cum de nu aluneca de pe scaun, Jolene îi zâmbi tatălui copiilor ei, amintindu-şi de ce se măritase cu el din capul locului.

- Data viitoare, luăm și o sticlă de vin.

Vance îi sărută mâna.

- Și niște lenjerie sexy.

- O, iubito!

Ea râse și oftă.

- Îi iubesc pe copiii noștri, Vance. N-aș putea să-mi imaginez viața fără ei. Dar, Doamne, să am câteva ore în care să nu fiu în primul rând mami? O dată pe lună. Putem s-o facem o dată pe lună.

- Gata, am stabilit, avem întâlnire!

Îi sărută mâna din nou, absolut și orbește îndrăgostit de soția lui. El văzu grămada cenușie de pe marginea drumului și o luă drept animal ucis de mașină.

Deja trecuse, când creierul lui înregistră ce ochii îi spuseseră deja.

- Vance!

- Știu, știu. Stai!

Călcă frâna și dădu cu spatele.

- E o femeie! Jur că e o femeie!

- O văd! Văd! Trase mașina pe marginea drumului. Tu rămâi aici!

- Ba nu! Jolene împinse portiera să coboare chiar în timp ce el pornea avariile. Doamne, Vance, e pe jumătate înghețată! Adu pătura din camionetă!

- Sun la Urgențe.

- Adu pătura mai întâi! Are puls. E în viață, dragul meu, dar îngheață aici. Nu se vede dacă e rănită pe undeva. Are niște julituri, niște julituri urâte, și s-a lovit la cap sau a lovit-o cineva.

El îi aruncă pătura soției lui și scoase rachetele de semnalizare.

- Sun după ambulanță.

Jolene încercă să-i încălzească mâinile reci cu ale sale și se uită la soțul ei în lumina roșie a unei rachete de semnalizare.

- Spune-le să trimită și poliția!

Puţin după miezul nopţii, Lubbocks îi dădea declaraţia poliţistului responsabil, în timp ce femeia inconştientă era urcată într-o ambulanţă.

Chase o conduse pe Jessica acasă. „Ideea lui Rory", se gândi ea. Nu fiindcă voia să-i lege pe ei doi, ci pentru că - clar - dorea să aibă şansa să zăbovească cu Chelsea.

- Îmi imaginez că ei au să închidă. Fratele tău şi Chelsea.

- Rory nu e omul care pleacă de la o petrecere până nu e târât afară.

- Îţi mulţumesc că mă duci acasă! N-aş fi putut să ţin pasul cu ei.

- O, nici o problemă! Îi aruncă o privire. Pari să te fi distrat bine.

- M-am distrat de minune. Am învăţat două dansuri în linie, am dansat cu un om pe nume Spunky şi am mâncat Nachos Ţipători.

- Foarte diferit de ce aveai în est.

- Complet diferit!

- Ce-ai face acolo acasă într-o noapte ca asta?

- Vrei să spui la New York? Închise ochii şi se gândi la asta. Probabil aş lua cina - probabil asiatică - cu nişte prietene de la muncă, apoi m-aş duce la un club - probabil tehno - unde un martini costă cât două rânduri de bere din seara asta. Aş dansa cu necunoscuţi, aş pretinde că sunt interesată de cum îşi câştigă existenţa sau de problemele cu fostele, apoi aş lua un taxi spre casă.

- Ce-i acela tehno?

De-a dreptul vrăjită, pur şi simplu vrăjită până în vârful degetelor acum dureroase de la picioare, ea îi zâmbi.

- Muzică electronică. Tu ce faci într-o noapte în oraş dacă nu te duci la Roundup?

- O, eu nu ies prea mult. Dar îmi plac filmele.

- Cele western.

- Nu numai westernuri. Îmi plac pur și simplu filmele. Am fost o dată să-l vizitez pe Cal, cu câțiva ani în urmă, și am ajuns să mergem într-un loc de filmare. Un fel de loc. Nu era un western, ci un film de epocă despre o femeie care încearcă să-și păstreze ferma după ce soțul ei moare. *Paisprezece acri* se numea.

- Am văzut filmul. A fost un film bun.

- Îți plac filmele? întrebă el în timp ce trăgea în fața casei ei din Village.

- În ciuda penuriei de westernuri din lista mea, îmi plac filmele.

- Ar trebui să vezi *Piatra de mormânt.*

- Așa o să fac.

O vrăji din nou coborând, înconjurând camioneta și deschizându-i portiera. Se gândi să-i spună că nu era nevoie să o conducă până la ușă, dar voia ca el s-o facă. Își petrecuseră seara dansând, vorbind și, dacă nu cumva înțelesese ea greșit, flirtând. Poate că era o femeie care își făcuse o regulă din a ajunge acasă singură cu taxiul, de la un club de noapte. Dar Roundup nu era club. Și Chase Longbow nu era vreun străin.

- Te-ai acomodat aici?

- Chase, sunt aici de mai bine de șase luni. M-am acomodat, da. Descuie ușa și se întoarse spre el. Se decise. Ce-ar fi să intri și să vezi cu ochii tăi?

- O, nu vreau să te deranjez.

Ea se ridică pe degetele alea dureroase de la picioare și își șterse buzele de ale lui. „Uneori, o femeie trebuie să preia controlul", se gândi ea. Îl apucă de pieptul cămășii și îl trase după ea.

Lui îi luă doar vreo zece secunde să nu mai fie reținut.

Pe drumul spre casă, Bodine își întinse brațele și își roti umerii.

- Ai avut o idee bună, Skinner. Cina și dansul au fost exact ce trebuia.

- Mai am și alte idei.

- Pun pariu că tot bune. Vreau să întorci aici, în complex.

- Ăsta e drumul lung.

- Contează unde mergi.

El știa unde voia să meargă. Pe cearșafurile alea frumoase și proaspete, cu ea sub el. Dar întoarse.

- E ceva atât de frumos în întuneric și liniște! Fă stânga aici! Nu știu cum doarme lumea la oraș, cu toată lumina și zgomotul aferente.

- Are și orașul avantajele lui.

Ea se uită curioasă spre el.

- Te-ai întoarce vreodată acolo?

- Nu-mi place să spun „niciodată", dar nu prezintă nici o atracție pentru mine. Cred că mi-au lipsit întunericul și liniștea.

- Noi avem de-astea din plin. Încetinește și fă stânga chiar acolo!

- Ăsta nu e drum, Bo!

- Nu, nu e drum. Dar e o cabană. Și uită-te aici! Scoase o cheie și o ținu în sus. Ia uite ce se întâmplă să am!

El se uită la cheie, apoi spre Bo.

- Ești o femeie inteligentă și interesantă.

- Sunt perfect de acord!

Poate că ar fi venit să-i deschidă portiera, dar ea nu-i dădu șansa. Așa că el o luă de mână în timp ce mergeau pe pietriș și apoi urcau treptele spre terasă.

- Am fost destul de inteligentă încât să aduc mâncare și băuturi, în caz că avem nevoie, și cafea pentru dimineață, dacă o să rămânem o vreme.

- Din ce în ce mai interesant.

Ea descuie ușa și aprinse lumina în zona camerei de zi.

- Ce-ar fi să îți fac un tur? Aruncă cheia deoparte, apoi haina ei. Putem să începem cu dormitorul.

El merse cu ea.

- Noi, aici, la complexul Bodine, oferim lux în stil rustic. Cadă fierbinte pe terasa din spate, cadă mare

pentru înmuiere, duş cu efect de ploaie cu jeturi, lenjerii de pat premium.

Acele lenjerii de pat erau întinse pe un pat deja pregătit pentru noapte, unul încadrat de stâlpi groşi şi orientat cu faţa spre o fereastră care, îşi imagina el, oferea o privelişte frumoasă la lumina zilei. El era mai interesat de privelişte a care se desfăşura chiar în faţa lui.

- Bucătărie completă, pe care o aprovizionăm bucuroşi la cererea clienţilor, şemineu cu lemne de foc, televizor cu ecran plat şi, mă rog, tot ce poate face şederea aici memorabilă. Hai să vedem dacă putem să facem memorabilă şederea ta! Poţi să începi prin a mă ajuta să-mi scot rochia asta.

- E o rochie frumoasă. M-am gândit toată seara la cum să ţi-o scot.

- Nimic nu te opreşte.

Păşi spre ea, îi cuprinse faţa în mâini şi îşi lipi buzele de ale ei. Moale la început, apoi un pic mai adânc, când ea îi cuprinse şoldurile cu mâinile. La fel cum făcuse pe ringul de dans, o învârti, o făcu să râdă. Apăsându-şi buzele de umărul ei, trase fermoarul din partea din spate a rochiei.

Un spate lung, neted, brăzdat de o bretea subţire într-o nuanţă de albastru miez de noapte.

Ea îşi scoase cizmele în vreme ce rochia îi aluneca pe şolduri.

Lungă şi slabă, cu rotunjimi subtile, cu mai mult albastru miez de noapte căzând, peste şoldurile ei înguste.

- Ei, uită-te la tine!

- Te mulţumeşti cu privitul?

- Nici pe departe, dar o să mă delectez cu asta un minut. Îşi trecu vârful degetului peste sânii ei, îi simţi fiorul. Da, cu siguranţă te-ai făcut mai frumoasă.

- Ar trebui să văd şi eu un pic. Îi descheie cămaşa şi îşi trecu vârful degetului peste formele expuse. Te menţii în formă.

- Fac şi eu ce pot.

Ca să vadă mai bine, împinse cămaşa deoparte.

- Ei! Își folosi palmele acum, presându-le de un piept tare, un abdomen bine lucrat. Uită-te la tine! Puteam să-ți număr coastele de la o jumătate de kilometru.

Se uită la el pe sub gene, cu zâmbetul ăla șmecher, și îi desfăcu apoi cureaua.

- Bodine.

Când îi descheie nasturele de la blugi, o trase la el și își zdrobi gura de a ei; își simți trupul făcând implozie când ea își înlănțui brațele în jurul gâtului lui și picioarele în jurul taliei.

Căzu pe pat cu ea. Trupul fierbinte și cearșafurile reci sub el. Mâinile ei alunecară pe spatele lui, apoi spre blugi.

El își aruncă cizmele din picioare, le făcu să se rostogolească pe podea cu un zgomot surd. O ajută să-i scoată blugii. Ea își ridică șoldurile și se lipi de el, până când dorința pur și simplu îl orbi. Se zbătu să-și recapete răsuflarea, controlul.

- A fost o seară lungă de preludiu.

Mâini nerăbdătoare îi smulseră boxerii.

- Evenimentul principal, Skinner. Acum! O, Doamne, chiar acum!

Mâinile lui tremurară în timp ce îi scotea chiloțeii și îi desfăcea sutienul, ca să-i guste sânii ăia minunați, absolut minunați!

Voia să știe că ea ardea de dorință când el făcea asta, încă o clipă de chin.

Apoi fu în interiorul ei, și putea jura că lumea se cutremura.

Ea strigă, nu de șoc, ci în semn de triumf. Mâinile ei îi prinseră șoldurile în menghină, săpară, cerându-i să se grăbească să o urmeze. El trebui să-i prindă mâinile deasupra capului lui, să apese, pentru a evita să încheie cu mult înainte să fi început cu adevărat.

- Doar o clipă, bâigui el. Doar o clipă.

- Dacă te oprești, va trebui să te omor.

- Fără oprire. Nu se poate. Doamne, Bodine! Gura lui rătăci peste gâtul ei, peste sâni. Unde au fost toate astea?

- Nu pot! Simți cum crește în ea, scăpată de sub control, acea furtună a plăcerii adânci, întunecate, clipa aceea de care se agăța. Nu pot!

O asaltă, superb, glorios, năvala căldurii, pulsul zvâcnind și căderea lentă, uimitoare.

- Doamne! Doamne! Nu pot să respir!

- Respiră, șopti el ridicându-se din nou și trăgând-o cu el.

Amețită, aproape delirantă, ea auzi izbirea ritmică a cărnii lui de a ei, văzu că ochii lui erau ca o tornadă de nori - adânci, cenușii cu nuanțe verzui.

El era furtuna din interiorul ei.

Când se termină, se termină pentru amândoi, și ea lăsă căldura să se scurgă prin ea.

capitolul 16

Nu deschiseră vinul, nici berea. Când epuizarea învinse pofta trupească, Bodine adormi tolănită peste el, cu una din mâinile lui încă încurcată în părul ei.

Cu toate acestea, ceasul interior al lui Bodine o trezi înainte de ivirea zorilor. Lăsând la o parte ceasul, își simțea trupul liber, cald și bine folosit. Își schimbaseră pozițiile în cele câteva ore din noapte în care nu fuseseră activi, și Bodine, care nu se considerase niciodată vreo lipicioasă, își dădu seama că se cuibărise în Callen.

Cum el își ținea un braț peste talia ei și un picior încârligat de al ei, ea nu-și imagină că el se simțea prea deranjat. Închise ochii și, așezată confortabil ca un pisoi, speră să o ia somnul pentru încă o oră. Dar simțea bătăile inimii lui, lente și constante. Îi simțea mirosul pielii. Și își amintea exact cum mâinile lui - aspre, grele și îndemânatice - îi învățaseră și îi împliniseră toate secretele.

Somnul nu veni, şi, din moment ce nu era întru totul sigură că ar putea face faţă unei noi runde de sex, se desprinse uşor şi se ridică să-şi înceapă ziua.

Callen o visa, visa cum stătea culcat gol cu ea pe un câmp. Floricelele înstelate, albe, se împrăştiau prin părul ei. Se mişcau împreună lent, aşa cum nevoia, lăcomia, nerăbdarea nu le permiseseră peste noapte. Dar, pe pajişte, dulceaţa depăşea nevoia urgentă.

Putea să se uite la faţa ei, la ochii ăia verzi care se întunecau când se uitau într-ai lui; să o vadă cum răsufla suspinat. Cum ridica mâna ca să o pună pe obrazul lui.

Ploua, astfel că iarba strălucea de la apă, la fel de verde ca ochii ei.

Iarbă udă, păr ud, femeie udă.

Se trezi şi întinse mâna după ea.

Uimit, se întinse pentru a se dezmorţi, evaluând lumina, care îi spuse că răsăritul soarelui era încă departe.

Şi ploaia din vis? Sunetul duşului din baia adiacentă.

Visul îl uimi, dar mai mult îl făcu să se jeneze. Un vis erotic era una, dar pajişti, flori şi averse de ploaie?

Asta era de-a dreptul romantic!

Avea să ascundă asta într-un cotlon al minţii, deocamdată.

Auzi cum duşul era oprit şi, nu după mult timp, uşa deschizându-se.

- E duminică, zise el.

- O, eşti treaz! Da, duminică toată ziua.

O auzi învârtindu-se prin cameră, îi văzu umbra în întuneric.

- De ce te-ai dat jos din pat?

- Am alarma asta internă. Uneori, pot s-o închid, alteori, nu. Trebuie să-mi beau cafeaua. Hai, mai culcă-te în pat un pic! Ştiu că lucrezi azi, dar mai ai câteva ore. O să-ţi împrumut cămaşa, până bag nişte cafea în mine.

Când ea ieşi, el se uită înspre tavan. Cum să mai poată dormi careva după un asemenea vis romantic - chiar dacă visul era ascuns într-un cotlon al minţii?

Mai ales când o femeie iese de sub duş şi face ca aerul să miroasă a miere?

Când şi-o imagina purtând nimic altceva decât cămaşa lui?

Sexul slab pe dracu'! Femeile aveau toată blestemata de putere prin simplul fapt că erau femei.

Se ridică, se duse gol în baie, ca să facă şi el un duş, şi găsi o periuţă de dinţi în cutie şi un tub de pastă de dinţi pentru călătorie pe poliţă.

Ea nu uitase nimic.

Când ieşi de la duş, cafeaua înmiresma aerul. Ea aprinsese focul şi stătea în picioare în faţa ferestrei mari şi îşi bea cafeaua.

Fără nimic pe ea în afară de cămaşa lui.

- Mugesc elanii, zise ea. Coboară la păscut. Răsăritul e aproape. O să vedem de aici, şi este un spectacol dat dracului!

Se întoarse, cu picioarele lungi goale, cu cămaşa pe ea, cu doar câţiva nasturi din mijloc încheiaţi. Părul îi atârna umed, lucios, întunecat ca miezul nopţii.

„Toată puterea", se gândi el din nou.

- Avem nişte iaurt grecesc şi granola, dacă vrei.

- De ce ar vrea cineva?

- Aşa e! Râzând, se duse înapoi în bucătărie şi deschise frigiderul. Mi-am spus că o să mă obişnuiesc să-mi placă, dar încep să-mi pierd speranţa. Am nişte chipsuri acolo. Le-am luat în caz că ni se face foame noaptea trecută.

El se uită la ele, ezită o clipă, apoi deschise punga. N-avu nevoie decât de câteva minute ca organismul lui să-şi revină. Sprijinindu-se înapoi de blat, se uită la ea cum amestecă un pic de iaurt cu o lingură de granola.

- Trebuie doar să schimb aşternuturile şi prosoapele, să curăţ baia şi să spăl farfuriile.

- Îţi dau o mână de ajutor la asta.

– Nu durează mult. Pot să vin la CAB cu tine şi apoi să mă duc pe jos la birou. Altfel nu-mi fac antrenamentul. Mâncă o lingură şi se strâmbă. N-o să fie niciodată mai bun.

Callen ridică punga cu chipsuri. Ea se luptă, dar pierdu.

– Numai de data asta. Întinse mâna după pungă. De ce tot ce are un gust atât de bun e rău pentru organism? Se încruntă la iaurt. Poate să mărunţesc chipsuri în el.

Callen îi luă castronul şi-l puse deoparte.

– Vreau să spun ceva.

Ochii ei trecură de la amuzament la precauţie.

– Bine.

– Nu ştiu încotro se îndreaptă, încotro ne îndreptăm, dar cât timp suntem pe drum... Suntem încă pe drum?

– Stăm aici după ce ne-am tăvălit goi jumătate de noapte, cu cafea şi chipsuri de cartofi. Mie mi se pare că e un drum.

– Bine, atunci. Cât timp suntem, suntem doar noi. Nu mai avem şi alţi tovarăşi de călătorie.

Studiindu-i faţa, ea mai mâncă un chips.

– Înţeleg că asta înseamnă că nici unul din noi nu se culcă cu altcineva.

– Asta vreau să spun.

Încă studiindu-l, ea bău din cafea.

– Cred că eşti, probabil, conştient în momentul ăsta că îmi place foarte mult.

– Da, m-am prins. Eşti şi bună la asta.

– Îmi place să cred că e aşa. Bucurându-se de micul păcat, mai ronţăi un chips. Dar faptul că îmi place sexul nu înseamnă că joc rapid şi pierd.

– Nu m-am gândit deloc că ai face-o, şi nu vorbesc doar despre tine. Vorbesc despre amândoi.

Ea îşi ţuguie buzele şi încuviinţă din cap.

– Bine. Deci o treabă rezonabilă. Fără autostopuri, pentru nici unul din noi. După ce îşi puse cana jos, îşi scutură sarea de pe degete. Vrei un jurământ cu scuipat?

Din nou afurisitul ăla de zâmbet şmecheresc.

- Nu. Împinse deoparte punga de chipsuri şi o lipi cu spatele de frigider. Am altceva în minte.

El o luă pe sus, mai feroce decât intenţiona, în timp ce soarele ce răsărea strălucea roşu în ferestre.

Cum Bodine nu trebuia absolut deloc să se ducă la birou, deja îşi programase duminica. Doar o oră sau nouăzeci de minute pentru clarificarea unor hârtii. Se gândi să îşi ia geanta de sport - mereu pregătită - şi să petreacă încă o oră în centrul de fitness.

Dar se gândi că făcuse o grămadă de mişcare în ultimele douăzeci şi patru de ore. Într-atât, încât nu ezitase când Callen insistase să o lase chiar la uşă, mai degrabă decât s-o lase să se ducă pe jos la CAB.

Îi lăsase traista cu vin, bere şi cafea - îi spusese s-o ţină la îndemână, apoi se surprinsese pe sine, şi îl surprinsese şi pe el, când se aplecase şi-i oferise un memorabil sărut de rămas-bun.

După mintea ei, dacă te-ai culcat cu un bărbat şi vrei să continui s-o faci, nu trebuie să te simţi ruşinată că ştie lumea.

Se duse în birou, fredonând un pic, şi decise să-şi păstreze starea de spirit cu care-şi începuse ziua când acceptase să mănânce chipsuri de cartofi.

Luă o cola, deşi îşi propusese să bea mai multă apă. Abia se aşeză la birou, când Jessica trecu în fugă pe lângă şi apoi se trase înapoi.

- N-am ştiut că vii azi.

- Doar pentru vreo oră, zise Bodine. Ar trebui să te ocupi de brunch-ul de după nuntă.

- Am lăsat asta în seama lui Chelsea, dar sunt pe fază. Până acum e bine. Tema continuă cu omlete western, burritos la micul dejun, biscuiţi şi sos, *mimose*[1] de afine şi aşa mai departe. Jessica ridică din sprâncene şi înclină capul. Cred că îţi place tare mult rochia.

[1] Tradiţional, un amestec de şampanie şi suc de portocale (n.tr.)

– Da, şi o consider un semn prin care arăt că nu mă simt ruşinată.

– Bine. El e de-a dreptul grozav. M-am bucurat că am avut timp să ajung să-i cunosc mai bine pe el şi pe ceilalţi. Doamne! Intră, închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. M-am culcat cu fratele tău.

– Cu Rory sau cu Chase? Glumesc, zise Bodine râzând, în timp ce Jessica rămase cu gura căscată. Şi el e de-a dreptul grozav.

– Eu am pornit asta.

– Îl ştiu de-o viaţă. Bodine se bătu pe obraz. Asta nu e faţa mea surprinsă.

– Eşti OK cu asta. Cu un şuierat de uşurare, Jessica îşi trecu o mână peste o buclă. Ştiu că am vorbit despre asta la modul teoretic, dar acum e realitate. Sunt uşurată că eşti OK cu asta.

– Presupun că şi tu eşti OK cu asta.

– Eu... Eu sunt epuizată, zise Jessica râzând şi ea. Nu vreau să sune ciudat, aşa că am să spun doar: Odată ce Chase se porneşte, e al naibii de rezistent. Şi e ciudat să-i spun asta surorii lui.

– Dimpotrivă, mă face să fiu mândră. Îl iubesc, Jessie. Nu e nimic ciudat să ştiu că e interesat de o persoană care îmi place şi pe care o respect şi că ea e interesată la rândul ei.

– Îţi faci prieteni cu uşurinţă. În zâmbet se furişă un dram de melancolie. Am văzut. Îi faci şi îi păstrezi. Eu îmi fac cunoştinţe cu uşurinţă, dar ele vin şi pleacă. Vreau să-ţi spun cât de mult te preţuiesc ca prietenă. Acum, te las la treabă, mă duc să mă învârt pe lângă Chelsea vreo oră, apoi mă duc acasă. Am nevoie să trag un pui de somn.

– Faci o favoare unei prietene?

– Sigur!

– Vino înapoi şi du-mă acasă înainte să tragi puiul acela de somn.

– Bine!

Rămasă singură, Bodine își mai luă o clipă să se gândească la altceva interesant. Dacă Jessica nu era deja pe jumătate îndrăgostită de Chase, mai avea doar un pas până acolo.

- Drăguț, zise cu voce tare, apoi se întoarse la computerul ei.

Șeriful Tate stătea în fața salonului de spital unde o repartizase pe una dintre ajutoarele lui femei. Verificase la prima oră a dimineții cu asistenta de serviciu și știa că Jane Doe era sedată fiindcă, atunci când își revenise, într-un final, fusese isterică, aproape violentă.

Îngrozită era cuvântul folosit de asistentă.

Citise raportul polițistului responsabil, declarațiile celor care sunaseră la Urgențe, iar acum voia o trecere în revistă din partea medicilor, înainte să arunce personal o privire.

- N-am fost de serviciu când au adus-o. Dr. Grove, un bărbat cu chip aspru și cu mâini blânde, continuă să studieze graficul în timp ce vorbea. M-am consultat cu rezidentul de la Urgențe care a examinat-o și a tratat-o. El a colectat un set de probe pentru agresiune sexuală, și o să vi-l dăm. Prezenta urme de sex violent. I-au fost tratate degerăturile de la picioare. Temperatura n-a fost chiar atât de scăzută cât să facă hipotermie, dar avea hainele ude. Escoriații severe, la călcâie și palme, la genunchi și la coate. Resturi de pietriș în tăieturi și zgârieturi. Echimoze grave și răni deschise la tâmpla dreaptă și pe frunte, cel mai probabil de la căzătură. A făcut o comoție. Ridică privirea și întâlni ochii lui Tate. Țesut cicatrizat în jurul gleznei stângi și cicatrici pe spinare.

- Ar putea să fie de la faptul că a stat legată?

- Aș zice că e cel mai probabil. Și, tot cel mai probabil, cicatricile de pe spate sunt ca urmare a bătăilor repetate. Cu o centură sau o curea. Unele sunt vechi de ani, altele, nu.

Tate oftă greu.

- Trebuie să vorbesc cu ea.

– Înţeleg asta. Dar trebuie să înţelegi că, atunci când am încercat să fac asta de dimineaţă, era incoerentă, isterică. Am sedat-o pentru a o împiedica să-şi mai facă rău.

– Nu a spus cum o cheamă?

– Nu. În timp ce sedativul îşi făcea efectul, ne-a rugat să o lăsăm să plece, fiindcă trebuie să se întoarcă. A pomenit despre cineva pe care îl numea „domnul". Spunea că el avea să fie foarte furios.

– Când o să fie suficient de trează să vorbească?

– Curând. Te sfătuiesc să o iei încet. Oricine ar fi, orice s-a întâmplat cu ea, a fost abuzată vreme îndelungată. O să vorbească cu ea şi unul dintre psihiatrii noştri.

– Aveţi o femeie pentru asta? Dacă a fost violată şi abuzată de un bărbat, o femeie s-ar putea să se descurce mai bine cu ea.

– Aici suntem de acord.

– Bine, atunci. Vreau să arunc o privire la ea. Avem amprentele ei, şi o să vedem dacă o găsim în sistem. S-ar putea să mai dureze câteva zile, având în vedere că e duminică, şi birocraţia e oricum tare încâlcită. Aş vrea să încerc măcar să-i aflu numele.

– Merg şi eu. Pot s-o tratez cu mai mult succes dacă începe să mă vadă ca pe o faţă familiară, nu ca pe o ameninţare.

Plecară împreună.

Femeia de pe pat zăcea nemişcată; părea că abia respiră. Dar monitoarele piuiau. Perfuzia de la mână ducea la o pungă agăţată de un stativ. În lumina slabă, arăta palidă ca un cadavru, cu părul lung, cărunt, ca de vrăjitoare.

– Putem să facem mai multă lumină? întrebă Tate. Se mută mai aproape de pat, în timp ce doctorul Grove aprinse luminile. Ajutorul meu a zis că arată de vreo şaizeci de ani, dar e tânără. A avut viaţă grea, dar aş zice că are mai degrabă vreo cincizeci.

– De acord!

Tate îi studie capul bandajat și rănile de pe mână, vânătăile de pe maxilar.

- Nu s-a ales cu maxilarul ăsta de la căzătură.

- Nu, scuze, am uitat să spun. Aș specula că a fost lovită. Cu pumnul.

- Da, am văzut destule de-astea ca să fiu de aceeași părere.

Aprecie că ajutorul de șerif apreciase mai bine înălțimea și greutatea.

- A născut mai mult de un copil, îi zise Grove.

„O viață grea", se gândi Tate din nou. Una brutală, care justifica ridurile atât de adânci de pe fața ei și ceea ce el considera a fi o paloare de închisoare. Dar, chiar și așa, el reuși să vadă că fusese drăguță cândva - osatură puternică, gura frumos conturată, maxilar delicat, în ciuda vânătăii, sau poate în contrast cu aceasta.

Ceva îl lovi, provocându-i o arsură lentă în burtă.

- Îmi dai voie?

Grove încuviință din cap când Tate arătă înspre cearșaf, în dreptul gleznei drepte. Tate îl ridică și studie țesutul cicatrizat îngroșat.

- Cât de veche crezi că e asta?

- Cum am spus, unele dintre cicatrici sunt mai proaspete, dar cea mai extinsă zonă e de zece ani, pe puțin.

- Deci ar putea să fie mai vechi. S-ar putea să fi fost legată timp îndelungat?

- Da.

- Ce culoare au ochii ei? Ajutorul de șerif a uitat să verifice asta. E tânăr, cum am spus.

- Nu sunt sigur. Grove se aplecă și, cu blândețe, ridică o pleoapă. Verzi.

Senzația de arsură se intensifică.

- Are vreun semn din naștere? Aș vrea să te uiți în spatele genunchiului ei. Genunchiul stâng, chiar la pliuri. Vezi dacă e acolo vreun semn din naștere.

Grove se mută la capul patului, dar nu își luă privirea de la Tate.

- Crezi că ştii cine e.

- Verifică. Doar verifică.

Grove ridică cearşaful şi se aplecă să verifice.

- Un semn din naştere mic, oval, în pliul din spatele genunchiului stâng. O cunoşti.

- Da! Dumnezeule atotputernic, da! E Alice! E Alice Bodine!

În timp ce vorbea, ea se foi şi mişcă puţin pleoapele.

- Alice!

El vorbi la fel de liniştit ca şi cum ar fi vorbit cu un copil irascibil.

- Alice, sunt Bob Tate. Sunt Bobby. Eşti bine acum. Eşti în siguranţă acum.

Dar, când ochii ei se deschiseră, în ei sălăşluia teroarea. Ea ţipă, un tânguit înalt, şi îşi împinse mâinile spre el.

- Sunt Bob Tate. Alice, Alice Bodine, sunt Bobby Tate. N-am să las pe nimeni să te rănească. Tate îi făcu un semn lui Grove să se dea înapoi. Eşti în siguranţă. Eşti acasă.

- Nu! Nu! Nu! Ea se uită în jur cu sălbăticie. Nu acasă! Domnul! Trebuie să ajung acasă!

- Te-ai lovit, Alice, continuă Tate pe un ton calm, liniştit. Eşti în spital ca să te faci bine.

- Nu! Trebuie să mă duc acasă! Se tângui din nou, în timp ce lacrimile îi inundau obrajii. N-am ascultat. Trebuie să fiu pedepsită. Domnul o să scoată dracii din mine.

- Cine e domnul? Aş putea să încerc să-l găsesc pentru tine. Care e numele lui întreg, Alice?

- Domnul! E domnul! Eu sunt Esther! Sunt Esther!

- El te-a numit Esther. Te-a numit aşa, dar mama şi tatăl tău te-au botezat Alice. Am înotat împreună în pielea goală într-o vară, Alice. Ai fost prima fată pe care am sărutat-o vreodată. Sunt Bobby Tate, Alice. „Spune-i numele, spune-i numele, din nou şi din nou, blând şi clar." Sunt vechiul tău prieten Bobby Tate.

- Nu!

Dar el văzu ceva apărându-i în ochi... sau încercând să apară.

- Nu-ţi face griji. O să-ţi aminteşti mai târziu. Ce vreau eu să ştii... Pot să te uiţi la mine, Alice?

- E... Esther?

- Uită-te la mine, draga mea! Ce vreau eu să ştii e că aici eşti în siguranţă. Nimeni n-are să-ţi facă rău.

Ochii ăia, ochii ăia verzi pe care şi-i amintea bine i se rotiră în cap, sărind de la un punct la altul ca ai unui animal speriat.

- Trebuie să fiu pedepsită.

- Ai fost, mai mult decât suficient. Doar o să te odihneşti un timp şi o să devii din nou puternică. Pun pariu că ţi-e foame.

- Eu... Eu... Domnul are grijă. Mănânc ce aduce domnul.

- Doctorul aici de faţă o să le spună să-ţi aducă ceva ce poţi să mănânci. O să te facă să te simţi mai bine.

- Trebuie să mă întorc acasă! Nu ştiu cum să ajung acasă. M-am rătăcit sub lună, în zăpadă. Poţi să-mi spui cum să mă întorc acasă?

- Vorbim despre asta, poate după ce mănânci. Doctorul aici de faţă a avut grijă de tine. Te îngrijeşte să te faci bine. El o să roage o asistentă să-ţi aducă ceva de mâncare. Ţi-e foame?

Ea începu să-şi agite capul, dar ochii înlăcrimaţi îi rămaseră aţintiţi în ai lui. Îşi muşcă buza de jos, apoi încuviinţă din cap.

- Pot să beau ceai de câte ori vreau. Din plante.

- Pun pariu că putem să facem rost de nişte ceai din plante. Poate de nişte supă. Eu o să stau aici cu tine şi o să te ajut să mănânci. O să stau aici. Doar mă duc până acolo o clipă, să discut cu doctorul tău.

- N-ar trebui să fiu aici, n-ar trebui să fiu aici, n-ar trebui...

- Alice! O întrerupse cu acelaşi ton liniştit. N-o atinse, cu toate că voia să o ia de mână. Eşti în siguranţă.

În timp ce el făcu un pas înapoi, ea își împreună mâinile rănite, închise ochii și murmură ceea ce el luă drept rugăciuni.

- Alice Bodine? întrebă doctorul. Familia Bodine... Ce e ea cu ei?

- E fiica Corei Bodine. Sora mai mică a lui Maureen Longbow. E dispărută de peste douăzeci și cinci de ani. Te rog să păstrezi informația asta aici, în salonul ăsta. Nu vreau să se afle nici o vorbă despre asta. Arsura din măruntaie se ridică înspre gât. Doamne, Dumnezeule, ce i s-a întâmplat? Poate să mănânce?

- O să trimit ceai și supă. O să ajungem încet acolo. Te-ai descurcat foarte bine cu ea, domnule șerif. Ai știut ce să spui, cum să spui.

- Sunt polițist cam de când e ea dispărută. Înveți. Tate scoase o bandană din buzunar și o folosi ca să-și șteargă fața de sudoare. Trebuie să o sun pe mama ei.

- Da. Dar trebuie să discut eu cu ea, cu orice membru al familiei, înainte să o vadă. E fragilă, din toate punctele de vedere. S-ar putea să dureze.

Tate încuviință din cap și se uită la Alice cum se ruga, apoi scoase telefonul.

Cora se aranja pentru cina de duminică. Îi plăceau la nebunie aceste mese în familie la fermă, aprecia atât de mult că Maureen se asigura că aveau loc, invariabil, o dată pe lună. Aprecia și modul în care fetița ei se agita un pic în aceste duminici lunare, în felul ei relaxat.

Nimic n-o scotea prea mult din fire pe Reenie a ei. Cora își amintea de parcă fusese ieri cina de duminică la care ea servise un picnic drăguț de vară cu salată de cartofi și fasole verde și roșii proaspete din grădină, cu Sam și tatăl Corei făcând carne la grătar. Micul Chase alerga în jur cu câinii, de parcă îi luaseră foc pantalonii, și Bodine încerca din greu să țină pasul, cu picioarele ei de copil care abia învățase să meargă.

Cum stătuseră, discutaseră și râseseră la masa de picnic mare și cum erau chiar la prăjitura cu căpșune

şi parfé-urile de afine, când Maureen anunţase cât se putea de calm că ar fi fost bine să cheme moaşa, fiindcă venea copilul.

„Fata aia", se gândi Cora în timp ce încerca un ruj roz nou. Absolut hotărâtă să nască al treilea copil acasă. Numărându-şi contracţiile timp de mai bine de trei ore, fără să sufle o vorbă – sau să clipească. Şi nu-l adusese ea pe Rory pe lume două ore mai târziu, în patul mare şi vechi, cu întreaga familie acolo?

„Hotărâre relaxată", se gândi Cora, aprobând cu un zâmbet noua culoare a buzelor. Aşa era Maureen din cap până-n picioare!

Avea multe motive pentru care se simţea binecuvântată. Poate că existaseră şi momente cărora le dusese dorul trăind la fermă, chiar şi momente când încă se trezea dimineaţa spunându-şi să se mobilizeze, să se ducă la muncă, fiindcă stocul trebuia aprovizionat.

Dar niciodată nu regretase, nici măcar pentru o clipă, că le dăduse ferma lui Maureen şi lui Sam şi se mutase în casa Bodine, cu părinţii ei. Torţele trebuie predate cât încă ard luminos. Fata ei şi bărbatul fetei ei purtaseră acea torţă în mâini puternice, ferme.

Se uită la fotografiile pe care Bodine le apreciase şi i le înrămase. Cât de chipeş era Rory al ei, cât de mândru ar fi de ce făcuseră împreună. Cele două fete ale lor.

Îşi puse un deget la buze, apoi pe faţa iubirii vieţii ei, după aceea pe prima ei fetiţă, apoi pe ultima.

Dacă ar mai avea o dorinţă, aceasta ar fi ca fiica ei mai mare să înţeleagă că mama ei avusese suficientă dragoste pentru ea, destulă mândrie în ea cât să lumineze întreaga lume – şi că putea încă să ducă dorul unei copile pierdute. Cora puse dorinţa deoparte, căci binecuvântările depăşeau întotdeauna dorinţele. Acum, era nevoie să pună în cutie cozonacul pe care îl făcuseră ea şi mama ei. Aruncă o ultimă privire în oglindă.

– Încă te ţii bine, Cora. E o luptă mai grea, numai Dumnezeu ştie, dar tu te ţii bine.

Râzând singură, luă poşeta, tresărind uşor, căci telefonul sună chiar atunci. Pe şira spinării i se scurse un fior ciudat, şi fu uimită de propria reacţie.

Răspunse la telefon.

Miss Fancy se aşeză pe marginea patului, studiindu-şi cizmele. Îi plăcea stilul lor, cu fulgere roşii pe părţile laterale. Întotdeauna îi plăcuseră încălţările drăguţe. Dar, Doamne, îi era dor să poarte o pereche sexy, cu tocuri înalte.

– S-au dus zilele alea, zise ea cu un oftat, apoi oftă din nou când auzi paşii Corei. Tocmai îmi reaminteam că s-a zis cu zilele în care mă fâţâiam pe tocuri înalte.

– Mamă!

– Era o vreme când puteam să dansez toată noaptea, până dimineaţa, într-o pereche de pantofi roşii cu toc înalt. Am avut perechea asta – roşie, cu vârful decupat – pentru care am economisit aproape şase luni...

– Mamă! Mamă! Mamă!

Succesiunea asta o făcu pe Miss Fancy să ridice privirea. Expresia de şoc de pe chipul fiicei sale îi înfipse o săgeată în inimă.

– Copila mea, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

– Alice! reuşi să spună Cora, în timp ce mama ei se ridică. Alice! Au găsit-o pe Alice!

Se frânse, prăbuşindu-se în genunchi, în timp ce mama ei se grăbea spre ea.

Când Jessica opri la fermă, Bodine se răsuci spre ea.

– Chiar ar trebui să te răzgândeşti în legătură cu cina de duminică. E renumită pe-aici. Şi ai avea o şansă să mai flirtezi un pic cu Chase.

– Tentant, crede-mă! Dar am nevoie de un pui de somn, insistă Jessica. Şi cred că n-ar trebui să exagerez prea tare cu flirtul în clipa asta.

– Joc strategic. Bodine o bătu aprobator pe Jessica pe umăr cu un deget. Următoarea mişcare e a lui Chase.

– Ai putea spune aşa.

- Păi, mulţumesc mult că m-ai adus!
- Oricând! Salută pe toată lumea!
- Aşa o să fac!

Cum Jessica trăsese în faţa casei, Bodine intră pe-acolo. Avea să urce în fugă la etaj, să îşi schimbe rochia, apoi să vadă cu ce putea s-o ajute pe mama ei pentru cină. Intră şi se opri brusc în clipa când îşi văzu mama plângând în braţele tatălui ei. Nu doar plângând, ci zguduindu-se de plâns.

- Ce s-a întâmplat? O menghină îi strânse inima atât de tare, că o luă ameţeala. Bunicile...

Sam clătină din cap, mângâindu-i părul lui Maureen, în timp ce întâlni ochii lui Bodine peste capul soţiei lui.

- Sunt bine amândouă.
- Sunt bine. Sunt bine. Ştergându-şi faţa, Maureen se trase înapoi. Am oprit totul? Trebuie să verific dacă...
- Totul e oprit, o asigură Sam. Trebuie să plecăm acum, Reenie.
- Unde să plecaţi? Ce se întâmplă? întrebă Bodine.
- Alice. Când vocea i se frânse, Maureen inspiră adânc şi expiră lent. Au găsit-o pe Alice. E în spital. În Hamilton.
- Au... *Alice* ? Dar unde...
- Nu acum, draga mea. Sam îşi păstră braţul ferm în jurul umerilor lui Maureen. Trebuie să mergem să le luăm pe bunicile tale. Nu putem s-o lăsăm pe Cora să conducă în starea în care e.
- Eu... am lăsat tot în bucătărie, începu Maureen.
- Am eu grijă, mamă.
- Chase, Rory, aveam de gând să le las un bilet. Am uitat. Trebuie...
- O să le spun eu. O să le spun eu. Bodine se duse şi o îmbrăţişă strâns pe Maureen şi o simţi tremurând. O să fim chiar în spatele vostru. O să venim acolo. Încadră faţa mamei sale cu mâinile. Aveţi grijă de bunici!

Era, văzu ea, exact ce trebuia spus. Ochii mamei se limpeziră.

– Așa o să facem. O să avem grijă. Chase și Rory.

– Îi găsesc eu. Du-te acum!

În clipa în care mama ei ieși, Bodine fugi spre partea din spate a casei, scoțând telefonul. Nu se opri când ajunse în bucătăria cu aromele sale de duminică, de pâine prăjită și pâine proaspătă, dar formă numărul lui Chase în timp ce ieșea din nou din casă.

– Unde sunteți? întrebă ea în clipa când el răspunse.

– Verificăm niște garduri. Venim spre casă acum. N-am întârziat.

– Trebuie să ajungeți imediat. Chiar acum, Chase! Au găsit-o pe Alice... Sora mamei, Alice. Rory e cu tine?

– Chiar aici. Venim!

Ușurată, ea fugi înapoi, în sus pe scări. Își scoase rochia, luă pe ea niște blugi și o cămașă. Mintea îi fugi iar la mama ei, plângând și tremurând.

Mama ei nu avea geanta la ea, își dădu seama Bodine și, pe jumătate îmbrăcată, fugi în camera părinților ei să o ia. Încercă să își imagineze ce altceva ar fi putut să aibă nevoie mama ei: se gândi la starea bucătăriei și a preparatelor.

Își trase pe ea restul hainelor și o strigă pe Clementine. Apoi alergă jos să-și întâlnească frații.

capitolul 17

Parcă era un vis. Nimic nu părea chiar real.

Maureen stătea foarte aproape de ea, ținând-o de mână, și asta era real. Asta era real. Deci de mâna cealaltă o ținea mama ei. Cora se întrebă dacă o împiedicau să fugă. Îl auzea pe doctor, dar cuvintele rostite de el i se învârteau pur și simplu prin cap, nu reușeau să prindă rădăcini.

Intraseră nepoții. Le zâmbise? Ei o făceau întotdeauna să zâmbească, doar prin faptul că existau. Bob Tate era acolo, stătea în picioare lângă ea. Bob o sunase, îi spusese...

Alice.

- Scuze! Se zbătea prin ceaţă, încerca să se concentreze la cuvintele doctorului. Nu-mi pot face mintea să lucreze. Spui că nu-şi aminteşte cine e?

- A trecut prin traume serioase, doamnă Bodine. Traume pe termen lung, fizice, mentale, emoţionale.

- Pe termen lung, repetă Cora pierdută.

- Are să ne spună ea direct. Tate făcu un pas înainte şi se aşeză pe vine, astfel încât ochii lui şi ai Corei erau la acelaşi nivel. Arată ca şi cum cineva a ţinut-o captivă împotriva voinţei ei, probabil ani întregi. A rănit-o, Cora. Are cicatrici. Cicatrici pe spate de la bătăi, la gleznă un semn ce pare lăsat de o cătuşă. A fost violată şi a născut nu cu mult timp înainte să fie găsită. A avut copii, draga mea.

Fiorul trecu drept prin ea, ca nişte gheare ascuţite care înşfacă.

- Copii.

- Doctorul a zis că a născut cel puţin o dată.

Da, vorbea pe şleau, se gândi ea. Mai bine.

Oribil.

- Cineva a răpit-o şi a încătuşat-o, a bătut-o, a violat-o. Pe Alice a mea.

- Unele cicatrici sunt vechi, dar unele par mai recente. I-a rănit şi mintea. Au aici un doctor care o să o ajute cu asta, aşa cum are să o ajute şi doctorul Grove.

Ani. Ştia cum se scurg anii şi cum unele bucăţi din aceştia se târăsc precum melcii.

Dar *ani* întregi? Alice a ei, copila ei, fetiţa ei, ţinută şi rănită ani întregi?

- Cine a făcut asta? întrebă ea, iar furia transformă ceaţa în cenuşă. Cine i-a făcut asta?

- Nu ştiu încă.

Înainte ca ea să poată vorbi din nou, el îi strânse mâinile în ale lui.

- Dar pot să-ţi promit şi îţi promit, pe viaţa mea, Cora, că am să fac totul ca să aflu, să-l găsesc, să-l fac să plătească pentru asta. Îţi jur!

Furia putea să aştepte, îşi spuse Cora. Jelitul şi tânguitul care deja se învolburau în ea puteau să aştepte. Fiindcă...

- Trebuie să o văd pe fata mea.

- Doamnă Bodine. Doctorul Grove interveni din nou. Trebuie să înţelegeţi că s-ar putea să nu vă recunoască. Trebuie să vă pregătiţi pentru asta. Trebuie să vă pregătiţi sufleteşte s-o vedeţi cum arată acum şi în ce stare emoţională e.

- Sunt mama ei.

- Da, dar ea s-ar putea să nu ştie asta. Trebuie să fiţi foarte calmă când vă duceţi la ea. Instinctele dumneavoastră vă vor îndemna să o luaţi în braţe, să puneţi întrebări, să aşteptaţi un răspuns. Ar putea să devină agitată. Dacă se întâmplă aşa, va trebui să o lăsaţi singură, să-i daţi mai mult timp. Puteţi face asta?

- Pot şi o să fac ce e cel mai bine pentru ea, dar trebuie să o văd cu ochii mei.

- Nu mai arată la fel, zise Tate. Pregăteşte-te pentru asta, Cora. Nu arată cum ţi-o aminteşti.

- Vin şi eu cu tine! Maureen se ridică iute. N-o să intru în salon, dar nu te las să te duci singură.

Cora îi strânse mâna mamei ei, apoi se ridică şi o luă pe a fiicei ei.

- O să mă simt mai bine ştiind că eşti acolo cu mine.

- Vă duc eu. Doamnă Bodine, e nevoie să vă abţineţi să-i puneţi întrebări despre ce s-a întâmplat cu ea şi e necesar să nu reacţionaţi la semnele care vă vor da de înţeles ce s-a întâmplat cu ea, continuă Grove luând-o înainte. Rămâneţi calmă. S-ar putea să nu dorească să fie atinsă, s-ar putea să nu vrea să vorbească. Folosiţi-i numele. Ea îşi spune Esther.

- Esther?

- Da, dar şeriful a continuat să o numească Alice, şi s-a liniştit când el a vorbit cu ea.

- L-a recunoscut?

– Nu cred, cel puţin nu la nivel conştient, dar el a fost capabil să poarte o dicuţie cu ea. Grove se opri în faţa uşii. Şeriful Tate zice că sunteţi o femeie puternică.

– S-ar putea să aibă dreptate.

Cu o aprobare din cap, Grove deschise uşa.

În mintea ei, Alice rămăsese fata drăguţă şi cu suflet sălbatic care voia să fie stea de cinema. Fata aia drăguţă, şi toate etapele prin care trecuse acea fată înainte de acea zi.

Fetiţa în rochii cu volănaşe şi cizme de cowboy. Copila agitată pe care ea o legăna în toiul nopţii. Adolescenta sfidătoare, copila care se vâra în pat cu ea, ca s-o liniştească după un vis urât.

Femeia din pat cu faţa învineţită, cu părul lipsit de strălucire şi cărunt, cu riduri adânci săpate în jurul gurii şi al ochilor aducea prea puţin cu acele imagini preţioase.

Cu toate acestea, Cora o recunoscu pe fiica ei.

Inima i se răsuci în piept, ca o cârpă stoarsă tare, şi picioarele i se înmuiară sub ea. Atunci, Maureen îi strânse mâna mai tare.

– Sunt aici, mamă. O să fiu chiar aici, chiar în faţa uşii.

Cora se îndreptă şi se duse spre pat. Femeia din pat se trase înapoi. Ochii ei, verzi cum fuseseră ai tatălui ei, se uitau în toate părţile, plini de teroare. Unele coşmaruri nu pot fi liniştite cu îmbrăţişări.

– Totul e bine acum, Alice. Nimeni n-o să-ţi facă rău. N-am să mai las pe nimeni să te rănească.

– Unde e bărbatul? Unde e...

– Bob Tate? E chiar aici, afară. El m-a sunat să-mi spună că eşti aici. Mă bucur atât de mult să te văd din nou, Alice! Alice a mea!

– Esther! Alice se uită la ea bănuitoare. Nu mai vreau lovituri. Domnul o să fie foarte supărat. Nu pot să rămân aici.

– Am avut o profesoară pe nume Esther, născoci Cora pe loc. Esther Tanner. Era atât de frumoasă! Dar pe tine te-am botezat Alice, după mama tatălui tău.

Alice Ann Bodine. Alley Cat[1] a mea cea jucăuşă. Fusese, oare, propria ei speranţă oarbă, nevoia ei disperată sau chiar zărise ceva sclipind în ochii ăia speriaţi? Cu atenţie, se aşeză pe marginea patului. Obişnuiam să te strig aşa când erai foarte mică şi te luptai cu somnul. O, te luptai cu somnul de parcă era cel mai mare duşman al tău. Alice a mea nu voia niciodată să piardă nici o clipă de viaţă.

- Nu! Alice era o căţea şi o buleandră. Dumnezeu a pedepsit-o pentru că era păcătoasă.

Inima Corei se răsuci din nou, de data asta din pricina furiei, dar femeia se stăpâni. Păstră furia pentru mai târziu.

- Alice este, a fost şi întotdeauna o să fie aprigă, încăpăţânată, dar niciodată păcătoasă. O, mă scoteai din minţi uneori, Alley Cat a mea, dar nu reuşeai tot tu şi să mă faci să râd? Şi să mă faci mândră. Ca atunci când i-ai luat apărarea micuţei Emma Winthrop, când celelalte fete o luau peste picior fiindcă se bâlbâia. Ai îmbrâncit vreo două dintre ele, de au căzut direct în fund, şi ai intrat în necaz din cauza asta. Şi m-ai făcut mândră.

Alice clătină din cap, şi Cora îşi încercă norocul. Uşor, atât de uşor, îşi puse mâinile pe obrajii lui Alice.

- Te iubesc, Alice! Mama ta te iubeşte întotdeauna!

Când Alice clătină din nou din cap, Cora doar zâmbi şi îşi lăsă mâinile în poală.

- Ştii cine mai e aici, în caz că vrei să le vezi? Reenie şi buni. Toţi suntem atât de bucuroşi că eşti acasă!

Cu ochii vigilenţi din nou, Alice îşi frecă buzele una de alta.

- Domnul aduce. Trebuie să mă întorc. Am o casă. Domnul a construit-o pentru mine. Am păstrat-o curată. Trebuie să curăţ casa.

---

[1] Ally este diminutivul de la Alice, dar întreaga sintagmă înseamnă „Pisică vagaboandă". (n.tr.)

– Mi-ar plăcea foarte mult să-ți văd casa. Cora își păstră zâmbetul ușor și avu gânduri negre, amare, răzbunătoare. Unde este?

– Nu știu, nu știu! Acum, ochii țâșniră înapoi spre Cora. În ei erau frică și confuzie. M-am rătăcit. Am fost păcătoasă și am căzut în ispită.

– N-o să ne facem griji pentru asta. Deloc. Arăți obosită acum, așa că o să te las să te odihnești. Vreau doar să-ți las ceva, unul dintre obiectele mele preferate.

Cora se ridică și căută în buzunar. Își scosese fotografia din portofelul din geantă, la venire, în mașină. Ușor din nou, luă mâna lui Alice și puse fotografia în ea. În aceasta, Cora era flancată de cele două fiice ale sale adolescente, care aveau obrajii lipiți de ai ei, în timp ce zâmbeau spre aparatul de fotografiat.

– Bunicul tău a făcut-o în dimineața de Crăciun, când aveai șaisprezece ani. Ține-o tu! Când te temi, te uiți la asta. Acum, odihnește-te, Alice a mea! Te iubesc!

Abia ajunse la ușă și la Maureen, că lacrimile se porniră.

– E în regulă, mamă. Ai făcut totul foarte bine.

– Pare atât de bolnavă și de speriată. Părul ei, o, Reenie, părul ei frumos.

– O să avem grijă de ea acum. O să avem toți grijă de ea. Haide! Vino și stai jos! Chase, zise Maureen de îndată ce ajunseră în zona de așteptare, du-te și adu-i nanei un ceai și unul pentru buni! Stai jos, mamă!

Miss Fancy își înfășură brațele în jurul Corei, o legănă, o alină.

– Doctore Grove, zise Maureen. Aș vrea să vorbesc cu dumneata un moment. Căută cu privirea un loc mai intim. Mai întâi, ați spus că cineva are să-i evalueze starea mintală și emoțională, începu ea. Presupun că v-ați referit la un psihiatru.

– Exact!

– Îmi trebuie numele și calificarea acelui doctor. Înțelegeți-mă, continuă ea înainte ca el să poată vorbi. Mama mea e, după cum se știe, o femeie puternică. Dar

are nevoie de un avocat, şi sora mea, cu siguranţă, la fel. Asta o să fiu eu. Trebuie să ştiu tot ce e de ştiut despre starea ei, despre fiecare aspect al stării ei şi despre tratament. Îşi scoase telefonul. O să înregistrez asta, dacă nu vă deranjează, ca să nu risc să înţeleg greşit sau să confund ceva mai târziu. Înainte de a face asta, vreau să vă mulţumesc pentru felul în care aţi îngrijit-o pe sora mea până acum şi pentru compasiunea arătată mamei.

– O să fiu cât de minuţios pot. Cred că e în beneficiul pacientei mele că dumneata, eu şi doamna doctor Minnow să avem o discuţie înainte ca ea să o evalueze pe Alice.

– E vorba despre Celia Minnow?

– Da. O cunoşti?

– Da, aşa că putem să sărim peste calificările ei. Pot să mă întâlnesc cu amândoi ori de câte ori stabiliţi. Aşa... Porni înregistrarea cu telefonul. Să începem cu starea fizică a lui Alice.

Bodine se comportă cum ar fi făcut-o mama ei. Aşteptă până când Tate plecă se dea un telefon şi se strecură în spatele lui.

– Am întrebări.

– Înţeleg, Bodine, dar...

Ea îi luă simplu braţul şi îl orientă spre sala asistentelor.

– Ai zis că a fost violată... înainte să fie adusă aici. Ai făcut un test de viol?

– Da.

– Există ADN-ul? ADN-ul lui? Am urmărit destule episoade din *CSI*.

– Şi ar trebui să ştii că nu merge ca la televizor. O să dureze până avem rezultatele de la test. Şi, dacă există ADN-ul, o să ne trebuiască un suspect căruia să i se potrivească.

– Ar putea să identifice ea bărbatul cu pricina.

Cu un gest la fel de obosit precum arăta el, Tate îşi mângâie ceafa.

- Ea nu poate să-l identifice deocamdată.

- Înţeleg. Şi înţeleg că membrii familiei mele se concentrează asupra lui Alice, la cum se simte, mai mult decât pe modul cum a ajuns acolo. Aşa că o să încep eu cu partea asta. Unde era, mai exact? Cine a găsit-o?

- Un cuplu care se îndrepta spre casă cu maşina, după o noapte în oraş, a găsit-o pe Route 12, căzută pe marginea drumului. Nu putem să spunem de unde venea sau cât de mult mersese înainte să se prăbuşească acolo. Purta o rochie de casă şi papuci de casă. Nu avea nici un element de identificare. Nu avea nimic, nimic.

- Cât de departe ar fi putut să ajungă îmbrăcată aşa? Se plimba încolo şi-ncoace. La câţiva kilometri, poate.

- În orice direcţie, sublinie Tate. I-am trimis hainele la poliţia statală. Medicii lor legişti au să se uite la ele, au să caute ceva care ar putea să ne spună mai multe. Dar nici asta n-o să se întâmple cât ai fluiera, Bodine. Toate astea necesită timp. Trebuie să ai încredere în mine. Nu e piatră pe care n-am s-o întorc ca să-l găsesc pe cel care i-a făcut asta.

- Nu mă îndoiesc de asta nici măcar un pic. Doar că trebuie să înţeleg. Trebuie să am ceva cu care să îmi ocup mintea. Ideea că e posibil să fi fost răpită şi ţinută închisă de când a plecat de acasă...

- Nu cred că e cazul. Camioneta pe care a luat-o atunci a fost găsită în Nevada. A trimis cărţi poştale din California.

- Aşa e, aşa e! Nimeni n-a vorbit prea mult despre Alice, dar ştiam asta. Probabil s-a întors pe-aici, prin zonă. Pesemne a fost luată de pe-aici, din jur, dom' şerif. Nu se poate să fi venit din California sau Nevada în rochie de casă şi papuci! Aşa că măcar înţelesese ceva. Bine. Încuviinţă din cap cu hotărâre. Am ceva la care să mă gândesc. Se întoarse spre el. Ai zis că ar avea copii. Unde sunt copiii ei? Doamne, sunt veri cu mine! Când îşi dădu seama, îşi apăsă degetele pe ochi. E mătuşa mea. Nu m-am gândit deloc la ea în felul ăsta.

Bodine se uită în spate pe hol. Nu m-am gândit niciodată la ea, deloc.

Avea să se gândească de-acum încolo.

Bodine o convinse pe mama ei să meargă acasă cu ea şi cu Rory şi o folosi pe buni ca motiv. Buni nu putea să stea toată noaptea în sala de aşteptare a unui spital. Buni trebuia să meargă să stea la fermă şi avea nevoie de un pic de îngrijire.

Cora nu s-ar fi clintit, aşa că Sam şi Chase rămaseră cu ea. Făcură cu schimbul.

Din moment ce nimeni nu mâncase la spital, Bodine încălzi mâncarea pe care loiala Clementine o terminase de gătit şi o pusese deoparte. Când văzu că două dintre femeile pe care le iubea doar plimbau mâncarea prin farfurie, Bodine puse piciorul în prag.

– Se pare că Rory e singurul care o să bea un *shot* de whisky după cina asta târzie. Din întâmplare, cred că toţi am putea să bem câte unul, dar naiba să mă ia dacă o să beau whisky pe stomacul gol.

– Ăsta e un imbold. Miss Fancy reuşi o jumătate de zâmbet şi muşcă din carnea de vită. Am aşa o furie în suflet pentru fata aia!

– Şi eu, căzu Maureen de acord. Furie, resentimente şi toate cuvintele grele pe care i le-aş spune dacă aş avea vreodată ocazia.

– O, terminaţi amândouă!

De-a dreptul şocat, Rory îşi îndreptă spatele în scaun.

– Aşteaptă, Bodine!

– Să dea naiba dacă aştept! Furia, resentimentele şi cuvintele grele vin de la ce a făcut. A fugit, iar asta nu schimbă gestul ăla nepăsător. Furia şi tot restul sunt fiindcă voi v-aţi gândit la nana. Tu te-ai gândit la durerea fiicei tale, iar tu la a mamei tale. Alice a făcut ce a făcut şi merită un şut în fund pentru asta.

– Dumnezeule, Bodine! începu Rory, dar Bodine îi închise gura cu o singură privire dogoritoare.

- Dar gestul ăla nepăsător nu înseamnă că merita ce i s-a întâmplat. Nimeni nu merită asta! Şi nimeni de la masa asta nu e responsabil pentru ce s-a întâmplat. Aşa că tăceţi şi mâncaţi!

- Nu-mi place tonul ăsta, zise Maureen bătoasă.

- Nu-mi place să stau aici, în timp ce mama îşi asumă o vină care nu e a ei şi, făcând asta, aruncă o parte pe buni. Nu-mi place că buni face la fel cu mama.

- Nici mie nu-mi place tonul. Miss Fancy mai luă o înghiţitură. La fel cum nu-mi place că fata asta are dreptate.

- Dar putea vorbi cu mai mult respect. Maureen îşi luă furculiţa din nou. Dacă scapă cu asta...

Rory se uită în jurul mesei.

- Să ai mustrări din pricina felului în care te-ai simţit nu ajută, nana. Ajută doar faptul că familia stă împreună, făcând ce trebuie făcut, împreună. Vinovăţia nu uneşte, dar noi o să fim uniţi în asta. Adăugă un zâmbet pentru sora lui. Aşa îţi faci respectat punctul de vedere.

- Eu am arat câmpul, îi aminti ea.

Miss Fancy făcu un semn de respingere.

- Când şi când, băiatul are dreptate. Se întinse şi-i mângâie dosul mâinii. Ea o să aibă nevoie de noi, Reenie. Amândouă o să aibă nevoie de noi.

Maureen mânca cu atenţie.

- Doctorul zice că, din punct de vedere fizic, ea ar putea să părăsească spitalul în câteva zile. Dar s-ar putea să dureze mai mult până să fie pregătită emoţional. Au s-o transfere la unitatea de psihiatrie până... Dar eu...

- Ce e, draga mea?

- Am vorbit un pic cu Celia Minnow. Ea o să o trateze. Trebuie să facă o evaluare şi să vorbească cu Alice, pentru a decide ce e mai bine. Poate reuşim să o aducem aici. A crescut aici. Familia ei e aici. O să luăm o asistentă, dacă e nevoie. Şi fie o să vină Celia aici pentru şedinţe, fie putem să o ducem noi pe Alice la ea. Trebuie să vorbesc cu Sam despre asta şi cu voi toţi, fiindcă sunt multe întrebări.

- Normal că o să vină aici!

Bodine se uită la Rory şi primi aprobarea lui.

- Casa Bodine e prea mică dacă adaugi asistente şi doctori. Aici e destul spaţiu, şi este un loc pe care îl cunoaşte.

- Asta îmi uşurează povara, zise Miss Fancy. Bodine, nu mai pot să mănânc atât de târziu, dar cred că am câştigat un degeţel de whisky, să mă ajute să dorm. Visez la asta şi la patul meu.

Bodine se ridică, aduse pahare, turnă într-unul pentru Miss Fancy şi arcui o sprânceană spre mama ei. Maureen ridică două degete. Ea îi turnă, şi la fel lui Rory şi ei înseşi.

- Ei bine... Maureen ridică paharul. Oricât de greu a fost drumul pentru ea, oricât de greu va fi drumul pe care încă merge, să bem pentru Alice! Pentru întoarcerea fiicei risipitoare!

Folosindu-se din nou de buni, Bodine o convinse pe mama ei să se ducă la etaj, s-o instaleze pe buni şi să se odihnească şi ea un pic, în timp ce ea şi Rory se ocupau de bucătărie.

- Nu poate să fie lăsată singură. Alice, zise Rory. O strigăm „Mătuşa Alice"? Dumnezeule, Bo!

- Cred că Alice. Va trebui şi să stăm cu schimbul, dacă şi când o să vină aici. Probabil o să angajăm asistente cu experienţă în psihiatrie. Mama o să se ocupe de partea asta, şi faptul că o să aibă ceva clar de făcut o s-o ajute să se descurce cu restul. S-ar putea ca nana şi buni să se mute şi ele aici pentru o vreme.

- Avem loc. Mă întreb de cât timp s-a întors aici. În zonă.

În vreme ce ştergea blatul, Bodine îi trimise o privire de aprobare.

- În privinţa asta, avem aceleaşi preocupări.

- Ai crezut, probabil... Eu întotdeauna am crezut că e moartă.

- Şi eu la fel. Nu înţelegeam cum ar putea să fie în viaţă şi nici măcar să nu trimită o scrisoare sau să sune

din când în când. Nimic de ani întregi! Ştiind acum că cineva a ţinut-o prizonieră şi că a fost atât de crud cu ea - şi tot timpul aproape. Destul de aproape de aici. Rory, s-ar putea să fi trecut cu maşina sau călare la un kilometru de locul unde era.

- Trebuie să fie un loc izolat, nu crezi?

- Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu. Femeile alea în... În Ohio era nemernicul ăla care le-a ţinut prizoniere nişte ani? Acolo nu era chiar atât de izolat, şi nimeni n-a ştiut.

- Nu-mi dau seama. Nu-mi dau seama de ce un bărbat ar vrea să ţină închisă o femeie pe care o are. Îmi face silă. Plin de dezgust, azvârli cârpa de vase. Mă duc sus. Pot să mă duc acolo mâine devreme, astfel încât Chase şi tata să poată veni acasă.

- Mama o să vrea să meargă cu tine, şi poate să vorbească cu nana să vină acasă, fie şi doar ca să-şi schimbe hainele. Dacă e, o aduc eu pe nana înapoi.

- O să ne descurcăm. Se întoarse spre ea şi o trase într-o îmbrăţişare.

- Nu contează că mă umpli uneori de draci, aş fi tare supărat dacă ai fugi vreodată.

- Şi eu simt exact la fel!

- Odihneşte-te şi tu!

O sărută în creştetul capului şi porni în sus pe scări.

Ea ştia că nu avea să se liniştească, nu încă. Îşi zise că avea nevoie de o plimbare, şi, chiar dacă ştia exact unde intenţiona să meargă, nu recunoscu până când bătu la uşa lui Callen.

El răspunse atât de rapid, că ea ştiu că el aşteptase.

- Ai auzit.

- Clementine. O trase înăuntru. M-am dus acolo cu speranţa că o să capăt cina de duminică. Eşti bine?

- Nu ştiu cum sunt, dar asta e cel mai puţin important.

- Pentru mine contează. Mâinile lui îi frecau braţele în sus şi-n jos, apoi o dădu uşor în spate ca să arunce o privire la ea. N-am sunat şi nici n-am trimis mesaj

fiindcă n-am vrut să-ţi stau în drum. Din acelaşi motiv, n-am venit când am văzut luminile aprinse în bucătărie.

Dar o aşteptase, se gândi ea. O aşteptase.

- Crezi că ai putea doar să mă ţii în braţe o clipă?

- Pot să fac asta. Cora rezistă?

- E la spital. N-o să plece încă. Callen, am putea să ne întindem - nu mă refer la sex. Putem doar să ne culcăm, ca să pot să-ţi povestesc? Sunt prea obosită să stau în picioare şi nu vreau să stau pe scaun.

El îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o conduse în dormitor.

- Hai să scoatem cizmele alea!

Îl lăsă să i le tragă şi se întinse pe pat.

- Mulţumesc. M-am gândit la toate aspectele şi la detalii. Vreau să trec totul în revistă. Poate o să capete vreun sens.

El se întinse lângă ea.

- Dă-i drumul!

- Când am ajuns acasă de la muncă, mama plângea.

Îi povesti totul, pas cu pas. El o întrerupse rar şi o lăsă pur şi simplu să-i spună ce văzuse, ce auzise, ce simţise, aşa cum îi venea.

- Mama o să o aducă acasă, la fermă, conchise ea. S-ar putea întâmpla în curând sau ar putea să dureze câteva luni, dar ea a aranjat aşa.

- Te îngrijorează asta?

- Mă îngrijorează că o să adauge stres la viaţa mamei, dar o să fie stresată oricum. Mă îngrijorează că n-au să-l prindă pe ticălosul care a făcut asta şi că asta o să atârne deasupra noastră ca o furtună gata să izbucnească. Mă îngrijorează că undeva, aproape de casă - destul de aproape de casă -, există cineva care ar face asta. Copii, Callen. A avut copii. S-ar putea să aibă unul de vârsta mea sau a lui Rory ori mai mici. Sunt ţinuţi şi ei prizonieri şi răniţi cum era ea sau sunt parte din asta? Ca... nu ştiu... ca într-un cult.

El îi îndepărtă părul de pe faţă.

- O grămadă de îngrijorări.

- Parcă şi-a băgat dracu' coada. Două femei moarte, plus Alice. E ca şi cum şi-a băgat dracu' coada şi mi-a dat lumea peste cap. Poţi să mă mai ţii un pic în braţe? Trebuie să închid ochii pentru o clipă.

- Sigur!

O ţinu şi simţi cum adoarme aproape imediat ce închise ochii. Îi înţelegea îngrijorările, pe fiecare dintre ele. Dar era una la care ea nu ajunsese încă, una care pentru el conta mult.

Alice Bodine nu era moartă. O femeie vie putea, odată ce mintea i se liniştea, să-l identifice pe cel care o ţinuse prizonieră, o bătuse, o violase.

El era îngrijorat că un bărbat care era în stare de aşa ceva n-ar ezita să ucidă femeia care îi cunoştea faţa şi pe oricine i-ar sta în cale.

Bodine se trezi cu capul pe umărul lui, şi el încă o ţinea în braţe. Se simţea confortabil? Nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa pentru cât de confortabil se simţea. Când dădu să se ridice, el o strânse mai tare.

- Mai dormi! zise el.

- N-am vrut să dorm deloc. Trebuie să mă întorc, în caz că au nevoie de mine.

Se ridică în capul oaselor şi îşi dădu părul pe spate.

El se ridică odată cu ea şi îşi întinse mâna. Ea ar fi vrut să se lase pe el, să se sprijine pe el, încă o clipă. Dar...

- Merge bine ceasul?

El se uită şi văzu că era 3.35.

- Da.

- E o oră târzie ca să vorbesc despre asta, dar s-ar putea să avem nevoie de tine să faci ture între complex şi fermă, până punem la punct toate astea. Cel puţin câţiva dintre noi trebuie să fie la spital. O să facem cu schimbul.

- Nu-i nici o problemă.

- Nu mâine - sau azi, aş zice. Îşi găsi cizmele şi le trase în picioare. Te duci să-ţi vizitezi mama.

- Pot să amân asta.

- Nu, nu amâna. Oricum, trebuie să pun la punct un fel de program, şi mama ta aşteaptă asta. Se lăsă pe el o clipă. Îţi mulţumesc că îmi eşti prieten când am nevoie de unul!

- Sunt prieten chiar şi când n-ai nevoie. Dar data viitoare o să vreau sex.

O făcu să râdă, aşa cum intenţionase.

- Şi eu la fel. Îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută. Şi eu la fel.

- Păstrăm legătura cu privire la asta, Bodine.

- Aşa o să facem. Se ridică. Mă duc la spital, din moment ce am dormit, să-i înlocuiesc pe tata şi pe Chase, fie că vor, fie că nu. Chase o să aibă şi el nevoie de un prieten.

- Sunt prietenul lui, şi când are nevoie, şi când nu. Dar cu el nu fac sex.

Râzând din nou, ea dădu să iasă.

- Tu şi Alice aţi plecat amândoi, dar sigur v-aţi întors în moduri diferite. Mai dormi un pic, Skinner!

Încă pe deplin îmbrăcat, el se lungi la loc când auzi uşa închizându-se. Dar nu mai dormi.

capitolul 18

Callen mai adăugă la ziua lui şi-aşa aglomerată şi îngrijitul cailor. La naiba, era treaz oricum, se gândi, în timp ce rânea într-un grajd. Alesese acea activitate anume fiindcă ştia obiceiurile lui Chase la fel de bine cum le ştia pe ale lui. La douăzeci de minute după ce începu, apăru Chase. „Arată obosit", se gândi Callen. „Şi slăbit."

- Lucrezi la noi azi? îl întrebă Chase.

- Nu, doar îmi omor timpul.

- Fiindcă îţi place să cureţi bălegarul?

- E munca vieţii mele.

Callen se opri și se sprijini pe lopată.

- Ce pot să fac?

- Nu-mi dau seama ce poate face fiecare. Toți doar așteptăm. Nici măcar nu sunt sigur deocamdată ce este bine. Știu că unul dintre noi trebuie să fie acolo să o prindă pe nana dacă e să cadă.

Era și nana lui, se gândi Callen, și fusese parcă dintotdeauna.

- Cum rezistă?

- Ea are oțel în șira spinării. Cred că întotdeauna am știut asta, dar n-am văzut atât de bine ca acum. A insistat să rămână peste noapte în salonul lui Alice. M-am uitat înăuntru de câteva ori; tata la fel. Părea că dormeau amândouă. Apoi a venit Bodine, pe la cinci și jumătate. Trecuse pe la casa bunicilor, luase un schimb de haine pentru nana și tot ce a crezut ea că ar putea fi necesar și ne-a spus mie și tatei să plecăm acasă. N-ar fi acceptat un refuz.

- Aşchiar nu sare departe de trunchi. E bucățică ruptă.

- Știu. N-o știu pe Alice, zise Chase brusc. N-am sentimente în legătură cu ea, pentru ea. Doar o senzație de rău și de tristețe când am aflat că a trecut prin cel mai cumplit iad, probabil ani întregi. Dar n-o cunosc, n-am genul ăla de conexiune cu ea. M-am gândit la femeile pe care le cunosc, cu care am legătura aia. Rămas fără cuvinte pentru o clipă, Chase își mângâie fața cu mâinile. Buni are aproape nouăzeci de ani, fir-ar să fie! Ce ar trebui să fac s-o împiedic să petreacă ore în șir într-o cameră de așteptare din spital?

- Distrage-i atenția! Dă-i ceva de făcut!

Chase ridică mâinile, într-un gest de frustrare al unui bărbat zgârcit la vorbă și la gesturi.

- Ce, de pildă?

- Păi, Dumnezeule, nu știu. Ceva pentru o bunică. E bunica lui Alice, așa că ea are legătura pe care tu n-o ai... și e al naibii de sigur că n-ar trebui să te simți vinovat pentru asta.

- E sora mamei.

- Şi dacă e ce, Chase? N-ai întâlnit-o în viaţa ta! Hainele!

Lui Callen îi veni brusc o idee.

- Ce haine?

- Bodine zice că Alice avea doar hainele de pe ea - şi i le-au luat pe alea, le-au trimis să fie studiate. O să aibă nevoie de haine, nu?

- Mă aştept să fie aşa, dar...

- Gândeşte-te la asta! Du-te înapoi acolo şi în timpul micului dejun menţionează că Alice nu are nimic în afară de hainele alea de spital. Pun pariu salariul pe o săptămână că mama ta şi Miss Fancy o să sară în sus de parcă ar avea arcuri la picioare.

- Eu... Aşa ar face. Nu m-am gândit la asta.

- Probabil nici ele încă. Callen încărcă mai mult fân murdar în roabă. O să-şi revină din toate astea, dar va mai trece mult până să se gândească la aspectele practice. Gândeşte-te tu mai întâi, fă-le să meargă în direcţia asta!

- Asta e o idee al naibii de bună!

- Am rezolva problemele lumii în timp ce curăţăm bălegarul.

Zâmbetul lui Chase apăru rapid, dar pieri la fel de repede.

- Cal, există un bărbat pe undeva, pe undeva prea al naibii de aproape, care ar face ce i-a făcut lui Alice. Există vreo şansă ca problema asta să fie rezolvată?

- O să mă gândesc la asta, că şi-aşa am o grămadă de bălegar de curăţat. Ai grijă de familia ta şi aminteşte-ţi că pot şi eu să încălzesc un loc într-o sală de aşteptare. După-amiază mă duc la Missoula, aşa că după ce termin acolo, pot să trec pe la spital.

- Nu m-ar deranja dacă ai face aşa.

Callen încuviinţă din cap.

- Atunci, aşa am să fac, zise el şi se întoarse la rânitul lui.

*

În după-amiaza aceea, după reajustarea programului, după ce îi scrisese lui Maddie să vină pentru o lecție programată în ultima clipă și după ce îl lăsase pe Ben responsabil, Callen bătu la ușa de un albastru strălucitor a frumoasei case a surorii lui. La ferestrele care flancau ușa erau jardiniere de culoarea ardeiului roșu iute, pe care știa că le făcuse cumnatul lui. Din ele se revărsau panseluțe violete și galbene, pe care el le considerase mereu un pic prea umane.

Le plantase sora lui.

Știa că în curtea din spate se afla o seră pe care – împreună cu un inteligent loc de joacă pentru copii ce imita o navă spațială – o construiseră împreună.

La fel cum își construiseră o viață împreună, o familie, un magazin bine gândit cu produse de artă și meșteșugărești. În curtea din spate se mai afla și un cuptor de ardere, astfel încât o parte din ceramica de pe rafturile magazinului purta marca surorii lui. Fusese întotdeauna inteligentă, se gândi el acum. Capabilă să scoată un lucru interesant din ceva pe care cei mai mulți l-ar considera gunoi.

Se certaseră, cum se ceartă frații, și el preferase compania lui Chase și ferma, în loc de a ei și casa lor. Dar admirase întotdeauna creativitatea lui Savannah. Și calmul ei aproape imperturbabil... deși, când clocotea sângele în el, atitudinea ei rece îl frustra ca dracu'.

Dar când Savannah deschise ușa, cu părul castaniu împletit, cu fața ei frumoasă ca o brioșă glazurată și cu burta ei de-a dreptul imensă sub un tricou cadrilat, el simți doar un val cald de iubire.

– Cum te dai jos din pat trăgând asta după tine?

Îi dădu un ghiont blând în burtă.

– Justin a făcut un sistem de scripeți.

– Nu m-ar mira chiar să fi făcut asta. Unde este uriașul?

- Trage un pui de somn... deşi ora aia preţioasă se apropie de sfârşit. Intră repede, cât încă e un pic de linişte.

Îl trase înăuntru, ciocnindu-şi burta - doar un pic ciudat - de a lui într-o îmbrăţişare.

- A luat şi căţelul în pat cu el. Crede că mă păcăleşte.

Intră în camera de zi - o canapea mare, capitonată cu maci roşii veseli pe un fond albastru, fotolii cu dungi roşii şi albastre - toate găsite de ei la târgurile de vechituri şi retapiţate. La fel ca mesele pe care le refinisaseră şi ca lămpile pe care Savannah le salvase dintr-o grămadă de gunoi, le pictase şi le făcuse ca noi.

Toate piesele din jur, se gândi el, bucăţi şi bucăţele, nimic perfect. Şi totul făcea din casă acasă.

Ea se trânti într-un scaun şi îşi mângâie burta.

- Mama se îmbracă. Ai ajuns devreme. Vrei cafea? Eu am băut deja singura ceaşcă permisă zilnic - pur şi simplu, nu pot să mă las -, dar pot să-ţi fac ţie una.

- Stai acolo jos!

- Ce zici de nişte ceai de sassafras[1], cowboy?

El zâmbi.

- Nu în această viaţă, hipiotă ciudată. De ce nu eşti la magazin?

- Am nevoie de o zi liberă. Am avut câte ceva de terminat în atelier, şi Justin începe să fie exagerat de protector în etapa asta a sarcinii. Se bătu din nou pe burtă. Aş fi putut să o duc eu pe mama azi, Cal. Ştiu ce simţi în legătură cu asta.

- Nu e nici o problemă.

- Pot să fac rost uşor de o bonă, dacă vrei să vin şi eu.

- Nu-ţi face griji, Vanna!

- Ea chiar aşteaptă cu nerăbdare... îşi doreşte să petreacă timp cu tine. Se uită la tavan când auzi o

[1] Copac de foioase nord-american, ale cărui frunze şi rădăcină sunt folosite pentru a prepara ceai. (n.tr.)

bufnitură, o serie de chelălăieli și râsete de băiat. Timpul a expirat!

- Mă duc eu să-l iau.

Savannah îi făcu semn lui Callen să se întoarcă.

- Nu e nevoie. Crede-mă, știe drumul. Și am făcut greșeala să-i spun că vii. Așa că ține-te bine!

- Îmi place mult de el. A luat de la tine atitudinea ia-să-văd-eu-ce-pot-să-fac-cu-asta și de la Justin atitudinea uită-te-la-partea-distractivă. Ați făcut un copil care nu te lasă să te plictisești.

- Și altul e pe drum. Vrei să știi ce e?

- Ce e? A, băiat sau fată? Am crezut că n-ați aflat.

- N-am aflat... n-am știut nici la Brody, și el a fost cea mai frumoasă surpriză din lume. Deci n-am știut, apoi am vorbit o noapte despre felul în care camera copiilor, care era cumva neutră, a evoluat spre genul masculin. Să o lăsăm așa, să o facem la loc neutră, acum, că l-am mutat pe Brody în camera lui de băiat mare. Așa că am decise să aflăm. Și am aflat!

- OK, ce aromă e acolo?

- Înghețată de căpșune.

- Roz? Fată! Întinse piciorul să-i dea o împunsătură. O să ai câte unul din fiecare. Bună treabă! Văzu cum burta ei se unduiește. Că tot vorbeam despre ciudățenii.

- Știe că vorbim despre ea. Aubra sau Lilah. Ne-am oprit la astea două. Cine câștigă devine primul nume, celălalt al doilea. Care din ele îți place?

- Nu mă bag între mami și tati.

- Nu spun care-i al meu și care e al lui Justin. Doar întreb care îți place ție.

- Cred că Aubra, atunci.

- Este! Ea scutură un pumn în aer. Încă un vot pentru mine. Acum, dacă-l conving să fie Aubra Rose și păstrăm Lilah pentru când o să mai facem o fetiță...

- Te gândești deja la alta?

Cățelul, un labrador frenetic afectuos, coborî scările ca fulgerul și sări drept în poala lui Callen, cu picioarele

din față proptite pe pieptul lui, în timp ce îi lingea fața. Brody, cu părul ciufulit după somn, cu fața trandafirie, cu ochii la fel de înflăcărați ca ai cățelului, coborî treptele cu o găleată de plastic.

– Cal, Cal, Cal!

Orice altceva bodogănise fusese prea rapid pentru a putea fi înțeles, dar, când băiatul aruncă găleata și sări și el în poala lui Cal, precum cățelul, Callen înțelese iubirea necenzurată.

Nu putea spune cum ajunsese să merite asta, dar era cât se putea de limpede că îi lumina ziua. Brody se dădu jos din nou, ca să recupereze găleata și să caute în ea după o jucărie.

– 'Ronman.

– Văd. Am crezut că ești un soldat Power Ranger.

– Red Ranger. Hulk. Cap'n Merca. Sliver Ranger.

– Silver, îl corectă mama lui. Sil-ver.

– Sil-ver.

Își înșiră colecția în timp ce împingea figurinele spre Callen.

– Nu pot s-o mai opresc pe mama să i le cumpere.

– De ce s-ar opri?

Katie Skinner coborî scările. Purta o rochie cenușie și cizme negre scurte, practice.

Mai important, se gândi Callen, părea fericită. Din câte știa el, fericirea nu făcuse parte din garderoba ei timp de mult prea mulți ani. I se potrivea fericirea aia, la fel ca părul pe care îl lăsase să devină cenușiu și ca râsul pe care îl lăsă să se reverse când Brody alergă să-i îmbrățișeze picioarele.

– Cal! îi zise el.

– Văd.

– Cal joacă.

– Hai! îi zise Katie lui Callen. Joacă-te un pic cu el, avem destul timp. Mă duc să-i fac un ceai lui Savannah.

– Mamă, chiar mi-ar plăcea, mulțumesc!

– Vrea ceai de sassafras, zise Callen în timp ce se așează pe jos, încântând atât băiatul, cât și cățelul.

– De fapt, chiar vreau.

– Două *shake*-uri.

Callen alese niște soldați pentru luptă.

– I-ați reaprins lumina, Vanna. Tu, Justin și puștiul ăsta.

– Cred că da. Tu ai aprins alta, când te-ai întors acasă. Și a mai intensificat-o gândul că ești împreună cu Bodine Longbow.

Când el înălță iute capul, cu ochii mijiți, Savannah își îmbrățișă burta și râse.

– Oi fi fost tu plecat, Cal, dar n-ar fi trebuit să uiți cât de mic e totuși cercul în care ne învârtim. Am auzit totul despre tine și Bodine dansând sexy la Roundup sâmbătă seară.

– Dansând sexy. Callen își puse mâinile peste urechile lui Brody. Așa se vorbește când e un copil de față?

– Eu și tatăl lui suntem cunoscuți că facem niște dansuri sexy chiar în fața lui.

– S-ar putea să-mi acopăr și eu urechile.

Savannah zâmbi și își trecu o mână în jos pe una din codițele împletite.

– Deci tu și Bodine.

– Nu te pripi!

– Am plăcut-o întotdeauna – pe toți i-am plăcut, dar mai ales pe Bodine. Nu știi că vine de două, trei ori pe an cu un sac de haine pentru mine. Zice că, dacă sunt atât de îndemânatică cu acul, poate am cum să le repar și să le folosesc. N-au nici un cusur... poate un nasture lipsă sau o mică ruptură pe cusătură. Zice asta ca să nu mă jignească. Și, când eu și Justin am deschis magazinul, ea a fost printre primii la ușă. Are o inimă bună și are clasă. Nu sunt sigur că o meriți. Zâmbi când zise asta. Femeile, Brody? Sunt creaturi contradictorii. E mai bine să înveți asta acum.

– F'mei.

Brody ridică un Pink Ranger și țipă. O oră cu sora și nepotul lui distractiv, încă vreo oră cu mama lui la cină – Callen le consideră pauze drăguțe. Între ele, datoria.

Opri când mama îi ceru asta pentru a cumpăra flori, o aşteptă cu răbdare să aleagă ce voia - şi îţi ţinu pentru el gândul că lalelele galbene nu rezistă peste noapte.

Le-ar fi plătit el, dar ea n-ar fi vrut.

Conduse spre cimitir şi o lăsă pe ea să meargă în faţa lui după ce coborâră. Nu mai fusese de la înmormântare, nu şi-ar fi dorit să vină din nou. Apoi îşi dădu seama că avea să facă vizita asta cu ea ori de câte ori avea să-l roage.

Putea fi recunoscător că întreţinuseră locul, presupunea el. Îndepărtaseră o bună parte din zăpadă. Erau poteci bătătorite pe care ea putea merge fără dificultate.

Îşi ţinea o mână pe braţul ei, pentru orice eventualitate, în timp ce ea mergea printre pietre funerare spre cea mică, simplă, inscripţionată cu numele tatălui lui.

Jack William Skinner
Soţ şi tată

„Este adevărat", se gândi Callen. „A fost şi una, şi alta." Piatra funerară nu trebuia să redea şi abilitatea cu care făcuse faţă acelor roluri.

- Ştiu că ţi-e greu să vii aici, începu Katie. Ştiu că nu e chiar corect din partea mea să te rog să vii.

- Nu e o chestiune de corectitudine.

- A avut slăbiciuni, continuă ea, în timp ce vântul îi sufla prin păr. Şi-a încălcat promisiunile faţă de tine.

„Faţă de noi toţi", se gândi Callen, dar rămase tăcut.

- Ţi-a făcut ţie viaţa mai grea din cauza slăbiciunilor ăstora şi a promisiunilor încălcate. Ştia asta. O, Callen, ştia şi chiar a încercat! N-am putut să plec, să vă iau pe tine şi pe Savannah şi să-l părăsesc.

- De ce?

- L-am iubit, iar dragostea e ceva puternic. În timp ce vântul îi sufla prin păr, ea îşi trecu o mână peste piatra de mormânt. Poţi să ai parte de încercări şi dezamăgiri, din nou şi din nou. El ne-a iubit. Ăsta e motivul pentru care, când s-a abandonat slăbiciunilor ălora, l-a

durut mai mult decât m-a durut vreodată pe mine. A trudit din greu să scape de ele, dar apoi...

„Apoi", se gândi Callen. Își amintea o grămadă de *apoi*.

- Erau vremuri când abia puteai să pui mâncare pe masă, când facturile se îngrămădeau precum surcelele.

- Știu! Știu! Totuși, ea continuă să-și mişte mâna înmănuşată peste piatra de mormânt, ca și cum ar fi liniștit o fantomă îndurerată. La fel cum știu că jocurile de noroc au fost o boală pentru el, una cu care s-a luptat. N-a dat vina pe nimeni, doar pe el însuși, Callen, și e important să-ți amintești asta. Unii așa fac. Aruncă vina pe alții pentru dependența lor. Alcool sau droguri, sau jocuri de noroc. Aruncarea vinei e un gest crud, violent. Tatăl tău nu era niciodată crud, n-a ridicat niciodată mâna la mine sau la vreunul dintre copiii noștri. Nu avea pic de răutate în el. Cu un oftat, ea se opri din mângâiat piatra și luă mâna fiului ei. Dar te-a dezamăgit.

- Dar pe tine?

Doamne, îl înfuria că ea nu dăduse niciodată vina pe soțul ei pentru pierderi, lipsuri, umilințe.

- O, Cal, m-a dezamăgit. Și a fost greu, chiar mai greu când a devenit tot mai împătimit. O parte din tine dă vina pe mine că nu l-am făcut să se oprească.

- Obișnuiam să fac asta, admise el. Obișnuiam să te condamn pentru asta. Acum, știu mai bine. Nu te condamn pentru nimic, mamă. Ăsta e adevărul!

Ea se uită la el cu ochii scrutători, apoi îi închise.

- Asta îmi ia o piatră de pe inimă. Nici nu pot să-ți spun cât de ușurată mă simt știind că ăsta e adevărul.

Tatăl lui, se gândi Callen, nu fusese singurul care făcuse greșeli, care dezamăgise oamenii.

- Îmi pare rău că n-am spus-o mai devreme. Îmi pare rău!

- Am făcut greșeli. Am făcut greșeli când i-am găsit scuze în fața ta și a Vannei. Îi strânse mâna. Ar trebui să-mi pară rău pentru asta, și chiar îmi pare. Spunea

chiar el că rezolvase problema. El știa prea bine, dar spunea chiar el asta. Doar un joc de pocher între prieteni sau un mic pariu la o cursă de cai, o nimica toată. Știa că avea să alunece înapoi, dar zicea că nu. A încetat să se mai ducă la întâlniri.

- Ce întâlniri?

- Jucătorii Anonimi. Nu ți-a spus ție sau lui Savannah că mergea acolo. Adevărul e că o parte din el era rușinat că făcea asta, că avea nevoie să se ducă. Nu mi-a spus când a încetat să se mai ducă, dar am început să văd semne. Singurul lucru în privința căruia m-a mințit vreodată în viața noastră împreună au fost întâlnirile alea - faptul că chiulea de la ele ca să joace. Aș putea să-l iert pentru asta, fiindcă minciunile și jocurile de noroc erau totuna. Era mândru de tine. De tine și de Savannah. Poate că n-ai să simți niciodată asta - și e vina lui, nu a ta. Poate că n-o să-ți amintești de vremurile bune, dar am avut vremuri bune. Sau cum te-a pus pe un cal prima dată, cum a adus acasă primul tău câine, cum te-a învățat să bați un cui și să repari un gard. Dar a făcut toate astea, Callen, și a fost un tată mândru de tine. Și tatăl tău nu s-a iertat niciodată pentru că v-a lăsat pe tine și pe Savannah fără dreptul din naștere, fiindcă a pierdut ferma, hectar cu hectar, la jocurile de noroc.

- Era casa ta.

- O să-ți spun un secret. Puse o mână pe brațul lui și frecă. Ferma nu însemna pentru mine decât muncă. Însemna o fundătură. Mi-ar fi plăcut o casă ca a Vannei. Vecini aproape, o curte, o grădină. Cai și vite, și câmp de arat și cultivat... doar muncă fără sfârșit. Tatălui tău îi plăcea foarte mult. Ție îți place foarte mult. Mie nu mi-a plăcut niciodată.

- Dar tu...

El se opri și clătină din cap. Poate că un bărbat nu poate să înțeleagă femeile și ce gândesc ele. Sau cum pot iubi.

- Am învățat cum să fiu o soție de fermier, dar adevărul e că pentru mine n-a fost niciodată ceva firesc. Îmi

place la nebunie să stau cu Savannah, cu Justin şi cu băiatul. Şi le sunt de folos - asta e firesc pentru mine. Pot să le uşurez viaţa, şi în fiecare zi mă simt binecuvântată să văd cât de fericiţi sunt împreună. Cum fata mea şi-a făcut o viaţă bună. Nu am ştiut niciodată ce să fac ca să-ţi uşurez ţie viaţa, să fac să ai ce ţi-a fost luat.

- Nu-i nevoie. Pot s-o fac singur. N-am nevoie de ce a fost.

- Ştiu că poţi. Nu mi-ai trimis tu bani lună de lună? Nu-mi trimiţi încă... şi nu e deloc nevoie să...

- Trebuie, zise el întrerupând-o.

- Poţi să-ţi faci singur, Callen, şi ştiu că ai să-ţi construieşti o viaţă fericită, dar pământul era al tău, şi eu n-am putut să ţi-l păstrez.

- Nu vreau să crezi asta, mamă. Nu vreau să crezi că am lăsat greutatea aia pe tine. Dacă ar fi fost doar pământul, aş fi putut să-l cumpăr înapoi. Sau suficient de mult din el. Am plecat ca să-mi fac un rost, ca să dovedesc că pot... singur. M-am întors, fiindcă trebuia şi fiindcă mi-a fost dor de casă. Acasă nu era bucăţica aia de pământ.

- Am vrut să mă aduci azi aici ca să pot să-ţi spun toate astea şi poate să lăsăm totul în urmă. El nu şi-a iertat niciodată că a pierdut ce ar fi trebuit să fie al tău. Şi, când a acceptat, în sfârşit, că n-avea să primească nimic înapoi, şi-a luat viaţa, mânat de disperare. N-am putut să-l iert pentru asta. Katie se uită din nou la piatra de mormânt, la numele de pe ea. Pentru tot restul... l-aş ierta. În ziua în care l-am îngropat aici, n-am avut strop de iertare în inimă. Doar furie şi învinovăţire. N-am reuşit să simt nimic altceva. Au venit prietenii şi vecinii, le-am răspuns ce trebuia răspuns. V-am spus ţie şi surorii tale cuvintele pe care trebuia să le spun. Dar cuvintele pe care i le-am spus lui în gândurile mele personale au fost pline de furie şi neiertătoare.

- Dar ai venit aici să-i pui flori pe mormânt.

- Aş fi făcut asta chiar dacă nu l-aş fi iertat. Dar am făcut-o! L-am iertat. El a pierdut mult mai mult decât

niște hectare de pământ, niște clădiri, niște animale, Callen. El a pierdut respectul, dacă nu dragostea, fiicei sale, și-a pierdut fiul. A pierdut anii pe care i-ar fi putut avea cu nepoții lui. Așa că l-am iertat. Am venit aici și am pus flori pe mormântul lui și mi-am amintit că am trăit și vremuri bune și că între noi a fost dragoste. V-am făcut pe tine și pe Savannah, și ăsta e miracolul meu. Deci pot să fac asta și să las restul în urmă. Se aplecă și puse florile. Nu-ți cer să-l ierți, Cal. Dar vreau să încerci să înțelegi și să încerci să nu lași asta între noi. Vreau să văd cum băiatul meu își construiește propria viață bună.

Prea mult timp, de prea multe ori, o crezuse slabă. Văzu acum că, de fapt, Cora Bodine nu era singura femeie oțelită din viața lui.

– Nu e nici un zid între noi, mami. Îmi pare rău dacă te-am făcut să simți asta. Pur și simplu n-am putut să rămân.

– O, nu, Cal, ai avut dreptate să pleci. Scoase o batistă din buzunar. Mi-a fost teribil de dor de tine, dar am fost bucuroasă că ai plecat să-ți faci un rost.

Nu spunea cu ușurință sau prea des acele cuvinte, dar el văzu că ea avea nevoie de ele. Nu le-ar fi cerut, dar avea nevoie de ele.

– Te iubesc, mamă!

Ochii ei se umpluseră deja de lacrimi.

– Callen. Cal. Se sprijini de el, își presă fața de pieptul lui. Te iubesc atât de mult! Băiatul meu, te iubesc atât de mult!

O simți cum scoate un oftat pe care parcă îl ținuse în ea ani întregi.

– Acum, știu că ești cu adevărat din nou acasă.

– Am plecat fiindcă a trebuit. M-am întors fiindcă am vrut. Mi-a fost dor de tine, mamă, zise el și o auzi oftând din nou la pieptul lui. Nu te mai îngrijora acum! Ai înghețat. Hai, hai să mergem în camionetă, să ne încălzim!

Katie se uită la piatra funerară, la flori.

- Da, e timpul să mergem.

- Bine, fiindcă am întâlnire cu o femeie drăguță. Își puse un braț în jurul ei. Am de gând să-i ofer o cină sofisticată.

Ea își șterse ultimele lacrimi.

- Ar merge sărbătorită treaba asta cu un pahar de vin?

- Ai poftă de vin?

- În seara asta, da.

- Atunci, o să luăm o sticlă.

Când se întoarse la cabană, văzu imediat urmele în zăpadă.

Furia care aproape îl sufocase se revărsă în vreme ce se îndrepta cu pași mari spre șopron și găsi ușa descuiată.

Urlă înăuntru, convins că avea s-o găsească. N-ar fi îndrăznit, n-ar fi *îndrăznit* să nu se supună.

Dar locul pe care i-l oferise era gol, nici măcar pus în ordine pe deplin. Ea avea să plătească pentru asta, avea să plătească scump.

Ieși în grabă și privi în zare. Luna, deși parțial acoperită de nori, îi oferea destulă lumină ca să vadă urmele alea.

N-ar fi putut ajunge departe. Cățea nerecunoscătoare! Și când avea să pună mâna pe ea, avea să-i rupă ambele picioare. Să plece, ai? N-avea să mai poată merge vreodată. Se îndreptă spre cabană și descuie ușa.

Avea provizii care să-i ajungă un an. Saci de fasole și orez, făină și sare. Conservele erau stivuite până-n tavan. Avea surcele înăuntru și afară, sub o prelată. Dar își păstra arsenalul în dormitor.

Trei carabine, două puști de vânătoare, o jumătate de duzină de pistoale și un AR-15 care îl costase scump. Avea unelte ca să-și fabrice singur cartușele și destule alte muniții cât să poată purta un mic război.

Avea să vină ziua aia, știa el, când avea să lupte într-unul. Avea să fie pregătit. Pregătit când cetățenii

suverani din această țară odinioară mare aveau să se ridice să răstoarne guvernul corupt și să-și ia înapoi țara, pământul, drepturile care le fuseseră refuzate lor și date imigranților și negrilor, și homosexualilor, și femeilor.

Un guvern care își făcuse nevoile pe Constituție și pe Biblie în egală măsură.

Războiul venea, și el se ruga noapte de noapte să vină mai repede. Dar, în seara asta, în noaptea asta, el trebuia să vâneze o femeie, o femeie pe care o luase ca nevastă și căreia îi oferise de toate, o femeie care trebuia pedepsită.

Alese un revolver Colt bun, voinic - fabricat în SUA și complet încărcat. Își scoase haina ca să-și pună o vestă cu muniție, pe care o umplu cu gloanțe și cartușe. Își puse un cuțit și teaca la centură, își atârnă ochelarii cu vedere nocturnă pe după gât și aruncă o pușcă pe umăr.

Luase urma și vânase în pădurile astea o bună parte a vieții lui. Nici o cățea ignorantă de femeie nerecunoscătoare n-ar ajunge prea departe odată ce el pornea pe urmele ei.

O pistă jalnic de ușor de urmărit, în ciuda faptului că se așternuse un pic de zăpadă. Rătăcise pe-acolo fără nici o direcție, trase el concluzia mărind pasul. Se îngrijoră un pic când văzu că ea tot schimbase direcțiile și când înțelese că, dacă ar fi continuat să meargă, ar fi ajuns la un drum de fermă. El nu avea nimic de-a face cu oamenii care locuiau acolo, iar casa lor luxoasă era la aproape doi kilometri distanță. Dar dacă ea ar fi luat-o pe drumul ăsta, dacă ar fi mers așa...

Nu făcuse asta. Era prea proastă să facă așa, se gândi el cu o satisfacție sumbră, când văzu urmele ei îndepărtându-se de casa de la fermă. Le pierdu pentru o vreme, decise că ea umblase o vreme pe drum, apoi le regăsi când ea fie mersese, fie căzuse în zăpadă.

Sub cerul înnorat, își puse ochelarii și își văzu de drum. Putea să-i ia urma și pe pietriș, judecând după modul în care își târâse piciorul ăla.

„Cățea proastă, cățea proastă." Folosea cuvintele ca pe o mantra, în timp ce lua urmele, în timp ce picioarele începură să-l doară. Cum de mersese ea atât de al naibii de departe?

Văzu sânge, se ghemui și îl studie. Greu de judecat cu zăpada umedă, dar era destul de proaspăt, așa că era, probabil, al ei.

Merse mai departe. O mică urmă de sânge, doar o picătură ici, o picătură colo, dar el înteți ritmul până când ajunse să gâfâie. Când își dădu seama unde o duseseră urmele alea, capul începu să-i zvâcnească. În ciuda arsurii din plămâni, se forță să alerge încordat, făcând ca pușca să-i sară pe spate și revolverul să-l bată peste coapsă.

Avea s-o ucidă, și pe bună dreptate.

Nu-și propusese s-o încuie, să-i pună fiarele din nou și să-și ia altă nevastă? Mai tânără, de vârstă fertilă. O nevastă care să-i facă fii, în loc de fete inutile, pe care prefera să le vândă decât să le păstreze. Nu s-ar mai deranja s-o înlănțuie și s-o hrănească. Nu după ce își arătase inima înșelătoare. Avea să o spintece ca pe un cerb, s-o lase hrană animalelor.

Avea să fie mai strict cu următoarea lui nevastă; nu avea să-i mai arate atâta bunătate.

Dar când ajunse la drum, înțelese că-și ratase șansa. Putea să vadă la câte o jumătate de kilometru în orice direcție și nu o zărea pe Esther.

Își zise că avea să moară înghețată sau de epuizare, și n-avea decât!

Își zise că, și dacă ar supraviețui, n-ar aduce niciodată pe nimeni la cabana lui. Își zise că poliția locală cea coruptă nu avea să umble pe urmele ei cum făcuse el. Dar avea să se asigure de asta, să șteargă, să bătătorească, să lase piste false.

Când ninsoarea se transformă în ploaie, zâmbi. Dumnezeu o dădea, se gândi el și zise o rugăciune tăcută. Ploaia avea să spele urmele de sânge, avea să ajute la ștergerea urmelor din zăpadă. Cu toate acestea, el rămase

în ploaie, lăsând alte urme, mulțumit când, după o oră de eforturi, ploaia se înteți. Când se întoarse pe pământul lui, picioarele îi tremurau de oboseală și blugii îi erau uzi leoarcă.

Încă găsi furia și energia de a lovi câinele cu piciorul, cu brutalitate.

– De ce n-ai oprit-o? Ai lăsat-o să plece.

În timp ce câinele chelălăia și încerca să se târască înapoi în cotețul lui, el scoase pistolul. Puse degetul pe trăgaci, și în mintea lui glonțul fu deja în creierul câinelui.

Apoi se răzgândi. Avea să ia câinele inutil cu o frânghie de dimineață. Să-l lase să alerge peste orice urmă din apropierea cabanei. Avea să pună șaua pe un cal, să se plimbe un pic în jur. Un bărbat călare care își scoate câinele să alerge. Așa avea să facă.

Se întoarse în cabană și făcu focul. Se dezbrăcă până la piele și trase pe el niște lenjerie de corp de iarnă, să-și încălzească oasele. Îl rodea foamea, dar frigul și epuizarea erau mai rele. Cu capul zvâcnindu-i din nou, se târî în pat.

Dimineață, avea să umble călare, să se asigure că acoperise tot ce era de acoperit, își zise el.

Adormind, îi dori lui Esther toată mânia lui Dumnezeu care se revarsă peste păcătoși și peste profani.

În timp ce el blestema, Alice își petrecea o primă noapte în libertate, după mai bine de douăzeci și cinci de ani, într-un somn indus de medicamente.

Dimineața, cu pielea fierbinte la atingere, cu pieptul și gâtul dureroase, se forță să se îmbrace, să mănânce și să pună șaua pe calul deșelat. Câinele schiopătă și gâfâi, dar trecu peste urmele estompate.

Deși ploaia făcuse cea mai mare parte a trebii, el își reaminti că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Merse călare mai bine de o oră, înainte ca frisoanele care îi zgâlțâiau oasele să-l facă să se întoarcă la cabană.

Nu se deranjă să lege câinele - unde să se ducă? - şi abia reuşi să ia şaua de pe cal. Înăuntru, bău medicamentul rece direct din sticlă. Trebuia să iasă, să asculte bârfele, să vadă dacă zicea cineva că fusese găsită o bătrână proastă, să vadă dacă căţeaua aia avea ceva de spus.

Dar asta trebuia să aştepte, trebuia să aştepte până avea să scape de răceala cu care se pricopsise din cauza ei.

Se târî înapoi în pat şi dormi zguduit de frisoane.

Nu se trezi să mai ia din medicament cam până la momentul când Callen comandă o sticlă de vin pentru mama lui.

capitolul 19

Din a treia zi, Bodine deveni atât de familiarizată cu ritmul spitalului, că putea să identifice după sunetul paşilor care asistentă trecea pe lângă sala de aşteptare.

Muncea de la distanţă, cu ajutorul laptopului şi telefonului în ceea ce considera a fi programul ei de lucru. Mama sa, partenera ei de aşteptare din dimineaţa aceea, făcea la fel. Sala de aşteptare le servea drept birou, cameră de zi şi închisoare.

După-amiază, la fel ca în după-amiaza precedentă, fie Sam, fie Rory avea să sosească împreună cu Miss Fancy, iar Bodine şi Maureen aveau să plece. Aveau să încerce s-o convingă pe Cora să vină cu ele, să ia o pauză până la tura de noapte. Dar, până în prezent, nimeni nu putuse s-o clintească.

Bodine ştia despre Callen că îşi petrecuse noaptea pe aceeaşi rezonabil de confortabilă canapea cu Chase. Nu voia recunoştinţa ei pentru asta, dar o avea.

Când ea sosise cu mama ei, la scurt timp după răsăritul soarelui, turnase cafea pentru ei toţi dintr-un termos pe care îl umpluse acasă. Despachetase biscuiţi cu bacon şi ou şi le dăduse să mănânce.

Atunci, Callen o sărutase cu entuziasm.

– Mama le-a făcut, zisese ea, şi el se întorsese direct spre Maureen să o pupe cu entuziasm.

Fusese prima dată în trei zile când ea auzise râsul mamei ei.

Da, el avea recunoştinţa ei.

Ţesătura vieţilor lor realizată de-a lungul ultimilor douăzeci şi cinci de ani se rupsese. Rutina de acasă şi de la muncă – şi din familie – se spulberase.

Lumea lor devenise spitalul, statul acolo, venitul şi plecatul de acolo, jongleria constantă cu frânturi de somn şi mese grăbite. Cerinţele muncii, oamenii şi animalele care depindeau de ei, grija pentru Cora.

Dacă întoarcerea lui Alice stârnise tot atâtea lacrimi şi distrugere câte cauzase plecarea ei nepăsătoare cu atât de mult timp în urmă? se gândi Bodine.

– E mai greu? întrebă Bodine.

Maureen încetă să se mai uite cu încruntare la un e-mail şi privi peste ochelari.

– Ce să fie mai greu, draga mea?

– Să vină înapoi aşa decât a fost să plece. N-am întrebat cum trebuie.

– Nu, e cum trebuie. Şi eu m-am întrebat asta. Ca să răspundă pentru amândouă, Maureen lăsă tableta deoparte şi puse ochelarii peste aceasta. Am fost atât de furioasă, că la început n-am fost îngrijorată mai deloc. Mă pregăteam să plec în luna de miere, şi Alice a făcut o cascadorie ca să atragă atenţia asupra ei. Noi n-am vrut să o lăsăm pe mama în mijlocul acelei harababuri, dar ea n-a vrut să rămânem. A zis că ar fi supărat-o mult mai mult. Şi voiam şi eu să mergem. Eram o femeie măritată, care urma să zboare spre Hawaii cu soţul ei. Atât de exotic, atât de romantic, atât de interesant! Nu era vorba doar despre partea cu sexul. Nu m-am păstrat pentru căsătorie.

– Ei poftim, sunt de-a dreptul şocată! Sunt de-a dreptul şocată să aud asta.

Maureen râse uşor şi se lăsă pe spate.

– Eram atât de mândră – de partea cu căsătoria –, atât de nebunește îndrăgostită, atât de entuziasmată să plec cu soțul meu spre ce era pe-atunci un fel de țară străină pentru mine. Și Alice a avut unul dintre celebrele ei accese de furie, a umbrit totul.

Bodine se întinse și-i strânse mâna mamei ei.

– Și eu aș fi fost furioasă.

– Fierbeam de furie, răspunse Maureen. Chiar n-am fost îngrijorată până spre sfârșitul săptămânii noastre de miere. Eram sigură că avea să vină înapoi. Și în fiecare zi auzeam un pic mai multă tensiune în vocea mamei când sunam. Așa că ne-am întors cu o zi mai devreme, și atunci am văzut tensiunea aia. La mami, la buni și la bunicul. Aveam de gând să construim o casă.

În timp ce își imagina tensiunea, stresul, Bodine rată partea de final.

– Scuze, ce?

– Eu și tatăl tău aveam de gând să construim o casă a noastră. Aleseserăm terenul pentru ea. Destul de aproape ca el să ajungă călare la muncă, și eu aș fi putut să fac la fel. Tocmai făceam primele extinderi ale fermei pentru turiști, tocmai începuserăm să facem planuri reale pentru ce avem acum. Și urma să ne construim propria casă. N-am mai făcut asta.

Bodine luă mâna mamei sale și o ținu.

– Fiindcă a plecat Alice.

– N-am putut s-o părăsesc pe mama. La început, ne-am gândit că doar amânăm, până se întorcea Alice și totul se liniștea din nou. Primul an a fost cel mai rău, fiecare zi din acel prim an. După ce au găsit camioneta – avea bateria moartă. O abandonase pur și simplu – asta era Alice! Nu repara, pur și simplu pleca! Cărțile poștale, toate vesele și lăudăroase. Detectivul angajat de mama găsea niște urme și le pierdea din nou. Buni a fost cea care a făcut-o pe mama să înceteze să arunce banii pe așa ceva și i-a frânt inima cu asta. Tot în acel prim an, am rămas însărcinată și l-am născut pe Chase. Deci a fost cel mai fericit și cel mai greu an din viața mea. Din

viaţa noastră. Alice nu era acolo, dar era pretutindeni. Maureen întinse mâna şi o frecă pe Bodine pe picior. Şi acum, iată cum lumea noastră se învârte din nou în jurul ei. Acum se învârt şi copiii mei, şi nu-mi place să ştiu asta. Nu-mi place că nu pot să o scot pe mama din salonul ăla pentru zece minute, nu-mi place să o văd aşa obosită, aşa epuizată. E palidă, Bodine.

– Ştiu, acceptă Bodine.

– Nu-mi plac resentimentele pe care le am. Le am chiar dacă ştiu ce lucruri teribile i s-au întâmplat, pe care n-a putut să le împiedice, pe care nu le-a meritat. Cineva i-a făcut rău surorii mele, i-a furat viaţa, şi vreau să-l fac să plătească pentru asta. Dar încă am resentimente faţă de fata aia egoistă care n-a putut să-mi celebreze fericirea, care nu s-a gândit la mama ei, ci doar la ea însăşi.

Bodine îşi puse laptopul deoparte şi înconjură cu un braţ umerii lui Maureen.

– Trebuie s-o iert. Dându-se bătută, Maureen îşi lipi faţa de gâtul fiicei sale. Trebuie să găsesc o cale s-o iert. Nu doar de dragul ei, ci de dragul mamei, de dragul meu.

– Niciodată nu v-am auzit pe tine sau pe tata spunând că plănuiaţi să construiţi o casă. O parte din voi a iertat-o, pesemne, parţial cu mult timp în urmă.

Îndreptându-se la loc, Maureen încercă să respingă ideea.

– Păi, la un moment dat, aveam de gând şi să devin cântăreaţă de muzică country.

– Ai voce frumoasă.

– Nu regret că nu m-am dus la Nashville şi sigur nu regret că mi-am crescut copiii în casa în care am crescut şi eu. Totul se rezolvă, Bodine, dacă lucrezi la asta şi alegi cu un pic de grijă.

Bodine auzi paşi – tocuri, nu talpă de cauciuc –, şi, când paşii ajunseră în sala de aşteptare, trupul mamei ei se răsuci.

– Celia!

– Maureen! Şi ea, pesemne, e Bodine a ta. Femeia dichisită, cu păr castaniu lucios ondulându-i-se pe umeri, înaintă şi îi întinse o mână lui Bodine. Sunt Celia Minnow.

– Mă bucur să te cunosc. Eşti unul dintre doctorii lui Alice.

– Da! Se uită din nou la Maureen. Am putea să vorbim?

– Eu mă duc să fac o plimbare, zise Bodine, dar Celia îi făcu semn din mână.

– Eşti bine-venită să rămâi. Bunica ta vorbeşte atât de mult despre tine. Celia se aşeză şi îşi netezi fusta de culoare închisă. Am avut trei sesiuni cu Alice, pe lângă evaluarea iniţială. Pot să vă spun în linii mari.

– Te rog!

– Ştiu că aţi vorbi pe larg cu doctorul Grove despre starea ei fizică şi că sunteţi conştiente de evaluarea făcută de el asupra stării ei mentale şi emoţionale.

– Celia, sper că mă cunoşti destul de bine încât să nu te simţi obligată să o iei pe ocolite.

– Da. Şi, încrucişându-şi picioarele, Celia se opri din a o lua pe ocolite. Alice a suferit traume extreme, fizice, mentale şi emoţionale, vreme de ani întregi. Încă nu putem să determinăm cât timp. Ea nu-şi aminteşte, şi poate că, de fapt, nici n-are idee cât de mult timp a fost abuzată. S-ar putea ca memoria să-i revină, la fel cum se poate să nu. Cel mai probabil, va reveni în frânturi. După părerea mea, în perioada asta nedeterminată de ani, a fost îndoctrinată prin metode agresive, atacuri fizice, laudă şi pedeapsă. Mama ta mi-a spus că Alice n-a fost niciodată deosebit de religioasă.

– Nu.

– Citează din scripturi – din Vechiul Testament – uneori cuvânt cu cuvânt, uneori incorect. Dumnezeul răzbunător, superioritatea şi dominaţia bărbatului asupra femeilor. Păcatul Evei. Din nou, după părerea mea, aceste aspecte au făcut parte din îndoctrinarea ei. Atacuri fizice, fanatism religios, închisoare şi, cum nu

vorbește despre nimeni altcineva decât de bărbatul pe care îl numește „domnul", probabil izolare.

- Tortură, zise Maureen.

- Da. Prelungită, până s-a supus, până când voința i-a fost îngenuncheată și a început să accepte voința torționarului ei. El este un sadic sexual, un fanatic religios, un psihopat și un misogin. Și a fost cel care o aproviziona. I-a oferit adăpost, mâncare, ceva companie îngrozitoare. A bătut-o, dar a și hrănit-o. A violat-o, dar i-a oferit un acoperiș deasupra capului. A închis-o, dar, având în vedere starea ei când a fost găsită, i-a permis să păstreze o igienă elementară. A fost complet dependentă de el. Deși se temea de el, se simțea loială față de el. Îl crede soțul ei, și soțul, chiar dacă e crud, e făcut de Dumnezeu să comande.

- Nimeni nu-i comanda lui Alice. Și băieții... îi plăceau băieții, zise Maureen. Îi plăcea să-și folosească farmecul. Nu cu răutate. Nu era răutăcioasă din punctul ăsta de vedere. Ușuratică, poate chiar insensibilă. Nu se gândea prea mult la măritiș atunci, susținea zgomotos că măritișul era doar o capcană pentru femei. Mă necăjea cu asta în timp ce planificam nunta. O parte din asta era doar flecăreală marca Alice și o parte era ideea ei de a fi într-o zi o femeie liberă, dorită și celebră. A fost întotdeauna atât de sigură pe ea, Celia. Impulsivă, încăpățânată și încrezătoare.

- Voia să-și spele salonul de spital.

- Ce?

- Trebuia să-și spele casa la fiecare două zile. A devenit agitată în legătură cu curățarea salonului în care e acum.

- Alice mai degrabă ar fi plecat fără să mănânce decât se spele un vas. Când își făcea patul dimineața era un adevărat miracol. Maureen își trecu o mână pe o șuviță de păr castaniu și își mângâie tâmpla. Chiar poate cineva să schimbe așa mult pe altcineva? Să-l facă exact opusul...

– Dacă ai fi lovită sau pălmuită în fiecare dimineaţă înainte să-ţi faci patul...

– L-aş face mai rapid, încheie Maureen.

– Pot să întreb ceva?

Celia îşi îndreptă ochii căprui spre Bodine.

– Sigur!

– A avut copii. A zis ceva despre ei? Nu pot să mi-i scot din cap.

– A zic că i-a luat domnul, că i-a luat tatăl lor. A devenit deprimată şi retrasă când am abordat subiectul. N-am să încerc să aflu mai multe despre asta până nu ne întărim relaţia. A acceptat-o pe mama voastră... nu ca mamă a ei, ci drept companion şi ca figură autoritară. Se bazează şi pe şeriful Tate şi pare să aibă încredere în el, pe cât se poate ea încrede acum în cineva.

– Ea şi Bob au fost prieteni, zise Maureen. Pentru o vreme, s-ar putea să fi fost un pic mai mult decât prieteni.

– Da, mi-a spus el. Ea l-a acceptat pe doctorul Grove, deşi continuă să devină agitată în timpul examinărilor şi poate fi nervoasă cu asistentele. Dar e ascultătoare. Mănâncă atunci când i se aduce mâncare, doarme când i se spune să se odihnească, face duşuri când i se cere. Cine s-a gândit să aducă andrelele de tricotat ale mamei ei?

– Bo.

– Mă rog, e o terapie excelentă pentru amândouă. Cora o învaţă pe Alice să tricoteze, şi aşa îşi petrec timpul în linişte. E bine pentru amândouă. O să dureze, Maureen. Din păcate, nu pot să vă spun cât de mult.

– Nu poate să rămână în salonul ăla pentru totdeauna. Şi nici mama.

– Nu, ai dreptate. Fizic, şi-a revenit suficient cât să fie externată. Am discutat cu doctorul Grove despre un centru de reabilitare.

– Celia, trebuie să vină acasă. Mama o să sfârşească prin a dormi în salonul ei, la un alt tip de spital, la fel ca aici. Putem să avem grijă acasă de Alice.

– Îngrijirea la domiciliu, având în vedere starea ei, e o treabă complicată şi solicitantă. Trebuie să înţelegeţi exact ce ar însemna asta pentru Alice şi pentru voi toţi.

– Ai putea să ne recomanzi asistente sau ajutoare, cât timp o să aibă nevoie de ele. Ai putea să continui să o tratezi. Am aduce-o la tine în fiecare zi, dacă spui că aşa trebuie. M-am gândit. S-ar putea să se declanşeze ceva în ea. Acasă la ea, cu priveliştile din copilărie, cu Clementine şi Hec – ei lucrează pentru noi şi au lucrat de când eu şi Alice eram adolescente. N-ar fi de folos să vadă lucruri familiare?

– Nu poate fi lăsată nesupravegheată în actuala ei stare. Ar putea să o ia razna, Maureen. Trebuie să i se administreze medicamente şi, cel mai important, nu trebuie să se simtă presată, copleşită.

Maureen încuviinţă din cap şi îşi mângâie tâmpla din nou.

– Am citit tot ce am găsit despre asta şi cred că înţeleg în linii mari. Tu şi doctorul Grove spuneţi-mi ce trebuie şi ce nu trebuie făcut. O să respectăm asta. Ştiu că pot să o iau acasă fără permisiunea ta, dar nu vreau să fac asta. Şi nu vreau să-mi internez sora într-un ospiciu – fiindcă asta vrei să spui prin „centru de reabilitare" – fără să încerc să o duc mai întâi acasă.

– Trebuie ca ea să fie de acord. Trebuie să simtă că are cât de cât controlul.

– Bine!

– Să o fâţâiţi dintr-o parte în alta pentru şedinţe înseamnă mult prea multă tracasare, e prea copleşitor. Dacă ea şi doctorul Grove sunt de acord, o să fiu de acord să încercăm vreme de o săptămână. Trebuie să vin la ea, să vorbesc cu ea în fiecare zi. O să aveţi nevoie nonstop de asistente de psihiatrie, până mă conving că s-a adaptat şi nu-şi face rău singură.

– Să-şi facă rău singură?

– Nu are tendinţe suicidale, zise Celia. Dar ar putea să-şi facă rău din greşeală. Mama ta trebui să rămână prin preajmă.

– Ea şi bunica se mută amândouă la fermă cât timp e nevoie.

– Să începem de aici. Celia se ridică. Vino cu mine s-o vezi, să vorbeşti cu ea.

– Am... am crezut că n-am voie încă.

– Acum ai.

– O, eu... Lasă-mă o secundă! Maureen ridică o mână cu palma în afară. Mi-ai aruncat asta prea repede.

– Ea o să te provoace şi mai mult.

– Ştiu. Asta m-a lăsat fără aer pentru o clipă. Dar se ridică. Bodine.

– O să fiu aici. Mă duc să o sun pe Clementine, să-i spun să pregătească o cameră pentru Alice. O să fie gata până o luăm acasă.

– Bodine, tu eşti stânca mea. Gata, Celia!

Mersul pe coridorul spitalului păru fără sfârşit şi totuşi mult prea rapid.

– Am emoţii.

– E firesc.

– Vreau să întreb dacă arăt bine, deşi ştiu cât de prostesc sună.

– Arăţi bine, dar şi asta e firesc. Ai să fii şocată de cum arată ea, Maureen. Încearcă să n-o arăţi.

– Mi s-a spus deja.

– Să ţi se spună e una şi să vezi cu ochii tăi e cu totul altceva. Păstrează-ţi calmul vocii, zi-i Alice, spune-i cine eşti. Probabil n-are să-şi amintească, cel puţin nu în mod conştient. E un blocaj major, Maureen.

– Şi are să dureze, din câte am auzit.

Maureen inspiră adânc şi aşteptă ca prietena ei să deschidă uşa şi s-o conducă înăuntru.

Ar fi putut să audă orice, şi tot n-ar fi fost pregătită pentru transformarea surorii ei. Şocul o lovi în burtă ca un pumn, dar îşi recăpătă suflul. Fiindcă îi tremurau mâinile, le ascunse în buzunare, în speranţa că părea un gest firesc.

Alice şedea în capul oaselor în pat, cu părul lung şi cărunt îngrijit împletit, cu buza de jos prinsă între dinţi, în timp ce lucra cu grijă cu andrelele şi cu un fir verde.

Mama lor stătea pe un scaun, lucrând la un model mai complex, cu împestriţări în nuanţe de albastru. Tricotau într-o tăcere confortabilă.

- Alice, Cora.

Degetele lui Alice se opriră şi se strânseră la auzul vocii Celiei. Şi ochii i se fixară pe chipul lui Maureen. Avea umerii cocoşaţi, bărbia căzută.

- V-am adus o vizitatoare.

- Fac un fular. Fac un fular verde. Vizitatorii nu sunt acceptaţi.

- Acum, sunt acceptaţi.

- Îmi place verdele. Maureen îşi auzi propriile cuvinte şi îşi înghiţi tremurul din voce înainte să înainteze câţiva paşi. Îmi place şi să tricotez. Mama m-a învăţat. Maureen se aplecă şi o sărută pe Cora pe obraz şi, cu mâna pe umărul Corei, îi zâmbi femeii care se uita lung la ea. Mă bucur să te văd, Alice. Sunt sora ta, Maureen. Arăt diferit faţă de cum arătam mai demult.

- Trebuie să fac fularul.

- Fă-l! Mama ţi-a împletit părul, nu? Arată drăguţ.

- Femeile sunt creaturi zadarnice, care îşi pictează feţele false ca să seducă bărbaţii cu gânduri desfrânate.

- Suntem făcuţi după chipul lui Dumnezeu, zise calm Cora în timp ce continuă să lucreze. Cred că Dumnezeu vrea ca noi să prezentăm o imagine plăcută când putem. Şi a zis să creştem şi să ne înmulţim, aşa că un pic de poftă trupească ajută, nu-i aşa? Ochiurile alea sunt frumoase şi uniforme, Alice.

Alice se uită în jos la ele, şi Maureen văzu că buzele ei dădeau să se curbeze.

- E bine?

- E foarte bine. Înveţi rapid, ca întotdeauna. Când erai mică, n-am reuşit niciodată să te fac să stai jos liniştită suficient de mult cât să înveţi lucrul de mână.

- Am fost rea. Bătaia e ruptă din rai.

- Nu fi prostuţă! Ai fost doar nebunatică. Îţi plăcea să plantezi flori, te pricepeai la asta. Mi-a plăcut la nebunie când tu şi Reenie aţi plantat grădina surorii tale.

- Sporul casei şi muşcate, începu Maureen.

- Reenie, Reenie, Reenie, murmură Alice. Mereu şefă, mereu mai bună.

- Alice, Alice, Alice, repetă Maureen cu inima bătându-i ca un ciocan. Mereu pisăloagă, mereu răutăcioasă.

Alice ridică privirea cu ochii mijiţi. Şi, deşi i se uscase gâtul, Maureen îi susţinu privirea şi zâmbi.

- Tot mă bucur să te văd, Alice.

- Reenie n-a plăcut-o niciodată pe Alice.

- N-aş spune asta. Au fost momente când nu te-am plăcut, dar ai fost întotdeauna sora mea. Eu încă plantez grădina, grădina surorii, primăvara. Sporul casei şi muşcate, *lobularia maritima* şi mazăre dulce.

- Gura-leului. Îmi plac florile roşii.

Acum, ochii ei ardeau, cu lacrimi adunându-se în ei.

- Încă plantez din cele roşii.

- Trebuie să termin asta, trebuie să fac o treabă bună. Florile nu dau nimănui de mâncare. N-are nici un rost să plantezi flori. Sunt inutile, ca femeile.

- Albinele au nevoie de ele. Şi păsările. Cora se întinse şi îi strânse mâna lui Maureen. Sunt creaturile lui Dumnezeu.

- Domnul a zis fără flori! Plantează fasole şi morcovi, cartofi în butoaie, varză şi roşii. Şi prăşeşte şi smulge buruienile, şi udă, dacă ştii ce e bine pentru tine. E aproape vremea plantatului. Trebuie să mă întorc. Trebuie să termin fularul ăsta.

Celia atinse braţul lui Maureen, dar Maureen nu terminase. Nu încă.

- Nu mi-ar strica o mână de ajutor la plantare. Grădina cu mirodenii şi florile.

- Domnul a zis fără flori. Pe obrazul lui Alice alunecă o lacrimă, în timp ce ea tricota cu înverşunare. Dacă spui te rog, trebuie să te lovească, ca să-ţi arate ce înseamnă „nu".

– Le avem la fermă. Vrei să vii acasă, Alice, şi să plantezi cu mine, unde nimeni n-are să te lovească?

– Înapoi la casa mea?

– Înapoi la fermă, înapoi la familia ta. Să plantezi din nou în grădină cu mine.

– Dumnezeu îi pedepseşte pe păcătoşi.

Maureen spera asta cu fervoare.

– Dar nu surorile, Alice. Nu surorile care plantează flori împreună şi le îngrijesc, care le privesc cum cresc. Vino acasă, Alice! N-are să te mai lovească nimeni niciodată.

– Mă loveşti tu.

– De obicei, tu dădeai prima, şi n-ar fi trebuit să-i spui mamei.

Se vărsară mai multe lacrimi, dar printre ele se arătă o frântură din Alice.

– Nu ştiu ce e real.

– Este OK! Eu ştiu că tu eşti. Tu dă-i înainte şi lucrează la fularul ăla. O să mă întorc mai târziu să văd cum arată.

Maureen făcu un pas înapoi.

– Te-ai tuns.

Avu nevoie de toată voinţa ca să-şi împiedice mâna să tremure când şi-o trecu prin păr.

– Îţi place?

– Eu... Femeile n-ar trebui să-şi taie părul.

– Stai liniştită, Alley Cat, zise Cora. Nu toate regulile sunt adevărate, asta e sigur. Unele sunt doar inventate. Reenie, vrei să vezi tu dacă ne aduc nişte ceai? Ne place să bem ceai la mijlocul dimineţii, nu-i aşa, Alice?

Alice încuviinţă din cap şi se întoarse la fularul ei. În clipa când Maureen ieşi din nou, îşi apăsă mâinile pe faţă. Aşteptându-se la acea reacţie, Celia o îmbrăţişă.

– Te-ai descurcat grozav. Te-ai descurcat mai bine decât mă aşteptam. Şi-a amintit de tine.

– Şi-a amintit că făceam pe şefa. Cred că făceam.

– Şi-a amintit-o pe sora ei. Şi-a amintit gura-leului. Are să-şi amintească mai mult. Asta e foarte bine, Maureen!

– El i-a dat viaţa peste cap, Celia.

– A încercat, dar ea încă e acolo şi se întoarce. Tocmai ai ţinut o şedinţă de terapie, Maureen, cu rezultate foarte îmbucurătoare.

– Poate să vină acasă?

– Lasă-mă să vorbesc cu doctorul Grove. Trebuie să stabilim cum e mai bine cu vizitele şi aveţi nevoie imediat de ajutor profesional acasă. Dar cred că, dacă eşti atentă, dacă eşti răbdătoare, continuarea recuperării ei la domiciliu ar putea fi un pas bun.

– Îi spun eu asistentei despre ceai. Tu du-te şi fă o plimbare cu fiica ta!

– Aş vrea şi eu unul. Sunt pe cale să mă prăbuşesc în braţele lui Bo.

– Mi se pare că e genul care poate face faţă.

Maureen încuviinţă din cap.

– E acolo, Celia! Alice e acolo!

În următoarele douăzeci şi patru de ore, se învârtiră din nou în jurul lui Alice, de data asta pentru întoarcerea ei acasă.

În arenă, Bodine ţinea frâul iepei.

– Ştiu că n-ai timp de asta. Jessica îşi prinse casca de echitaţie.

– Ai o mulţime de treburi de recuperat şi, dacă ai o oră liberă – ceea ce nu ai –, ar trebui să tragi un pui de somn.

– Eu nu mă cert cu nana, şi ea m-a pus să-ţi ofer o lecţie. Zice că nu trebuie să mai ratezi vreuna. Lumea noastră e cu susul în jos, Jessie. Asta îmi aminteşte de normal. Aş putea să folosesc o oră făcând ceva normal, mai degrabă decât să trag un pui de somn.

– Aş vrea să pot ajuta mai mult.

– Ai preluat mai mult din munca lui Rory şi a mamei, la fel cum Sal a preluat mai mult dintr-a mea.

Callen petrece aproape la fel de mult timp la spital ca oricare dintre noi, ceilalţi. Am avut parte de ajutor susţinut. Bodine îşi lipi obrazul de capul iepei. Nu ştiu dacă o să fie mai uşor sau mai greu după ziua de azi. Mama şi bunicile sunt hotărâte ca ea să vină acasă azi şi probabil au dreptate. Doctorii spun că asta poate ajuta la revenirea memoriei. Şi Dumnezeu ştie că noi, toţi, vrem să-şi amintească suficient, astfel încât şeriful Tate să-l poată găsi pe nemernicul ăla.

– Eu încă n-am întâlnit-o. Nu ştiu cum ar trebui să mă port în preajma ei.

– Ai să ştii ce să faci.

– Simt că nu ştiu nimic. Dar măcar ştiu ce să fac aici. Să încalec.

Chase apăru în timp ce Jessica mergea la galop în jurul arenei şi simţi o mare bucurie doar uitându-se la ea cum făcea asta; faptul că o vedea călărind şi zâmbind datorită acestui fapt adăuga un plus de bucurie.

Ultima săptămână fusese ca şi cum s-ar fi târât prin melasă. Totul întunecat şi siropos, tras de fiecare pas, somn pe fugă şi de la capăt.

Acum, vedea din nou lumina.

La instrucţiunile lui Bodine, Jessica încetini la pas.

– Ai spectatori, zise Bodine zâmbindu-i lui Chase.

– Nu vreau să stau în drum.

– Dacă ai fi în drum, te-aş da afară în şuturi. Aşa, poţi să preiei lecţia. E momentul ca această novice să călărească în afara arenei.

– O, dar...

– Nana a zis să te scot afară în a doua jumătate de oră. Poţi să călăreşti tu cu ea, nu, Chase?

– Da, pot. Am o oră liberă.

– Grozav. Mă duc înapoi la birou, atunci, să rezolv treburile restante.

Porni călare înainte s-o poată opri cineva.

– M-a lăsat pe capul tău.

Chase se duse şi luă căpăstrul. Se opri o clipă să se uite pur şi simplu la ea, cu părul ei luminos şi lăsat liber sub cască, cu ochii ei albaştri şi limpezi.

- Clar, mă bucur să te văd.

- Ce mai faci?

- Sunt un pic obosit şi mai mult decât un pic încurcat. O plimbare călare cu tine o să-mi prindă bine, o să ajute pe ambele fronturi.

- Atunci, să călărim. Sunt un pic emoţionată la gândul că nu o să mai am arena, pereţii.

- Cred că o să-ţi placă în aer liber. Încă ţinând căpăstrul, duse calul ei la al lui. Îmi pare rău că n-am... de când am... Nu vreau să crezi...

- Că am profitat de tine, şi tu ai fugit?

Capul lui se smuci în sus; o privea uimit şi aproape îngrozit.

- Chase, ştiu prin ce trece familia ta. Nu am crezut nimic de genul ăsta.

- Nu mi-ar plăcea dacă ai crede.

Când el se sui în şa, ea observă irişii mov care-i ieşeau din desagă.

- Florile alea sunt pentru mine sau pentru calul meu?

El bâjbâi un pic până le scoase.

- Voiam doar să ştii... să mă asigur că ştii... Nu mă pricep la asta.

- De la mine nu se vede aşa. Sunt frumoşi, şi îţi mulţumesc. Dacă nu te superi, ai putea să-i păstrezi pentru mine, în timp ce călărim? Nu cred că sunt suficient de bună cât să ţin florile şi hăţurile în acelaşi timp.

- Sigur! După ce el îi vârî la loc în desagă, ea întinse mâna şi-l prinse de cămaşă. Cred că iar trebuie să mă ocup singură de asta.

Îl trase spre ea şi se simţi mult mai bine din toate punctele de vedere când gura lui o întâlni pe a ei. Când iapa se mişcă, ea se apucă de cornul şeii şi râse.

- E prima dată când am sărutat pe cineva stând călare. Nu-i rău pentru o novice!

– Stai o clipă!

El luă şi hăţurile ei, ca să ţină ambii cai liniştiţi, şi o trase spre el. Amintindu-i că, odată ce ea îi pornea motorul, el se încingea şi totul curgea mai fără oprelişti.

– Asta a fost chiar mai bine, îi zise ea.

– Mi-a fost dor de tine. Au fost câteva zile nebune, şi parcă au trecut săptămâni. Chiar mi-a fost dor de tine, Jessie. Poate aş putea să te scot în oraş diseară. Doar pentru cină sau aşa ceva.

– Nu trebuie să fii acasă? Cu mătuşa ta?

– Se spune că e cel mai bine să luăm totul lin, să nu ni se vâre toată lumea pe gât dintr-odată. Aveam de gând să mă fac nevăzut. Am putea să ieşim împreună dacă nu eşti ocupată.

– Am putea. Dar uite o idee mai bună! Vii diseară la mine. O să-ţi pregătesc cina.

– O să găteşti?

– Îmi place să gătesc. Aş vrea să gătesc pentru tine. Aş vrea să vii la mine. Aş vrea să-ţi petreci ceva timp în patul meu.

El zâmbi aşa cum făcea totul. Domol. Întotdeauna zâmbetul i se vedea mai întâi în ochi.

– Aş vrea toate astea.

– O să gătesc ceva ce putem să mâncăm oricând, ca să vii când poţi.

– N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

– Asta face să fim chit. Se uită în jur şi râse. Am călărit. Am călărit şi nici măcar nu mi-am dat seama.

– Se întâmplă când te simţi bine şi confortabil pe un cal. Eşti în formă bună.

Ea îl privi pieziş.

– Serios?

– În multe feluri. Vrei să încerci un trap?

– Da! Îşi înălţă chipul şi privi cerul, munţii, simţi aerul ce mirosea vag a primăvară. Chiar îmi place să călăresc afară. Aşa, cowboy, arată-mi cum se face!

capitolul 20

Alice tremură tot drumul de la spital - salonul cu patul care se mişca în sus şi în jos, uşa care se deschidea şi se închidea fără încuietori până la fermă.

În minte îi apăreau şi îi dispăreau imagini vagi ale unei case cu multe, multe ferestre, în loc de una singură. A unui câine care nu mârâia şi nu muşca, a unei camere cu pereţi roz luminoşi şi cu perdele albe. Sunete îndepărtate în urechi. Voci strigând... Alice, Alley Cat... „Nu mai fi aşa neastâmpărată! Mănâncă un pic din mazărea asta dacă vrei îngheţată."

Mirosul de... cai şi de mâncare gătită. O cadă plină cu spumă.

Toate astea o speriau, toate îi făceau inima să bată prea tare şi prea repede, chiar şi când mama o ţinea de mână.

Dar, mai mult, totul se desfăşura prea repede. Totul. Maşina pe care sora sa o conducea în timp ce bunica... („Buni, buni, ce păr roşcat frumos! Vreau şi eu părul roşcat", zicea o voce de fetiţă în capul ei, şi urmară râsete.) Bunica cu părul roşcat stătea pe scaunul din faţă al maşinii. Alice stătea în spate cu mama, ţinând strâns mâna mamei, fiindcă maşina mergea atât de repede, iar lumea se tot schimba.

Îi era dor de casa ei retrasă, de casa ei liniştită. Se întrebă dacă ăsta nu era doar unul dintre visele ei, vise pe care le ţinea secrete faţă de domnul.

Domnul. Avea să fie şi el acasă aici? Avea s-o aştepte acolo, ca s-o ducă înapoi la casa ei retrasă? Încuietori, încuietori la uşă, ferestruica. Mâini grele care loveau, cureaua care biciuia. Lăsă capul în jos şi se înfioră.

- O să ajungem curând, puiule.

Doctoriţa zisese că era în regulă să aibă emoţii, chiar să fie speriată. Nu mai mersese cu o maşină de foarte mult timp, şi totul arăta nou şi diferit. Când devenea prea emoţionată şi speriată, putea pur şi simplu să închidă ochii şi să se gândească la ceva ce o făcea fericită.

Când stătea în fața casei sale retrase și privea apusul de soare, era fericită. Așa că închise ochii și își imagină. Dar, când drumul deveni accidentat, țipă.

- E în regulă! Suntem pe drumul fermei acum.

Nu voia să se uite, nu voia să vadă, dar nu se putu abține. Văzu câmpuri și copaci, zăpada care se topea sub soare. Vaci - nu coaste ambulante, ci... *vaci* - își aminti cuvântul. Mari, sănătoase, căutând să mănânce printre zăpada care se topea.

Drumul avea să cotească într-o clipă spre dreapta. Era ăsta un vis?

Când se întâmplă cum se aștepta, respirația ei acceleră. Văzu în capul ei o tânără drăguță - o, atât de drăguță! - cu șuvițe roșcate luminoase, care conducea o camionetă și cânta odată cu radioul. „Te văd trecând pe lângă mine ca un avion Phantom."[1] Auzi vocea, nu doar în capul ei, ci ieșindu-i acum din gură. O zdruncină, iar mâna mamei o strânse mai tare pe a ei.

Sora se uită la ea în oglindă și cântă cu ea.

- „Cu brațul în jurul unei brunețele."

La asta, din ea izbucni un râs, mic, ciudat și ruginit. Câmpurile, cerul - o, Doamne, atât de mare! -, munții, care nu arătau la fel cum îi văzuse de la căsuța ei, încetară s-o mai sperie când cântă cuvintele următoare. Iar sora le cântă pe cele care urmară. Și cântară refrenul împreună. Lângă ea, mama scoase un sunet slab, și Alice se uită și o văzu plângând. Tremura din nou.

- Am făcut rău. Am fost rea. Sunt rea.

- Nu, nu, nu! Mama sărută mâna lui Alice, obrazul. Sunt lacrimi de fericire. Toată viața mi-a plăcut la nebunie să-mi aud fetele cântând împreună. Fetele mele au așa niște voci frumoase!

- Nu sunt fată. Și o femeie e...

- Tu ești mereu fata mea, Alice. La fel ca Reenie.

---

[1] Vers din cântecul *Have Mercy*, al formației The Judds (n.tr.)

Drumul urcă, şi ea văzu casa. Scoase un sunet ciudat, în timp ce mintea îi sărea de la amintiri la un sfert de secol de negare forţată.

– E un pic diferită de cum era, zise mama. Am mai adăugat nişte camere şi am deschis câteva în interior. E zugrăvită altfel, continuă ea, în timp ce sora opri maşina. Nişte mobilier nou. Bucătăria s-a schimbat cel mai mult, aş spune. Dar are aceeaşi structură. În timp ce vorbea, mama puse un braţ în jurul ei şi o frecă să o încălzească. Încă e hambarul în spate; şi grajdurile, ţarcurile. Pui de găină... şi am luat şi porci cu ceva timp în urmă.

Doi câini alergară la maşină, şi Alice se crispă.

– Câini! Mârâie, muşcă.

– Ăştia doi nu. Ei sunt Chester şi Clyde şi nu muşcă.

– Corcituri, amândoi. Spre şocul lui Alice, bunica sări imediat din maşină. Câinii o încercuiră, dar nu mârâiră, nici nu muşcară. Dădură din coadă în timp ce bunica îi atingea. Corcituri, repetă Alice.

– Vrei să-i mângâi? întrebă mama.

Alice doar ridică din umeri.

– Nu eşti obligată, dar nu muşcă şi n-au să te mârâie.

Mama deschise uşa maşinii şi coborî. Panica o cuprinse pe Alice, dar mama întinse o mână.

– Hai, Alice, sunt chiar aici!

Luând mâna mamei, se târî centimetru cu centimetru pe scaunul maşinii. Se crispă când unul din câini o împunse cu nasul şi o adulmecă.

– Stai jos, Chester! îi ordonă sora sa. Şi, spre surpriza lui Alice – şi spre ceva ce ea nu recunoscu drept încântare –, câinele îşi trânti fundul jos. Ochii lui parcă zâmbeau. Ochii lui nu erau răi. Păreau bucuroşi. Avea ochi bucuroşi.

Ea se mai târî un pic, şi fundul câinelui se mişcă, dar rămase jos.

Ea puse un picior pe pământ. Purta un pantof roz cu şireturi albe. Pentru o clipă, se uită la încălţări paralizată şi mută piciorul ca să se asigure că era al ei. Puse celălalt pantof roz pe pământ, oftă şi se ridică.

Lumea voia să se învârtă, dar mama o ţinea de mână. Ţinându-se de ea, puse un picior în faţa celuilalt.

Purta o fustă de blugi - nu reuşise să îmbrace nici una dintre perechile de pantaloni sau de blugi pe care i le cumpăraseră femeile. Dar fusta îi acoperea o bună parte din picioare, aşa cum cerea decenţa. Şi nasturii bluzei albe puteau fi încheiaţi până-n gât. Haina îi oferea căldura pe care şalul vechi pe care îl purta acasă la ea nu i-o asigura. Totul pe ea se simţea atât de moale, mirosea atât de curat. Şi totuşi, tremura în timp ce urca pe terasă.

Se uită la o pereche de balansoare şi clătină din cap.

- Le-am vopsit pe astea două chiar anul trecut, zise sora. Îmi place albastrul. Asemenea cerului de vară.

Acum, Alice se uită lung la uşa deschisă şi făcu un pas înapoi. Bunica îi strecură un braţ în jurul taliei.

- Ştiu că te temi, Alice. Dar suntem toţi aici cu tine. Deocamdată, doar noi, fetele.

- Două prăjituri după treburi, murmură Alice.

- Aşa e, mieluşelule. Am avut întotdeauna două prăjituri pentru fetele mele după treburi. Azi n-avem treburi, adăugă bunica. Dar o să avem nişte prăjituri. Ce zici de nişte ceai şi prăjituri?

- Domnul e înăuntru?

- Nu! Acum, în vocea bunicii era furie. N-o să fie niciodată înăuntrul acestei case.

- Mamă...

- Taci o clipă, Cora! Bunica se întoarse cu faţa la Alice. Asta e casa ta, şi noi suntem familia ta. Noi, cele de aici, suntem trei generaţii de femei care pot face faţă tuturor problemelor. Tu eşti puternică, Alice, şi noi îţi suntem alături până îţi aminteşti cât de puternică eşti. Acum, hai să intrăm!

- O să stai cu mine? O să rămâi în casă, ca mama?

- Să dea naiba dacă nu rămân!

Alice se gândi la ieşitul pe uşa rămasă descuiată şi intră pe cea deschisă.

Într-o vază erau flori, și erau acolo mese, și scaune, și canapele, și tablouri. Un foc - nu un foc de tabără, nu o sobă. Un... șemineu. Un șemineu unde flăcările ardeau mocnit. Ferestre.

Se sili să se ducă, pe cont propriu, de la o fereastră la alta, minunându-se. Totul era atât de mare, atât de departe, atât de aproape. Și nu atât de înfricoșător dinăuntru. Părea din nou sigur să fie în interior.

- Vrei să vezi restul? întrebă sora.

Cum de putea să existe mai mult? Atât de mult, atât de mare, atât de departe, atât de aproape.

Totuși.

- O cameră cu pereții de un roz strălucitor și perdelele albe.

- Camera ta? E la etaj.

Sora ei se îndreptă spre o scară - atât de multe trepte, atât de mult spațiu.

- Buni și-a amintit că ai vrut pereții roz, așa că mi-am pus băieții să-i zugrăvească la fel cum erau. Cât ne-am amintit. Hai sus, să vezi cum ți se pare!

- Hai să scoatem haina mai întâi!

Alice se cocoșă în interiorul hainei.

- Pot s-o păstrez?

- Sigur că poți s-o păstrezi, draga mea! Cora îi scoase haina cu blândețe. E a ta, dar n-ai nevoie de haină înăuntru. E frumos și cald aici, nu?

- În casa mea e frig. Îți ține de cald ceaiul.

- O să bem un ceai în scurt timp. Cora o ghidă pe Alice pe scări. Îmi aduc aminte când am văzut prima dată interiorul casei ăsteia. Aveam șaisprezece ani, și tatăl tău mă curta. Nu mai văzusem scări atât de mari. Felul în care urcau, apoi o porneau în ambele direcții. Străbunicul tău le-a construit. Povestea e că voia să construiască cea mai frumoasă casă din Montana, ca s-o convingă pe străbunica ta să se mărite cu el și să trăiască în ea.

- Domnul mi-a construit o casă. Bărbatul asigură.

Cora ignoră asta şi o conduse pe Alice pe holul larg şi într-o cameră cu pereţii roz şi perdelele albe.

– Ştiu că nu e exact la fel, începu ea. Îmi pare rău că nu ţi-am păstrat toate posterele şi...

Se întrerupse când Alice se îndepărtă de ea, cu uimire pe chip, în timp ce rătăcea prin cameră, atingea dulapul, patul, lămpile, pernele de pe scaunul de la fereastră.

– E orientată spre vest, ca să vezi asfinţitul, murmură Alice. Eu stăteam afară o dată pe săptămână, dacă mă purtam bine. O oră, o dată pe săptămână, şi priveam asfinţitul.

– Aveai o fereastră în casa ta? întrebă sora ei.

– E o ferestruică sus, în tavan. Nu pot să văd asfinţitul, dar pot să văd cerul. E albastru şi e cenuşiu, şi e alb, când cade ninsoarea. Nu ca în camera fără ferestre.

– Poţi să priveşti asfinţitul în fiecare seară, zise mama. Din casă ori de afară.

– În fiecare seară, repetă Alice. Copleşită de acea idee, se întoarse, apoi avu un şoc în clipa când se văzu într-o oglindă. Femeia purta o fustă lungă, o bluză albă şi pantofi roz. Părul ei, cenuşiu ca un cer furios, era împletit la spate; faţa îi era palidă, ridată. Cine e? Cine e? N-o cunosc!

– Ai s-o cunoşti. Mama o îmbrăţişă pe Alice, îmbrăţişă femeia. Nu vrei să se odihneşti acum? Pun pariu că Reenie are să-ţi aducă prăjiturile alea şi un ceai.

Alice se împletici spre pat şi se trânti pe el. Patul era atât de gros, atât de moale, că ea începu să plângă.

– E moale. E al meu? E drăguţ. Pot să păstrez haina?

– Da! Vezi? Poţi să plângi şi de fericire.

Mama se aşeză lângă ea, apoi bunica, pe cealaltă parte. Sora ei se aşeză pe jos.

În acel moment, pentru acel moment cel puţin, Alice se simţi în siguranţă.

Deşi sentimentele ei legate de aducerea lui Alice acasă rămăseseră amestecate şi de nepătruns, Bodine îşi luă

o față veselă când intră în bucătărie. Le găsi pe mama ei și pe Miss Fancy stând lângă blat, curățând cartofi.

- Mă așteptam s-o găsesc pe Clementine.

- Am trimis-o acasă. Am decis să rămânem cât mai puține - sau pe jumătate - în această primă zi. Iar asistenta e deja sus, cu Alice și cu nana ta.

- Cum a mers?

- Cred că mai bine decât se aștepta oricine. Miss Fancy puse deoparte un cartof cojit și luă altul. A avut câteva momente proaste, și o să mai aibă, dar, Doamne ajută, o să aibă și unele bune. Am procedat bine aducând-o aici, Reenie.

- Într-adevăr, și mama pare mai ușurată deja. Cred că la noapte o să aibă pentru prima dată un somn bun. Clementine a pus un pui la prăjit înainte să plece. Îl servim cu piure de cartofi, cu sos, cu morcovii confiați ai lui buni a ta și cu broccoli cu unt. Era mâncarea preferată a lui Alice cândva, așa că...

- O să vă dau o mână de ajutor.

- Nu! Maureen lăsă jos cuțitul și își șterse mâinile pe o cârpă de vase. Vreau să vii sus și să o cunoști.

- Dar...

- Am decis să o ținem departe de băieți. O lăsăm doar cu femei azi. Îi ducem o tavă cu cina în camera ei, ca să facem să-i fie mai ușor și cu asta. Dar ar trebui să te cunoască.

- Bine!

- Duceți-vă voi două. Eu curăț cartofii ăștia și îi pun la fiert.

Urcară pe scările din spate.

- Am stabilit să păstrăm totul calm și cât mai firesc posibil.

- Știu, mamă.

- Știu că asta e greu pentru tine, Bodine.

- Nu este.

- Este! Pentru tine, pentru noi toți. Deci îți spun ce o să le spun tuturor celorlalți: Când ai nevoie de o pauză de la asta, să îți iei una.

– Şi tu?

– Tatăl tău mi-a spus deja clar că o să iau şi eu una din când în când. Când ajunseră la etaj, îşi coborî vocea: Asistentele au de gând să utilizeze camera de zi a dormitorului lui Alice când nu stau acolo cu ea, iar baia de pe hol am desemnat-o pentru ele şi pentru Alice. Celia vine mâine pe la unsprezece. Casa noastră o să fie plină de lume pentru o vreme.

– Mamă! Bodine o făcu pe mama ei să se oprească. N-am fost noi acolo, noi toţi, când s-a îmbolnăvit bunicul? Nu l-am adus noi aici de la Casa Bodine şi n-am stat cu el, nu i-am citit, n-am făcut tot ce-am putut – chiar şi cu asistentele – ca să poată muri acasă, în casa pe care a ales-o? Alice nu e pe moarte, continuă Bodine. Dar e la fel. O să facem pur şi simplu tot ce putem să o ajutăm să înceapă să trăiască din nou.

– Te iubesc atât de mult, copila mea!

– Şi eu te iubesc! Acum, prezintă-mă surorii tale!

Tricotau împreună, mamă şi fiică, în cele două scaune pe care Maureen le alesese sperând exact asta. Deşi Bodine era pregătită pentru înfăţişarea lui Alice, dacă n-ar fi ştiut că femeia era cu câţiva ani mai mică decât mama ei, ar fi jurat că Alice era cu zece ani mai în vârstă.

– Alice!

Capul lui Alice se ridică rapid la auzul vocii lui Maureen; ochii îi sclipiră a primejdie când o văzu pe Bodine.

– E doctoriţă? E asistentă? E de la poliţie?

– Nu, e fiica mea. Ea e nepoata ta, Bodine.

– Bodine. Alice Bodine. Mama zice Alice Ann Bodine.

– Am botezat-o Bodine pentru a onora acea parte din noi.

– Are ochii verzi. Ai ochii verzi.

– La fel ca mama şi ca tine. Încercând să se poarte firesc, Bodine se apropie mai mult. Îmi plac pantofii tăi.

– Sunt roz. Nu-mi fac răni la picioare. Mi-am stricat papucii şi şosetele. Asta e ceva rău... şi o risipă.

– Uneori, lucrurile pur şi simplu se uzează. Faci un fular?

– E verde. Aproape cu dragoste, Alice netezi împletitura. Îmi place verdele.

– Şi mie. N-aş putea să învăţ niciodată să tricotez.

Strângând din buze, Alice se puse pe treabă.

– Sora are o fiică, murmură ea pentru sine. Şi eu am avut fiice. Sora şi-a păstrat fiica. Eu nu ţin fiicele. Un bărbat are nevoie de fii.

Bodine deschise gura şi văzu că bunica ei scutură din cap.

– Ai o cameră drăguţă. Rozul ăsta e vesel. Îţi place?

– Nu e frig. N-am nevoie de nici un şal. Patul e moale. E cu faţa spre vest, pentru asfinţit.

– Asta e partea mea preferată din zi. Diseară o să fie un asfinţit frumos.

Confuză, Alice ridică privirea. Fularul îi căzu din mâini în poală. Scoase un suspin lung, lung, iar chipul i se transformă. Cora prinse andrelele şi ghemul când Alice se ridică în picioare.

Pe fereastră, cerul părea să umple lumea, în culori înnebunitor de intense, nuanţe de auriu îmbogăţind norii din care ţâşneau fâşii de lumină şi zugrăvind munţii albi.

– Vrei să mergi afară să-l vezi? o întrebă Maureen.

– Afară. Vocea, chipul i se umplură de mirare, apoi privi în jos şi clătină repede din cap. Oameni, sunt oameni afară. N-ai voie să vorbeşti cu oamenii. Dacă oamenii te văd, ascultă ce-ţi spun, te trăsneşte Dumnezeu. Pe tine te trăsneşte, şi ei mor.

– Asta nu e adevărat aici. Cora se ridică şi veni lângă fiica ei. Dar o să urmărim de aici în seara asta. E frumos, nu-i aşa, Alice?

– În fiecare seară? Nu o dată pe săptămână?

– Da, în fiecare seară. Cred că un Dumnezeu care ne dă ceva atât de frumos ca un asfinţit e prea iubitor, prea bun, prea înţelept ca să trăsnească pe cineva.

Indiferent dacă Alice crezu sau nu, cuvintele şi frumuseţea o alinară, şi îşi aşeză capul pe umărul mamei ei.

În căbănuţă, Callen îşi spăla vasele. Aştepta un ciocănit în uşă, dar, cum nu veni, se gândi că ar putea să se ducă el însuşi la baracă. Să caute compania bărbaţilor. Poate să joace un joc de pocher. Nu juca prea des sau prea mult, dar, din moment ce el nu avea problema tatălui său, se bucura de jocul ocazional.

Un lucru ştia: nu voia să-şi petreacă seara de unul singur. Se gândea prea mult şi se îngrijora în legătură cu ce se putea întâmpla în casă, se gândea prea mult la Bodine şi o dorea prea tare. Se gândea prea mult la ce-i spusese mama lui.

Pur şi simplu gândea prea mult.

Aşa că putea să bea o bere cu bărbaţii, să joace câteva mâini la cărţi – şi putea câştiga ceva mărunţiş. El nu avea problema tatălui său şi, în general, avea mult mai mult noroc.

Intenţiona să vorbească cu Bodine în dimineaţa în care aveau să meargă călare la muncă. Putea să accepte doar să vorbească, până când viaţa ei intra pe un făgaş mai lin.

Atunci, ciocănitul veni. Rămase la chiuvetă, supărat pe el însuşi pentru zvâcnirea instantanee de plăcere. Ar fi fost mai bine liber, ştia că ar fi fost mai bine liber, nu atât de al naibii de ataşat de ea. Dar pur şi simplu nu putea să se desprindă.

– E deschis, strigă el.

Când intră, stresul şi oboseala de pe chipul ei îl făcură să se ruşineze că se simţise enervat.

– Chiar am simţit nevoia să plec pentru o vreme.

– Ai venit la locul potrivit. Vrei o bere?

– Nu.

– Vin. Încă am sticla aia de la cabană.

Ea începu să scuture din cap, apoi oftă ușor.

– Da. Da, ar fi foarte bine. Nu mi-am băut paharul de vin în seara asta.

– Ia loc! În plus, am și prăjitură cu afine.

– De unde o ai?

– De la Yolanda, specialista în deserturi? L-am lăsat pe băiatul ei să-l călărească pe Sundown. M-a tot rugat din priviri în fiecare zi după școală, timp de o săptămână. M-am dat bătut și m-am ales cu o prăjitură cu afine.

– Cu frișcă?

– Nu e prăjitură cu afine fără ea.

– Bună afacere. Sunt pentru.

Își scoase haina și se așeză. El scoase tirbușonul. Până nu trase afară dopul, nu văzu lacrimile în care înotau ochii ei.

– Of, la naiba!

– N-am de gând să plâng, nu-ți face griji. S-ar putea să mă lupt câteva minute cu asta, dar n-am să pierd lupta.

– E așa rău?

– Da. Nu. Nu știu. Nu știu, ăsta e adevărul. Respirând, doar respirând pentru un moment, își apăsă degetele pe ochi, ca pentru a împinge lacrimile înapoi. Pare cu zece ani mai în vârstă decât mama, cu trupul moale și vlăguit, cu o față adânc ridată, ca o femeie care a dus un trai greu. Doamne, am auzit cum sună asta cu voce tare. Nu spun asta ca să judec.

– Știu!

Îi turnă vin și, cu toate că o bere i-ar fi plăcut mai mult, își turnă și lui un pahar, din solidaritate.

– Are părul ars și uscat ca paiul, și pare să-i ajungă până la fund. Ca și cum n-a mai fost spălat cu balsam sau tuns de ani întregi – și cred că nici n-a fost. Are ochi speriați – vezi animale cu asemenea ochi, animale care se așteaptă să le tragi un șut sau să fie tăiate, fiindcă au simțit asta prea des. Apoi a văzut apusul soarelui, l-a văzut prin fereastra camerei ăleia la zugrăvirea căreia știu că ai ajutat.

- Am ajuns la final.

- Ai ajutat la zugrăvit, repetă Bodine și lăsă o lacrimă să alunece. Și avea atâta bucurie pe chip, Callen! O asemenea mirare - ca un copil. N-a vrut să iasă, fiindcă niște bărbați încă lucrau afară, dar a urmărit fiecare minut de asfințit ca și cum ar fi fost artificiile de pe 4 Iulie și dimineața de Crăciun, și o paradă de circ, toate ambalate într-un singur pachet strălucitor.

- Nicăieri nu sunt apusuri de soare ca în Montana.

El îi așeză o farfurie de prăjituri în față.

- Doamne, Yolanda se pricepe la prăjituri. Știi, în vara de după absolvire, am ajuns până pe coasta Oregon, cu Sal și cu alte câteva fete. Au fost niște apusuri de soare impresionante, dar nu băteau Montana, nu din punctul meu de vedere. Cât o privește pe Alice... zice că era lăsată să stea afară o oră, o dată pe săptămână, la apusul soarelui. Dacă se purta bine.

- O să-și amintească suficient încât ei să-l găsească, Bo.

- Își amintește câte ceva - câte ceva despre bunici și despre mama, poate casa. A zis că a avut fiice, dar n-a putut să le păstreze, cum m-a păstrat mama pe mine. Mi-a frânt inima! Când vocea i se stinse, își îndesă prăjitură în gură. Mi-a frânt-o în bucăți.

Își trase răsuflarea. Se aplecă și se sili să mănânce mai mult din prăjitură. Callen nu zise nimic, lăsând-o să asculte confortabil tăcerea, ca să poată încheia.

- Am dus sus tăvi pentru ea, pentru nana și pentru asistentă. O masă bună pregătită acasă, pe una dintre farfuriile drăguțe ale mamei, cu un șervet de cârpă. Ai fi zis că i-am pus un festin în față. Noi, ceilalți - mă rog, cu excepția lui Chase -, am mâncat jos. Dar n-am putut să mă gândesc decât la cum se uita ea la o farfurie cu pui și cartofi, ca și cum ar fi fost cea mai fină bucătărie franțuzească, și ea nu prea știa cum să procedeze. Oftă și mâncă un pic din prăjitură. Așa că a trebuit să plec pentru o vreme.

- Nu spun că are să fie ușor, dar cred că are să devină mai ușor. Am sperat să vii.

Ea formă un zâmbet pentru el.

- Păi, ai zis că vrei sex.

- Am sperat și la asta, dar vinul și prăjitura nu sunt rele.

- Prăjitura e foarte bună. Chase a scos-o pe Jessica la cină.

- Am auzit.

- Și a luat *Piatra de mormânt* pe DVD.

Callen râse, încântat să vadă că râsul acela se oglindea în ochii ei.

- Omul nu se poate abține.

- De fapt, s-ar putea să se uite la o parte din el. Sunt destul de sigură că el speră să rămână peste noapte. I-a adus flori azi.

Callen doar mormăi și mai mâncă din prăjitură.

- E îndrăgostit de ea.

- Zici asta fiindcă i-a adus flori?

- Spune-mi - știu că ai fost plecat câțiva ani, dar și tu îl cunoști la fel de bine ca mine - dacă îți amintești ca el să fi dus vreodată flori vreunei femei sau fete pe vremuri.

Callen mai bău niște vin și se gândi la asta.

- I-a dus lui Missy Crispen una din alea... Făcu un cerc cu degetul peste încheietura mâinii. Pentru balul de primăvară.

- Așa se face. Acum însă e mijlocul săptămânii și nu au ieșit la o întâlnire planificată. Am văzut florile ieșindu-i din desagă. Irișii, așa că a ieșit și i-a cumpărat deliberat.

Callen agită furculița spre ea.

- Ție toți bărbații care au fost îndrăgostiți de tine ți-au adus flori?

- Aș fi știut al naibii de sigur că mă plac la nebunie dacă s-ar fi deranjat. Și Chase e reținut cu femeile. Florile pentru el sunt o declarație de intenție.

- Intenție să...

– Ea nu ştie asta, începu Bodine. Dar eu ştiu. E îndrăgostit de ea, şi până acum n-a mai plăcut niciodată pe cineva cu adevărat. Şi mai ştii ceva?

– S-ar putea, dar o să-mi spui oricum.

– Nu pot să zic dacă ea e îndrăgostită de el – n-o cunosc de suficient timp încât să fiu sigură de asta. Dar ştiu că îl place foarte mult. Împinse farfuria deoparte. Doamne, mă simt mai bine! Cred că Rory a ieşit cu Chelsea.

– Şi el e îndrăgostit?

– Nu, dar de plăcut o place sigur. Şi mai e şi pofta trupească. Cred că e ceva reciproc. Tata o să se asigure că mama se odihneşte un pic, iar bunicile sunt mai bine ştiindu-se la fermă acum. Deci... Ai o periuţă de dinţi de rezervă?

– Nu.

– Bine, atunci.

– Vrei să te speli pe dinţi?

– Nu chiar acum. Mâine-dimineaţă. Îşi termină vinul din pahar şi se ridică. Aş vrea să-ţi încerc patul.

– Nu e la fel de mare ca patul pe care l-am încercat înainte, dar are arcuri bune.

– Păi, hai să sărim zdravăn pe el! Te superi dacă încui uşa? Doar ca să nu se întrebe nimeni ce caut goală peste tine.

– Cine zice că o să stai tu deasupra?

– Cred că rămâne de văzut.

– Încuie uşa!

Arcurile ţinură foarte bine. Şi, după ce o făcură, Bodine rămase întinsă într-o uluire moale şi asudată.

– O, da, chiar mă simt mai bine!

– Mă bucur că am putut să ajut. Dar cred că e timpul să te simţi mult mai bine.

Se rostogoli din nou peste ea. Uluirea ei deveni suficient de mieroasă încât să-şi afunde degetele în părul lui şi doar să zâmbească.

– Asta ar fi o recuperare eroică, Skinner.

– Nu chiar, fiindcă o să facem ceva ce n-am reuşit până acum.

– Nu-mi amintesc să fi ratat ceva.

– Am reuşit să ne grăbim de fiecare dată.

Îşi trecu buzele peste ale ei, apoi îi atinse uşor maxilarul cu ele.

– Rapid şi în forţă e foarte bine.

– Hai să vedem cum iese cu domol şi minuţios. Îmi place cum eşti construită, Bodine. Degetele lui lunecară în sus şi-n jos pe lateralul sânului ei drept. Ai membre lungi, lungi şi bine tonifiate.

– Mă antrenez, bâigui ea.

– Sâni fermi, frumoşi. Îi atinse sfârcul cu degetul mare. Tot părul ăla, drept ca o riglă, întunecat ca miezul nopţii. Îmi place cum miroase, aşa că tot timpul îmi doresc să vin un pic mai aproape. Îmi place gustul tău. Îşi lipi gura de gâtul ei. Şi ochii ăia, de culoarea frunzelor în umbră. Felul în care îţi simt pielea sub palme, doar moliciune de mătase. Felul în care gura ta se potriveşte cu a mea. Îşi puse gura înapoi pe a ei şi lăsă sărutul să se prelungească din nou şi din nou, moale şi leneş ca o ploaie de primăvară. Îmi place cum eşti construită.

– O să-mi suceşti capul.

Dar nu-i prea ieşi râsul. Nu când capul începea să i se învârtă şi acele limbi de căldură îi pătrundeau sub piele.

– Cu cât te ating mai mult, cu atât mai mult vreau s-o fac. De data asta, va trebui doar să înduri.

Pulsul ei zvâcnea sub buzele lui, domol şi consistent, exact cum voia el. Trupul ei se întinse, se undui sub mâinile lui, apoi se cutremură, se înmuie.

El o dorea aşa, dorea nu doar excitaţia, eliberarea, ci totul. Ce însemna totul cu Bodine?

Suspine şi sărutări somptuoase, gemete înfundate şi lumina lunii într-un pat îngust. Răspunse într-un ritm uşor, fără grabă. Ochii verzi frumoşi, îngreunaţi de ce reuşea el să-i ofere.

Porni în josul trupului ei. Şi, de data asta, când ea oftă, oftă numele lui.

Ei nu i se mai învârtea capul. În schimb, părea că se mişca, se mişcau împreună printr-o ceaţă caldă, frumoasă, unde totul sclipea. Mâinile lui, aspre, cu bătături, făceau pur şi simplu tot mai erotice acele atingeri leneşe. Barba nerasă, care îi zgâria pielea în timp ce el cobora cu limba în jos pe burta ei, o făcea să freamăte.

Apoi limba lui alunecă în jos, alunecă peste, alunecă în, şi o făcu să se rostogolească, să se rostogolească, să se rostogolească încet, visătoare, neajutorată peste o culme acoperită cu catifea.

Totuşi, el nu se grăbi. Mâinile alea cu palme aspre o traseră în jos, mai mult, într-o plăcere ameţită, astfel că ceaţa sclipitoare se îngroşă. Când gura lui o apucă din nou pe a ei, ea deja se predase.

El alunecă în ea, o auzi cum îşi ţine răsuflarea, îi văzu ochii înceţoşaţi.

– Şi partea asta, şopti el jucându-se cu buzele ei. Domol. Frumos şi domol.

Lung, domol, adânc, şi ea atât de fierbinte, atât de umedă în jurul lui. Ea începu din nou să geamă, dar el nu-şi dădu drumul, ci se mişcă în ea, extrăgând fiecare moment, fiecare gram de plăcere. Din nou, din nou, domol, necontenit, până când o simţi gata, apoi încă o dată, şi termină şi el odată cu ea.

capitolul 21

Bodine dormi mult – ceva ce nu făcuse niciodată. Poate că o jumătate de oră nu conta mult per ansamblu, dar era totuşi o schimbare semnificativă a programului ei rigid de dimineaţă.

Sări din pat atât de iute, încât Callen rată şansa de-a o prinde.

– De ce te grăbeşti?

– Am rămas în urmă înainte chiar de a începe. Pot să scurtez antrenamentul şi să sortez e-mailurile. În timp ce se îmbrăca, făcu socotelile. Nu-l mai iau pe Leo, ci camioneta.

– Pot să-l hrănesc pe Leo şi să-l înşeuez pentru tine. Speram să-l foloseşti azi.

Ea se uită din nou la pat, la conturul umbrit al bărbatului cu care se culcase.

– Asta o să-ţi consume ţie din timp.

– Se pare că oricum m-am trezit.

Nu se plângea, remarcă ea. Părea amuzat, răbdător.

– Vii la micul dejun?

– M-aş alege cu ceva mai bun decât un ou ochi pe pâine prăjită.

– Atunci, ne vedem într-o oră. Ezită, apoi făcu un pas înapoi, se aplecă şi-l sărută. Dacă aş fi ştiut că are să se întâmple asta, m-aş fi străduit să-ţi dau un pat mai mare.

– Ăsta a făcut faţă cu bine.

– Aş spune că da. Trebuie să plec.

Ieşi în grabă. Câteva secunde mai târziu, el auzi uşa trântindu-se. Femeia se mişca repede, se gândi, ridicându-se şi el, să pună de cafea.

Bodine încheie un antrenament scurtat, făcu duş, se îmbrăcă şi răspunse la vreo cinci e-mailuri. Restul puteau să aştepte. Cafeaua nu putea.

Fiindcă tot era cu zece minute în întârziere, renunţă la cafeaua băută singură.

Clementine era în bucătărie de-acum.

Cum era de aşteptat, când alergă în jos pe treptele din spate, cafeaua înmiresma aerul. Clementine avea aluat de biscuiţi într-un castron şi dădea cartofi pe răzătoare. Nu fu o surpriză s-o vadă pe Maureen stând de vorbă cu Clementine şi prăjind bacon şi cârnaţi.

Dar faptul că o văzu pe Alice stând la masa din bucătărie, cu capul aplecat peste lucrul ei de mână, o făcu pe Bodine să-şi încetinească mersul grăbit.

– E târziu pentru tine.

Maureen puse baconul sfârâind pe un prosop de hârtie şi îi făcu fiicei sale un semn discret.

- Doar un pic. 'Neaţa, Clem! 'Neaţa, Alice!

- Fac un fular.

- Şi faci progrese.

- La fel ca tine, Alice e genul care se scoală devreme. Buni încă doarme, iar nana face un duş. I-am spus lui Cathy, asistenta de noapte, să nu se grăbească, şi Alice ar putea să-şi bea ceaiul aici, în timp ce noi pregătim micul dejun.

- Cathy e asistenta. A venit de la spital. Clementine face biscuiţi. Îmi plac biscuiţii.

- Am pus nişte ardei iute în ei, zise Clementine cu calm. Întotdeauna îţi plăcea să pun puţin ardei iute în ei. Cafeaua e proaspătă.

- Da.

Bodine turnă o cană.

- Cafeaua nu e permisă femeilor aflate la vârsta fertilă. Poate împiedica plantarea seminţelor.

- N-am mai auzit asta până acum. Bodine se lăsă pe spate în scaun şi sorbi. Asta o face cea mai simplă formă de contracepţie din istorie.

- Bodine, zise Maureen în şoaptă.

Bodine îşi păstră zâmbetul pe faţă şi se duse să stea cu Alice.

- Nu cred că partea asta poate fi rezolvată de cafea, dar eu încă nu sunt pregătită pentru copii.

- Eşti de vârstă fertilă.

- Da.

- Datoria unei femei faţă de soţul ei e să facă fii. Ar trebui să ai un soţ, un soţ care să aibă grijă de tine.

- Am grijă singură de mine. S-ar putea să-mi doresc un soţ într-o zi, dar va trebui să se ridice la standardele mele. Sunt destul de înalte, fiindcă îl am pe tata ca prim etalon. Aşa că acel soţ trebuie să fie frumos, puternic, inteligent, bun şi amuzant. Trebuie să mă respecte fiindcă sunt cine sunt, aşa cum tata o respectă pe mama. Este probabil ca, având în vedere pasiunea mea pentru cai,

să trebuiască să fie şi un om priceput la cai. Şi va trebui să mă iubească de parcă aş fi o regină, şi o războinică, şi un geniu, şi cam cea mai sexy femeie născută vreodată.

- Bărbatul alege.

- Nu, Alice, oamenii se aleg unul pe altul. Îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău, Alice, că cineva ţi-a răpit alegerea!

Zări mişcare şi văzu femeia care stătea în pragul uşii bucătăriei. Cam de vârsta mamei sale, cu părul scurt, blond-cenuşiu, cu o expresie un pic severă. „Asistenta", se gândi Bodine, îngrijorată că depăşise vreo linie. Dar femeia încuviinţă din cap.

- Cred că eşti cu adevărat curajoasă, încheie Bodine, privind zvâcnirea ochilor lui Alice în vreme ce ea încerca să proceseze informaţiile.

- Femeile sunt slabe.

- Unii oameni sunt slabi. Tu nu eşti. Cred că s-ar putea să fii cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Alice lăsă capul în jos şi ridică din umeri, dar Bodine surprinse un foarte slab zâmbet.

- Eu fac un fular. Clementine face biscuiţi pentru micul dejun. Sora e...

Se întrerupse şi scoase un ţipăt înăbuşit când Callen apăru în uşa antreului.

„La naiba!" se gândi Bodine. Ar fi trebuit să fugă şi să-i spună lui Callen să aştepte.

- 'Neaţa! Callen rămase unde era. Am venit să cerşesc micul dejun. Ăştia sunt biscuiţii tăi cu lapte bătut, Clementine?

- Da. Eşti curat pe mâini?

- O să fiu. Dumneata pesemne că eşti doamna Alice. Vorbi uşor, pe un ton pe care Bodine îl auzise folosindu-l de nenumărate ori cu un cal nervos. Mă bucur să te cunosc, doamnă.

- Unul dintre fii, unul dintre fiii surorii.

- Unul onorific. Poate că vocea lui Maureen sunase cam prea veselă, dar linişti mâinile nervoase ale lui

Alice. El e Callen. Cal e ca un membru al familiei. E băiat bun, Alice.

- Bărbat. Nu e băiat.

Alice își trecu mâna peste obraji. Ca răspuns, Callen își mângâie și el falca.

- Nu m-am gândit să mă bărbieresc de dimineață. Am uitat. Frumoasă treabă faci acolo. Sora mea lucrează pe gherghef. N-aș fi surprins dacă ar croșeta o casă data viitoare.

- Nu poți să croșetezi o casă. Eu tricotez. Fac un fular.

- Dacă vrei ceva din bucătăria asta, vino aici și spală-te pe mâini, ordonă Clementine în timp ce pregătea biscuiții. Micul dejun o să fie gata în curând.

- Da, doamnă!

- Îi spune bărbatului ce să facă, îi șopti Alice lui Bodine.

- Ne spune la toți ce să facem.

- Eu m-am spălat pe mâini.

Deși avea ochii umezi, Clementine încuviință din cap spre Alice.

- Atunci, o să primești micul dejun.

Când auzi tropotul de pe scări, Alice tresări din nou. Bodine puse o mână peste a ei. Rory dădu năvală înăuntru, vesel ca un cățeluș, cu părul încă umed, cu fața proaspăt rasă.

- Am dormit prea mult. Miroase al naibii de bine aici. Aș putea să folosesc...

Zări femeia la masă cu Bodine. La fel ca restul familiei, și el fusese instruit. Și Rory era, la bază, agent de vânzări. Afișă un zâmbet orbitor.

- Bună dimineața, Alice! N-am avut șansa să te cunosc încă. Eu sunt Rory.

Lui Alice îi căzu fața. Bodine auzi cele două suspine rapide, înainte ca expresia de pe chipul lui Alice să se transforme în ceva mai presus de bucurie. Ceva prea luminos chiar și pentru bucurie.

- Rory! Rory!

Vărsa lacrimi chiar în timp ce râdea. Şi, în timp ce râdea, se ridică de la masă şi ţâşni spre el. Braţele i se înfăşurară în jurul lui.

- Copilul meu! Rory al meu!

Mângâind straniu spatele lui Alice, el se uită la mama lui în stare de şoc.

- El e mezinul meu, Alice, zise Maureen cu grijă. El e fiul meu, Rory.

- Rory al meu! Alice se trase înapoi suficient cât să se poată uita la faţa lui, să-şi treacă mâinile peste obrajii lui. Uită-te cât e de chipeş! Ai fost un bebeluş aşa drăguţ, un băiat drăguţ. Acum, eşti chipeş. Atât de mare! Atât de înalt! Mami nu mai poate să te legene, copilul meu!

- Ah...

- Alice, vorbi asistenta pe ton plat, realist. E fiul surorii tale. E nepotul tău.

- Nu! Nu! Alice se agăţă de el din nou. E copilul meu! E Rory! Nu poţi să-l iei! N-o să las pe nimeni să-l ia din nou!

- Nu plec nicăieri, zise Rory. E în regulă.

- M-am rugat pentru copiii mei. Pentru Cora şi Fancy, şi Rory, şi Lily, şi Maureen, şi Sarah, şi pentru Benjamin, chiar dacă el a plecat direct în rai. Ştii unde sunt ceilalţi copii, Rory? Copilele mele?

- Nu, îmi pare rău. Hai să stăm jos, bine?

- Fac un fular. E verde. Rory al meu are verde în ochi.

- E drăguţ. E foarte drăguţ.

Şi, în timp ce Rory se uita din nou la mama lui, Bodine se ridică. Se duse la scările din spate, s-o îmbrăţişeze pe Cora, care plângea.

Fusese bolnav timp de o săptămână întreagă. Abia dacă se târâse din pat ca să-şi facă nevoile, cu atât mai puţin să-şi bea doctoria sau să deschidă o conservă să mănânce.

Ardea, îl chinuiau frisoanele, dar tusea măgărească violentă era cea mai rea. Îl slăbea, îl lăsa fără suflare, cu pieptul strâns ca într-un pumn, cu gâtul sensibil de la mucusul gros, galben, scuipat din plămâni.

O învinuia pe Esther, o blestema, în timp ce zăcea pe cearşafurile colorate de sudoare.

Avea să se ducă după ea când se punea din nou pe picioare. Avea să se ducă după ea şi s-o bată de s-o umple de sânge, să scoată viaţa din ea. Nu merita să consume un glonţ.

Chiar şi când reuşi să stea în picioare mai mult de câteva minute, tusea îl îngenunche.

Când se simţi în stare să se târască afară, văzu câinele pe jumătate mort - poate mai mult de jumătate. Îi azvârli ceva de mâncare într-o găleată. Când pompă apă în alta, începu o tuse violentă. Scuipă mucusul însângerat şi şuieră cu respiraţia tăiată, în timp ce arunca o privire la vacă.

Nu mai fusese mulsă de câteva zile, judecă el. Şi, asemenea calului, supravieţuise datorită zăpezii şi ierbii ce se zărea de sub zăpadă. Puii de găină se descurcaseră puţin mai bine. Totul îi arătă, în mod clar, constată cu amărăciune, că băiatul abia dacă fusese pe-acolo. Şi, când fusese, îşi făcuse treaba pe jumătate. Băiatul era inutil, la fel ca blestemata lui de mamă. Când avea să-şi recapete forţele, avea să-i tragă băiatuluiăluia o săpuneală bună şi cuvenită. Şi el avea să plece să-şi aducă o nevastă tânără, avea să ia una tânără, care să-i facă patru fii care să-l cinstească pe tatăl lor, în loc de unul care să vină şi să plece după bunul plac.

Greşise cu Esther şi putea să recunoască asta. Irosise prea mulţi ani cu ea. Greşise de vreo două ori încercând să-şi ia o a doua nevastă, dar nu avea să mai greşească. Trebuia doar să-şi recapete forţele, fie şi doar cât să-şi aducă nişte medicamente, nişte provizii.

Ameţit de la efortul de a îngriji animalele, merse împleticit înapoi înăuntru. Voia să intre pe internet, să găsească puţină consolare în cuvintele bărbaţilor care

ştiau ce ştia el, care credeau ce credea el. Plătise bani buni pentru antena wi-fi, pentru dispozitivele hot spot şi pentru releu. Şi învăţase cum să le folosească ca să nu fie depistat.

Blestematul de guvern, care îi spiona pe toţi, le fura terenurile, băga homosexuali şi negri, şi mexicani pe gâtul americanilor adevăraţi.

El era cetăţean suveran, considera el. Un bărbat pregătit, chiar dornic, să verse sânge ca să-şi protejeze drepturile. Avea să-l verse pe al lui Esther. Avea să-l pună la respect pe ticălosul acela pe care i-l vârâse ea pe gât. Şi avea să găsească o nevastă care să-i dea fiii pe care îi merita.

Dar tot ce putea face era să se târască din nou în pat, să se cutremure de frisoane şi să expire şuierător.

Callen simţi un ghem în stomac în clipa când îl văzu pe şeriful Tate parcând.

- Spune-mi dacă ai nevoie de ceva, îi zise el potcovarului, plecând în întâmpinarea lui Tate. A mai apărut una?

- Nu. Nu, asta-i o binecuvântare. Avem vreme de mai în luna martie.

- O să ne dea peste cap, dar merge.

Tate cercetă cu privirea ţarcurile, şopronul.

- Eşti singur?

- Avem două plimbări călare pe traseu, încă două după-amiază şi câteva lecţii jos, la centru. Vreme de mai înseamnă rezervări ca în mai.

Tate încuviinţă din cap.

- Ăla de colo e Spike?

- Da. Al dracului nume pentru un potcovar[1].

- Nu vezi prea des un potcovar care poartă zgardă de câine cu cuie şi are o jumătate de duzină de tatuaje. Dar ştie meserie. Poţi să iei o pauză?

- Se pare că iau deja una.

---

[1] În limba engleză, în original, *spike* înseamnă „cui". (n.tr.)

– Hai să mergem pe-aici! Tate se îndreptă spre țarcul cel mare. Ce cai arătoși!

– Am adus mai mulți azi. Mâine o să-i scoatem la păşune, dacă ține vremea asta, cum ar trebui. A trecut ceva timp de când n-am mai scos caii la păscut în zori şi să-i aduc înapoi pentru noapte.

– Se pare că abia aştepți.

– Păi, da! Îmi place munca de aici, chiar dacă implică şi o grămadă de lucru la computer şi de hârtii. Întinse mâna şi mângâie nasul unui murg curios. Ştiu că n-ai venit încoace ca să vezi cum mă descurc la treabă.

– Nu. Sunt în drum spre ferma Bodine, ca să stau de vorbă cu Alice. Vorbeşte cu psihiatra acum. Sper să-şi amintească un pic mai mult.

– Pot să-ți spun că are multe de zis. Am auzit-o la micul dejun. Crede că Rory e al ei. A pomenit despre şapte copii. Toate fete, cu excepția unuia, numit Rory, şi a încă unuia. După cum vorbea, acesta din urmă fie a murit la naştere, fie imediat după.

– O, Doamne!

– Presupun că nu greşesc spunându-ți despre fixația pentru Rory. Vorbea despre cum îl legăna, cum îi cânta, cum se juca cu el cucu-bau, cum l-a învățat să meargă singur. Mai că îți frângea inima. Ai aflat ceva despre ticălosul ăsta, dom' şerif ?

– Aş vrea să pot spune că da. Lucrăm cu poliția statală. Am pus o poză cu ea, am dat-o presei, în caz că a văzut-o cineva. Am scos câinii, încercând să-i luăm urma, dar din cauza ploii şi fiindcă n-avem nici un blestemat de indiciu despre cât de mult a mers în sus sau în jos pe drum înainte să se prăbuşească, n-avem nici un punct de plecare.

– Ai nevoie ca ea să-ți spună, dar nu poți s-o presezi.

– Ai dreptate în ambele privințe. Când murgul curios îl înghionti în umăr, Tate îl bătu uşor cu palma, absent. Dar orice mărunțiş poate să spună înseamnă încă ceva cu care putem lucra. Dar nu de asta am venit.

Am auzit că Garrett a venit aici într-un vehicul oficial, purtând uniformă oficială şi s-a luat iar de tine.

- Clintok nu mă îngrijorează.

- L-am suspendat.

Callen se întoarse şi îşi împinse pălăria pe spate.

- Nu aveai de ce să faci asta pentru mine.

- N-am făcut-o pentru tine. Tate se înroşi de furie. N-a ascultat un ordin direct. A hărţuit şi a ameninţat un cetăţean. Am preferat să-l suspend decât să-i trag un glonţ în fundul ăla arogant, fiindcă are ceva calităţi în spatele atitudinii de rahat, şi... am doi vânători de oameni de căutat. Am două femei moarte şi nici o pistă spre cel care le-a ucis. Am un bărbat care a ţinut închisă o femeie dragă mie pentru nu ştim câţi ani. Şi în clipa asta tot n-avem nici o pistă. Dar dacă Garrett mai sare calul, îşi pierde slujba, ascultă ce-ţi spun! Tate înfipse un deget în pieptul lui Callen. Tu eşti şeful aici?

- Da.

- Ai tolera ca unul dintre oamenii care conduc o plimbare pe traseu, ţin o lecţie sau se ocupă de aprovizionare să facă exact pe dos de cum îi spui? Să facă figuri aici, în faţa unuia dintre oaspeţi? Să-ţi conteste autoritatea?

Înghesuit ferm într-un colţ, Callen oftă cu putere.

- Bine, am înţeles ce spui.

- Şi uite ce mai spun. E cât se poate de supărat. Dacă vine la tine, Cal, trebuie să aflu. Nu vreau nici un rahat de la tine cum că te descurci cu el, că nu te îngrijorează. E unul de-ai mei, şi, dacă vine la tine din nou, trebuie să ştiu. Nu pot să am un om care ar face asta deţinând o insignă şi un pistol şi care îmi e subordonat. Ai înţeles?

- Da, da, am înţeles.

- Nu trebuie să-ţi şi placă.

- Păi, nu-mi place. Dar am înţeles.

- Vreau să-ţi dai cuvântul.

Tate întinse o mână.

- La dracu'! Prins la strâmtoare din nou, Callen bătu palma. Îmi dau cuvântul.

- Atunci, e bine. Mă duc să vorbesc cu Alice. Dar Tate se mai uită o clipă la cai. Şapte copii.

- Le-a zis pe nume. I-a numit.

- Dumnezeule milostiv! murmură Tate şi plecă.

Când trase maşina la casa de la fermă, speră să fi calculat bine timpul. Recunoscu maşina doctoriţei Minnow, ceea ce îl bucură. Voia să audă şi ce avea ea de spus. Când ciocăni, veni la uşă Cora.

- Sper că nu deranjez, doamnă Bodine.

- Sigur că nu. Ai început cu „Cora" la spital, Bob. Rămâi la „Cora". A, Alice vorbeşte cu doctoriţa. Cu doamna doctor Minnow. Cred că ar trebui să fie curând gata. Ai venit la momentul potrivit.

În timp ce intra, îşi scoase pălăria.

- Cum se simte Alice, doamnă, de când aţi adus-o acasă?

- Eu chiar cred că mai bine. Serios! Mamă, uite cine a venit!

- Ei, poftim, Bobby Tate!

Lăsând la o parte lucrul de mână, Miss Fancy bătu cu palma perna de pe canapea de lângă ea. Vino şi stai jos şi spune-mi toate ştirile şi bârfele locale!

- Aş vrea să pot, Miss Fancy.

- Păi, o să-ţi aduc o ceaşcă de cafea.

- Te rog, nu te deranja, Miss Fancy!

- Ziua în care n-o să pot să-i aduc o ceaşcă de cafea unui bărbat arătos o să fie ziua în care o să-mi întâlnesc Creatorul.

Pe cămaşa pe care o purta scria:

LOCUL FEMEII E ACASĂ
ŞI ÎN SENAT

Miss Fancy credea cu înflăcărare în ambele afirmaţii.

- Oricum, va trebui să aştepţi câteva minute, adăugă ea. Alice vorbeşte cu doctoriţa de cap. Stai jos, şi o să-ţi aduc cafeaua aia.

- Căutăm să avem ceva de făcut, zise Cora când mama ei se depărtă. Încercăm să ne ţinem ocupate.

Cred că mi-ai fi spus imediat dacă ai fi avut ceva să-mi spui.

- Îmi pare rău, doamnă Bodine... Cora. Facem tot ce putem.

- Nu mă îndoiesc. O, doamnă doctor Minnow! Aţi terminat?

- Am avut o discuţie bună. Domnule şerif.

- Doamnă doctor Minnow. Mai e în stare să vorbească şi cu mine?

- Las-o câteva minute. Se descurcă foarte bine, doamnă Bodine. Cred că instinctul dumitale şi al lui Maureen în legătură cu aducerea ei aici a fost corect. E doar începutul, dar e calmă.

- Poţi să-mi spui dacă îşi aminteşte ceva despre răpitorul ei, despre captivitate?

- Evită, şi asta e normal, domnule şerif. Se luptă cu ce a îndoctrinat-o el şi cu această realitate. Această realitate pe care şi-o aminteşte cu o parte din mintea ei, iar în aceasta realitate se simte mai în siguranţă, chiar mai fericită. A vorbit despre casă, şi, când am întrebat-o dacă era mai mare decât dormitorul ei - cel de la etaj -, a zis că era cam la fel, dar acum are ferestre şi pereţi frumoşi. Celia se întoarse cu alt zâmbet spre Cora. Zugrăveala o face să se simtă confortabil şi îi dă un sentiment de proprietate, deşi ea nu îl recunoaşte ca atare. Şi apoi Celia se întoarse spre Tate. Răpitorul n-a locuit în casă cu ea. Aş spune că era mai degrabă un soi de şopron decât o casă. N-a fost pregătită să vorbească despre ce vedea când ieşea din casă. A menţionat un câine, unul rău, dar n-a dat nici un alt detaliu.

- O dependinţă şi un câine înseamnă mai mult decât am avut.

- Bravo, Bob! O, doamnă doctor Minnow! Miss Fancy aducea cafeaua lui Tate. Vrei un pic de cafea?

- Mulţumesc, dar trebuie să plec. Vin mâine, la aceeaşi oră. Pentru moment, n-o siliţi să vorbească despre Rory. O s-o lăsăm o vreme.

- Îţi aduc haina, te conduc.

Tate stătea cu pălăria într-o mână şi cu cafeaua în cealaltă.

- Miss Fancy, mă duc sus să o văd, dacă nu te superi.

- Asistenta de acolo, de sus, este... Miss Fancy îşi mângâie tâmpla. La naiba, îmi scapă numele.

- Lasă. Ne vedem înainte să plec.

El presupuse că folosiseră vechea ei cameră şi ştiu unde s-o găsească. Pentru câteva luni, cu mult timp în urmă, stătuse cu inima frântă, tânjind la fereastra dormitorului ei. Şi, uneori, ea ieşise pe fereastră să-l întâlnească.

Acum, la atâţia ani distanţă, ea stătea la fereastră, tricotând. Femeia de pe al doilea scaun citea o carte, dar se ridică în clipa când intră el.

- Ai musafiri, Alice.

Alice ridică privirea şi zâmbi timid.

- Te cunosc. Ai venit la spital. Ai fost foarte drăguţ şi ai venit să mă vizitezi. Tu... Ochii îi zvâcniră. Poţi să mergi în mâini.

- Am putut cândva. Inima îi bătu un pic mai tare când îşi aminti cum o făcuse să râdă când mersese în mâini pe iarbă. Aveau şaisprezece ani pe atunci. Şi era îndrăgostit nebuneşte de ea. Nu sunt atât de sigur că pot s-o mai fac acum.

- Vă las să vorbiţi. Sunt în camera de alături, îi zise asistenta lui Tate.

- Bei cafea. Eu n-am voie să beau cafea, dar Bodine bea. E fiica surorii. Şi e drăguţă.

- O cunosc pe Bodine. E o tânără frumoasă. Pot să stau cu tine?

- Bărbatul nu trebuie să ceară voie. Bărbatul face.

- Un bărbat politicos întreabă. Pot să stau cu tine, Alice?

Ea roşi un pic.

- Poţi să stai. Fac un fular. E pentru Rory. E pentru fiul meu. Are ochii verzi. E atât de frumos! A crescut atât de înalt!

- De cât timp nu l-ai mai văzut?

- Am luat micul dejun împreună. Clementine a făcut biscuiți. Îmi... Îmi plac biscuiții ei.

- Vreau să spun înainte de micul dejun. Cât a trecut de când nu l-ai mai văzut?

- O, avea doar un an. Doar un an. Un copil așa dulce! Aș fi putut să-l țin și să-l îngrijesc, și să-i fac baie, și să-l învăț să bată din palme. L-am învățat să meargă și să spună „mama". Fiindcă el e fiul.

- Ai avut fiice.

- Fetițe. Pe Cora și pe Fancy, și pe Lily, și pe Maureen, și pe Sarah.

- Le-ai învățat să bată din palme?

- N-am putut. Domnul a trebuit să le ia. N-are nici un folos de pe urma fetelor și poate să obțină un preț bun. Poate poți să le găsești tu.

- Pot să încerc.

- Dar nu și pe Benjamin. Dumnezeu l-a luat la cer înainte să iasă din mine. Și nici pe Rory. L-am găsit pe Rory aici. Mă bucur că am venit aici.

- Ai avut copiii în casa ta? Vreau să spun, s-au născut în casa ta?

- Numai Lily, Maureen, Sarah și Benjamin. Domnul a oferit casa, fiindcă i-am dăruit un fiu, cum e menită să facă o femeie.

- Pe Cora, Fancy și Rory unde i-ai născut?

- În camera de jos. Strânse din buze. Nu mi-a plăcut camera de jos. Nu mi-a plăcut. Mi-a plăcut mai mult casa.

- E în regulă. Îi atinse mâna tremurândă. N-ai să te mai întorci niciodată în camera aia.

- Pot să stau aici, cu Rory. Cu mama și sora, și cu buni... buni. Bunul are M&M's. El miroase a cireșe și are barbă.

- Așa e! Lui Tate îi trecu prin minte că ea nu știa că bunicul ei murise, așa că se purtă cu atenție. Domnul are barbă?

– Peste tot, peste tot.

Își trecu o mână peste obraji și bărbie.

– Miroase a cireșe?

– Nu, nu. A săpun. Și, uneori, nu. Uneori a whisky. Uneori a whisky și a sudoare. Nu-mi place. Îmi place să fac fular, îmi place să fac fular, îmi place să-l fac, și fereastra, și biscuiții. Îmi plac pereții roz.

– Sunt, cu siguranță, pereți veseli. Ce culoare au pereții din casa ta?

– Gri, cu pete albe și linii. Ăștia îmi plac mai mult. Sunt nerecunoscătoare, sunt nerecunoscătoare pentru ce oferă domnul.

– Nu, nu ești. Ești recunoscătoare să fii acasă cu familia ta. Poți să-mi spui ceva, Alice?

– Nu știu.

– Poți să-mi spui unde erai când l-ai întâlnit pe domnul prima dată?

– Nu știu. Trebuie să termin fularul, trebuie să-l termin pentru Rory.

– Asta e bine. Trebuie să plec acum, dar o să vin înapoi, dacă e în regulă.

– E în regulă. Am vrut să vin acasă, zise în timp ce el se ridică.

– Ești acasă acum.

– Ar fi trebuit să-l sun pe bunul din Missoula, când am ajuns acolo. Ar fi venit să mă ia. Nu s-ar fi supărat.

– Veneai acasă din Missoula?

– De... altundeva. Nu știu. Sunt extrem de obosită acum.

– O s-o chem pe asistentă. Poți să te odihnești o vreme.

– Ei gătesc curcan pentru Ziua Recunoștinței, dar mie îmi place mai mult șunca lui buni. Buni face bacon pentru Ziua Recunoștinței, și noi toți facem plăcinte. Mă duc să mă culc.

– Bine, Alice. Hai, te ajut eu!

O ajută să se urce în pat și aranjă păturile în jurul ei.

– E moale. Totul e moale aici. Mama e aici?

– Mă duc să o chem. Tu odihneşte-te!

Ieşi şi îi făcu semn asistentei înainte să coboare după Cora.

O dependinţă, un câine, undeva pe drumul dinspre Missoula spre fermă, cândva în preajma Zilei Recunoştinţei – deşi Dumnezeu ştia cu cât timp în urmă.

Era mai mult decât avusese până atunci.

capitolul 22

Timpul trecea. În vreme ce mare parte a vieţii casei se centra în jurul lui Alice – ce să spună, ce să nu spună, ce să facă, ce să nu facă –, primăvara veni în toată dulceaţa şi cu toate nevoile ei. Soarele răsărea mai devreme, apunea mai târziu, iar acele ore de lumină sporeau activitatea.

Bodine se gândea adesea la munca aceea ca la o evadare din stresul şi grijile de acasă. Apoi se simţea vinovată că gândea aşa.

Se gândea la nopţile petrecute cu Callen în patul lui îngust sau la câte o cabană goală ca un alt gen de escapadă. Şi nu simţea nici cea mai mică tresărire de vinovăţie. Dacă analiza asta, cum făcea uneori, ajungea la concluzia că el îi oferea echilibru, companie, o ureche care să o asculte şi o susţinere mai fermă decât îşi imaginase ea vreodată.

Şi sex de calitate.

Îi plăcea să creadă că şi ea îi oferea lui aceleaşi lucruri.

În majoritatea zilelor, punea şaua pe cal şi se ducea călare să lucreze cu el, apoi din nou acasă. Dacă putea să jongleze cu timpul, călărea din nou spre casă, la amiază, ca să le dea bunicilor o mică pauză cu Alice.

– Îmi place de ea. Deşi avea destule pe cap, Bodine călărea relaxată lângă Callen. Din când în când, ceva – cineva – iese din traumă. Şi ştiu că îmi place acel cineva. Şi câinii o plac, ceea ce e un bun indiciu.

- Câinii o plac pe Alice?

- Și e reciproc. Mult timp s-au întins și au sforăit la picioarele ei, în vreme ce ea tricota. Șeriful a trecut pe la ea în timp ce eram acolo după-amiază. Și el se înțelege bine cu ea.

- A mai aflat ceva?

- A reieșit că avea douăzeci de unu de ani - doar douăzeci și unu - când a pornit spre casă făcând autostopul. Așa că asta rezolvă cât de cât partea cu „când". Nu știu ce poate face ca să se apropie încă douăzeci și șase de ani și să găsească ceva, dar am văzut că ajută să știe. Ea a vrut să rămân și eu în timp ce vorbea cu el. Era bucuroasă să înceapă discuția, ca și cum făceam cu toții o mică vizită. Mai face un fular - pentru mine. Pe-al lui Rory l-a terminat. Bodine își înalță fața spre cer și clătină din cap. Sunt confuză.

- Ea te place, are încredere în tine. Îl place pe Tate. În preajma mea e timidă, dar n-o sperii.

- La fel e cu tata și cu Chase - timidă, dar nu speriată. Și totuși, nu iese afară. Sunt oameni afară, și cu asta, basta.

- Mai are nevoie de timp.

- Știu, și n-a trecut prea mult timp deocamdată. Dar... Toți trebuie să fim atât de atenți, și e extenuant, Callen. Ajută, dar e extenuant. În unele zile știe că Rory nu e fiul ei. În altele insistă cu asta. Lui Rory îi vine greu. Face față mai bine decât s-ar fi așteptat oricine. Uiți, uneori, ce suflet are. Are suflet bun.

- Vrei să știi ce cred eu?

- Sporovăiesc iar despre asta, așa că trebuie.

- Ai fost întotdeauna fermă. Doamne, am admirat și am invidiat asta toată viața. Familia ta trage împreună, iar situația asta vă face să trageți și mai tare. Presupun că Alice își revine din ce i-a făcut nemernicul, fiindcă are capacitatea asta. Știu cum e să ai optsprezece ani și să fii supărat pe lume. Mai mult decât tine, adăugă el.

- Eu am fost tare norocoasă în lumea mea.

– E mai mult decât noroc, dar da. Știu cum e să vrei să vii acasă, să trebuiască să vii. Nimeni nu m-a oprit să fac asta, nimeni nu mi-a furat mai bine de jumătate din viață. Și tot mi-a venit destul de greu să mă întorc.

– Nu m-am gândit deloc la asta, zise ea încet. Nu m-am gândit că ți-a fost greu să vii înapoi. Așa cum mergeau călare, încet și ușor, ea îi studie chipul. Ar fi trebuit.

– Nu știi niciodată ce s-a schimbat, ce a rămas la fel și dacă o să-ți mai găsești locul. Îți asumi riscul când pleci și te întorci. Aș spune că, dacă e în stare să facă fulare și să stea de vorbă cu Tate – cu oricine, fără să țipe –, să se trezească dimineața și să se ducă la culcare seara înseamnă că, oricine ar fi fost la optsprezece ani, în orice ar fi încercat vreodată ticălosul ăla să o transforme, în ea a rămas al naibii de mult Bodine. Asta o să ajute mult să-și revină.

Trecu o clipă înainte ca ea să poată vorbi.

– Vrei să știi ce cred eu?

– Îți ascult sporovăiala, așa că trebuie.

– Cred că aș fi riscat să o iau un pic razna dacă nu te aveam pe tine să vorbesc. Acum, suntem mereu atenți ce spunem și ce nu. Trebuie să fim. Mama și buni sunt îngrijorate pentru nana, tata e îngrijorat pentru toate. Chase îl îndepărtează pe Rory mai mult decât are el nevoie, doar ca să-i lase loc să respire.

– Și tu faci la fel.

– Da! Pur și simplu nu vorbim prea mult despre nimic din toate astea. Chiar nu putem! Și pun pariu că nu sunt singura care se sprijină pe tine.

– Stau bine cu echilibrul.

– Fix la asta mă gândeam.

El se mișcă în șa și o cercetă cu privirea.

– Să știi că nu este cazul să te gândești că trebuie să schimbi direcția și să o iei pe ocolite. Suntem deja pe un pământ care ar fi fost al meu dacă lucrurile ar fi stat altfel. N-au stat altfel. Nu e al meu!

– Îmi pare rău! Ea își opri calul și își dădu seama că n-ar fi trebuit să fie surprinsă că o prinsese că întorcea spatele vechii lui case. Părea o idee bună. Acum, nu mai e.

El cunoștea pământul ca pe propria palmă. Pentru moment, îi era de ajuns să stea călare și să se uite la el.

– Am semnat actele, și e al vostru. Al familiei tale. Nu-mi pare rău după el.

– Mie mi s-ar rupe inima dacă ar trebui să ne vindem pământul.

În mod ciudat, el se gândi că și inima lui s-ar rupe dacă asta s-ar întâmpla vreodată.

– Pentru mine nu e așa, nu legat de pământul ăsta. Nu știu dacă a fost vreodată. Într-una din zile o să vreau să am unul al meu – și o să-l am. Îi zâmbi cu o ridicare din umeri. M-am descurcat bine în California. Nu e prea politicos să întrebi despre asta, dar n-ai întrebat.

– Una e să nu fie prea politicos și alta e să fii de-a dreptul nepoliticos. Eu pot fi de-a dreptul nepoliticoasă, decise ea. Ce înseamnă „bine" pentru tine, în mare?

– Suficient cât să nu fiu nevoit să vând. Aș fi putut să păstrez pământul, să le dau partea lor mamei și surorii mele. Să cumpăr cele necesare și să pun pe picioare o fermă decentă.

Poate că era mult mai „bine" decât își imagina ea, și poate că asta adăuga la el un alt aspect pe care ea nu-l luase în considerație. Ea aprecia o minte bună pentru afaceri și securitatea financiară.

– Dar n-ai făcut așa.

– Nu! Fiindcă nu asta vreau. Nu m-a deranjat să-mi administrez propria afacere și n-am fost chiar neprice-put la asta.

– Ce vrei să spui prin propria afacere?

Din moment ce știa încotro se îndrepta ea, el merse înainte.

– M-am cuplat cu un partener din California și am avut propria întreprindere de administrare a animalelor.

Şi a ieşit bine. Când am fost gata să mă întorc, mi-a cumpărat el partea. Nu mă deranjează nici să lucrez pentru altcineva. Deci mă simt bine aşa cum se prezintă situaţia.

Cu toate acestea, mai era un alt aspect pe care ea nu-l luase în consideraţie.

– N-am ştiut că ai început o afacere – am crezut că doar ai lucrat pentru cineva.

– Am vrut să încerc şi asta. Atâta tot, se gândi el acum. Voise să încerce chestii.

– S-a potrivit suficient de bine, pentru o vreme. Ţie ţi se potriveşte mai bine, din ce văd. Am ajuns de-a dreptul pasionat de femeile care ştiu cum să conducă o afacere şi mă gândesc mult la una care jonglează cu toate ca să ajungă acasă timp de o oră, în mijlocul zilei, ca să pună familia înainte de orice altceva.

– Ei, poftim, Callen Skinner! Făcu ochii mari şi îşi duse o mână în dreptul inimii. Mă faci să roşesc.

– Aş vrea să văd şi eu asta!

Vedea casa în faţă acum, cu unicul ei etaj, în formă de L. Ţarcurile goale, curtea necosită, un coteţ încropit. Hambarul gol, de un roşu stins, dungat cu cenuşiu, unde tatăl lui se spânzurase.

Nişte flori sălbatice încercau să înflorească. În depărtare, pe munţi, se vedea ceva albastru şi verde sub pătura de zăpadă.

– Care a fost ideea? o întrebă. Cu venitul aici?

– Încă ne gândim ce să facem. Avem câteva opţiuni. În primul rând, dacă s-o încorporăm în fermă sau în complex. Eu înclin, surpriză mare, spre complex.

– Şocant, răspunse el.

– Chase e indecis – alt şoc. Deşi cred că indecizia lui vine din faptul că aşteaptă să vadă ce faci tu, mai degrabă.

– Nu e pământul meu.

– Taci! Rory e de partea mea. Mama e prea distrasă pentru a analiza situaţia şi tata înclină spre fermă,

dar el e deschis. N-am implicat bunicile în asta, dar o s-o facem.

– OK!

– Orice cale aleasă duce la alte opțiuni, dar în clipa asta e mult mai probabil ca voturile să atârne mai greu spre complex, așa că am să-ți spun alternativele. Am putea să reparăm casa și acareturile, să o închiriem ca pentru a experimenta o minifermă. Pentru familii, grupuri, evenimente organizate de companii. Am putea să demolăm casa și acareturile și să construim altele noi. Fie ceva ce aduce a miniferma de care am zis adineauri, fie un grup de cabane stilate, cu o bucătărie centrală și zonă comunitară, pentru cei care vor să guste și stilul acesta de viață. Aducem ceva provizii, facem din asta o experiență educativă pentru grupuri de tineri. Cum să îngrijească cai, vite, pui. O grămadă de opțiuni.

– Tu spre ce înclini?

Ea clătină din cap.

– Toate sunt realizabile, sunt bune și pot fi de succes și vandabile. Te întreb ce crezi *tu* despre asta.

– Ți-am spus, n-am nimic împotrivă. Nu e al meu să am ceva de spus.

Ea șuieră și descălecă.

– O, dă-te jos de pe cal, Skinner! Literalmente și metaforic. Îl duse pe Leo la țarc și îi înnodă hățurile de gard. Ai crescut în casa aia. Ai lucrat pământul de aici, ai crescut cai și vite. Ai ceva de spus, fir-ar să fie! Ai sentimente.

El descălecă și simți muchiile colțului în care îl înghesui ea.

– Nu-mi pasă atât de mult cât se pare că vrei tu să-mi pese.

– Rahat! Doar rahat! Îți cer să-mi spui cât timp stăm aici. Dărâmăm casa, hambarul, totul, sau le reparăm și le facem ca noi. Doar atât. Spune-mi!

Mai supărată decât voia să fie, ea îi trase un pumn în piept.

– Spune-mi ce simți, ce ai vrea!

Ea puse mâna pe pieptul lui. El jură că simțea arsura până în inimă, așa cum ardea soarele pe cer în coborârea sa lentă. Ca ochii ei ațintiți în ai lui.

– Dărâmați. Tot. Eu...

– S-a făcut!

– Bodine...

– S-a făcut! repetă ea. Asta e tot ce-mi trebuie.

El o apucă de încheietura mâinii înainte ca ea să se poată îndepărta. Când ea puse cealaltă mână pe obrazul lui, furia pe care o simțiseră amândoi se disipă.

– Contează, Callen, ce simți. Pentru mine chiar contează – și nu-s singura. Sunt opțiuni, și toate sunt bune. De ce n-ar conta ce vrei tu?

– Nu e al meu.

– A fost.

– Ar fi putut să fie, dar n-a fost. Dacă singura mea opțiune era să vin aici, pe pământul ăsta, în casa asta, nu m-aș fi întors. Nu aici am rădăcinile, și indiferent de ce rădăcini au fost acolo, au fost atât de puțin adânci, că smulgerea lor n-a schimbat nimic. O trase aproape, ca să se uite împreună la partea din față a casei. Am amintiri amestecate, frumoase și neplăcute. Nu știu dacă predomină vreun gen. Îmi amintesc când tatei i-a intrat în cap să construiască anexa aia de colo. Nu știa ce face, și eu aveam vreo doisprezece ani, așa că nu știam nici eu. Dar a încercat.

Auzi vocea mamei lui, în timp ce stăteau lângă mormântul tatălui său.

„A încercat."

– A încercat, repetă Callen, poate acceptând asta în cele din urmă. Și a făcut-o fericită pe mama. E șuie și cu podele în pantă, dar a încercat și a făcut-o fericită pe ea. E un amestec.

Bodine nu zise nimic, ci doar se sprijini ușor de el. O ofertă de confort.

– Dar mama n-o să mai calce niciodată acolo. Și n-o să mai stea niciodată aici, să se uite la hambar și să-și

aducă aminte cum arăta el spânzurat. Nu vreau să o demolezi pentru mine.

- Am zis că s-a făcut. Se întoarse spre el şi-i puse din nou mâna pe piept. Poate ea o să se întoarcă aici într-o zi şi o să vadă ce am construit. Poate că asta o s-o facă fericită. Poate o să te facă fericit pe tine. Îi arătă ceva cu mâna şi aşteptă până când el încetă să se uite în ochii ei şi privi în direcţia indicată. Ai câteva tufe de trandafiri acolo. Ar trebui să le scoţi din pământ. Te asiguri că obţii rădăcini zdravene, le acoperi cu pânză groasă de sac şi i le duci mamei tale. Pun pariu că sora ta ştie cum să le facă să se prindă din nou. Ar însemna ceva pentru mama ta.

Emoţia urcă în gâtul lui cu recunoştinţă.

- Sunt momente când nu ştiu ce să-ţi spun. Când pur şi simplu mă blochezi. O trase spre el şi o ţinu în braţe. O să le scot din pământ, zise el. O să-i placă, şi eu nu m-aş fi gândit la asta.

- Poate că te-ai fi gândit.

- Aş fi aruncat totul, zise el uitându-se peste capul ei la ce ar fi putut să fie al lui. Nu aşa se face. Acolo, lângă casă, sunt nişte narcise galbene care dau să iasă. Aş putea să le scot şi pe ele din pământ. Lui Savannah i-au plăcut întotdeauna când eram mici. Şi...

- Ce?

- Poate scot câteva scânduri din duşumele înainte să demolaţi. Justin şi Savannah s-ar putea să facă ceva cu ele. Ei i-ar plăcea asta.

- Aşa, vezi?

Bodine se lăsă pe spate cât să îl poată săruta.

- Ce-ar fi să ne plimbăm un pic pe-acolo. Să vezi dacă mai e ceva?

Înainte ca el să poată răspunde, se auzi un bipăit dinspre telefon.

- Mesaj de la mama. Se încruntă în timp ce citea. Ea nu trimite niciodată mesaje. Ea doar... Doamne, sora mea a intrat în travaliu!

– Păi, trebuie să te duci! Bodine îl apucă de mână şi-l târî înapoi la cai. Trebuie să ajungi acolo.

– Naşte acasă. De ce ar face cineva asta? Ar trebui să fie o lege sau ceva. De ce e...

– Încalecă, Skinner!

Zise asta râzând, adorându-l în acel moment pe el cu tulburarea lui pur masculină.

– Poţi să ajungi la camionetă în mai puţin de zece minute şi să te duci acolo s-o întrebi singur.

El se întoarse pe cal.

– Poate că Vanna nu mă vrea acolo acum.

– Bărbaţii sunt idioţi.

Bodine îl îndemnă pe Leo la galop, ştiind că Sundown avea să o pornească în urma lor.

Cu starea de spirit la cote înalte, Bodine intră cu paşi mari în casă. O găsi pe Clementine cu Alice, curăţând cartofi.

– Fac piure de cartofi. Clementine îmi arată cum. Pot să mă uit la ea cum prăjeşte puiul.

– Şi eu pot să mănânc, zise Bodine, făcând-o pe Alice să lase deodată capul în jos şi să zâmbească. Ceva miroase deja bine.

– Am făcut o prăjitură cu ciocolată. Îmi place să gătesc cu Clementine. Casa mea nu are cuptor. N-am putut să coc prăjitură cu ciocolată.

– Îmi faci poftă. Bodine turna un pahar cu vin când intră mama ei. Aduc veşti, anunţă ea. Naşte sora lui Callen.

– Asta e o veste bună, zise Maureen. Poţi să-mi torni şi mie un pahar, şi o să bem în sănătatea copilului.

– Eu am avut copii. Alice continua să cureţe cartofi în timp ce vorbea, dar umerii i se cocârjară. Doare şi curge sânge, şi doare din ce în ce mai mult. Dacă sunt fete, nu le poţi păstra, fiindcă aduc un preţ bun. Sora o păstrează pe fata ei, dar eu nu le-am putut păstra pe ale mele. O ţintui pe Maureen cu o privire furioasă.

- Fetele mele ar fi la fel de frumoase ca a ta. *Mai frumoase!* Nu e corect!

- Nu, nu e, începu Maureen. Îmi pare rău...

- Nu vreau să-ţi pară rău! Nu vreau să-ţi pară rău! Îmi vreau copiii! Îl vreau pe Rory al meu! De ce e şi al tău? De ce tu primeşti totul?

- Hai să stăm jos, Alice!

Bodine se duse spre ea.

- Poţi să-mi arăţi fularul pe care mi-l faci.

- Nu! Era prima dată când Alice o repezea pe Bodine. Tu eşti fiica. Şi eu sunt fiica! Sunt fiica. De ce ea primeşte tot timpul totul?

- Ajunge! Cu nervii întinşi la maximum, Maureen se băgă între ele. Ajunge, Alice!

- Ia mai taci! Taci, taci! Nu eşti şefa mea! Reenie, Reenie, Reenie! Tot timpul cea bună, tot timpul câştigătoare, tot timpul, tot timpul!

Alice o împinse. Spre uimirea lui Bodine, Maureen o împinse şi ea pe Alice.

- Poate ar trebui să începi să te porţi în conformitate cu vârsta ta. Poate ar trebui să nu te mai plângi de toate, cum ai făcut mereu. Poate ar trebui să încetezi să dai vina pe oricine în afară de tine.

- Te *urăsc*!

- Da, spune-mi ceva nou.

- Fetelor! Cora intră grăbită în bucătărie, cu Miss Fancy pe urmele ei. Încetaţi imediat!

- Ea a început! Alice arătă cu degetul spre Maureen. Nu poate să facă pe şefa cu mine, mamă. Tu mereu îi iei partea. Nu e corect! Cum vine asta că eu trebuie să spăl vasele o *săptămână* şi ea nu? Doar fiindcă ea are zece pe linie? Pe mine nu mă place profesorul, OK? Şi aveam de gând să fac curat în camera mea, mamă, serios! Doar că am uitat. Reenie, Reenie, ce mireasă frumoasă e Reenie! Mă rog, eu o să fiu stea de cinema. Doar aşteaptă şi ai să vezi! Ea de ce îşi ţine copiii? De ce? Cu lacrimile curgând, Alice îşi strânse capul între

palme. De ce, de ce, de ce? Nu înţeleg. Cine sunt eu? Cine sunt? Nu sunt femeia din oglindă. Nu, nu, nu! Bătrâna, cine e bătrâna din oglindă? Cine sunt eu?

- Alice. Alice a mea. Cora făcu un pas înainte. Alice Ann Bodine. Asta eşti! Cora îşi şterse lacrimile cu vârfurile degetelor. Eu cine sunt?

Bodine simţi cum i se pune un nod în gât în timp ce privea zbaterea lui Alice.

- Mami. Mami. Eu... eu veneam acasă.

- Ştiu! Ştiu! Eşti acasă acum.

- Nu mă simt bine. Nu mă simt bine nicăieri în interiorul meu. Pot să mă duc înapoi? Să mă duc pur şi simplu înapoi?

- O să începem de aici, şi o să fie bine.

- Reenie e supărată pe mine.

- Nu, nu sunt. Maureen îşi trecu o mână peste coada lui Alice. Nu sunt supărată. Mă bucur că eşti acasă, Alice.

- Am fost supărată. Am fost supărată. Am fost supărată. Nu-mi amintesc de ce. Mă doare capul.

- Poţi să te întinzi un pic, zise Cora. O să stau cu tine.

- Nu! Nu! Fac piure de cartofi. Clementine mă învaţă. Clementine... Dacă plângerile ar fi fost un dolar, ai fi miliardară.

- Aşa e! Deşi ochii îi străluceau, Clementine bătu uşor cu palma un cartof curăţat pe jumătate. Ăştia nu se curăţă singuri, fato.

- O să mă aşez chiar lângă tine, să mă asigur că faci treabă bună, zise Miss Fancy, apoi se duse şi se aşeză pe un scaun.

- Buni!

Alice îşi lăsă capul pe umărul lui Miss Fancy.

- Buni miroase întotdeauna atât de bine! Unde e bunicul?

- Este în ceruri, draga mea, are grijă de micul tău Benjamin.

- Bunul e cu Benjamin. Nu trebuie să-mi fac griji. Luă dispozitivul de curăţat cartofi şi se uită la Maureen, cu ochii plini de durere. Nu e Rory al meu. E al tău.

- Suntem surori. Împărţim.

- Nu-mi place deloc să împart.

Acum, Maureen râse.

- De parcă n-aş şti!

În spatele lor, Bodine strecură un braţ în jurul Corei şi îi şopti:

- Vino şi stai jos! Tremuri. O să-ţi fac un ceai.

- Aş prefera vinul ăla.

- Stai jos mai întâi.

Bodine luă vinul, aşteptă până când bunica ei prinse cu ambele mâini cupa paharului şi luă o înghiţitură.

- Mi-a zis „mami".

- Ştiu!

- E prima dată. Mi-a zis „mami" şi, când s-a uitat la mine, şi-a amintit. Am văzut în ochii ei. Se întoarce. Alice vine înapoi!

Epuizat, confuz şi copleşit, Callen se întoarse în căbănuţă. Îşi aruncă pălăria şi haina lângă un scaun. Deşi avea mare poftă de o bere, îşi dorea şi mai mult să doarmă. Se îndreptă spre dormitor şi, când se trânti pe pat să-şi tragă cizmele, se aşeză pe Bodine.

„Doamne sfinte" zise în gând, în cele câteva secunde cât dură să îşi dea seama de ceea ce se întâmpla. Ea se sculă cu un mormăit.

- Ar trebui să te uiţi înainte să te aşezi.

- Asta e o schimbare.

El bâjbâi să aprindă lumina, ceea ce o făcu pe ea să-şi pună mâna la ochi.

- Ce cauţi în patul meu, cu toate hainele pe tine?

- Nu puteam să dorm.

- Ai făcut o impresie al naibii de bună.

- Acasă. M-am gândit să te aştept şi am adormit. Savannah? Copilul?

– Mare şi foarte frumoasă. Cred. E primul copil la a cărui naştere asist. Uite! Scoase telefonul. Convinge-te singură!

Bodine clipi cu ochii înceţoşaţi, concentrându-se pe imaginea unui pachețel înfăşurat într-o pătură alb cu roz şi cu căciuliţă roz pe cap.

– Nu e doar foarte frumoasă. E superbă! Ce nume i-au pus?

– Aubra. Aubra Rose.

– Ai luat-o în braţe?

– O să recunosc că n-am vrut. Însă n-am avut încotro. Şi a fost un moment important. Au fost multe momente importante.

Trecu prin poze, ca să-i arate lui Bodine şi altele cu copilul în braţele mamei, în ale tatălui, în ale bunicii. Şi, într-un final, în ale lui.

„I-a luat minţile", se gândi Bodine, în vreme ce-l studia cu nepoata lui.

– Şi nu pot să nu mă întreb de ce ar trece o femeie prin asta. Nu mi-e ruşine să spun că am ieşit din cameră cât de des am putut, dar ei m-au tot tras înapoi. Da, o grămadă de momente importante. Într-un final, îşi trase cizmele, apoi se întinse lângă ea, amândoi încă îmbrăcaţi.

– N-am făcut mai nimic, dar mă simt ca şi cum aş fi escaladat câţiva munţi. Închise ochii. Şi, buimăcit de moment, am zis că o să iau băiatul vreme de câteva ore, câteva zile săptămâna asta, să le las ceva timp să se odihnească. Văd eu ce fac cu el. Plimbări cu ponei, îl las să cureţe nişte bălegar. Nimic nu-i place mai mult unui băiat la vârsta asta.

– Miranda – coordonatoarea activităţilor pentru copii – ar putea să te ajute.

– Da?

– Sigur!

– S-ar putea să-mi salveze sănătatea mintală. Lăsă gândurile să-i zboare. Deci cum a fost seara ta?

– Intensă. Mama şi Alice s-au luat rău la ceartă înainte de cină. Au ţipat, s-au îmbrâncit.

– Ce? El se aprinse de mâine. Ce?

– De fapt, totul a pornit de la Aubra Rose. Am menţionat că se naşte copilul, şi Alice a început, şi apoi ea şi mama au ajuns la asta. E o revelaţie să-ţi vezi mama bătându-se cu o soră, la fel cum s-ar putea să faci şi tu. Nana a dat să le despartă, dar Alice s-a oprit. Se mai întoarse puţin, ca să se întindă amândoi faţă-n faţă. Şi-a amintit câte ceva, Callen. Chestii amestecate, stupide, meschine, copilăreşti, dar şi-a amintit. I-a zis nanei „mami". Nu „mamă". Şi mamei i-a zis „Reenie". Au fost foarte multe. Chiar foarte multe! Poate e un progres. Nu ştiu. Nana e sigură că e, şi mă îngrijorează că a început să spere tot mai mult, deşi Alice s-ar putea să se scoale mâine şi să nu-şi amintească nimic din toate astea.

– Nu e nimic rău să ai speranţe. Ar trebui să faci şi tu la fel.

– Poate. Eu, Chase şi Rory am avut o mică întâlnire mai târziu, în hambar. Ne-am imaginat că tata o ia în grijă pe mama – şi în timpul zilei eu şi Rory o să fim cu un ochi acolo. Chase o ia pe buni, Rory pe nana şi eu pe Alice. S-ar putea ca ea să simtă o fascinaţie prea mare faţă de Rory, şi oricum e mai în largul ei cu mine decât cu Chase. Nu trebuie decât să-mi dau seama cum să preiau conducerea acolo. Azi a fost prima zi fără asistente, şi, *bum*, intens!

– O să te descurci. Ar trebui să ne dezbrăcăm şi să ne băgăm în pat, de fapt.

– Da. Într-o clipă.

Într-o clipă, adormiră amândoi aşa cum erau.

Bărbatul cunoscut ca „domnul" făcuse un baston grosolan dintr-o creangă robustă. Se ajuta de el când picioarele îi deveneau prea şubrede pentru a se ocupa de treburi la fermă.

Câinele muri din cauza lui, dar câinii erau uşor de găsit. Urma să-şi ia altul când avea să simtă nevoia.

Se gândi să împuşte calul - mai multe necazuri decât ar fi meritat -, dar i se păru că, în timp ce un bărbat putea să se descurce fără câine un timp, un bărbat fără cal era limitat.

Aşa că îl hrăni cu moderaţie, porţionând grâul. Vacii îi acordă mai mult timp. Vaca încă dădea lapte, chiar dacă îl epuiza s-o mulgă. Respira greu când mergea, dar putea să meargă. Cel puţin până îl lovea tusea. Când se întâmpla, trebuia să se oprească, să se aşeze şi să-i îndure consecinţele.

Peste câteva zile, când avea să se simtă mai bine, intenţiona să se ducă să ia mai multe medicamente, să scoată bani pentru mâncare, pentru fân.

Să înceapă vânătoarea după o nouă nevastă, tânără. Una suficient de puternică pentru a ţine la tăvăleală şi a prinde rod. Una suficient de plină de viaţă încât să-i dăruiască fii. Una suficient de drăgălaşă încât să-i ofere plăcere.

Ăsta era momentul aşteptat.

În fiecare seară când se târa în pat, îşi zicea că, până dimineaţă, avea să-şi recapete forţele. Suficient de mult încât să înceapă vânătoarea.

Pregătise subsolul, şi acolo avea să stea ea. Şi, aşa cum ea avea să însămânţeze câmpul, el avea s-o însămânţeze pe ea. Aşa cum câmpul oferea bunătăţile sale, tot astfel ea avea să le ofere pe ale ei. Din sămânţa lui.

În fiecare seară, se culca cu un revolver sub pernă, şi cu un glonţ pregătit să fie trimis în oricine ar fi încercat să-l oprească să-şi apere drepturile date lui de Dumnezeu.

Partea a patra

O întoarcere

Cauți, Joe,
Cauți ce nu există; adică începuturi.
Sfârșituri și începuturi – așa ceva nu există.
Există doar mijlocuri.

ROBERT FROST

capitolul 23

Dacă Jessica trebuia să-şi folosească picioarele jumătate din zi, avea să facă asta în pantofi grozavi. Conform aplicaţiei de pe telefonul ei, făcuse mai mult de şapte mii de paşi, şi abia dacă era prânzul.

Chiar mai mult, marele ei eveniment de weekend avea să fie absolut bestial.

În semn de omagiu pentru soarele luminos – şi pentru Montana –, îşi asortase pantofii grozavi cu pălăria Stetson pusă peste părul prins într-o coadă de cal mică, netedă.

Se gândi la asta ca la o declaraţie de stil de genul Estul-întâlneşte-Vestul.

Pe pantofii stiletto de un roz aprins – venea primăvara! –, se întoarse cu paşi mari de la Moară, încă o dată, cu intenţia de a se învârti prin Saloon şi Feed Bag, dar se opri când Bodine trase în parcare una dintre maşinile complexului.

– Spune-mi că vremea asta o să ţină şi în weekend, zise Jessica.

Bodine coborî din maşină şi se uită în sus la cerul albastru.

– Aşa se pare. S-ar putea să avem o rafală de ploaie diseară, dar mâine se anunţă soare şi cincisprezece grade. Şi o chestie bună, adăugă ea. Instalăm taberele.

– Diseară am invitaţi la eveniment în Riverside Camp şi Eagle's Nest. Au să fie gata la timp?

– Riverside e gata acum, şi personalul instalează Eagle's Nest. Oaspeţii tăi au să aibă exact ce-şi doresc, nici o problemă. O bătu pe Jessica pe umăr. Deci nu e nevoie să te duci acolo şi să cicăleşti personalul.

– Cicălirea personalului taberei e tăiată de pe lista mea. Chiar vreau ca asta să decurgă fără probleme.

- Reuniunea familiei Cumberland?

- Reuniune de familie sau petrecere de ziua de naştere. Stăpâna casei împlineşte mâine o sută doi ani. Sunt fascinată şi îngrozită. O sută doi! Ai văzut tortul?

- Nu încă.

- E aproape gata, şi, decât să cicălesc personalul, am preferat să tac şi să mă uit cu veneraţie. E un loc imens, superb şi ingenios. De-a dreptul falnic, cu simboluri şi decoraţiuni care marchează pietre de hotar din viaţa ei. Fac poze pentru site. Chiar e unic. Şi suficient de mare cât să hrănească şaptezeci şi opt de persoane participante, a căror vârstă variază de la şapte luni la o sută doi ani.

- Practic, eşti plină de viaţă.

- Da! Jessica râse şi arătă către Moară. E ceva aici. Continuitate, longevitate, familie mare, împrăştiată, care se adună laolaltă. Au să trimită poze şi amintiri săptămâni la rând. Au rezervat Moara pentru tot weekendul, şi noi am aranjat tot ce au trimis, ca un muzeu distractiv al istoriei familiei lor. E ca o altă lume pentru cineva aproape lipsit de trecut familial şi fără rude apropiate.

- Tu eşti parte din familia Bodine-Longbow acum.

Emoţionată, Jessica îşi lovi umărul de al lui Bodine.

- Şi, ca atare, sunt hotărâtă să fac din evenimentul ăsta un alt punct culminant al vieţii lui Bertie Cumberland. Apropo de familii, cum merge cu a ta?

- Cu urcuşuri şi coborâşuri, dar constant pentru perioade mai lungi. Bodine îşi agăţă un deget de buzunarul din faţă al blugilor şi se uită îndelung în jur. Din moment ce lucrurile sunt sub control aici, o să mă pregătesc să plec imediat acasă şi să lucrez de acolo restul zilei. E nevoie de ceva muncă de convingere, dar am vorbit cu nana şi cu buni să iasă, să îşi aranjeze părul, să petrecem câteva ore în tihnă. Clementine o să fie acolo şi ne putem ocupa amândouă de Alice.

- E mult.

- E foarte mult. Şi e familie.

- Aud bucăţi şi bucăţele de la Chase... dar ştii cum e el.

- Ştiu! Şi ştiu şi că e fericit. Şi, deşi nu spune mult, totuşi spune. Ieri a înşeuat calul mamei şi pe al tatei şi i-a împins, aşa cum împinge el, să facă o plimbare împreună. Lor le plac serile când ies la întâlnire împreună, şi n-au mai avut una de când s-a întors Alice. Aşa rezolvă el!

Bodine scoase un oftat când începură să meargă împreună.

- Şi Chase şi Callen l-au târât pe Rory la baracă, să joace un pocher, săptămâna trecută, când era copleşit de Alice.

- Chase a zis că a acceptat că Rory nu e al ei.

Bodine încuviinţă din cap şi urmări cu privirea câteva persoane care jucau potcoava. „Atât de normal", se gândi ea. „Atât de banal."

- Pare că s-a împăcat cu ideea, dar chiar acum o săptămână credea - sau voia să creadă - că el era al ei. Ei l-au îndepărtat de ea pentru câteva ore.

- Tu ce mai faci, în afară de asta?

- Asta. Bodine făcu un semn peste complex. Callen e un bun ascultător. Şi tu la fel!

- Oricând.

- Ar trebui să mai ieşim la dans. Toţi şase. Noaptea aceea petrecută la Roundup părea cu o viaţă în urmă. Rory încă se vede cu Chelsea când şi când.

- Sunt acolo, oricând. În afară de weekendul ăsta, rectifică Jessica. Evenimentul ăsta o să... Se uită la ceas. O, Doamne! Trebuie să verific bufetul de bun venit şi cine pe cine ia de la aeroport.

- O să rezolv eu pe drum partea cu aeroportul. Nici o problemă. Consideră problema rezolvată înainte să ajung acasă.

- Mulţumesc! Bo, dacă ai nevoie de ajutor... O zi la coafor, o zi de cumpărături, doar o zi proastă, sunt omul tău.

Jessica o luă la trap pe pantofii ei roz cu toc.

- Dar nu în weekendul ăsta! strigă înapoi.

Când Bodine ajunse acasă, încărcată de documente, le puse deoparte. Avea nevoie de ambele mâini şi de toată forţa ca să le scoată pe bunici afară din casă. Odată ce făcu asta - şi se uită după ele până dispărură din raza ei vizuală -, se duse în sufragerie, unde Clementine lustruia masa cea mare.

- Eşti sigură că nu vin înapoi?

Bodine oftă adânc şi se lăsă să cadă pe un scaun.

- Foarte sigură. Mai stau câteva minute, apoi mă duc sus, să mă apuc de hârtiile cu care am venit acasă. Nana a zis că Alice se odihneşte, că sesiunea de dimineaţă a părut să meargă bine.

- Ascultă ce-ţi spun! Îţi spun drept. Faptul că le-ai scos pe bunici afară în după-amiaza asta a fost cea mai bună idee din lume. Alice are nevoie şi să stea un pic singură, dacă mă întrebi pe mine.

Mulţumită de masă, Clementine începu cu bufetul cel mare.

- S-au certat mult aşa? întrebă Bodine. Alice şi mama? Ca noaptea trecută? Când erau mici?

- Au avut şi ele problemele şi scandalurile lor. Mai mult ca sigur, Alice începea, dar mama ta nu se lăsa nici ea. Aş spune că mamei tale îi plăcea să fie cea mare. Să comande.

Fascinată şi amuzată, Bodine îşi propti bărbia în pumn.

- Pe bune?

- O, n-a fost nici ea mai presus de *eu am fost aici mai întâi*. Dar ceda în faţa lui Alice cu câte ceva, fiindcă ea era mai mică, la fel cum Alice se văicărea că mama ta scăpa de unele probleme fiindcă era mai mare. Ştiu

că aşa s-a întâmplat şi cu tine şi fraţii tăi de-a lungul anilor. Clementine se opri şi îndreptă un deget lung spre Bodine. Nici tu n-ai fost diferită când a fost vorba să-ţi joci cărţile de copil mijlociu sau de fiică unică, atunci când ţi-a convenit.

– Uneori, mi-a ieşit. Bodine ridică din umeri şi apoi îi lăsă să cadă. Alteori nu. Dar oare se plac una pe alta, Clem? Iubirea e altceva. Eu îi iubesc pe Chase şi pe Rory, dar îi şi plac. Pot să mă supăr pe ei, să trântesc şi să pufnesc, dar îi plac.

– Cred că da. Ele pot să fie în clipa asta apropiate ca o pereche de arcuri băgate unul în altul şi în clipa următoare să sară una la alta. Să râdă împreună şi să-şi spună secrete la cinci minute după ce au strigat una la alta şi s-au îmbrâncit. Cora a avut răbdarea lui Iov de a făcut faţă acestor două fete capricioase. Clementine lustrui, făcând ca aerul să devină o plantaţie de portocali. La un moment dat, când mama ta era însărcinată cu Chase, am găsit-o stând la etaj singură şi plângând. Plângea şi îşi mângâia burtica în creştere. Zicea că o voia pe sora ei, o voia pe Alice. Ştii că au ales împreună numele primilor lor copii?

– Ce? Cum?

– Când erau mici, se lăsau reciproc să aleagă numele primului lor fiu, al primei lor fiice. Charles, după străbunicul tău, şi Maureen voia să-l strige Chase. Şi Maureen a ales Rory pentru Alice, după tatăl lor. Bodine pentru Maureen, dacă avea o fată. Cora pentru Alice. Clementine puse cu atenţie la loc pe platou stativul mare de cositor pentru lumânări. Aş spune că au ţinut mult una la alta, fiindcă amândouă au respectat asta, chiar dacă cealaltă n-a fost în preajmă ca să ştie.

– Nu mi-a spus nimeni asta, niciodată.

– Nu ştiu cine a mai ştiut, în afară de ele şi de mine. Ele mi-au spus, aşa că a fost oficial.

Clementine se întoarse şi zâmbi.

– Cred că aveau în jur de doisprezece şi paisprezece ani.

- Mă bucur că mi-ai spus. Mă ajută să le înțeleg.

Se ridică.

- Mă duc să-mi târăsc servieta sus și să mă apuc de treabă. Dar mai întâi o verific pe Alice.

- Ești o fată bună, Bodine, cel puțin jumătate din timp.

- Asta va trebui să fac.

În timp ce-și lua lucrurile și se ducea la etaj, Bodine se gândi la mama ei la paisprezece ani făcând un pact cu sora ei, un pact care avea să devină o familie. La Alice, la doisprezece, visând la copii așa cum face o fată tânără. La Alice născând acei copii singură, în subsolul casei unui maniac. La faptul că acei copii, care ar fi putut să-i ofere un pic de confort, îi fuseseră luați.

Era hotărâtă să fie mai răbdătoare, mai drăguță, doar de dragul lui Alice. Nu doar din grijă pentru bunicile ei, pentru mama ei, ci pentru Alice, care avusese cândva doisprezece ani. Apoi o văzu pe Alice, cu părul înspicat atârnând moale, cu ochi sălbatici și furioși. Și cu foarfeca țăcănind și strălucind în mână.

- Alice! Trebui să lase cuvântul să alunece ferm peste nodul de panică din gât. S-a întâmplat ceva?

- Da, totul! Totul! Nu-mi place! Nu-mi place! Nu-l vreau!

- OK! Ce nu-ți place? Ce nu vrei? O să încerc să te ajut.

În speranța că tonul ei suna firesc și neforțat, Bodine încercă să facă un pas înainte.

- Pot să spun că e urât. Alice împunse aerul cu foarfeca și o făcu pe Bodine să se oprească. Pot să spun că-l urăsc. Doctorița zice. Ea zice, ea zice!

- Sigur că poți! Poți să-mi spui mie, dacă vrei.

- Mami și buni au ieșit. Alice țăcăni din foarfecă, din nou și din nou. *Clic, clic, clic.* Mami și buni au plecat să-și aranjeze părul.

- Dar se întorc repede. Și eu sunt aici. Clementine e jos. Mai bine mi-ai arăta fularul pe care îl faci pentru mine.

– L-am terminat. E gata. Strângând din dinți, Alice împunse aerul cu foarfeca. Pot să fac unul pentru Chase. Pentru toți copiii lui Reenie. Toți ai ei, ai ei, toți ai ei.

– Mi-ar plăcea să-l văd. Pot să-l probez?

Cu ochii la Alice, Bodine încercă să înainteze încă un pas. Doar încă vreo câțiva, și avea să fie suficient de aproape încât să apuce încheietura mâinii lui Alice. Ea era mai puternică, mai rapidă, putea să ia foarfeca.

– Da, da, da! Dar nu-l vreau!

Alice apucă părul cu mâna liberă și trase cu brutalitate.

– OK, e OK. Poți...

Și înțelese.

– Părul? Vrei să-ți aranjezi părul ca mama ta, ca buni?

– Nu-l vreau! Alice strânse tare din ochi și trase iar. Domnul zise că e păcat ca o femeie să-și taie părul, dar doctorița a zis că pot spune. Pot să spun vreau sau nu vreau. Care e corect? Nu știu!

– Poți să spui. Bodine înțelese și mai înaintă un pas. E dreptul tău. Poți să spui, fiindcă e părul tău, Alice.

– Îl *urăsc*!

– Atunci, putem să schimbăm asta, ca să nu-l mai urăști. Putem să mergem să te tunzi, Alice. Te duc eu.

– Nu acolo! Nu, nu, nu acolo! Se uită la pereți, la uși, și respirația i se înteți. Nu, nu acolo! Pot să-l tai eu. Vreau să-l tai. El nu mă poate împiedica dacă sunt aici, în casă.

– O, la dracu' cu el!

Vorbele lui Bodine o determinară pe Alice să facă ochii mari.

– La dracu' cu el, Alice. Este părul tău, nu? Nimeni n-are să te împiedice. Dar ce-ar fi să te tund eu?

– Tu... Alice lăsă foarfeca jos și se uită lung. Poți să faci asta? Poți?

– Mă rog, o să fii prima mea clientă, dar sigur că pot să încerc.

Poate că inima lui Bodine tresări, dar zâmbi când Alice ridică foarfeca cu sfială.

- Ce-ar fi să înființăm salonul nostru acolo, în baie? Poți să stai pe scaun. Știi cât de scurt îl vrei?

- Nu-mi place! Nu-l vreau! Poți să-l tai!

Bodine o ghidă pe Alice spre scaun.

- Mă gândeam că știu o fată cu părul foarte lung, aproape la fel de lung ca al tău. L-a lăsat lung, apoi l-a tăiat ca să-l doneze undeva unde se fac peruci pentru femeile care s-au îmbolnăvit și și-au pierdut părul. Dacă vrei să faci asta, aș putea să mă interesez cum se face.

- Îl trimiți unei fete bolnave. Trimiți părul?

- Da! Ai vrea să faci asta?

- Dar e urât. Bătrân și urât. Ochii îi înotau în lacrimi. Cine să-l vrea?

Sperând să o liniștească, Bodine își trecu o mână de-a lungul lungimii imposibile.

- Pun pariu că au să-l repare, să-l facă să arate frumos. O să mă uit pe telefon, în timp ce tu te piepteni.

Bodine luă o perie și se uită la Alice cum se privi încruntată în oglindă. Urmând instrucțiunile, Bodine împleti părul lung, lung.

- Pun pariu că sunt cel puțin două fete bolnave care o să-ți fie recunoscătoare. O să te întorc un pic acum, ca să vezi dintr-o parte. Îl vrei atât de scurt?

Bodine ridică o mână la jumătatea spatelui lui Alice.

- Mai mult.

Bodine urcă centimetru cu centimetru, până ținu palma deasupra umerilor lui Alice și primi o încuviințate puternică din cap.

- OK, să vedem! Legă ambele capete cu o panglică și oftă tare. Am emoții. Ești sigură că vrei asta?

- Nu-l vreau!

- Bine, atunci, hai!

Rugându-se ca rezultatul să n-o facă pe Alice să se înfurie sau să izbucnească în lacrimi, Bodine tăie. Ținu

strâns coada grea care se desprinse și nici nu îndrăzni să respire.

Alice doar se uită în oglindă, cu sprâncenele coborâte.

- Cred că pot să-l repar un pic. Poate aduc foarfeca mai mică a nanei sau...

Alice ridică mâna lent și își trecu degetele prin păr.

- Tot urât e, dar e mai bine. E tăiat, și el nu poate să mă împiedice. Tu l-ai tăiat, și el nu poate să te împiedice. Dar nu știu cine e aia. Arătă spre reflexia din oglindă. Nu știu.

Bodine puse părul deoparte și își așeză mâinile pe umerii lui Alice.

- Asta e mătușa mea Alice, care mi-a dat numele.

Privirea lui Alice o întâlni pe a ei în oglindă, și ea zâmbi ezitant.

- Ești Bodine, fiindcă așa am sugerat eu.

- Exact! Mai am o idee. Știu că buni are niște vopsea de păr în camera ei. Ce zici, să vopsim părul acum?

- Roșcat, ca al lui buni? Îmi place părul lui buni.

- Și mie! Hai să-ți vopsim părul, Alice!

Acum, Alice zâmbea cu buzele și ochii.

- Vreau! Vreau păr roșcat ca buni! Tu ai o vestă roșie. E drăguță.

- Îți place? Bodine mângâie vesta din piele roșie pe care o convinsese Jessica să o cumpere. Pot să ți-o împrumut cândva dacă vrei.

- Lui Reenie nu-i place deloc să-mi împrumute hainele ei.

- Pe mine nu mă deranjează prea mult, și m-am oferit eu. Hai că mă duc să aduc vopseaua!

Ca măsură de precauție, luă foarfeca cu ea.

Nu avea să termine prea mult din ce avea de făcut, dar avea să recupereze. În calitate de consultant pe probleme de păr și machiaj, Bodine își imagina că era în ultimele zece procente, dar îți dădu silința.

Vopsitul se încheie cu succes; o convinse pe Alice să se îmbrace în blugi - primii de când se întorsese -, cu o cămaşă drăguţă şi cu vesta ei roşie. Ba îi găsi şi nişte cercei!

Când Alice se opri în faţa oglinzii în care se vedea din cap până-n picioare, studiindu-se, Bodine califică asta drept unul dintre cele mai bune momente din viaţa ei.

- Mă văd pe mine, zise Alice cu mirare. Am îmbătrânit, dar mă văd pe mine. O văd pe Alice. Alice Ann Bodine.

- Şi arăţi drăguţă.

- Am fost drăguţă. Alice ridică o mână la obraz. Am fost chiar drăguţă. El m-a lăsat fără frumuseţe. Am recăpătat ceva. Am recăpătat un pic. Îmi place ce păr am. Îmi place să port vesta roşie, s-o împrumut. Mulţumesc!

- Cu plăcere! Hai să-i arătăm lui Clementine!

Bodine întinse o mână şi, cu toate că lăsă capul în jos, Alice îşi puse palma în a lui Bodine. La jumătatea drumului în jos pe scări, Bodine auzi vocea mamei ei. La fel şi Alice, care îi strânse mâna ca într-o menghină.

- O să iau ceaiul ăsta sus şi o să trag un pui de somn, zise Maureen. Pot să mă întorc după cină, doar ca s-o ajut pe Jessie cu evenimentul ăsta, dar... Încă turnând ceai, Maureen îngheţă când Bodine o aduse pe Alice în bucătărie. Apa fierbinte se vărsă peste marginea paharului, înainte ca Clementine să ajungă acolo, să ia cana. Alice! Cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi, Maureen îşi apăsă ambele mâini peste gură. Alice! Alice! Se repezi înainte şi, cu toate că Alice se smuci înapoi şi se îmbăţoşă, continuă să vină până când o prinse pe Alice în braţe. O, Alice!

- Nu l-am vrut. Bodine l-a tăiat. O să ajungă la o fată bolnavă.

- O, Alice!

Maureen se trase înapoi şi îşi trecu degetele prin părul roşcat, pe care Bodine reuşise să-l aranjeze într-un bob inegal, de amator.

- Îl iubesc! Îl iubesc la nebunie! Te iubesc!

O ţinu strâns pe Alice din nou şi o luă pe Bodine de o mână. Sărută mâna fiicei sale şi închise ochii. Şi o legănă pe sora ei, cum stăteau acolo în picioare.

În timp ce evenimentul Jessicăi includea plimbări călare pe traseu, plimbări cu ponei, adunarea vitelor şi lecţii, Callen adăugă nişte ore suplimentare. Trebuia să fie din nou acolo la răsăritul soarelui, dar acum putea să se bucure de o plimbare călare spre casă.

Spera ca la finalul plimbării s-o găsească pe Bodine, poate s-o convingă să stea cu el, să bea o bere, să privească asfinţitul. Şi poate, dacă programele lor se potriveau în următoarele câteva zile, ar fi putut să o scoată la o cină de lux.

Nu-şi dădea seama de ce voia asta. El nu fusese niciodată genul căruia să îi placă mesele de lux. Dar voia să încerce una cu ea, să vadă cum era.

O voia din nou în patul lui, pentru mai mult decât doar să doarmă.

O dorea pur şi simplu, şi venise timpul să recunoască.

Totul de la ea, aşa că de ce să facă să pară mai puţin decât era?

Nu se întorsese pentru o femeie, dar o găsise pe cea pe care o dorea, pe cea cu care se vedea construind o viaţă. Poate că ea nu ajunsese încă acolo, dar nu credea că rămăsese mult în urma lui. Nedumerirea momentului era: s-o aştepte să-l ajungă din urmă sau să-i dea un impuls?

Era ceva la care să mediteze.

– Nu se poate mai bine de-atât. Se aplecă înainte şi îl mângâie pe Sundown pe gât. Aşa-i, băiete? O seară răcoroasă după o zi caldă. Răsar flori sălbatice. Uite acolo căprioare, le vezi? Da, le vezi. Li se schimbă blana de iarnă. Câmpurile au înverzit un pic. O să aducem unii dintre cai la păşunea aia de acolo, la răsăritul soarelui. Încă e zăpadă pe piscurile de colo, dar asta doar face cerul mai albastru.

Opri calul, să se bucure de moment, să privească fără grabă cozile albe ale căprioarelor care săltau pe câmpul din apropiere. Când se gândi serios să descalece şi să culeagă nişte flori sălbatice pentru Bodine, se simţi jenat.

Un bărbat putea să împingă lucrurile prea departe. Îndrumă calul să facă o uşoară curbă.

– Hai să ne întindem picioarele puţin!

Nu făcu decât să dea semnalul, şi Sundown se repezi înainte. Simţi înţepătura jos, în gambă, şi auzi zgomotul sec al unui glonţ.

Sundown scoase un urlet de durere şi se poticni. Instinctul preluă controlul.

– Hai!

Simţi efortul calului, dar erau în spaţiu deschis, aşa că îl forţă până când putu să se oprească din nou unde pământul se înălţa, în locul unde se afla o cabană, iar copacii ofereau ceva protecţie.

Sări de pe cal şi nu ezită să blesteme şocul durerii din picior. Nu când văzu sângele scurgându-se pe burta lui Sundown.

– Uşor, uşor, uşor! Îşi scoase bandana şi o apăsă pe rană. E OK! Eşti OK!

Auzi sunetul unui motor, ecoul şi huruitul, şi smulse telefonul în timp ce trecea în revistă copacii, creasta. În timp ce jura să se răzbune pe cel care îi rănise calul.

Bodine ieşi, sperând că se întorsese Callen. Îşi imagină ce bucuros avea să fie pentru că ea îi tăiase părul lui Alice, transformând-o complet. Ar fi vrut să stea afară, la răcoare, să privească asfinţitul şi să-i spună despre cum trecuse ziua pentru ea, să asculte cum fusese pentru el.

Îi plăcu ideea de a şti că ar putea, de a şti că ar putea să intre împreună la un moment dat după apusul soarelui şi să utilizeze patul cu folos.

Gândindu-se la asta şi zâmbind, se întoarse când îl auzi pe Chase strigând şi îl văzu ţâşnind afară din casă.

Primul ei gând fu la Alice, dar fugeau şi tatăl ei, şi Rory. Şi, fir-ar să fie, toată lumea.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Cineva a tras în Callen şi a împuşcat calul. E la un kilometru şi jumătate mai jos, pe Black Angus Road.

Chase continuă să alerge spre remorca pentru cai. Rory se duse ţintă spre grajduri.

„Trusa de prim ajutor pentru cabaline", se gândi Bodine alergând după el. Luă un căpăstru şi în câteva secunde i-l puse lui Leo.

– Ce faci? întrebă Rory.

– Mă duc. Pot să ajung mai repede călare, dacă o tai direct.

– Stai aici! Cine a făcut asta ar putea să fie încă acolo.

– Atunci, stai tu aici, îi răspunse ea iute.

Sări pe spatele gol al lui Leo şi porni în galop.

Auzise împuşcătura, se gândi ea acum. Auzise ecoul acesteia când ieşise din casă, dar nu se gândise deloc la ea. Acum, ideea că împuşcătura îl ţintise pe Callen şi lovise calul acela superb o umplu de furie.

Aplecată mult, îl ghidă pe Leo printre copaci, tăind drumul mai lung, îl îndemnă pe poteca îngustă, accidentată, încetinindu-l doar ca să coboare panta. Îl văzu pe Callen şi simţi un val ameţitor de uşurare când îl văzu în picioare lângă Sundown. Şi un alt val ameţitor de frică la vederea sângelui care băltea pe jos.

El se uita în sus, cu furia întipărită pe chip. Aceasta nu păli când o văzu pe ea.

– Ce dracu' faci?

– Cât de rău e? strigă ea coborând. Sunt şi ei pe drum. Cât de rău?

– Nu ştiu. La naiba, Bodine, tu n-ai nici o treabă... Se opri. Ea venea, şi el nu putea să facă nimic în privinţa asta. Ţine-i capul, te rog! Vorbeşte cu el! E rănit, e speriat.

Tremură, se gândi Bodine în timp ce sări de pe Leo şi se duse la capul lui Sundown să-l calmeze.

– Gata! Gata! Mergem acasă şi rezolvăm totul. Burta?

– Cred că e o zgârietură. E o blestemată de tăietură lungă şi adâncă. Sângerează din greu. Îşi scosese cămaşa

de rezervă din desagă când bandana se înmuie prea tare. A sunat cineva la medic?

Ea zise că da, gândindu-se că o fi sunat careva, şi Callen avea nevoie să fie liniştit la fel de mult precum calul.

– Nu-ţi face griji! O să fie bine. Uite-i că vin!

Ea ţinu ambii cai cu fermitate, în timp ce tatăl ei manevra camioneta şi remorca. Rory sări jos cât încă erau în mişcare.

– Medicul veterinar e pe drum, şi la fel şi şeriful. Poate să meargă? Am adus troliul.

– Merge. Se urcă singur.

– Hai să aruncăm o privire, fiule! Sam se prinse cu o mână de umărul lui Callen şi se aplecă. Nu cred că a intrat în el sau că a trecut prin el. Pare însă o zgârietură urâtă. O să te faci bine. Sam îşi continuă verificarea urcând spre capul lui Sundown şi îi studie ochii. O să te faci bine. Te ducem acasă.

Se uită la Callen, care şchiopăta.

– Eşti rănit? zise el pe un ton surprinzător de firesc.

– Poate.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Eşti împuşcat.

Bodine apucă braţul lui Callen şi îl scuturã.

– Acum, am grijă de calul meu.

Încet, dureros pentru amândoi, Callen îl ghidă pe Sundown în remorcă.

– Lasă-l în pace acum! Sam mângâie braţul lui Bodine. E rănit şi e furios. Lasă-l în pace acum! Hai să mergem acasă, să-i îngrijim pe amândoi!

Cu toate că şi ea era rănită şi furioasă, Bodine îşi ţinu gura, încălecă din nou pe Leo şi călări spre casă.

Îl lăsă în pace. Se ţinu deoparte cât lucră veterinara, în timp ce Callen continua să-şi calmeze calul rănit. Ei i se frângea inima văzând cum calul îşi lăsă capul pe umărul lui Callen, văzându-l pe acesta din urmă cum închidea ochii când veterinara îi dădu lui Sundown ceva pentru potolirea durerii.

Tot timpul, Callen mângâie, murmură şi urmări fiecare mişcare pe care o făcea veterinara.

- Vreau să spun că e norocos. Veterinara îşi scoase mănuşile însângerate şi le aruncă într-o pungă de plastic. Chiar dacă nu e niciodată un noroc să fii împuşcat. Glonţul doar a scrijelit carnea. N-a penetrat nimic. A pierdut ceva sânge, şi o să-l doară. Îţi dau pastile ca să previn infecţia şi vin să-l examinez mâine-dimineaţă. O să aibă nevoie să se odihnească şi să fie răsfăţat. Va trebui să păstrezi rana curată.

- Dar o să se facă bine?

- E un băiat puternic şi sănătos. O să-ţi scriu ce e de făcut, şi o să stăm cu ochii pe el. Fără exerciţii viguroase timp de câteva zile. Fără echitaţie cel puţin o săptămână. O să vedem după aceea. O să se vindece, Cal. O să rămână cu o cicatrice, dar atât.

- Nu ne facem noi griji pentru asta. Veterinara îşi potrivi ochelarii mici, cu rame pătrate, şi se uită la Callen prin ei. Dormi aici diseară?

- Tu ce crezi?

- Cred că o să scriu ce e de urmărit, pentru ce să suni şi să mă trezeşti în toiul nopţii. Altfel, mă văd cu voi doi mâine.

- Îţi sunt recunoscător. Sundown, mulţumeşte-i doctoriţei!

Poate că Sundown reacţionă un pic leneş, dar îşi lăsă capul în jos. Acum, Bodine făcu un pas în faţă.

- Te superi dacă arunci o privire şi la Callen înainte să pleci, doamnă doctor Bickers?

Când ea arătă spre piciorul lui Callen, Bickers îşi ridică ochii spre tavan.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai sta pe piciorul ăla, băiete! Tu de colo, Chase Longbow, ajută-l pe idiotul ăsta să ajungă în bucătărie, ca să văd dacă are nevoie să meargă la spital.

- Nu plec de lângă calul meu!

- Hmm, dă-i idiotului ceva pe care să se aşeze, ca să văd ce e acolo.

Chase trase un scaun, apoi pur şi simplu îl împinse pe Callen să stea pe el.

- Taci! îl avertiză Chase. Altfel înfig chiar eu în tine un ac de-ăla.

- Prefer o bere.

Bickers clătină din cap şi îşi ridică ochelarii.

- Nu până nu văd ce avem aici.

Desfăcu cizma, iar mişcarea şi fricţiunea făcură ca faţa lui Callen să se golească de sânge.

Bodine strânse pumnii pe lângă corp. La vreo cinci centimetri mai sus de gleznă, pielea înflorea în violet şi roşu în jurul unei tăieturi însângerate.

- Hmm! Bickers pufni şi îşi trase alte mănuşi. Cizma arată cel mai rău dintre toate.

- Îmi plăceau cizmele astea.

Încă foarte supărată, Bodine îşi sili mâinile să se relaxeze, înaintă şi le luă pe ale lui Callen.

- Nu fi copil! Îţi permiţi să-ţi cumperi cizme noi.

- A muşcat un pic din tine, dar nu suficient cât să facă mai mult rău decât să te doară cam o zi ca focul viu al iadului. Dacă vrei ceva pentru durere, te duci la un doctor de oameni. Eu pot să tratez asta local, şi o să ai şi tu propria cicatrice. Dacă vrei să fie cusută, te duci la doctorul de oameni. Pot să fac şi eu asta, dar n-am nici un motiv. Acum, ţine-ţi răsuflarea! O să curăţ şi o să dezinfectez asta, şi o să se mai adauge nişte flăcări la focul ăla al iadului.

- Vrei ceva să muşti?

Callen se uită urât la Bodine.

- Da!

Îi trase capul în jos şi îşi lipi gura de a ei. Când focul arse, îşi pierdu răsuflarea pentru o clipă, dar ea îi cuprinse maxilarul în palmă şi îşi apăsă buzele mai tare pe ale lui.

– Aproape am terminat aici, îi zise Bickers. Stai liniştit cât de mult posibil. Nu cred că ai nevoie de o cârjă, dar găseşte o pereche de pantofi de sport pentru câteva zile, înainte să încerci să tragi cizme peste asta. Nu e nici pe departe atât de rău ca la drăgălaşul ăla de cal. Mai degrabă o crestătură, atâta tot.

– Am avut senzaţia că ai împuns până la os cu un vătrai fierbinte.

– Da, asta are să mai aline durerea. Eşti un băiat puternic, sănătos. Bickers îl lovi cu palma peste genunchi. Şi aproape la fel de arătos precum calul. Poţi să iei pentru durere ceva fără prescripţie. Dacă vrei ceva greu de găsit, care e mai puternic, să-mi spui.

– Nu vreau.

– Bine! O să-ţi scriu toate astea, le las şi mă văd cu voi doi dimineaţă.

– Mulţumesc!

Bickers încuviinţă din cap şi îşi scoase mănuşile.

– Aş vrea să ştiu ce fel de ticălos bolnav a tras în drăgălaşul de cal. Cred că cel mai probabil a tras în tine, dar a rănit mai rău calul. Îşi strânse geanta şi dădu din cap spre Tate. E rândul tău.

Şeriful făcu un pas înainte.

– Eşti în stare să vorbeşti cu mine, Cal?

– Da, dar sigur aş vrea o bere mai întâi.

Rory ridică una.

– Am luat una şi pentru tine. Eu trebuie să mă întorc, să le spun celorlalţi că tu şi Sundown sunteţi bine.

– Mulţumesc! Callen luă o înghiţitură lungă, fără grabă. O să-ţi spun ce ştiu. Am lucrat până mai târziu, apoi am plecat călare spre casă, încet. Era destul de întuneric. M-am gândit să-i ofer lui Sundown o fugă bună după prima curbă pe Black Angus. Să schimbăm puţin ritmul. L-am simţit că m-a lovit, apoi l-am auzit, după care Sundown s-a poticnit. A trebuit să-l fac să continue. Îl durea, dar eram în spaţiu deschis, şi nu ştiam dacă urmau alte gloanţe. Aşa că am tras de el până am ajuns

la un oarecare adăpost. Am auzit un ATV pornind motorul şi plecând.

– Eşti sigur de asta? Nu o camionetă, o motocicletă?

– Ştiu diferenţa. Un ATV. Probabil pe traseul de sus. A trebuit să aştepte până am ajuns în curba aia, ca să tragă bine, aşa că a fost acolo sus, altfel de ce n-a tras când stăteam acolo sau mergeam? Faptul că eram în galop a făcut, probabil, ca glonţul să ricoşeze. A trebuit să compenseze, să schimbe rapid unghiurile. O lovitură nu prea bună. Callen mai luă o înghiţitură de bere. Dacă memoria nu mă înşală, Garrett Clintok nu e prea bun ţintaş. Aş vrea să ştiu dacă deţine un ATV.

– Lasă asta în seama mea!

Callen îi dădu berea lui Bodine şi se ridică. Furia îi transformă ochii într-un nor de furtună de un albastru aprins.

– Vezi calul ăla? Îl iubesc ca pe un frate. Un ticălos se ascunde printre copaci şi încearcă să mă prindă în ambuscadă şi îmi împuşcă mult iubitul cal? Nu las asta în seama nimănui!

– Dacă te duci după Garrett, o să sfârşesc prin a te aresta pentru atac, şi asta după ce el îţi tăbăceşte fundul, fiindcă nu poţi să te laşi cu toată greutatea pe piciorul ăla. Crezi că îl las să scape dacă el a făcut asta?

– Nu! Crezi că, dacă a făcut asta, eu îl las?

Tate oftă şi îşi mângâie faţa.

– O să mă împac cu gândul. Nu face nimic prostesc.

Fiindcă piciorul îi zvâcnea ca un dinte stricat, când Tate plecă, Callen se aşeză din nou.

– Am eu grijă de Clintok pentru tine, zise Chase.

El se uită la Chase şi clătină din cap.

– Ştiu că aşa ai face, dar trebuie să mă ocup eu însumi de asta. Tate are dreptate când zice că în momentul ăsta m-aş alege cu fundul tăbăcit. Aşa că o să aştept câteva zile, să mă vindec.

– Îl bagă Tate la închisoare până atunci. Are un ATV.

Callen încuviinţă din cap.

– O să apară mai devreme sau mai târziu. Pot să aştept.

– Bine! Îţi aduc un sac de dormit.

– Adu doi, îi zise Bodine fratelui ei înainte ca acesta să plece.

În timp ce Chase se îndepărta, Callen se uită la ea.

– Dormi aici?

– Tu ce crezi?

El se ridică şi o trase la el.

– Nu-mi mai vine să te zgâlţâi că ai venit călare acolo.

– Bine! Nu mi-ar plăcea să-ţi trag un şut în fund, date fiind circumstanţele. Vreau doar să mă duc să-ţi aduc farfuria pe care cred că a ţinut-o Clementine caldă în cuptor şi să-ţi mai aduc o bere. Două pastile de Motrin.

– Patru.

– Patru, căzu ea de acord.

– Bodine. Aşa cum făcuse calul lui cu el, Callen îşi lăsă capul pe umărul ei. M-am speriat teribil.

– Ştiu! Ştia că nu se referea la el, la faptul că fusese împuşcat, ci la faptul că fusese la un pas de a-şi pierde calul. Mă duc să-ţi aduc cina.

El o lăsă să plece şi şchiopătă înapoi la calul lui. Se gândi că fusese cât pe ce să se oprească să-i culeagă lui Bodine flori de câmp.

Îşi dori s-o fi făcut.

capitolul 24

Bodine se trezi lipită de Callen. Asta, în sine, devenise destul de obişnuit. Dar faptul că amândoi aveau ca pernă pieptul lui Sundown adăuga un element nou. Dormiseră mai bine decât anticipase ea, mai ales că lăsaseră luminile aprinse, pentru cazul că ar fi avut nevoie să se ocupe în grabă de vreo problemă medicală. În clipa aceea, boxa mirosea a fân, a cal şi a antiseptic.

Şi calul sforăia.

Ea luă asta ca pe un semn bun, în timp ce se ridică. Se uită la telefon să vadă cât era ceasul – cinci şi un sfert.

Nu, nu era rău deloc, dar tovarăşii ei de grajd puteau să mai stea câteva ore bune.

Dacă n-ar fi fost în sacul de dormit, i-ar fi verificat piciorul lui Callen. În schimb, dădu ocol şi se ghemui să examineze cu atenţie rana lui Sundown.

„Urâtă", se gândi ea. „Şi o să aibă dureri când se trezeşte." Dar rana părea curată. Puse cu grijă o mână pe burta lui Sundown. Caldă, nu fierbinte.

După ce merse înapoi ca racul, se ridică în picioare şi îi studie. Incapabilă să reziste, ridică din nou telefonul şi făcu vreo câteva poze. Avea să printeze una, să o înrămeze pentru Callen. La naiba, putea chiar să urce una pe site!

Gândindu-se la asta şi la excentricul spectacol de echitaţie al lui Callen, se ghemui din nou, ca să pozeze din alt unghi. O frumoasă poză de pereche, cu Callen cu braţul aruncat în sus şi cu picioarele din faţă ale lui Sundown lovind aerul cu copita.

– E dimineaţă? bolborosi Callen. Pe bune?

– Aproape. Culcă-te la loc! Calul e bine, zise ea în timp ce Callen se ridică. Am verificat rana. Nu are temperatură, pare curată. Lasă-mă să arunc o privire la a ta înainte să mă duc să fac un duş.

– E bine.

– Atunci, hai să vedem!

El bombăni, dar ieşi din sacul de dormit.

Vânătaia înflorise glorios, remarcă Bodine, dar, când desfăcu bandajele, rana părea curată, la fel ca a lui Sundown. Nu apăruseră dâre roşii şi nici febră.

– S-a cam umflat, dar nu mai mult decât era de aşteptat. Se pare că amândoi sunteţi în curs de vindecare. Şi amândoi vă luaţi o zi liberă, ca să continuaţi vindecarea.

– Sunt bine. Avem o grămadă de lucruri de făcut azi.

– O să ne descurcăm cu asta noi, ceilalţi. Să fii împuşcat îţi aduce o zi de concediu medical, pentru cal şi călăreţ. Înfipse un deget în pieptul lui Callen. Eu sunt

şefa ta. Oricum, n-o să vrei să-l laşi singur. Se lăsă din nou pe călcâie. Am fost atât de supărată pe tine.

– Fiindcă am fost împuşcat? Îşi trecu degetele prin părul ei. Nu pare chiar echitabil.

– Fiindcă n-ai spus că ai fost împuşcat. Şi fiindcă m-ai împins deoparte când mi-am dat seama.

– Pot să-mi cer scuze pentru partea aia.

– Nu-i nevoie. După ce am încetat să mai fiu supărată, ceea ce era în mare parte urmare a faptului că eram speriată prostește, m-am gândit la asta. Şi eu aş fi făcut exact la fel. Cred că avem asta în comun.

– Şi eu aş fi fost destul de supărat pe tine dacă situaţia ar fi fost invers.

– Deci ne-am înţeles. Încearcă să mai dormi. O să aduc nişte cafea după ce fac duş. Apoi poţi să bei şi tu una şi să mănânci ceva la micul dejun. Tata, Chase, Rory, mama, oricare dintre ajutoare o să stea cu el cât te speli şi mănânci.

– Ştiu!

Ea dădu să se ridice, dar el o trase să o sărute.

– Pun mare preţ pe o femeie care doarme într-o boxă cu un cal rănit.

– N-ar fi prima dată pentru mine şi puţin probabil să fie ultima.

– Pun mare preţ.

Ea îl lovi uşor cu palma peste genunchi, se ridică şi îşi trase cizmele.

– Protejează-ţi piciorul ăla!

Callen o auzi îndepărtându-se şi îl mângâie pe Sundown – ştia că şi calul se trezise.

– Se pare că am trecut pe un nou teritoriu. Ea stârneşte în mine senzaţii cu care nu ştiu ce să fac. Se uită în jos şi întâlni ochii lui Sundown. Doare, nu? Păi, hai să ne ridicăm uşor, amândoi, şi să vedem cum stăm.

La câteva secunde după ce Bodine închise uşa camerei sale, Alice o deschise pe a ei. Mergea în tăcere

şi avu o străfulgerare cu fata care se strecura în casă - sau încerca să o facă - după ora stingerii.

Ştia de calul rănit. Sărise toată lumea, şi lumea strigase şi alergase. Se speriase în primă fază, se speriase că venea domnul să o ia înapoi. Că avea să-i facă rău fiindcă se tunsese şi îşi vopsise părul roşcat, ca al lui buni.

Dar nu fusese domnul. Cineva se purtase rău cu un cal, şi ea voia să vadă asta. Îi plăceau caii. Îşi amintea că îi călărise şi îi periase. Ba chiar îşi amintea că o dată ajutase la o fătare. Voia să vadă calul rănit, dar toţi ziceau că n-ar trebui să se îngrijoreze.

Totul era bine.

Dar ea voia să vadă calul rănit, aşa că *avea să-l vadă.*

„Tare de cap. Încăpăţânată cât lumea toată."

Dintr-un motiv sau altul, auzul acestor cuvinte în mintea ei o făcu să chicotească. Trebui să îşi pună o palmă peste gură ca să înăbuşe sunetul, în timp ce se strecura în jos pe scările din spate.

Şi ştiu, îşi aminti unde erau treptele care scârţâiau. O, Doamne, îşi amintea! Ochii înotau în lacrimi, în timp ce naviga prin amintiri. Nu fusese afară încă, deloc. Nici măcar nu intrase în antreu, fiindcă ştia că o uşă de acolo dădea afară.

O dureau stomacul, piciorul, capul.

Ar fi trebuit să facă un ceai. Un ceai bun şi să se ducă să lucreze la fular.

- Nu, nu, nu! Nu fi o pisică speriată! Nu fi o pisică speriată! Nu fi o pisică speriată!

Nu putea să se oprească din a spune acele cuvinte, din nou şi din nou, nici măcar când îşi puse din nou mâna peste gură. Pur şi simplu continuau să-i iasă pe gură.

Când împinse uşa s-o deschidă, îşi aminti imediat cum împinsese să deschidă uşa în casa pe care i-o făcuse domnul. Acum, capul i se învârtea, aşa că trebui să pună o mână pe tocul uşii. Aerul îi suflă peste faţă. Răcoros, dulce. Aşa cum fusese cu săptămâni în urmă, când ieşise afară.

Stele, atât de multe stele! O lume plină de stele! Se învârti sub ele, cu braţele ridicate deasupra capului. Îşi aminti cum dansa - oare dansase sub o lume de stele?

Acolo era hambarul cel mare şi dincolo era baraca, mai încolo grajdurile, coteţul de pui. O, şi acolo mama îşi planta grădina cu mirodenii. Acolo era grădina surorii.

Îşi amintea, îşi amintea!

Dar când câinii, cărora le dăduse drumul Bodine, veniră în fugă, îngheţă.

Nu muşcau. Nu mârâiau şi nu se repezeau. Dădeau din coadă, ţopăiau şi se frecau de picioarele ei. Le plăcea să doarmă la picioarele ei, în timp ce ea făcea fulare. Faptul că erau afară nu însemna că muşcau.

- Sunteţi câini buni, şopti ea. Nu răi. Vă cunosc. Tu eşti Chester şi tu eşti Clyde. Veniţi în casă şi dormiţi când eu lucrez la fularul meu. Mergem să vedem calul.

Se îndreptă spre grajduri sub cerul înstelat, cu câinii cei buni alergând fericiţi în cerc.

Încercă să deschidă uşa în linişte. Ştia mirosurile de aici! Nimic înfricoşător, nimic rău. Cai şi fân, şi gunoi de grajd, săpun pentru şa şi ulei din seminţe de in. Cereale şi mere.

Merse tot în linişte, cu papucii ei de casă care ieşeau de sub pijamalele de flanel ce îi plăceau atât de mult. Erau atât de moi!

O voce o făcu să se oprească din nou şi să-şi ducă o mână în dreptul inimii, care bătea tare.

- O să-ţi iei medicamentul, şi fără văicăreli. N-are nici un rost să-mi arunci privirea aia tristă. Eu mă duc să-l iau pe al meu. Mă vezi pe mine văicărindu-mă şi arătând demn de milă? Bine! O să-l iau eu mai întâi pe al meu.

Ea mai înaintă un pic şi văzu bărbatul. Bărbatul care venea în casă, uneori la cina de duminică, la micul dejun. Uneori.

Îl văzuse sărutând-o pe Bodine, şi Bodine nu păruse deranjată deloc. Dar dacă bărbatul îi stârnea un pic

de frică, calul... O, calul era atât de frumos! Şi frumosul cal îşi proptise frumosul cap pe umărul bărbatului.

- Ştiu că doare.

În vocea bărbatului se simţea bunătate, dragoste - era opusul a ceva rău.

- Nu tu ai rănit calul.

Bărbatul se întoarse, încă mângâind cu o mână grumazul calului. Avea o expresie chinuită şi ochii obosiţi, iar părul îi era în neorânduială.

- Nu, doamnă. Nu i-aş face niciodată rău.

- Dar cine?

- Nu ştiu sigur. Ţi-e frig, doamnă Alice? Vrei jacheta mea?

O scoase şi făcu un pas înainte. Ea începu să se dea înapoi, dar văzu că el şchiopăta puţin.

- Şi eu şchiopătez. Te-a pus cineva în lanţuri?

- Nu! Am fost rănit uşor odată cu Sundown. El e Sundown. Sundown, ea e doamna Alice Bodine.

Spre bucuria lui Alice şi spre mândria ridicolă a lui Callen, Sundown îndoi picioarele din faţă într-o plecăciune.

- E atât de frumos!

- El sigur crede asta. Poţi să-l mângâi. Chiar îi place să fie mângâiat de o femeie frumoasă.

- Am fost drăguţă. Am îmbătrânit. Bodine mi-a tuns părul şi l-a făcut din nou frumos.

- Serios? Mai multă mândrie. Arată chiar foarte bine. Foarte asemănător cu al lui Miss Fancy. Continuă să vorbească, în timp ce ea se trase mai aproape şi ridică o mână să bată uşor botul lui Sundown. Ştii că o plac foarte mult pe Miss Fancy.

Alice râse - un pic ascuţit, un pic ruginit.

- Ea e şi mai bătrână decât mine!

- Nu contează chiar deloc.

- Sundown, murmură Alice. Te cheamă Sundown. Îmi place să mă uit la apusul soarelui. Face cerul atât de frumos! Ca prin magie. Îmi plac caii. Îmi amintesc. Mi se încurcă lucrurile în cap, dar îmi amintesc că îmi plac

caii. Îmi place să-i călăresc, să-i călăresc iute. O să fiu o stea de cinema şi să am o fermă în Hollywood Hills. O să-mi fac cumpărăturile pe Rodeo Drive.

- Hai, hai să punem asta pe dumneata!

Ea nu se feri când el o ajută să îmbrace jacheta lui.

- Poate, când se face mai bine, o să vrei să-l călăreşti pe Sundown.

Ea îşi apăsă mâna pe buze, cu ochii mari şi plini de mirare.

- Aş putea?

- Când o să fie mai bine. Doctorița trebuie să ne spună când. Dar o să poţi să-l călăreşti când ne dă ea acordul.

- Eu... Eu s-ar putea să nu-mi amintesc cum.

- E OK! Eu învăţ oamenii cum. Eu şi Sundown aici de faţă. Poţi să te gândeşti la asta.

- Pot să mă gândesc la asta. Nimeni nu mă poate opri. Pot să mă gândesc la asta. Unde e rănit?

- Chiar de-a lungul burţii. Vezi aici?

Ea scoase un suspin - şi fie că îşi amintea cum să călărească, fie că nu, îi arătă lui Callen că îşi aducea aminte cum să se mişte şi să se poarte în preajma cailor.

Se ghemui şi mângâie cu o mână liniştitoare coapsa lui Sundown, în timp ce îi studia rana.

- Asta e o răutate. O răutate! Eu ştiu despre răutate. Despre răutatea care te înlănţuie şi te loveşte cu pumnul, şi te bate cu cureaua. Aşa e răutatea! O să rămână cu o cicatrice. Eu am cicatrici.

- Îmi pare rău! Ea fredonă în timp ce se îndreptă, se întoarse la capul lui Sundown şi îl mângâie. Îmi pare atât de rău că cineva te-a rănit! Cineva rău.

Când Sundown îşi aşeză capul pe umărul ei, ea închise ochii o clipă. Când îi deschise, se uită direct în ai lui Callen.

- Tu nu eşti rău. Ştiu cum e răutatea. Ştiu că există mai rău decât te-ai gândi vreodată. Dar nu-mi amintesc de tine.

- N-am fost pe-aici când erai dumneata.

- Eu am fost departe.

- Şi eu, când aveam cam aceeaşi vârstă pe care o aveai dumneata când ai plecat.

Ea îşi înclină capul, îl privi lung mai mult timp şi continuă să-l mângâie pe Sundown.

- Unde ai fost?

- Ştii, e amuzant. Am fost în California, la fel ca dumneata. Am ajuns până la Hollywood.

Ea suspină din nou, şi în ochi i se aprinse ceva.

- Ai fost stea de cinema? Eşti chipeş.

- Nu, doamnă, dar am lucrat cumva în filme. Am lucrat cu caii din filme.

În suspinul ei era ceva tânăr şi întrebător.

- A fost minunat?

- Mi-a plăcut.

- Dar te-ai întors.

- Mi-a fost dor de locul ăsta. De fermă, de oameni. Am o mamă şi o soră, şi ele au nevoie să mă ştie în preajmă mai mult decât am vrut să cred când am plecat.

- Mi-a fost dor de fermă, de familia mea. Mă întorceam. Pe tine nu te-a oprit nimeni când te-ai întors.

- Nu. Îmi pare rău că pe dumneata te-a oprit cineva.

- Am îmbătrânit acolo, zise ea. Bătrână, slăbită şi nebună.

- Doamnă Alice? Nu asta văd eu când mă uit la dumneata. Nu asta aud când port conversaţia asta cu dumneata.

- Conversaţie, zise ea încet. Purtăm o conversaţie.

- Eu văd, eu aud pe cineva rănit, dar puternic după toate astea. La fel ca Sundown. Puternic, inteligent şi bun, doar rănit.

- Nu mi-e frică de tine.

El încercă să-i zâmbească.

- Nici mie nu mi-e frică de dumneata.

Ea râse un pic, ceea ce-l bucură.

- Mă simt mai mult Alice cu părul tuns şi roşcat ca al lui buni. Mă simt mai mult Alice cu Sundown. Dacă,

atunci când se face bine, pot să-l călăresc pe Sundown, dar nu-mi amintesc cum, mă ajuți?

- Promit! Poate ai putea să-mi faci o favoare în schimb?

- Nu pot să fac prea multe deocamdată. Pot să-ți fac un fular. Ai ochii cenușii și albaștri. Cenușii și albaștri în același timp. Poate are mama fire de genul ăsta și o să pot să-ți fac un fular.

- Asta ar fi drăguț, dar mă întrebam dacă o să mă ajuți cu Sundown pentru o clipă aici. Trebuie să ia niște medicamente și nu vrea. Trebuie să se facă mai bine și să nu-l mai doară. Poate ai putea să vorbești cu el.

El prinse privirea pe care i-o trimise Sundown, una care îl acuza în mod clar pe Callen că era turnător. Callen doar zâmbi drept răspuns. Dacă cineva susținea că acel cal nu înțelegea fiecare blestemat de cuvânt rostit, Callen îl făcea lipsit de imaginație, în cel mai bun caz, și mincinos, în cel mai rău.

Îmbrăcată pentru ziua de lucru, Bodine aduse la grajduri un termos cu cafea neagră.

Deja se gândise la programul lui Callen și îi trimisese un mesaj lui Easy, care avea o zi liberă, să-i ceară să-i țină locul. Rezolvat! Îi trimisese un mesaj lui Maddie, să preia una dintre lecțiile lui Callen. Trebuia să anuleze spectacolul lui Sundown când ajungea - și se gândea la ceva distractiv cu care să-l înlocuiască -, dar de toate celelalte chestiuni se ocupase deja.

Ajutoarele de la fermă aveau să fie ocupate în baracă, fiindcă tatăl și frații ei erau în casa principală. Clementine, credea ea, urma să apară din clipă-n clipă.

O altă zi începea.

Ea spera ca ziua lui Garrett Clintok - fiindcă era de acord cu Callen asupra celui care trăsese - să înceapă după gratii.

Mai că se împiedică în propriile picioare când o văzu pe Alice venind spre ea în lumina sidefie a zorilor.

- Alice? Alice, ce faci aici?

Purta jacheta lui Callen, remarcă ea.

- Am fost să văd calul. E rănit. Şi bărbatul - bărbatul - nu-mi amintesc cum îl cheamă.

- Callen?

- Callen! Cal. „Eu sunt Cal", a zis el. Şi el a fost rănit. L-am ajutat să-i dea medicamentul lui Sundown şi am purtat o conversaţie. O să mă ajute să-l călăresc pe Sundown când acesta se face bine. Cineva a fost atât de rău! Rău, rău! Eu *urăsc* răutatea. Poţi să te obişnuieşti cu ea. Eu m-am obişnuit, dar acum o urăsc. Au fost stele. Au dispărut acum.

- Răsare soarele. Bodine făcu semn spre est. Vezi?

- Răsare soarele. Îmi place! Ies oamenii!

Recunoscându-i panica, Bodine puse o mână pe braţul lui Alice.

- Ei nu sunt răi.

- De unde ştii? şuieră Alice. Nici domnul nu arăta a om rău când m-am urcat în camionetă. De unde ştii?

- Fiindcă îi cunosc. Pe fiecare dintre ei. Ştiu că te-ar proteja de rău. Ţi-l aminteşti pe Hec, nu? El n-ar fi rău niciodată.

- Eu... aşa cred.

- Bine! Mai e mult până la răsăritul soarelui.

- O să-i fac un fular lui Cal. Îmi plac ochii lui. Sunt albaştri? Sunt cenuşii? Sunt albaştri? Sunt cenuşii? E distractiv. Mă duc să-i spun doamnei doctor Minnow că am fost afară. O să fie surprinsă.

- Poate când mă întorc de la muncă azi, vii cu mine să-i vizitezi pe Sundown şi pe Callen. Poţi să faci cunoştinţă şi cu calul meu. Îl cheamă Leo.

- Vreau! Numai să nu mă simt nebună din nou.

- Aşa facem!

Bodine îşi continuă drumul spre grajduri şi decise că-i datora lui Callen mai mult decât o zi liberă.

Vorba se răspândi. Deşi nu se aşteptase la altceva, Bodine spera să ofere informaţii, mai degrabă decât

să înăbuşe furtuni de foc pretutindeni, din clipa în care ajunse la muncă.

Sal sări literalmente pe ea în clipa în care intră pe hol.

- E adevărat? Nu e nimeni aici în afară de mine, zise ea repede. Am auzit de la Tess, din Oraşul Zen. Zeke i-a trimis un mesaj despre asta noaptea trecută.

Zeke, ajutor de la fermă, fratele lui Tess, furnizor de masaj. Doamne!

- E adevărat. Callen şi Sundown au fost atinşi amândoi de un glonţ. Nu ştim dacă a fost intenţionat. Şeriful Tate cercetează.

Sal îşi propti pumnii în şolduri.

- Vorbeşti cu mine, Bo, şi ştiu când te eschivezi.

- Aş vrea să rămână aşa, oficial - şi departe de oaspeţi. Deci, te rog, spune asta dacă şi când eşti întrebată.

- Ce se întâmplă aici, Bo? Billy Jean a fost ucisă şi fata cealaltă. Acum, asta? O, Doamne, au legătură? Sunt toate astea...

- Nu! Eu nu văd aşa. Şi asta nu e o eschivare.

- Dar mătuşa ta...

- Sal, adevărul adevărat e că eu nu cred că există vreo legătură.

- Încă nu se ştie cine a ucis-o pe Billy Jean. Doar spunând asta, şi ochii lui Sal se umeziră. Nimeni nici măcar nu mai vorbeşte despre asta, aproape deloc.

- Noi n-am uitat-o. Tu ştii asta. Ce s-a întâmplat ieri e altceva. Doar răutate prostească.

- Ştii cine a fost.

- Cred că ştiu cine, şi asta e altceva.

- Nici n-am întrebat dacă e bine Cal. Sal se frecă la ochi. Şi calul. Toată lumea iubeşte calul ăla.

- Se vindecă amândoi.

- Bine! OK! Ce-ar fi dacă aş face o chetă şi aş cumpăra nişte mici cadouri cu urări de însănătoşire grabnică de la toţi?

- Cred că ar fi o idee grozavă.

Abia se aşeză în spatele biroului ei, încercând să găsească un înlocuitor pentru reprezentaţia lui Sundown, când intrară împreună Chelsea şi Jessica.

- Jur că bărbaţii vorbesc mai mult decât femeile. Rory ţi-a spus ţie, Chase ţi-a spus ţie.

Jessica avu suficientă prezenţă de spirit să închidă uşa.

- Au fost împuşcaţi!

- Da, dar e o rană superficială. Nu încerc s-o minimalizez, adăugă repede. Ne-a speriat pe toţi de moarte, şi au lipsit doar câţiva centimetri ca să fie mai mult decât o sperietură. Dar amândoi o să fie bine. Nu sunt sigură că pot să-l împiedic pe Callen să vină la muncă mâine, cum am reuşit azi.

- Rory zice că Garrett Clintok a făcut-o.

Bodine ridică din sprâncene spre Chelsea.

- Rory ar trebui să fie atent când acuză pe cineva.

- Atunci, aşa ar trebui să facă şi Chase, zise Jessica. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Atât de furios, atât de rece, tare supărat. Şi el a avut multe de spus despre cum Clintok se ţine de capul lui Cal acum, şi încă de când erau mici.

- Hai să ne ferim ca opinia asta, pe care o împărtăşesc şi eu pe deplin, să se răspândească în tot complexul.

- Chiar e Sundown OK? Adică... şi Cal, se corectă Chelsea. E doar...

- Ştiu! Şi da, este! E rănit, dar se vindecă. O să treacă o vreme până să se întoarcă la muncă. Ceea ce reprezintă o altă problemă. Trebuie să găsesc ceva cu care să înlocuiesc spectacolul lui. Ştiu că face parte din programul de weekend.

- La naiba! Jessica se bătu cu degetul pe tâmplă. Mi-a ieşit din minte. Putem să spunem că pur şi simplu calul nu se simte bine. Pot să găsesc ceva. Lasă-mă să mă gândesc cu ce-l putem înlocui.

- De fapt, m-am gândit eu.

Jessica puse un braţ în jurul taliei lui Chelsea.

– Nu ţi-am spus că fata asta gândeşte mereu? Să auzim!

– Păi, Carol face slalom călare printre butoaie. Easy şi Ben au făcut amândoi rodeo. Azi o să cam fie un talmeş-balmeş, dar pun pariu că pot să pună ceva la punct împreună.

– Asta este bine. Chase face nişte şmecherii cu frânghia.

– Serios?

Bodine îi zâmbi Jessicăi.

– Mă mir că nu te-a prins încă în lasou. O să găsească scuze, dar o pun pe mama să pună presiune acolo. Dacă ceilalţi sunt de acord – şi îl avem pe Thad la fermă care a făcut rodeo –, putem să încropim o oră, să umplem golul şi să păstrăm fericită reuniunea de familie.

– Mă duc jos, la CAB, să pun planul în aplicare.

– În cinci minute ai o întâlnire, îi reaminti Chelsea Jessicăi. Şi voiai să vorbeşti la bucătărie despre masa de prânz de azi. Mă duc eu jos. O să am programul scris cam într-o oră.

– Nu mă părăsi niciodată, îi zise Jessica.

Încrederea Jessicăi în ea îi dădea întotdeauna un impuls lui Chelsea. Şi îi plăceau la nebunie munca, oamenii, locul. Şi îi plăcea cu adevăr ca o persoană pe care o admira să-i dea ocazia să fie creativă, chiar să preia conducerea.

Încă gândindu-se cum să întocmească programul alternativ, se duse cu maşina la CAB. Dacă timpul n-ar fi fost aşa scurt, i-ar fi plăcut la nebunie să se ducă pe jos. În opinia ei, nimic nu era mai frumos ca primăvara în Montana. La jumătatea drumului într-acolo, una dintre camionetele de întreţinere o semnaliză. Şoferul se aplecă în afară.

– Am auzit că cineva i-a împuşcat calul lui Cal Skinner chiar sub el!

Chelsea repetă explicaţia standard pe care Bodine i-o spusese înainte să plece din biroul ei.

– Sunt OK! Cineva a tras şi au fost atinşi amândoi, dar sunt bine.

– Am auzit că ar trebui împuşcat calul.

– O, nu! Veterinara s-a ocupat deja de el. N-are nevoie decât de câteva zile ca să se facă bine.

Tipul – cum îl chema?... Vance! – se uită chiorâş la ea.

– Eşti sigură de asta?

– Am vorbit cu Rory, şi apoi cu Bodine, acum câteva minute. Chiar facem o chetă să-i luăm un cadou de însănătoşire grabnică lui Sundown.

– Cine se ocupă de asta? Sal?

– Da!

– O să dau şi eu bani pentru asta. Al naibii de bun cal! Oamenii n-ar trebui să împuşte pe-aici dacă nu ştiu ce naiba ţintesc. O gaşcă de dentişti ageamii din est. Pun pariu că asta a fost. Să ai o zi bună!

– Şi tu!

Ea demară dorindu-şi să fi fost vreun ageamiu. Dar Rory era sigur că fusese Clintok. Şi convins că o făcuse deliberat.

Aşa enervant cum era, ea nu-l vedea pe Rory înşelându-se atât de rău. Trase maşina şi îl văzu pe Easy conducând o pereche de cai în apropierea ţarcului.

– Salutare, Easy!

– Salutare, Chelsea!

– Ben e prin preajmă?

– Tocmai s-a dus înăuntru să aducă nişte cola.

– Şi Carol?

– Plimbare devreme pe traseu. Se întoarce în... Se uită în sus, cu ochii pe jumătate închişi, evaluând unghiul soarelui. O, cam într-o jumătate de oră. Pot să te ajut cu ceva?

– De fapt, da! Tu, Ben şi Carol. Trebuie să-i înlocuiţi pe Sundown şi pe Cal în programul de azi după-amiază.

– Cal e bolnav? Am primit un mesaj de la şefa cea mare care întreba dacă pot să vin azi. Mi-am imaginat că suntem doar foarte ocupaţi.

– N-ai auzit?

El priponi caii şi se întoarse.

– Ce să aud?

– Păi, o să auzi, şi povestea devine din ce în ce mai amplă, aşa că e mai bine s-o afli direct. Ieri a fost cineva în pădurea de mai sus de Black Angus Road şi a tras o împuşcătură. Cal şi Sundown au fost atinşi amândoi.

– Ce? O apucă de braţ. Împuşcătură?

– Stai! Ar fi trebuit să zic „zgârietură". Amândoi au fost zgâriaţi şi au să se facă bine.

– Dumnezeule! Dumnezeule mare! Cât de rău? Cal e un şef al naibii de bun, şi calul ăla e tare special.

– A zgâriat piciorul lui Cal şi burta lui Sundown.

Faţa lui Easy se înăspri.

– A fost blestematul de ajutor de şerif!

Îi eliberă braţul, şi acum Chelsea îl luă pe al lui.

– De ce spui asta?

– Am fost de faţă singura dată când a venit după Cal. Şi s-a dat la el vizibil. Şi ieri, când mă întorceam dintr-o plimbare de pe traseu, l-am văzut pe-aici cu un ATV. Fără uniformă, dar l-am recunoscut. Nu văd ce treabă ar fi avut pe proprietatea complexului, dar aveam clienţi şi n-am putut să mă duc după el ca să-i spun asta.

– L-ai văzut pe proprietate, pe un ATV? repetă Chelsea.

– Da! Pe la patru, aş spune. Chiar pe-atunci!

– S-ar putea să fie necesar să-i spui şerifului.

– Să dea dracu' dacă nu-i spun, dacă asta are importanţă!

– Şi poate nimănui altcuiva deocamdată? Bodine vrea să prevină ca asta să devină, mă rog, prea fierbinte.

– Mă simt încins rău. Asta e viaţa în sălbăticie. Să împuşti un cal, mormăi Easy mângâind iapa murgă. Ce fel de ticălos face asta?

- Unul fără inimă, cred.

El se uită la ea.

- Şi eu cred la fel!

- Trebuie să plec, dar ne-ar fi cu adevărat de folos ajutorul tău după-amiază.

- S-a făcut. Clocotesc de furie.

- Programul, începu ea, explicând ce aveau în minte.

- O să fie distractiv. O s-o rezolvăm, o să vezi. O să vorbesc cu Ben şi cu Carol. Nu-l cunosc prea bine pe Chase sau pe celălalt.

- Ne-am înţeles! Dacă ai putea să te gândeşti cum să procedaţi, care când să intre. Şi dacă ai nevoie de ceva. Dacă poţi să faci asta până la prânz, cred că reuşim să o scoatem la capăt.

- Atunci, aşa o să facem! Chiar sunt fericit să particip la asta.

- Super! Trebuie să plec şi să încep să lucrez la asta.

Se uită la Ben care venea în fugă şi în timpul ăsta o striga:

- La naiba! La naiba, cineva i-a împuşcat pe Cal şi pe Sundown!

Easy îşi dădu pălăria pe spate.

- Du-te! Îi spun eu.

- Nu şi despre Clintok, OK? Nu încă!

Easy îi făcu cu ochiul şi puse degetul la buze. Admiră modul în care ea arăta când plecă, apoi se întoarse spre Ben, care rămăsese fără suflare.

- Stai calm, Ben! Ştiu toată povestea.

capitolul 25

Easy era nedumerit în legătură cu ce ar fi trebuit să facă. Nu avusese niciodată atâtea de făcut în acelaşi timp şi, împreună cu Ben, era, cumva, la conducere acum. Trebuia să încarce caii pentru lecţia de jos, de la centru, să selecteze mai mulţi pentru o altă plimbare călare pe traseu şi să se gândească la cum să pună în

scenă un spectacol. Îi plăcea partea cu spectacolul, latura distractivă, să fie din nou în fața oamenilor, ca pe vremea când făcea rodeo.

Și trebuia să se gândească la Cal. Îl plăcea, fără discuție, pe Cal - era un bărbat care cunoștea caii și oamenii, și știa cum să facă treburile să meargă bine. Cineva trăsese în șeful lui, și asta era foarte rău. Dar acel cineva trăsese și într-un cal al naibii de bun, și asta era inacceptabil.

Faptul că, probabil, îl văzuse pe acel cineva și că îl cunoștea îl făcea să se simtă mândru. Și îl făcea și teribil de nervos. Chelsea aia drăguță zicea că ar trebui să vorbească cu șeriful despre asta, și Ben zicea la fel. Așa că presupunea că așa trebuia să facă. Doar că pur și simplu nu știa cum să procedeze, mai ales cu toată munca și cu spectacolul.

Cu siguranță era derutat de noile responsabilități.

Nu știu dacă să se simtă ușurat sau să-și facă griji când Chase Longbow veni călare, trăgând după el un al doilea cal. Ben preluă inițiativa, năpustindu-se până când Chase să apuce măcar să descalece.

- L-ai văzut pe Cal? Cal chiar este bine? Ce face Sundown?

- Amândoi sunt bine. Doctorița Bickers se mai uita o dată la ei când am plecat. Chestia e, băieți, că sunteți ocupați aici, și soră-mea ne-a chemat pentru un blestemat de spectacol azi, mai târziu. Pot să vă dau eu o mână de ajutor acum, iar mai târziu vin și Thad și Zeke.

- Ai de gând să faci ceva ghidușii extravagante cu frânghia?

Chase bătu cu palma frânghia încolăcită peste desaga lui.

- Așa se pare. Când e următoarea plimbare pe traseu?

- Carol e plecată acum, îi zise Easy. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. În următoarea plec eu. La zece. A, Maddie ține o lecție jos, la centru, așa că trebuie să încărcăm doi cai pentru asta.

- Păi, să trecem la treabă!

- Stai! Stai! Spune-i, Easy! insistă Ben. Trebuie să-i spui lui Chase despre Clintok!

Ochii lui Chase se schimbară din prietenoşi în aspri - ca un bulgăre de gheaţă de aspri - şi îl făcură pe Easy să înghită în sec.

- Ce e cu Clintok?

- Mm...

- Easy l-a văzut, Chase. L-a văzut ieri pe ATV-ul lui.

Chase duse caii să le înnoade hăţurile în jurul unui stâlp şi se întoarse.

- Când? Unde?

- Era...

- Lasă-l pe el să-mi spună.

Închizând gura, Ben îi dădu lui Easy un ghiont cu cotul.

- Păi, vezi dumneata, am avut un grup pe traseu, şi l-am văzut pe el - pe ajutorul de şerif - pe Bear Paw Road. Conduceam grupul pe Elk Trail, când el a trecut mai jos.

- Când?

- Trebuie să fi fost în jur de patru.

- Eşti sigur că era el? Că era Clintok?

- Da, sunt sigur de asta. Avea ochelari de protecţie la ochi, dar nu purta cască. A venit o dată aici şi s-a dat tare la Cal, aşa că l-am recunoscut imediat.

- Şi grupul cu care erai? L-a mai văzut careva?

- Păi, da, sunt convins că da!

Easy se opri, se scărpină în ceafă şi îşi potrivi pălăria.

- Doamna care era chiar în spatele meu a zis ceva despre a nu purta cască atunci când mergi cu ATV-ul. A întrebat dacă nu e nevoie de cască, fiindcă fiii ei au ales pentru a doua zi o plimbare călare în oraşul-fantomă. Mă rog, pentru azi, ceea ce ar însemna acum, fiindcă ieri se întâmpla toată treaba.

- Îţi aminteşti cum o chema?

- Nu. Dar au fost toţi cu grupul ăla mare care e aici. Familia aia mare care ne ţine pe toţi pe poziţii.

- OK! Stai puţin!

– Uite că vin Carol şi grupul ei! zise Ben.

– Du-te şi dă-i o mână de ajutor, Ben! Tu stai aici, Easy!

Chase scoase telefonul.

– Bodine, vreau să verifici cine a fost cu Easy pe traseu ieri, pe la patru. Doar verifică şi spune-mi dacă grupul ăla e încă aici. Ţi se pare că îmi pasă de cât de ocupată eşti?

Easy îşi mişcă picioarele, îşi drese glasul şi se uită cu jind la Ben şi la Carol.

– Bine, zise Chase după o clipă. O să trebuiască să-i schimbăm programul lui Easy cumva. Taci naibii o clipă! se răsti el. L-a văzut pe Clintok într-un ATV ieri după-amiază, când îl călărea pe Bear Paw. Asta zic! Dă de urma grupului ăluia, află unde ar putea fi. O să am eu grijă de asta. Ei, Doamne, Bo, sigur că-l sunăm pe Tate! Te ţin la curent.

– Cu siguranţă avem o grămadă de treabă aici, începu Easy când Chase lăsă jos telefonul.

– Aşa e! Şi acum îl suni pe şeriful Tate. Dacă nu poate să vină aici, să discute cu tine, te duci tu la el. Îţi ţinem noi locul.

– Măiculiţă! zise Easy în şoaptă. Să sun la Urgenţe?

– Nu-i nevoie. Chase caută prin telefonul lui numărul de contact al lui Tate, pe care îl adăugase după uciderea lui Billy Jean. Foloseşte telefonul meu.

– Nu ştiu ce să spun sau cum să o spun corect. N-am mai făcut asta până acum.

– Spune-i cine eşti şi ce mi-ai zis mie.

– OK!

Easy oftă şi apăsă pe buton.

– Ă, şeriful Tate? Sunt Easy – adică Esau LaFoy. Lucrez cu caii la complexul Bodine. Chase... ăăă... domnul Longbow a zis că trebuie să vă sun să vă spun ceea ce tocmai i-am spus lui.

Înainte ca el să fi încheiat, Bodine se apropie cu una dintre cele mai mici maşini. Easy avea palmele umede când îi dădu telefonul înapoi lui Chase.

– Eşti sigur? întrebă Bodine direct.

– Da, doamnă, sunt sigur. Vine şeriful să vorbească cu mine. Zice că ar trebui să stau pe-aici până apare, dar am o plimbare pe traseu şi...

– Îţi ţinem noi locul. L-a văzut şi grupul care era cu tine?

– Trebuie să-l fi văzut. I-am ţinut pe loc un minut – mă rog, o jumătate de minut, cred – în timp ce el trecea mai jos.

Ea încuviinţă din cap şi se uită la fratele ei. Ochii ei nu erau aspri precum bulgărele de gheaţă, remarcă Easy. Erau mingi fierbinţi de foc.

– Participă toţi la evenimentul din weekend. Doi s-au dus la Granat pe ATV-uri, unul e la adunarea vitelor şi doi sunt înregistraţi în Oraşul Zen. Dacă Tate are nevoie de mai mult decât de cuvântul lui Easy, poate să stea de vorbă cu ei. Verifică ora şi trase aer în piept. Bine. Easy, vezi de caii care tocmai s-au întors de pe traseu. Carol poate să transporte caii jos, la centru, pentru lecţia care urmează. Ben poate să preia plimbarea ta ghidată.

– Mai avem unul care pleacă exact când se întoarce ăsta.

– Îl preiau eu, zise Chase fără prea mult entuziasm. Dacă nu termini cu Tate, preiau eu plimbarea.

– Vrei spectacolul pe la trei, aşa că...

Bodine îşi trecu o mână prin păr şi îşi dădu seama că îşi uitase pălăria.

– Uite cum facem cu asta! Expuse planul rapid şi detaliat, într-un mod care îl lăsă pe Easy cu răsuflarea tăiată şi impresionat.

El nu reuşea să-şi dea seama cum ar putea cineva gândi atât de repede.

– Şi căluşeii, continuă ea bifând pe listă. Pot să apelez la bunici dacă avem nevoie de mai multe ajutoare. Eu pot să mă debarasez de sarcini, dacă e necesar, şi să iau una dintre plimbările de după-amiază. Tu să faci orice zice şeriful că trebuie să faci.

Easy se scărpină într-o parte a gâtului.

– Da, doamnă!

– Îţi suntem recunoscători, Easy. Îl lovi uşor cu palma peste braţ. E ceva important.

Se întrebă dacă să-l contacteze pe Callen, cântări asta în timp ce ajuta la înşeuarea următorului grup de cai. Decise că, dacă ar fi ea în locul lui, şi el nu i-ar spune imediat, i-ar tăbăci fundul.

Înainte să o poată face, veni Tate. Ea se întoarse, în timp ce el se îndrepta spre Easy.

– Bodine, Easy.

– Ai ajuns repede, comentă Bodine.

– Eram jos, pe Black Angus Road, cu Curtis. Îl ştii pe Curtis Bowie?

– Sigur!

– E colo jos acum, face nişte poze. Deci, Easy, hai să începem de aici! Ce-ar fi să-mi spui cum arăta ATV-ul ăsta pe care l-ai văzut?

– OK, sigur! Nu era unul de-al nostru, oricum. Era mai mic, genul sport. Vopsit în culori de camuflaj. N-am observat mai mult de-atât.

Tate încuviinţă din cap. Deşi şeriful purta ochelari prin lentilele cărora nu se vedeau ochii, Bodine citi resemnare în limbajul corpului său.

– Bodine, ai un loc privat pe undeva, prin apropiere, unde să pot să stau de vorbă cu Easy?

– Vă duc jos, la birou.

– Aşa facem! Când plecară, el se uită la ea. Cei din grupul pe care l-a condus Easy sunt toţi aici?

– Da! Doi sunt în Oraşul Zen, şi ar trebui să termine acolo în vreo jumătate de oră. Ceilalţi o să fie înapoi până după-amiază, dar pot să-ţi dau baza lor de plecare, dacă ai nevoie.

– Te ţin la curent. Ce-ar fi să-mi trimiţi un mesaj cu numele lor, pentru început?

– Imediat! Îi conduse în micul birou. Pot să vă aduc ceva?

În timp ce Tate clătină din cap, Bodine îl studie pe Easy. Arăta ca un copil chemat în biroul directorului.

– Vrei o cola, Easy?

- Sigur că nu m-ar deranja. Am gâtul uscat.

- Mă duc să-ţi aduc câteva sticle, apoi mă dau din calea voastră.

Îi aruncă lui Matt de la birou o privire care zicea: „Nu întreba!" Luă sticlele de cola de la automat, le duse şi apoi închise uşa. Şi ieşi înainte s-o asalteze careva cu întrebări.

N-ar trebui să piardă timpul. Ea nu *avea* timp.

Dar se urcă în maşina complexului şi o apucă pe cel mai scurt drum spre fermă. Se duse direct la grajduri, recunoscătoare că toţi erau prea ocupaţi ca să-i stea în cale.

Sundown stătea în picioare în boxa lui, arătând nefericit. Se învioră când o văzu şi scoase capul afară cât de mult putu.

- Unde e tipul tău, ai? Şi el e la fel de plictisit ca tine? Auzi zgomote - hârşâit, zdrăngănit - şi se uită în jur. E acolo? Mă duc să arunc o privire.

Când ajunse în camera cu harnaşamente, îl văzu pe Callen adunând frâie, chingi, căpestre. Arăta la fel de plictisit precum calul său.

- N-ar trebui să-ţi protejezi piciorul ăla?

- Se vindecă, şi termin aici într-o clipă. Aş putea să lucrez la nişte harnaşamente, dar, dacă stau aici, Sundown o să se îmbufneze.

- E deja îmbufnat.

- Vezi?

- Bine, îţi dau o mână de ajutor. O să-ţi configurez o staţie de lucru. Ar trebui să laşi uşa deschisă dacă vrei să stai acolo. O să-l facă să se simtă mai puţin izolat.

- Bună idee! Tu ce cauţi aici?

- O să ajung la asta într-o clipă. Puse laolaltă o măsuţă, un scaun mai înalt, o găleată de apă, cârpe, bureţi, perii, uleiuri. Ce-a zis Bickers?

- Se vindecă frumos. Nu vrea nici o şa sau pe cineva călare pe el cel puţin o săptămână şi sigur nu până nu dă ea undă verde. Dar pot să-l scot afară, să-l plimb

un pic în jur. Deja am făcut asta. Mi-a dat o listă cu „asta da, asta nu" şi o să vină mâine din nou.

- Şi armăsarul cu două picioare?

Cel puţin asta îi smulse un zâmbet efemer.

- Cam la fel ca Sundown. Pot să mă întorc la muncă luni, poate mâine, pentru câteva ore. Ea se aşteaptă să nu fiu prost şi s-o fac să regrete că s-a băgat şi a fost de acord că n-am nevoie de un doctor de oameni. Acum, te-ai întors doar ca să vezi dacă am făcut prostii?

- Nu! Hai, stai jos! Ai şchiopătat mai mult la ultimul transport. Tate e la CAB, vorbeşte cu Easy.

- Cu Easy? Despre ce?

- Despre faptul că l-a văzut pe Clintok pe ATV-ul lui, ieri, cam cu o oră înainte ca tu şi Sundown să fiţi împuşcaţi. Mergea pe Bear Paw.

- Serios? El zisese asta lent, cu răceală. Dar ochii îi sclipiră înfierbântaţi sub furtuna cenuşie. De unde a ştiut Easy că era Clintok?

Nemişcată, Bodine se gândi.

- L-a recunoscut - ochelari de protecţie, fără cască. Şi şeriful i-a cerut să descrie ATV-ul. Eu nu ştiu ATV-ul lui Clintok, dar pun pariu că şeriful, da. Mai mic decât ce folosim noi şi vopsit ca de camuflaj. Easy conducea un grup la o plimbare călare pe traseu. Oaspeţii l-au văzut şi ei, şi mă aştept ca Tate să discute şi cu aceştia.

- Se pare că îi datorez lui Easy mai mult decât o bere, zise Callen şi începu să tragă de un frâu, să-l scoată pentru a-l curăţa.

- Curtis - ăsta e ajutorul de şerif Curtis Bowie, s-ar putea să-ţi aminteşti de el - face poze acolo unde s-a întâmplat. Nu pot să spun, dar cred că îl cunosc suficient de bine pe Tate cât să speculez că deja a vorbit cu Clintok, şi că acesta din urmă a negat totul. Dar acum există martori care l-au localizat pe Clintok pe proprietatea complexului şi într-o zonă care duce până unde poţi să tragi în jos, într-un cal şi într-un călăreţ, de pe Black Angus.

Încuviinţând din cap, ca şi cum ar fi pus la punct detalii pentru o cină fără pretenţii, Callen agăţă căpăstrul de un cârlig şi începu să-l cureţe cu o cârpă curată umedă.

- Ar putea fi de-ajuns.

- Mi-aş paria banii că e de-ajuns ca Tate să-l concedieze, şi sper că e de-ajuns şi să-l aresteze. Pot să spun, fiindcă te cunosc destul de bine, că, dacă nu ajunge în spatele gratiilor, îl rezolvi tu.

Callen nu zise nimic, doar continuă să cureţe harnaşamentul.

- O să-ţi cer un singur lucru. Doar unul!

- Pot să încerc să ţi-l ofer.

- Când te duci să-l rezolvi, să-mi spui. O să pun o bere la rece, pentru când te întorci.

Callen lăsă cârpa jos şi ridică ochii spre ea.

- Am sentimente tot mai puternice faţă de tine, Bodine. Mă fac să mă simt confuz.

- S-ar putea să fie din cauză că ai fost împuşcat în picior.

- Nu! După ce umezi şaua cu săpun, o frecă până obţinu o piele de o culoare mai deschisă. Vrei să ieşim la o cină de lux?

Ea dădu să-şi împingă pălăria pe spate, apoi îşi aminti că nu purta pălărie.

- Ai trecut de la bătutul măr al lui Clintok la cine de lux?

- Eu nu mă omor după genul ăsta, dar m-am gândit că aş vrea să văd cum mi s-ar părea una cu tine. Callen săpuni bine pielea, cu răbdare. Să mă îmbrac elegant, poate să comand nişte vin franţuzesc de-ăla de snobi. Privirea lui o şfichiui pe a ei. Vrei să faci asta?

- Nici eu nu m-am omorât niciodată după mesele de lux, dar nu m-ar deranja să încerc una cu tine. După ce te vindeci de tot.

- Ne-am înţeles. Dacă - bine, *când* - decid să-l rezolv pe Clintok, îţi spun.

Mulţumită, Bodine îl strânse de umăr şi apoi îl frecă puţin pe Sundown.

- Plec. Vrei să trimit pe cineva să-ţi aducă o băutură rece?

- Am primit o invitaţie la masa de prânz la casa cea mare. Suntem bine până atunci.

Când ea plecă, el continuă să cureţe harnaşamentul metodic, în timp ce Sundown îl urmărea.

- S-ar putea să-l bage în spatele gratiilor. S-ar putea să-l bage în spatele lor suficient de mult încât să îndrepte greşeala faţă de noi. Dacă nu, mă rog, o să îndrept eu greşeala faţă de noi. Întinse mâna şi frecă botul lui Sundown. Promit!

Tate luă declaraţii, făcu poze şi, oricât de greu îi era, îşi acceptă datoria. Se duse acasă la Clintok, în cabana ascunsă pe domeniul fermei familiei lui. Camioneta şi ATV-ul lui Clintok erau sub un şopron deschis ataşat cabanei, cum fuseseră şi când Tate plecase în urmă cu o seară.

Şi, la fel ca în seara anterioară, Clintok ieşi din cabană pe terasa îngustă.

Purta pantaloni de trening şi o bluză ruptă în coate şi era transpirat tot. Tate ajunse la concluzia că trăsese de fiare, una dintre distracţiile preferate ale lui Clintok.

- Garrett.

- Dom' şerif. Curtis, adăugă el când ajutorul de şerif coborî şi el din maşină. Cu ce pot să vă ajut?

- Păi, Garrett, uite! Ai dreptul să nu spui nimic...

- Ce blestemat de rahat e asta?

Tate doar continuă să enunţe avertismentul Miranda.

- Ştim cu toţii că înţelegi ce drepturi ai, dar confirmă, te rog!

- Du-te dracului!

Când Clintok se întoarse şi trase de uşa cabanei s-o deschidă, Curtis înaintă.

- Haide, Garrett, nu complica şi mai mult treaba!

El o complică trăgându-i un pumn în falcă lui Curtis. Tate înjură şi se repezi să-l ajute pe Curtis să-l pună jos pe Clintok.

– Eşti arestat, fir-ar să fie! se răsti Tate. Pune-i cătuşele, Curtis, fir-ar al dracului! Opunere la arestare, lovirea unui poliţist.

– Eu *sunt* poliţist!

– Nu mai eşti. Eşti arestat fiindcă ai tras cu pistolul pe o proprietate privată şi pentru tentativă de omor.

– Ţi-ai ieşit din minţi!

– Există martori, pentru numele lui Dumnezeu! Îl traseră împreună pe Clintok în picioare. Adaug pe listă faptul că ai mințit un poliţist. Când am venit aici, ieri, ai zis că n-ai mai scos ATV-ul ăla de o săptămână. Şi era curat lună. Proaspăt spălat. Există martori, fir-ar al dracului să fie, Garrett, care te-au văzut cu ATV-ul la complex, te-au văzut pe drumul de mai sus de Black Angus.

– Skinner e un mincinos nenorocit.

– Te-au văzut şase oameni. Şase! Şi avem glonţul pe care Bickers l-a scos din cal. Asta era o minciună, dar Tate se săturase să joace corect. Când o să-ţi testăm pistolul şi o să primim analiza balistică, ce crezi că o să aflăm?

O văzu. Văzu panica, îmbujorarea de furie, schimbarea rapidă din privire.

– Vreau un avocat. Vreau un avocat acum. N-am nimic de spus.

– O să primeşti un avocat. Pune-l în spate, Curtis. Nu pot nici să mă uit la el. Unul dintre oamenii mei, unul dintre ai mei, încearcă să împuşte un om pe la spate.

Învinuirea îl făcu pe Clintok să lovească din picioare, să împungă cu cotul.

– Skinner le-a omorât pe cele două femei, şi tu nu faci *nimic*. El le omoară, şi tu mă suspenzi pe mine fiindcă îl hăituiesc pentru asta. A meritat să-i fie împuşcat calul de sub el. Merita mai rău.

Faţa lui Tate arăta ca o mască a furiei sculptată în piatră când îl lipi pe Clintok cu spatele de camionetă.

- Ai ţintit calul? Asta pretinzi acum?

- Tu n-ai făcut nimic.

- Fac acum ceva.

Era un chin să-şi interogheze unul dintre ajutoare - un *fost* ajutor - şi să aibă de-a face cu un terchea-berchea de avocat. Chinul nu fusese uşurat de faptul că Clintok se dovedise jalnic de simplu de prins cu mâţa-n sac.

Simţi o oarecare alinare în vreme ce stătea în bucătăria familiei Longbow şi se uita pe fereastră cum Alice conducea cu atenţie în jurul ţarcului calul care se recupera, cu Callen şchiopătând pe lângă ea.

- Face progrese de-a dreptul remarcabile.

Celia Minnow privea alături de el.

- O să-şi amintească mai multe despre captivitate?

- Aş vrea să pot spune asta. Ştiu sigur că e mai puternică la minte şi la trup. Şi pare să fi stabilit o legătură cu el - cu Callen Skinner. În parte, datorită calului. Dar are şi Callen ceva aport. El a plecat de acasă şi s-a întors. Şi ea, la fel. L-a rănit cineva. Şi pe ea a rănit-o cineva. Faptul că e aici, înconjurată de familie, a ajutat-o, i-a dat un sentiment de siguranţă, a ajutat-o să scape de ideile ce i-au fost inoculate.

- Dar tot trebuie să o las să vorbească în ritmul ei.

- Are mare încredere în dumneata. Ar fi prea riscant să o presezi să ofere răspunsuri. Ştiu că e frustrant.

- Mă întreb dacă nu cumva el e mort, şi aşa a scăpat ea.

- Dacă te întrebi dacă nu cumva ea i-a cauzat moartea, părerea mea e că n-ar fi fost capabilă. El domina, ea se supunea. Vorbeşte despre el ca despre cineva viu. Modelul ei de gândire de multe ori simplifică totul, ca în cazul unui copil. E bine şi rău, rău şi bun, blând şi dur. Şi alteori e remarcabil de perspicace. Celia arătă către fereastră. Să se tundă? Curajul necesar pentru aşa ceva? Simbolismul acestui gest? A fost un gest de recunoaştere

a propriului eu. S-ar putea să alunece înapoi, şi toată lumea ar trebui să se pregătească pentru asta. Dar face progrese bune.

– Mă duc afară, să vorbesc cu ea cât e cu Cal şi cu calul. O să o iau uşor şi prietenos.

Callen îşi imagina că ea îl plimbase pe Sundown până la Billings şi înapoi, şi era fericit pentru asta. Propriul picior îl durea ca naiba, şi nu putea decât să se învinuiască pentru faptul că renunţase la pastila de după-amiază. Dar nu se îndura să se ducă să-i ceară să se oprească.

– Pot să-i împletesc coama?

– Ă...

Callen riscă o privire la Sundown şi se gândi cât de umilit s-ar simţi.

– Obişnuiam să-i împletesc coama lui Venus. Şi să-i duc morcovi. Pot să-i aduc şi lui un morcov. Se opri brusc să se uite în jur. Unde e Venus?

– Nu ştiu. Ăsta e calul tău?

– Ea e a mea. Bunicul m-a lăsat s-o aleg. Frumoasa Venus. Are o piele ca de căprioară, cu coamă şi coadă blonde. Şi... asta a fost cu mult timp în urmă. Am uitat. A fost acum mult timp. Pesemne a murit şi ea, ca bunicul, când am fost în pivniţă sau în casă. Pesemne a murit cât n-am fost aici.

– Eu am avut alt cal înaintea lui Sundown. Îl botezasem Charger. Mi-a venit tare greu când a murit.

– Dar Sundown se face bine. El n-o să moară.

– El se face bine.

– Se face bine, repetă ea şi începu din nou să meargă. Când o să fie mai puternic, pot să-l încalec?

– De îndată ce doctoriţa ne dă acordul.

– Şi eu am vorbit cu doctoriţa mea azi. Cu amândoi doctorii mei, bărbatul şi femeia. Ei zic că şi eu mă fac bine. Uite-l pe Tate! Bobby Tate. Îl cunosc. El nu e rău.

– Şi eu îl cunosc.

– Alice Bodine, zise Tate cu un zâmbet vesel. Îmi place, cu siguranţă, părul tău.

– Bodine a făcut asta. Ăsta e prenumele el şi e numele meu de familie. El e Sundown. Cineva i-a rănit pe el şi pe Cal, dar se simt mai bine.

– Aşa mi se pare şi mie.

– Tu eşti şeriful acum. Bobby Tate e şeriful. Tu trebuie să găseşti oameni care fac rău altor oameni.

Tate încuviinţă din cap şi riscă.

– Ai dreptate. Am găsit persoana care i-a rănit pe Sundown şi pe Cal. E la închisoare.

Ea făcu ochii mari.

– Trebuie să rămână acolo? Închis? E greu să fii închis. Nu poţi să ieşi. Nu vine nimeni să te lase afară, nici nu te aude când strigi. Îşi lipi faţa de gâtul lui Sundown. Eu n-am făcut rău nimănui.

– Nu, nu, draga mea! Dar omul ăsta a făcut, aşa că legea trebuie să decidă cum trebuie procedat în privinţa lui.

– Tu eşti legea. Bobby Tate e legea. L-ai găsit pe domnul? L-ai băgat în închisoare?

– Cu siguranţă asta vreau. Mă străduiesc s-o fac.

Ea privi din nou în jur.

– Ne-am sărutat, nu-i aşa?

– Da!

– Nu mă mai săruţi acum.

– Păi, m-am căsătorit. Tate arătă verigheta. Dar înainte să ne sărutăm şi după am fost prieteni. Suntem prieteni, Alice.

– Domnul nu mă săruta. Nu voiam, dar el ar fi făcut-o oricum. Dar n-a făcut-o. Am făcut altele. Şi tu ai făcut altele cu mine.

Tate îşi drese glasul, în timp ce Callen privi discret în altă parte.

– Păi, da, am făcut.

– Dar tu n-ai fost rău. Nu mi-ai făcut rău. Am râs şi am râs, şi ai mers în mâini. Domnul nu râde. El răneşte. Mâinile lui sunt aspre şi rele, şi m-a violat. Doamna doctor Minnow zice că e viol, nu drepturi maritale. M-a violat de mă durea, de fiecare dată. Cuvintele

se rostogoleau, iar tonul devenea tot mai strident. E viol, zice doamna doctor Minnow, chiar şi când nu mă lupt. Dacă mă lupt, mă loveşte şi mă loveşte, şi e mai rău. Chiar şi când doar stau lungită şi îl las, ea zice că tot viol e. Aşa e legea? Aşa e? Tu eşti legea, aşa e legea?

– Da! Aşa e legea.

– Dacă îl găseşti, îl închizi? Aşa vreau! Îl surprinse pe Callen întinzându-se şi apucându-l de mână. Vreau să-l închizi undeva de unde să nu poată ieşi, unde să nu vină nimeni când ţipă. Aşa vreau!

– O să continui să caut, ca asta să se întâmple. Îţi promit, Alice! Ai spus că avea barbă peste tot şi ochii negri.

– Ochii negri. Eu îi închid pe ai mei când o face.

– Poate ai putea să-mi spui mai multe despre cum arată şi am putea să-l desenăm.

– Eu nu ştiu să desenez. Nici Reenie nu ştie. Chiar dacă eu desenez mai bine, nu ştiu să desenez feţe.

– Cunosc eu pe cineva care ştie să deseneze feţe dacă vrei să încerci să-mi spui mai multe despre cum arată. Ce îţi aminteşti.

– Nu ştiu. Mâna ei se strânse, ca o menghină, pe a lui Callen. Nu vreau să-i văd faţa. O să-i fac un fular lui Cal. O să-l încalec pe Sundown când se face bine.

– E în regulă! Tate îşi înghiţi frustrarea şi îşi păstră tonul calm.

– E o zi prea frumoasă ca să-ţi faci griji pentru ceva. Poate o să trec să te văd mâine, Alice, doar în vizită.

Ea încuviinţă din cap spre Tate, apoi se uită la Cal.

– Tu ce ai face? Ai plecat, te-ai întors. Cineva v-a rănit pe tine şi pe Sundown. Ai accepta să-i vezi faţa ca să poată ei să o deseneze?

– Cred că, uneori, dacă te uiţi direct la ceva, îl priveşti drept în ochi, nu mai pare la fel de înfricoşător ca atunci când închizi ochii. Şi cred că dumneata eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc, aşa că, dacă ai nevoie de mai mult timp cu ochii închişi, ar trebui să ţi-l oferi.

– Bodine a zis că am fost curajoasă, doctorița a zis că am fost curajoasă. Tu ai zis că sunt curajoasă, dar eu nu mă simt curajoasă. Nu vreau să mă întorc în casă, nu vreau ca el să mă găsească. Vreau să rămân aici. Poți să vii mâine, să mă întrebi din nou? îi zise ea lui Tate.

– Sigur că pot! Mă bucur să te văd, Alice. Și pe tine, Cal.

Callen ezită, în timp ce Tate pleca.

– Doamnă Alice, vrei, te rog, să vezi de Sundown pentru o clipă? Trebuie să-l întreb ceva pe șerif.

– O să fim chiar aici.

Callen îl prinse pe Tate la poartă.

– A recunoscut?

Tate se rezemă de poartă.

– Și-a schimbat povestea de vreo cinci ori. Capul ăla înfierbântat al lui nu-l ajută deloc. Nici faptul că mă minte că n-a fost pe proprietate cu ATV-ul ăla – și știe că acolo e pierdut. A deraiat mult, și încearcă să se țină de varianta că a tras spre un șarpe, fără să-și imagineze că glonțul ar putea ajunge la tine și la calul tău. Asta n-are să țină. Dar, într-una din deraierile lui, cred că am aflat adevărul. Nu trăgea în tine.

– Ei, na, rahat!

– Trăgea în calul tău.

Callen se lăsă la loc pe călcâie și așteptă să-și recapete cumpătul.

– A țintit către Sundown?

– Îți spun, asta e părerea mea. Îți spun, se trage de la un blestemat de câine și de la un blestemat de joc de pocher de când erați mici. Tatăl lui a pierdut un câine în favoarea tatălui tău, și, de ciudă, Garrett a împușcat câinele. A încercat să-ți omoare calul din același motiv. Din pură ciudă.

Callen se uită în spate, unde Alice îl plimba pe Sundown și sporovăia cu el. Și reuși să priceapă; văzu rana de la burtă și înțelese că, dacă ar fi fost cu câțiva centimetri mai sus, ar fi reușit.

– Îl termin pentru asta.

– Asta se întâmplă să fie treaba procurorului, a judecătorului şi a juriului. Dar îţi spun, mă întorc la el şi îl fac să admită ce a făcut. Aşa am să fac!

– Bine!

– Ce i-ai spus lui Alice o să mă ajute să-mi fac treaba şi în cazul ei. O să-mi fac datoria, Cal.

Cal încuviinţă din cap, dar, în timp ce se întorcea la calul lui, se gândi că, uneori, dreptatea nu avea nimic de-a face cu datoria.

capitolul 26

Duminică seară, cu weekendul nebunesc lăsat în spate, Jessica se îndreptă spre fermă. Deşi să doarmă timp de douăsprezece ore suna extrem de atractiv, invitaţia la cina de duminică îi zdruncină decizia.

Se bucurase să-l vadă pe Chase în habitatul lui natural şi dorise să ia legătura cu Callen după ce el şi Sundown fuseseră răniţi. Acceptă că tranziţia ei spre vest era completă când îşi dădu seama că voia să vadă calul la fel de mult ca pe oameni.

Tranziţia nu includea şi, probabil, nu avea să includă niciodată încălţămintea. Când îl văzu pe Sundown în ţarc şi, spre încântarea ei, pe Chase învârtind o frânghie – lasou, se corectă ea –, lăsă în maşină prăjitura cu afine pe care o făcuse şi se duse să se uite.

Rory stătea pe gard lângă o femeie cu părul roşcat strâns într-o coadă scurtă. Femeia bătu din palme cu entuziasm când Chase sări peste frânghia care se învârtea.

Când Chase o salută pe Jessica cu o înclinare a pălăriei cu mâna liberă, femeia se uită în spate. Deşi auzise despre transformarea lui Alice, tot fu uimită.

– E altă persoană! murmură Alice şi întinse mâna spre a lui Rory.

– S-ar putea să nu-ţi aminteşti de mine, Alice. Ne-am întâlnit doar o clipă, cu câteva săptămâni în urmă. Sunt Jessica Baazov. Lucrez pentru Bodine.

– Bodine e fata lui Reenie. El e Rory. Nu e Rory al meu. E Rory al lui Reenie. Şi Chase e al lui Reenie. Dă un spectacol pentru mine, fiindcă n-am fost să-l văd.

– E foarte bun, nu?

– Unchiul Wayne făcea ghiduşii cu coarda. Chase zice că unchiul Wayne l-a învăţat. Şi Sundown face ghiduşii. Cal l-a învăţat. Cal nu e doar al lui Reenie. E şi al meu.

– Voiam să-i văd pe Sundown şi pe Cal.

– Buni i-a făcut scandal lui Cal şi a zis că trebuie să intre şi să stea cu piciorul în sus o vreme. În câteva zile, o să pot să-l încalec pe Sundown. E mult mai bine, şi cel care l-a rănit e închis.

Alice se uită la Rory pentru confirmare.

– E închis?

– Da! Nu mai trebuie să ne facem griji în legătură cu el.

– Bobby Tate îşi face treaba. Alice aplaudă din nou când Chase făcu o plecăciune. A fost un spectacol bun, îi zise ea. Jessica e aici. Îmi amintesc acum. E iubita ta.

Chase lăsă capul în jos şi se concentră pe încolăcirea frânghiei.

– Aşa pare.

– E timid, îi zise Alice Jessicăi. Eu n-am fost niciodată timidă, dar acum mă simt aşa de multe ori. Mă duc să ajut cu cina. Alice îi mângâie braţul lui Rory. Aşa că Chase poate să stea cu iubita lui.

Abia reţinându-şi un râset, Rory sări jos şi o ridică pe Alice de pe gard.

– Îmi plac pantofii tăi, zise Alice.

Jessica abia bâigui un „Mulţumesc" înainte ca Alice să plece cu Rory.

– Nu-mi vine să cred că e aceeaşi femeie care a venit acasă de la spital.

Chase puse frânghia în jurul unui stâlp de gard.

– E esența neamului Bodine. Tata mi-a spus că mâine o să lucreze cu un artist, că a fost de acord să facă asta, ca să încerce să obțină o imagine a celui care a răpit-o. Se întinse peste gard pentru a o prinde de mână și o trase, astfel ca ea să urce pe bara de jos. Pantofi de lux. Nu pentru echitație.

– M-am îmbrăcat pentru cina de duminică.

Apoi râse când Sundown se duse în spatele lui și-i dădu un ghiont înainte.

– Clar, e el însuși din nou.

– Pleacă acum, n-am nevoie de ajutor! Ca să dovedească asta, Chase o apucă pe Jessica cu o mână de ceafă și își lipi gura de a ei. Apoi rămase pur și simplu acolo o clipă, cu ochii la ea, mângâindu-i ușor pielea. Gata cu călăritul! Sări peste gard. Dar putem să facem o plimbare.

– Nici n-am intrat s-o salut pe mama ta.

– Câteva minute.

Cu mâna într-a lui, cu soarele cald pe față, ea se plimbă cu el.

Auzi o vacă mugind pe un câmp și un chițcăit despre care știa că venea de la vreo veveriță ocupată. Și printr-o fereastră deschisă de la bucătărie se auzi un râset.

– Ați pus panseluțe. Se opri o clipă și se uită la ghivecele de pe treptele terasei din spate. Bunica mea punea întotdeauna panseluțe timpuriu, în jardiniera de la fereastra bucătăriei. Zice că o făceau să zâmbească atunci când spăla vasele. O făceau fericită că venea din nou primăvara.

– N-am crezut că o să reziști aici toată iarna.

Ea se uită la el cu adevărat surprinsă.

– De ce?

– Îmi dau seama acum că era mai mult problema mea decât a ta. O trase înspre banca dintre arborii de ginkgo. M-am gândit: „Uită-te la ea, o să fugă înapoi la New York după primul ei viscol în Montana!" Dar n-ai fugit.

– Chiar m-ai văzut așa... Care era cuvântul pe care îl folosise el pentru Alice? „Esență." Așa lipsită de esență?

– Nu! Asta era mai mult despre mine, și nu din pricina esenței eram îngrijorat. Putem să stăm jos o clipă? Simt că trebuie să lămuresc asta.

– Da, poate ar trebui.

– Jessica. Aș spune că te-am văzut ca pe o pasăre exotică. Atât de drăguță și totuși inaccesibilă. Aptă să-și ia zborul.

– Pasăre exotică pe *dracu'*! Am muncit toată viața mea, și am muncit din greu. Am...

– Mai mult despre mine decât despre tine, îi aminti el. Prima dată când te-am văzut, purtai un costum roșu, aveai părul buclat și miroseai a ceva misterios ce înflorește într-o seră. Mi-ai strâns mâna și ai zis: „Jessica Baazov, mă bucur să te cunosc". Abia dacă am reușit să-mi fac limba să se miște. Și m-am gândit doar: „Sper ca Bo să n-o angajeze pe asta".

– Hmm! Bine de știut.

El doar îi puse o mână grea pe umăr când ea dădu să se ridice.

– Când a făcut-o, i-am spus că era o greșeală, și am ajuns apoi să văd că era mult mai mult despre mine decât despre tine.

Cu un gest defensiv, ea își încrucișă brațele sub sâni.

– Dacă ai prins așa o antipatie subită față de mine, sunt surprinsă că n-ai pus mult mai multă presiune asupra lui Bodine.

– Nu era antipatie, și să pui presiune asupra lui Bodine când a decis ceva e pierdere de vreme. Să nu te grăbești nu e pierdere de vreme. Și acum el nu se grăbea. Am crezut că era o greșeală, fiindcă nu te vedeam rămânând. Atât de drăguță, atât de elegantă, nu îmi închipuiam cum te-ai putea adapta aici. Și faptul că mă simțisem surd, mut și orb prima dată când te văzusem în costumul roșu nu era de bun augur pentru mine. M-am gândit să păstrez distanța până venea Bo acasă și zicea că am avut dreptate și că te hotărâseși să pleci.

– Se pare că ai fost dezamăgit în privința asta.

– Nu, pur și simplu m-am înșelat. Am păstrat distanța cât am putut, fiindcă, de fiecare dată când te vedeam, voiam să te ating. Și știam că, dacă te-aș fi atins, aș fi vrut mai mult. Știam că, și dacă plecai – cu toată distanța păstrată de mine – aveam să mă gândesc la tine. Nu aveam de gând să trec peste linia aia. Apoi, mă rog, am trecut.

Ea pufni sonor, dar se îmblânzi.

– Eu te-am tras peste linia aia.

– Mă pregăteam s-o fac. Mi-ar fi luat mai mult, dar mă pregăteam s-o fac. Atunci, am știut că, dacă ai fi plecat, nu doar că m-aș fi gândit la tine. Nu te-aș fi uitat niciodată. Pe orice femeie ar fi apărut după aceea aș fi comparat-o cu tine – și niciodată nu s-ar fi ridicat la înălțimea ta. N-ar fi avut chipul tău, n-ar fi fost la fel de inteligentă ca tine, n-ar fi avut curajul tău dincolo de aspectul elegant. N-ar fi fost nimeni altcineva. Îi trase mâna într-a lui și i-o studie. Și eu vreau o femeie și o familie, o viață în care să putem crește. Nu mă deranjează să aștept, dar fără tine aș aștepta la nesfârșit.

– Eu... m-am uitat la *Piatra de mormânt*. Știu să călăresc un cal. Am o pălărie Stetson.

Buzele lui se arcuiră când le apăsă pe pumnul ei.

– Te iubesc! Cred că te-am iubit înainte ca toate astea să fie aievea, dacă dragostea poate lovi atât de iute. Îmi place să știu că sunt aievea acum. Sunt liniștit să știu că ești fericită aici.

– Sunt fericită aici. Nu mă mai leagă nimic de New York. Mi-am construit viața aici. Prieteni, muncă, o viață. Mi-am pierdut familia, Chase, când mi-am pierdut bunicii. Și mi-am făcut o familie aici când nu mă mai gândeam să am din nou una. N-am mai avut niciodată o prietenă ca Bodine, și acum Chelsea. Și... toată lumea.

– Te întreb dacă te-ai gândi să construim ceva împreună. Dacă ai putea să ajungi să mă iubești suficient

pentru asta. Pentru a-ţi întemeia o viaţă şi o familie cu mine.

Căsătorie, Dumnezeule mare, vorbea despre căsătorie! Saltul rapid de la bărbatul ăla care se mişca cu încetinitorul o lăsă înmărmurită.

Rămase neclintită, abia mai respirând, şi se gândi la părinţii ei, pe de o parte. Egoişti, nepăsători, reci, o abandonaseră, fără să stea pe gânduri. Pe de altă parte, bunicii. Blânzi, iubitori, darnici, făcându-i loc în viaţa lor fără să ezite.

Apoi se gândi la el.

– Nu ştiu cum aş putea să iubesc pe cineva care-i atât de prost încât nu vede că deja îl iubesc mai mult decât suficient. Dar se pare că aşa fac.

Acum, el îi ţinu mâna pe obrazul lui, o ţinu pur şi simplu acolo, apoi întoarse capul şi îşi lipi buzele de palma ei.

– E un mod pretenţios de a spune „da"?

– N-a fost pretenţios.

– Au fost o grămadă de cuvinte. Ce-ar fi s-o iau altfel? Te măriţi cu mine cândva?

– „Cândva" e destul de vag.

– Tu spui „da". Tu spui când.

– Lasă-mi o secundă. Privi peste parcelele de pământ, la munţi, la cerul care se întindea albastru pretutindeni. Îl simţi cum aştepta, atât de calm şi de puternic în tăcerea lui. Avea încredere în el că urma să aştepte până când mintea şi inima ei se puneau de acord. Spun „da". Spun octombrie. După prima mea vară, înainte de următoarea mea iarnă. Din nou, ea puse o mână pe obrazul lui. Şi faptul că spun „da", Chase, doar fiindcă spun „da", umple în mine spaţii mici despre care n-am ştiut că ar trebui umplute. Tu ai făcut asta. Tu ai ajutat să fie umplute acele mici spaţii goale.

O sărută, dulce ca o promisiune, şi o ţinu strâns.

– Mai ai costumul ăla roşu?

– Nu mă mărit în costumul ăla roşu.

– Mă gândeam mai degrabă la luna de miere.

Ea râse. „Calm şi puternic", se gândi ea din nou. Şi de multe ori surprinzător.

– Îl mai am.

În timp ce la ferma Bodine cina de duminică se transformă într-o celebrare, bărbatul cunoscut drept „domnul" îşi conducea maşina pe drumul îngust pe care iarna săpase făgaşe. Fiecare hurducăială i se răsfrângea în corp.

Opri şi coborî să deblocheze poarta pe care erau prinse indicatoare cu „Accesul interzis". Metalul vechi scârţâi în timp ce o deschidea. Se urcă înapoi în camionetă şi conduse prin vechea poartă pentru vite, coborî din nou şi trase poarta s-o închidă, o încuie şi o legă cu lanţul. O tuse îl ţintui pe loc, până când trebui să se ţină de poartă. Tuşi şi scuipă flegma, îşi recăpătă suflul, apoi se urcă în camionetă şi se zdruncină şi se hurducă pe drumul spre cabană.

Cum trebuia să se oprească şi să se odihnească des, îi luă o oră să descarce proviziile. Dădu jos mai întâi medicamentul, antitusivul, pastilele de cap – întotdeauna părea să aibă o durere de cap în acea perioadă –, decongestionantul, amestecându-le împreună într-un fel de cocktail de medicamente şi dându-le pe gât cu cafea cu whisky, pe care el o considera tot un remediu.

Avea să mănânce cei doi cheeseburgeri încet şi fără poftă de mâncare reală. Avea nevoie de carne, de carne roşie bună, şi se sili s-o mănânce muşcătură după muşcătură. Respirând, şuierând şi fluierând, adormi pe scaunul din faţa focului, în timp ce sudoarea care-i lucea pe piele se răci. Se trezi în întuneric.

Înjurând, aprinse lămpile de ulei şi înteţi focul. Petrecea prea mult timp dormind şi trebuia să petreacă mai mult planificând.

Condusese tot drumul spre Missoula şi înapoi, dovedindu-şi sieşi că se recuperase în urma nenorocitei de boli cu care îl blestemase Esther. Îşi procurase

medicamente şi provizii şi chiar reuşise să inspecteze un pic în jur.

Văzuse o grămadă de femei. Femei care îşi arătau picioarele goale, femei cu sânii ridicându-se de sub topurile decoltate. Cu feţele boite. Se gândise că vreo două dintre ele i s-ar putea potrivi, că ar fi putut să facă din ele neveste bune odată ce le supunea. Dar nu avusese puterea – încă – să ia una.

Deci avea să-şi ia medicamentele, să mănânce carne roşie şi să-şi recapete forţele. După aceea, avea să vâneze pe drumurile dosnice, să bântuie prin locurile întunecate din faţa vizuinilor păcatului. Barurile şi motelurile ieftine.

Avea să apară cea potrivită. Avea s-o trimită Dumnezeu.

Nu alta ca Esther. Sau ca aceea pe care o botezase Miriam, care reuşise să stea săptămâni întregi în pat după ce născuse o fată. Sau ca Judith, sau ca Beryl. Le îngropase pe toate, pe toate, în afară de Esther. Oferindu-le înmormântări creştineşti, deşi ele fuseseră păcătoase. Fuseseră dezamăgiri.

Trebuia să găsească alta curând. O femeie puternică, tânără, fertilă, una care putea fi instruită să asculte. Şi să-l îngrijească, căci boala îi demonstrase că nu mai era tânăr. Avea nevoie de fii, ca să-i continue moştenirea, ca să-l onoreze la bătrâneţe. Şi avea nevoie de o femeie care să i-i ofere.

Turiştii aveau să sosească curând – paraziţii ăia –, aveau să sosească. În timp ce alunecă din nou în somn, se gândi că săptămânile următoare aveau să îi ofere oportunităţi.

Callen ar fi preferat să meargă călare la muncă şi era al naibii de sigur că ar fi preferat să-l călărească pe Sundown. Cum nu avea încotro, se mulţumi cu camioneta lui Bodine.

– Aş fi putut să vin cu Rory.

Ea îl privi iute.

- Este ceva în neregulă cu felul în care conduc, Skinner?

- Aş prefera să fiu cu acela care conduce.

- Mulţumeşte-te cu ce ai. Îl privi din nou. Ce te deranjează? Piciorul?

- Dumnezeule, a fost o zgârietură! N-am fost împuşcat în burtă.

Ea ridică smucit din umeri şi păstră tăcerea până când trase maşina la CAB.

- Jos, şi ia-ţi cu tine starea de spirit de doi bani.

El mai rămase aşezat o clipă.

- Am petrecut mult timp cu Alice în ultimele zile.

- Este un lucru remarcat şi apreciat.

- Ai grijă să nu dai cu capul de vreo ramură când călăreşti cu nasul pe sus calul ăla mare. Mi-a plăcut să petrec timpul cu ea - mi-a luat mintea de la altele. Şi simt că a ajuns să aibă încredere în mine. N-o să fiu acolo azi, când o să încerce să lucreze cu Tate şi cu artistul.

- E frumos din partea că îţi faci griji pentru ea. Vorbesc serios! O să fie acolo nana şi buni, şi la fel şi doamna doctor Minnow. Şi doctorul Grove a zis că vine să arunce o privire la ea. Privi soarele apărând deasupra orizontului într-o linie subţire de aur strălucitor şi radios. Şi tu ai ajutat-o pe ea să-şi ia mintea de la altele. Poate părea ciudat să spun că ai ales un moment bun să fii împuşcat, dar aşa e.

- Asta e doar o faţetă a problemei. Se întoarse spre ea, în timp ce tot cerul dinspre răsărit explodă. Ce zici de cina aia de lux, sâmbătă seară?

- Nu doar că e o cină de lux, dar va fi şi sâmbătă seară? Făcu ochii mari şi mişcă din umeri înainte şi-napoi. S-ar putea să fiu nevoită să-mi cumpăr o rochie nouă.

- Dacă ai mai mult de una, oricum nu le-am văzut.

Ea râse şi îl sărută.

- Hai, dă-te jos, Skinner! Mă cam grăbesc. Când el se supuse, ea coborî geamul. Dacă o să fiu prinsă cu treaba, îl trimit pe Rory să te ia după muncă.

– O să te aştept. Se duse înapoi la geam. Vino acasă cu mine diseară! O să iau ceva de la bucătăria de aici pentru amândoi. Vino acasă cu mine!

– Bine, dar iau eu mâncarea. Sunt mai aproape de bucătărie.

– Nu de lux, strigă el când ea dădu cu spatele. Aia e pentru sâmbătă.

Bodine îşi dădu seama, în timp ce întorcea şi se uita la el în oglinda retrovizoare, că ei nu doar se culcau împreună. Erau iubiţi.

Ea lucră până mai târziu decât sperase. Se întorceau muncitorii sezonieri, şi mai era nevoie să fie angajaţi şi alţii. Noi angajări echivalau cu interviuri, verificare, formare, ghidare.

– Totul e bine, îi zise Jessica lui Bodine în timp ce îşi punea lucrurile în servietă. Rezervările sunt făcute încă din prima zi pentru toată primăvara, şi anul trecut am stat chiar bine. Cum adăugăm mai multe activităţi şi pachete, nu poate fi decât şi mai bine.

– Ai nevoie de o asistentă cu normă întreagă. Ştiu cât de grozavă e Sal, dar ai putea s-o foloseşti cu normă întreagă sau, dacă preferi să stea la recepţie, ai nevoie de altcineva. De când o am pe Chelsea, se simte o mare diferenţă. De asta ai şi tu nevoie.

Bodine se încruntă auzind acel simplu adevăr.

– Mă apucă tot timpul o mâncărime în mijlocul spinării când mă gândesc la o asistentă oficială.

Jessica îndreptă spre ea o unghie roz perfect lustruită.

– Vorbeşte butonul tău de control.

– Am mai auzit asta. Poate o să discut cu Sal. Poate. Între timp, am primit ordin să iau ceva de la bucătărie. Am o întâlnire amoroasă.

– Şi eu la fel. Evident, a venit momentul să văd *Silverado*. În schimb, Chase o să guste pastele mele cu lămâie şi nişte rucola ofilită.

Asta o surprinse din nou pe Bodine, care se opri din mers.

– Doamne, e îndrăgostit ca Romeo! Vă căsătoriți.

– Da! Jessica își duse o mână la piept. O să fii domnișoara mea de onoare, nu?

– Nu-mi vine să cred că ți-a trebuit o blestemată de zi să întrebi! Bodine țâșni înainte și o strânse în brațe pe Jessica. Am fost domnișoara de onoare a verișoarei mele Betsy, așa că am ceva experiență. Și am încredere în tine că nu mă pui să port o rochie din organza roz cu umeri pufoși.

– Fac jurământ de sânge în privința asta. Dar, cum zâmbetul Jessicăi i se păru un pic tulburat, Bodine înclină capul. Nu-mi spune că vrei să te mai gândești!

– M-am gândit deja foarte bine. Toate gândurile mele se învârt în jurul faptului că eu chiar îl iubesc. Doar că ideea de căsătorie mă sperie.

– El o să mănânce salată ofilită și tu o să te uiți la un western clasic. În mintea mea, sunteți deja căsătoriți. Doar că n-ați ținut petrecerea încă.

– În calitate de domnișoară de onoare, o să continui să spui de-astea când și când, în următoarele luni?

– Absolut! Acum, hai să mergem să ne întâlnim cu cowboy-i noștri!

În scurt timp, în vreme ce conducea spre casă cu două porții de pui copioase, pentru cină, în spate și cu Callen lângă ea, Bodine întrebă cu voce tare:

– Ai mâncat vreodată rucola ofilită?

– De ce aș face asta? Se întoarse și studie suspicios recipientele din spate. Nu asta e în recipientele alea cu mâncare pentru acasă, nu?

– Nu! O să fie pe farfuria lui Chase diseară, acasă la Jessica.

– Omul ăsta e îndrăgostit rău, zise el cu un strop de milă. Mie nu prea îmi plac lăptucile ofilite.

– Așa am zis și eu. Ea a făcut o afacere mai bună: dacă el mănâncă asta, ea se uită la *Silverado*.

- Clasic.

- Şi un festin vizual pentru ochii unei femei. Noi o să avem nişte pui Cajun, cartofi cu rozmarin şi sparanghel.

- Mă faci să mă bucur că nu sunt îndrăgostit de Jessica.

- Adaugă nişte prăjitură cu brânză şi afine.

- Poate ar trebui să ne căsătorim.

Ea râse şi îl fixă cu ochi strălucitori.

- Ai grijă, Skinner, unele femei s-ar lăsa păcălite! Ce-ar fi ne uităm la *Silverado*? Aduc eu DVD-ul.

- Ai popcorn?

- Cred că pot să mă descurc cu asta.

- Eu aduc berea. Se întinse şi-i atinse braţul. Alice stă pe terasa din faţă.

Chiar în timp ce el vorbea, Alice se ridică, cu mâinile strânse laolaltă în zona taliei. Ca şi cum ar fi aşteptat semnul ei, Cora ieşi. Bodine parcă.

- Am rezistat, zise Alice. M-am uitat în capul meu şi i-am spus lui Pete.

- Pete e artistul. Cel pe care l-a adus Bob Tate azi aici. Cora îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Alice. Alice a aşteptat să vă spună.

- Ce zici despre asta? o întrebă Callen.

- Mă bucur că s-a terminat. A durut. Îşi apăsă o mână pe burtă. A trebuit să mă opresc şi să încep, să mă opresc şi să încep iar. Mă bucur că s-a terminat. Trebuie să vă uitaţi la asta. Avem ceva, iar Bobby zice că toată lumea ar trebui să se uite la asta, în caz că cineva îl cunoaşte pe domnul. Mamă?

- Mă duc să-l aduc.

- Îmi place să stau afară. Îmi place...

Alice se opri şi puse degetul la buze.

- Ce este? întrebă Bodine.

- Îmi tot vine să spun aceleaşi lucruri iar şi iar. Încerc să n-o fac. Îmi place să stau afară, zise ea cu atenţie. Poate fiindcă a trebuit să stau înăuntru atât de mult timp.

Faptul că ies de câte ori vreau mă face să mă simt bine. Acum, când Cora ieşi cu schiţa, strânse din buze. Ăsta e domnul. Nu arata chiar la fel, dar nu pot să explic mai bine. Părul lui a încărunţit, ca al meu, şi barba... uneori o avea, alteori nu. Dar de cele mai multe ori o avea. Şi faţa lui a îmbătrânit, ca a mea. Aşa arată, după cât de bine am putut să explic acum.

Bodine studie schiţa. Chiar avea ochi de nebun sau doar aşa îi vedea Alice? În schiţă avea o privire sălbatică, feroce. Părul atârna subţire, neîngrijit, dezordonat. O barbă încărunţită acoperea jumătatea inferioară a feţei slabe, aspre. Gura forma o linie crudă, strânsă.

– Îl cunoaşteţi? întrebă Alice. Ştiţi cine e? Bobby zice că are un nume adevărat. Unul adevărat.

– Nu cred că îl cunosc.

Bodine se uită la Callen.

– Eu nu, dar acum ştim cum arată. O să fie de ajutor ca să-l găsească şi să-l reţină. Fiindcă ştia că putea face asta, urcă şi o îmbrăţişă. Te-ai descurcat foarte bine, Alice.

Ea oftă şi îşi sprijini capul pe pieptul lui pentru o clipă, apoi făcu un pas înapoi.

– Nu e cât tine de înalt, dar e mai înalt decât Bobby. Aşa i-am spus lui Pete. Are braţe puternice. Are mâini mari, mai grele ca ale tale sau ca ale lui Rory. Are o cicatrice în palmă. În asta. Arătă mâna stângă şi tăie o linie peste ea. Şi una aici, aşa. Desenă o curbă pe şoldul stâng. Are un semn...

Se uită la mama ei.

– Semn din naştere.

– Un semn din naştere aici. Îşi atinse coapsa dreaptă pe exterior. Ca o pată. Am zis că o să-mi amintesc când m-a încuiat, am zis că o să-mi amintesc când am fugit. Şi chiar mi-am amintit. Mi-am amintit. Acum, putem să-l vedem pe Sundown? Nu vreau să mă mai gândesc la asta.

– Sigur că putem! Ai stat cu ochii pe el azi, în locul meu?

– Am ieşit de dimineaţă şi am ieşit după ce am ajutat să deseneze faţa. I-am dat un morcov, şi unul lui Leo, cel cu ochii albaştri frumoşi, şi l-am periat şi i-am cântat un cântec.

– Sigur îi place când cânţi! Şi mie la fel! Poate poţi să ne mai cânţi când mergem să vedem ce face.

Îi oferi braţul lui Alice şi o făcu să zâmbească.

– O văd venind înapoi din ce în ce mai mult, îi zise Cora lui Bodine. Şi azi am văzut-o cum suferă printre amintiri şi temeri. El arată ca un monstru. Arată ca un monstru şi a ţinut-o pe fata mea toţi anii ăia.

– N-are s-o mai ţină. Nana, n-are să se mai atingă niciodată de ea.

– Eu nu cred în răzbunare. Războiul mi-a luat soţul, pe băiatul pe care l-am iubit, pe tatăl copilelor mele. Şi am jelit, dar n-am simţit niciodată ură în inima mea. Acum, simt. Acum, o simt în fiecare zi. Fata mea e acasă, şi s-a întors, şi, sub bucuria asta, simt o astfel de ură, Bodine. E neagră şi e şi luminoasă ura aia.

– Nana, nu cred că ai fi om dacă n-ai simţi. Nu ştiu dacă faptul că îl găsesc şi îl închid pentru tot restul vieţii lui mizerabile o să-ţi aline asta.

– Nici eu nu ştiu. Cora scoase un oftat lung. Trebuie să-mi amintesc să mă uit la ea, să o vadă aşa cum este, aşa cum s-a întors şi să fiu recunoscătoare. Dar asta nu mă împiedică să-mi doresc să-i tai ticălosului boaşele cu un cuţit ruginit şi să-l aud cum urlă. Cora se scutură şi îşi arcui sprâncenele spre Bodine. La asta, majoritatea oamenilor ar zâmbi.

– Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

– A, bine! O să pun deoparte urâţenia asta. Luă schiţa înapoi. Vrei să-l invit pe Cal la cină?

– De fapt, m-a invitat el pe mine. Am în camionetă două porţii de mâncare pentru acasă. O să ne uităm la un film în căbănuţă.

– Acum, am eu de ce să zâmbesc.

– Mă duc repede sus, iau filmul la care vrem să ne uităm şi nişte pungi de popcorn din cămară.

- Nu uita periuța de dinți, strigă Cora.

- Zău, nana! Bodine râse și se uită înapoi. Nu uita cu cine vorbești! Am una acolo de câteva săptămâni.

În timp ce Bodine fugea la etaj, Callen verifică rana lui Sundown. Alice mângâia calul și cânta *Jolene*.

- E clar că știi să cânți, zise Callen când ea termină.

- Am cântat cu Reenie, și i-am cântat lui Rory al meu, și am cântat pentru mine. Nu aveam radio, casetofon sau televizor. Rory - Rory al lui Reenie - mi-a dat un... E mic și are cântece pe el, și pui niște chestii în urechi și asculți.

- Un iPod.

- Da! E cel mai frumos dar. Rory e atât de bun, e un băiat așa bun! iPod-ul e ca o magie. Are o grămadă de muzică, și pot să ascult când nu pot să dorm.

- Ai probleme cu somnul, doamnă Alice?

- Numai uneori, nu așa rău ca înainte. Iar muzica alungă visele urâte. Nici măcar în visele urâte nu pot să-l văd cum era când am urcat în camionetă. Nu mai pot să-l văd clar așa. Era o camionetă albastră sau era roșie? N-ar fi trebuit să mă urc. Am văzut șerpii.

- În camionetă? Avea șerpi în camionetă?

- Nu adevărați. Poza. Autocolantul. El e un cetățean suveran, un adevărat patriot, și patrioții adevărați se vor ridica și vor răsturna federaliștii corupți. Ei vor lua țara noastră înapoi.

- I-ai spus șerifului despre autocolant?

- I-am spus? Poate. Patrioții adevărați se vor revolta, fiindcă arborele libertății trebuie udat cu sânge pentru a da poporului țara înapoi, sub protecția lui Dumnezeu. Un bărbat are nevoie de fii ca să apere pământul. Eu i-am dat doar unul care a trăit. Unu nu e de ajuns ca să lupte, să muncească și să protejeze. Cred că avea mai mulți.

- Mai mulți fii?

- Nu știu! Nu știu! Nu știu! Mai multe soții. Crezi că pot să-l încalec pe Sundown în curând?

– O s-o întrebăm pe doctorița Bickers. Doamnă Alice, poți să-mi spui de ce crezi că avea mai multe soții?

Se pregăti să dea înapoi. Vedea cum mâinile îi zvâcneau, auzea anxietatea din vocea ei. Dar ea își apăsă fața de capul lui Sundown.

– A zis că n-am auzit nimic, doar vântul. N-am auzit strigăte sau plânsete, sau urlete. Mi-am imaginat și să tac din gură în legătură cu asta.

– E în regulă!

– Sundown e mai bine. Și tu ești mai bine. N-ai șchiopătat azi. Unele lucruri sunt mai bine.

– Dumneata ești mult mai bine, doamnă Alice.

– Sunt mai bine, lucrurile sunt mai bune. Pot să ies afară ori de câte ori vreau. Mama mă învață să tricotez un pulover acum. Am auzit camioneta lui în noaptea aia, am auzit-o! Nu dormeam. A luat copilul, mi-a luat următorul copil și pe următorul. L-a luat pe bietul Benjamin, care s-a dus la cer, și nu dormeam fiindcă eram rănită pe dinăuntru și pe dinafară, și în cap și în inimă.

Teribil de întristat, Callen își trecu o mână peste mâna ei și i-o așeză pe umăr. Ea întinse mâna și o prinse strâns.

– Am auzit camioneta venind înapoi și mi-a fost teamă, atât de teamă că o să vină și o să-și ia drepturile maritale. Și am auzit țipătul. Nu era vântul, nu era nici o bufniță sau un coiot. Nu era prima dată, dar am auzit atât de clar de data aia, o dată, de două ori! Am auzit! Și l-am auzit și pe el. Strigând, înjurând. Și n-a venit după drepturile maritale în noaptea aia, nici în următoarea, nici în următoarea.

– Erai în casă ori în pivniță?

– În casă. Era noapte, era întuneric la fereastra mea. Și o dată după, nu următoarea sau următoarea, ci după aceea, ziua. Pe lumină, am auzit strigăte. „Ajutor, ajutor, ajutor!" Cred. N-am auzit foarte bine, dar am *auzit*. Apoi n-am mai auzit. Doar plânsul, o dată. Am auzit plânsete uneori, când lucram în grădină. Poate că erau

copiii care plângeau după mine. A trebuit să încetez să ascult plânsetele, fiindcă nu puteam să ajung la copii. Cred că așa am înnebunit.

- Nu ești nebună.

Ea făcu un pas în spate și zâmbi.

- Un pic. Cred că am fost mai nebună atunci. Trebuia să fiu, altfel mi-aș fi luat zilele.

El îi cuprinse fața în mâini și o sărută ușor pe gură.

- S-ar putea să fii un pic nebună, dar tot ești cea mai sănătoasă persoană pe care o cunosc.

Ochii ei se umplură de lacrimi chiar în vreme ce râdea.

- Pesemne știi o grămadă de oameni nebuni.

- Poate că da.

Când ea se depărtă, cântând pentru sine, el scoase telefonul să-l sune pe șerif. Era posibil ca mai multe femei închise într-o pivniță să fie împinse la nebunie.

capitolul 27

Dură o bună parte din săptămână, cu o întârziere de o zi întreagă din cauza ploii, dar, într-o seară blândă de aprilie, Callen puse șaua pe Sundown pentru ceea ce anunțase a fi Marea Revelație.

- Poate că nimeni n-ar trebui să vadă asta deocamdată.

Se întoarse și o studie pe Alice în noile ei cizme și cu pălărie bej, cu blugi și cu cămașă de un roz strălucitor. Adăugase la ținută o vestă din piele cafenie, despre care el suspecta că era a lui Bodine.

- Clar, arăți de milioane!

Ea înclină capul, dar el surprinse zâmbetul.

- O să mă țin de cuvânt, îi aminti el. Dar dacă vrei să aștepți...

- Nu, este o prostie. Mă fac de râs. Dar o să fii cu mine.

- La fiecare pas. Ești gata?

Ea încuviinţă din cap şi puse piciorul în mâinile lui, pentru avânt. Când se aşeză în şa, îi scăpă un suspin lung şi fericit.

- E atât de bine, ca prima dată. Nu prima dată în viaţa mea, ci acum, mai recent. Ca atunci când m-ai ajutat să-l încalec pe Sundown.

- Vrei frâiele?

- Nu încă. Nu încă. Aproape toată lumea mă vede că stau călare, iar tu mă plimbi cu calul. Poţi doar să mă plimbi pe el, OK?

El o conduse într-un tropăit lent spre uşile grajdurilor.

- Obişnuiam să călăresc atât de iute, atât de departe!

- O să faci asta din nou când o să doreşti.

O conduse afară, după o lungă zi de lucru în care Marea Revelaţie includea carne la grătar, bere şi pâine şi o familie care se aduna laolaltă pentru ceva atât de simplu şi atât de impresionant ca o femeie de vârstă mijlocie călare pe un cal.

Se adunaseră şi majoritatea oamenilor de nădejde de la fermă, şi izbucniră cu toţii în aplauze. Chase ţinu deschisă poarta ţarcului şi o închise la loc în urma lor. Callen îi conduse în jur într-un cerc complet.

- Putem doar să mergem aşa, zise Alice.

- Să-mi spui dacă eşti gata sau nu. Totul depinde de dumneata.

- Nu sunt obişnuită să se uite toţi la mine, mărturisi ea. Mă cam doare în piept.

- S-ar putea să simţi de fapt cât de mândru sunt de dumneata.

- Vorbeşti aşa frumos! Mă simt bine când vorbeşti cu mine. Benjamin al meu s-a dus la cer, dar poate, dacă nu s-ar fi dus, ar fi fost ca tine.

Privitorii stăteau jos pe gard sau cu câte un picior proptit pe o treaptă. Ea le ştia chipurile, le ştia numele. Totuşi, acum o privea toată lumea.

- Şi ei sunt mândri de dumneata.

- Mândri de mine. Murmură și asta, ca și cum ar fi lăsat cuvintele să-i intre în cap. Și bucuroși să-l vadă pe Sundown bine din nou.

- Așa e! L-ai ajutat să se facă bine.

- Am ajutat. Pot s-o fac. Pot s-o fac, dar stai cu mine?

- Știi că stau. Îi întinse frâiele. Hai, fă o plimbare, doamnă Alice!

Ea simți pielea în mâini, amintiri vechi și noi, simți un cal bun sub ea, zburdalnica briză de primăvară pe față. Sundown rămase perfect nemișcat până când ea îl înghionti să pornească într-o plimbare.

Callen rămase aproape, dar *ea* călări. Și asta o făcu mândră. O făcu să-și aducă aminte cum era să fie tânără, în siguranță și liberă. Îi aducea fierberea interioară despre care acum știa că era, de fapt, senzația de fericire. Se uită în jos la Callen.

- Pot?

- Doar fă-l să înțeleagă.

Când schimbă într-un trap, totul pe cont propriu, auzi aplauzele, ba chiar și ovații. Dar le acordă prea puțină atenție. *Era* liberă!

- N-ai spus că ai învățat-o să meargă la trap, zise Bodine.

Callen doar ridică din umeri și rămase în picioare lângă gard.

- Nu trebuie să le știi pe toate.

Când ea se opri, cu chipul îmbujorat, în fața gardului, căută aprobarea lui Callen. Își scoase pălăria și o ținu ridicată deasupra capului, în timp ce Sundown făcu o plecăciune.

Când Callen o ajută să descalece, ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui Sundown, apoi în jurul taliei lui Callen.

- Pot să călăresc iar mâine?

- Poți să călărești oricând și în orice zi dorești.

- Alice, am filmat! Rory ridică telefonul. O filmare cu tine călărind.

- O filmare! Vreau să văd!

Când se grăbi spre Rory, Callen se întoarse spre Bodine şi spre mama ei.

- Aş vrea să o iau la o plimbare uşoară pe traseu. Când va fi pregătită, cred că Rosie ar fi un cal bun pentru ea. E blândă şi deşteaptă.

- Nu ştiu dacă ar călări departe de fermă, începu Maureen.

- Ar călări cu Callen, zise Bodine. Sau cu Rory. Poate cu mine. Şi Rosie e o alegere bună când o să fie pregătită să încalece alt cal în afară de Sundown.

- Aş vrea să vorbesc întâi cu Celia. Şi cu mama.

- Reenie, vino să vezi! Sunt stea de cinema!

- Trebuie doar să fie atentă. Bodine sări peste gard. În clipa asta, nana ar lăsa-o pe Alice să se ducă pe Lună şi înapoi, dacă asta i-ar aduce fericirea pe faţă. Mama încearcă să echilibreze asta.

- Nu e nici o problemă. S-ar putea să vrei să discuţi cu doctoriţa despre posibilitatea ca ea să lucreze cu caii aici, apoi la CAB.

- La CAB?

- O oră când şi când, cu mine. Am citit despre diverse terapii, şi multe folosesc animale. La Alice, ar merge cu caii, deşi îi plac şi câinii. Îl îngrijeşte pe Sundown de parcă s-ar duce la un concurs de frumuseţe. Ar putea să se ocupe mai mult de asta.

- Poate. Mintea ei nu se dusese într-acolo, dar acum, că o făcu, văzu beneficiile. Poate că i-ar face bine să lucreze ceva afară, la grajduri. A ajutat-o pe Clem în bucătărie. Bine gândit, Skinner!

Îi dădu un ghiont prietenos în coaste.

- Uneori, chiar îmi folosesc creierul.

- Munca o face să se simtă utilă, iar asta o ajută să se simtă normală. Ar trebui să vorbeşti cu tata despre asta. Să vadă cum se descurcă aici, apoi o să vorbim despre posibilitatea să petreacă ceva timp la CAB, dacă vrea.

Alice se bucură în mod evident de această seară. Vorbi cu mama ei despre puloverul pe care avea să-l înceapă

şi, în mod surprinzător, cu Hec despre cai şi se uită de nenumărate ori la filmuleţul lui Rory.

Cât despre Callen, el aşteptă cu răbdare. Sub lumina stelelor, cu Chase plecat la Jessica şi Rory la întâlnire cu Chelsea, el se aşeză cu Sam pe terasa din faţă.

Trabucurile şi whisky-ul erau un bun mod de a încheia ziua.

- Ai petrecut o grămadă de timp cu Alice, zise Sam după o lungă tăcere relaxată.

- Ea a petrecut o grămadă de timp cu mine.

- Înainte să vorbim despre asta, vreau să te întreb ceva. Mă gândesc că o să fii sincer cu mine în privinţa asta, fiindcă nu-mi amintesc să nu fi fost vreodată.

Callen simţi în stomac un ghem de nelinişte. Se pregătea ca subiectul să fie, inevitabil, Bodine, şi el încă se chinuia să formuleze răspunsuri la întrebări pe care tatăl ei ar fi putut să i le adreseze.

- Au fost câteva dăţi când m-am fofilat pentru nişte chestii pe care le-am făcut cu Chase.

- Nu şi când te-am întrebat direct.

- Nu, nu şi când m-ai întrebat direct.

Eschivare? Mă rog, asta era doar un mijloc de precauţie. Minciuna era minciună.

- Deci te întreb direct: Ai de gând să te duci după Garrett Clintok?

Neliniştea se domoli. Găsi mult mai uşor să răspundă la asta decât la întrebarea unui tată despre intenţiile în privinţa propriei fiice.

- A ieşit pe cauţiune. Callen trase alene din trabuc şi urmări traseul fumului în noapte. Mi-am revenit. O să fie alegerea lui dacă avem o conversaţie sau ceva mai... fizic. Dar nu pot s-o las baltă. Mi-ar fi mai greu dacă mi-ai cere s-o las baltă, dar tot n-aş putea.

- Îţi cer doar să nu te duci singur să începi conversaţia aia. Nu mă îndoiesc că te descurci singur, Cal, dar tu lupţi corect. Aşa eşti tu făcut. El nu, fiindcă el nu e făcut aşa. Are cusurul ăsta, şi l-a avut mereu. Sam sorbi din whisky. Şi acum a decăzut pe-aici. Nimeni

n-o să-i țină partea cu asta. Nu se știe ce o să decidă instanțele, dar nimeni n-o să-i țină partea. N-o să mai fie un polițist pașnic, oriunde s-ar duce - și se va duce, dacă nu ajunge în închisoare. O să vrea să facă mai mult decât să-ți dea sângele pe nas. Sam trase din trabuc și suflă fumul. O să-ți cer asta. Nu te duce singur după el. Ia pe cineva în care ai încredere, să fie martor la o luptă dreaptă.

Pe unii îi irita, dar adevărul era că Sam Longbow vorbea mereu logic.

- Nu mă duc singur.

- Bine, atunci! Acum, de ce nu-mi spui ce vrei să mă întrebi? Dacă e vorba despre mâna fiicei mele, probabil am să ți-o dau, dar tot o să mă doară inima.

Neliniștea reveni, mai accentuată decât înainte.

- Eu nu... nu ne îndreptăm într-acolo încă.

- Bine! Ca să ne scutim de momentul stânjenitor, când vă îndreptați, consideră că ai aprobarea mea.

- N-am deloc pământ, se trezi Callen spunând.

Sam înclină capul și îl studie pe Callen.

- Ai terminat toți banii făcuți în California pe whisky și femei dezlănțuite?

- Doar o mică parte din ei.

- Îmi imaginez că o să continui să lucrezi ca să-ți câștigi existența.

- Cât timp nu mă concediați, e bine.

- Păi, bunica ei nu m-a concediat pe mine când am început relația cu fiica ei, așa că ești în siguranță cu asta. Acum, dacă nu despre asta vrei să vorbești cu mine, despre ce altceva?

- Ce-ai zice dacă ai angaja-o pe Alice?

- S-o angajez pe Alice?

- Mă gândeam să ajute un pic cu caii. Muncă la grajduri. E al naibii de bună la îngrijit caii, și ar putea să rânească și grajdurile. E puternică. Șchiopătatul o împiedică uneori, mai ales dacă e obosită, dar e puternică. Se descurcă bine cu caii. Și cu câinii la fel acum. Cu toate animalele, așa cred. Dar, după ce m-am gândit

mai bine la asta, am ajuns la concluzia că s-ar simți mai mândră dacă ar fi primit o mică plată. N-ar trebui să fie mult.

În timp ce păsările de noapte țipau, Sam își contemplă trabucul.

- Nu m-am gândit niciodată la asta.

- I-am spus ceva despre asta lui Maureen, și știu că ea vrea să vorbească cu nana și cu doctorița. Așa ar fi cel mai corect, dar tu conduci ferma, așa că...

- E o idee bună, Cal. O idee bună. Și, judecând după ce am văzut în ultimele două săptămâni, e și corectă. Să vedem dacă putem s-o facem să funcționeze. Vine cineva! Chiar înainte de a vedea farurile, Sam auzi motorul, în liniștea nopții. Cam târziu pentru o vizită, adăugă Sam, dar își încrucișă picioarele întinse, încălțate în cizme, ca un bărbat sigur pe sine ce era.

- Șeriful Tate, zise Callen liniștit când camioneta se apropie suficient.

Așteptară ca Tate să oprească mașina și ieșiră.

- Bună seara, Sam, Cal!

- Bună seara, Bob! Pari obosit.

- Fiindcă sunt.

- Ce zici de un scaun, un whisky și un trabuc?

- Dacă iau trabucul, o să plătesc o săptămână. Orice-aș face, nevastă-mea tot ar simți mirosul. Dar whisky-ul nu m-ar deranja. Sunt în afara serviciului.

- Ia scaunul! Callen se ridică. Aduc whisky-ul.

- Mulțumesc!

Înainte să ajungă Callen la ușă, Bodine o deschise.

- Dom' șerif!

- Bună seara, Bodine!

- Tocmai îi aduceam un whisky.

- Aduc eu!

Când ea închise ușa la loc, Callen luă trabucul pe care îl lăsase în scrumieră și se sprijini cu spatele de balustrada terasei.

- Eram în drum spre casă, și m-am gândit că ar trebui să trec pe-aici, să vă spun cum stăm. Am vorbit cu niște

oameni, în ultimele zile, despre povestea pe care i-a spus-o Alice lui Callen. Oamenii pe care îi cunoaştem noi sunt activi sau mai mult decât simpatizanţi ai miliţiilor. Patrioţii adevăraţi sunt toţi ca unul. Asta e sintagma pe care a folosit-o ea?

- De câteva ori, încuviinţă Callen.

Se opri când ieşi Bodine.

- Mulţumesc! Ce zi lungă! Sorbi alene. Lungă şi secetoasă. Cei care fac parte din grupurile astea sunt prea susceptibili ca să coopereze la o investigaţie a poliţiei, mai ales cu unul care nu e ceea ce ei numesc „şerif constituţional". Se opri din nou şi sorbi mai mult. Cu toate astea, am ieşit pe drumuri, am vorbit, am arătat schiţa, m-am asigurat că au auzit pentru ce e investigat individul de care întrebam. Numai extremiştii ar rămâne ferm pe poziţii când cineva face ce a făcut omul ăsta. Cu toate astea, n-am găsit mare lucru niciunde. Până azi.

Auzind asta, Bodine veni şi se opri în picioare lângă Callen.

- Azi am primit un telefon de la cineva. N-am să vă spun numele - nu ştiu dacă îl cunoaşteţi, dar, oricum, o să-l păstrez confidenţial. Zice că a recunoscut faţa, că l-a văzut pe omul ăsta la o întrunire pe care au ţinut-o de câteva ori. Nu-i ştie numele sigur. I se spune J.G. Zice că omul ăsta face instrucţie cu ei la fiecare câteva luni - nu regulat. Le aduce ceva provizii. Susţine că nu l-a mai văzut pe individ de luni întregi. Întrunirea se ţine undeva departe, spre est de aici, dar personajul ăsta crede că omul nostru are un petic de pământ aici, în jur, că locuieşte - la fel ca unii dintre ei - în afara comunităţii. O să urmăm pista asta, dar cu atenţie.

- Ar ajuta o recompensă?

- Banii nu strică niciodată, îi zise Bob lui Sam.

- Bine, cincizeci de mii, dacă poate să te ducă la nemernic.

– Zece sunt suficiente pentru genul acesta de oameni. Dacă mă lași să-i ofer zece, o să afle mai multe decât cred că știe deja.

– Atunci, fă așa.

– Asta mă scutește de nevoia de a cere. Bob bău din nou. Mai e ceva, legat de altă informație pe care Alice i-a dat-o lui Callen. Legat de faptul că acolo s-ar putea să fie și alte femei. Legat de momentul când spune că a auzit țipetele și strigătele de ajutor. Ne raportăm la momentul când credem noi că a mutat-o în magazia aia. Am dat o căutare după persoanele dispărute, în intervalul de vârstă cel mai probabil. Am găsit pe cineva căruia i s-a pierdut urma. O fată de nouăsprezece ani care făcea drumeții și fotografii pe traseele din Lolo. I-a sunat pe mama și pe prietenul ei de la Stevensville, pe șaisprezece iulie, proaspăt plecată de la Bass Creek Trail. Planifica, după cum zicea, să facă rost de ceva de mâncare, poate să mai facă o excursie rapidă, apoi să campeze pentru noapte. A fost ultima dată când au auzit de ea. Ultima dată când a auzit cineva de ea. Nici o blestemată de urmă apoi.

– S-ar putea ca el să nu o fi ținut captivă numai pe Alice, zise Bodine. S-ar putea să aibă altă femeie închisă chiar acum.

– Am vorbit cu agentul care se ocupă de cazul ăsta, de cazul ăsta încă deschis. O să mai vorbim. M-am dus la Stevensville, am vorbit cu oamenii cu care a discutat el atunci, care își aminteau că o văzuseră. Era încă lumină când a plecat ea, iar Alice zice că era întuneric când a auzit țipătul. O să urmărim asta, o să încercăm să restrângem intervalul și zona în care a pus el mâna pe ea, dacă a făcut-o. Va trebui să vorbesc cu Alice din nou în legătură cu restul sunetelor suspecte despre care i-a spus lui Cal. Sunete care ar putea să însemne alte femei. Oftă. Apoi trebuie să vă spun tuturor că tot n-avem nimic despre uciderea lui Billy Jean sau a lui Karyn Allison. Cele câteva urme pe care le-am considerat

viabile pur şi simplu nu s-au dovedit a fi. Încă lucrăm la asta, dar n-avem nimic nou, şi au trecut luni bune. Cu cât se scurge mai mult timp, cu atât se răceşte mai tare toată treaba. Sunt sătul, şi îmi pare rău de asta. Şi, în sfârşit... Ridică privirea spre Callen. Ştii că Garrett a ieşit pe cauţiune.

- Am auzit ceva despre asta.

- Eu vă spun că procurorul e pe urmele lui. Acţiunile evidente şi prostia lui Garrett fac un caz solid. Avocatul ar putea să inventeze un motiv, dar o să stea la răcoare, Cal. O să stea la răcoare şi n-o să mai poarte niciodată insignă.

- Mă bucur să aud asta.

- Ar trebui să stai departe de el.

- Doar fumez un trabuc pe terasa din faţă.

Tate clătină din cap şi se ridică.

- Ar trebui să stai departe de el. Mulţumesc pentru băutură! O să stabilesc să vorbesc cu Alice mâine, dar acum mă duc acasă şi sper că Lolly o să-mi încălzească ce a gătit pentru cină. Începu să coboare treptele terasei. Se uită în sus. Avem o noapte senină. Când vezi ceva precum cerul ăsta, indiferent de când eşti în poliţie, pur şi simplu nu înţelegi de ce oamenii fac ce fac oamenilor.

Când Tate plecă, Sam luă propriul pahar gol, apoi pe al lui Tate.

- Aş face bine să-i spun mamei tale toate astea.

- Vrei să vorbesc şi eu cu ea odată cu tine?

El clătină din cap.

- Mă ocup eu de asta. Se uită cum stopurile maşinii lui Tate se micşorau. Zi lungă şi grea pentru unii dintre noi.

- Nu ştiu ce să fac. Bodine ridică mâinile, şi, când tatăl ei plecă, le lăsă să cadă. Nu ştiu ce să fac, ce să gândesc sau ce să simt.

- Nu face nimic, ci ia totul aşa cum vine. Ştii că stau cu urechile ciulite după orice e legat de Clintok. Îşi petrece

ceva timp la barul Step Up. O să dau o raită pe-acolo peste câteva zile.

- Mâine ce-are?

- Cred că avem o întâlnire şi o cină de lux.

Ea alungă asta cu o fluturare a mâinii.

- O să avem cina de lux sâmbăta viitoare. Termină cu asta, Skinner. O să te roadă până o rezolvi. Mergem mâine!

- Bodine, vrei să spui că preferi să asişti la o potenţială bătaie în bar decât să mergi la un restaurant de lux?

- Nu înţeleg cum ar putea cineva să nu prefere asta.

El zâmbi şi întinse o mână.

- Uite cum vin din nou sentimentele alea puternice! Hai să facem o plimbare sub cerul ăsta mare!

Îşi alese nevasta. Avea un plan. De data asta, nu avea să mai facă nici o greşeală. Serile, cel mai adesea, lucra la organizare, la pregătire. Provizii şi securitate.

O femeie trebuia să fie închisă ferm, până înţelegea ordinea lucrurilor. Şi chiar şi după aceea.

Fixă bine în perete cătuşele de picior şi adăugă încă două încuietori robuste la uşă. Gândindu-se la zgomotul pe care unele dintre ele l-ar putea face, îşi luă timp să căptuşească pereţii cu fâşii de spumă.

Nu că se apropia cineva vreodată de cabană, dar aceste măsuri de precauţie ar fi trebuit luate cu mult timp în urmă.

Odată încheiată treaba, se uită bine în jur şi îşi imagină nevasta în pat.

Dezbrăcată ar fi fost - vedea el asta - şi gata pentru însămânţare.

Imaginea îl stârni atât de rău, că fu recunoscător că nu mai trebuia să aştepte mult. Lunga iarnă se sfârşise, şi venise primăvara. Vremea însămânţării. Pentru orice exista un sezon, se gândi el. Şi ăsta era al lui. Sămânţa, sămânţa lui, avea să se prindă. Să crească în pântecele tânăr şi fertil.

Şi atunci el avea să mai facă o altă schimbare. Să-şi lase fiul în grija mamei. Să-şi cinstească tatăl şi mama. Da, de data asta aşa avea să facă.

Chiar avea să-i ducă băiatul s-o viziteze, poate să facă un pic de şcoală cu ea când avea să crească. Şi urma să facă la fel cu fiii care aveau să vină după primul.

Aveau să formeze o familie, cu el drept cap, cu femeia ca ajutor, cu fiii ca moştenitori.

Încrezător în planurile sale, în alegerea sa, se întinse pe patul unde avea să are şi să însămânţeze. Şi se gândi că, odată ce sămânţa se prindea, putea să aleagă altă nevastă, să conceapă alt fiu.

Avea spaţiu; ar fi putut să le ţină separat până învăţau să fie surori.

Două care să-l menţină mulţumit, să-i crească fiii, să îngrijească aşa cum trebuie culturile, să se ocupe de stoc, să facă curăţenie şi să mai şi gătească. Două care să vadă de îndatoririle femeilor, în timp ce el vedea de munca bărbaţilor, urmărea interesele bărbaţilor.

Închise ochii şi construi totul în cap. Un fel de regat, se gândi el şi se culcă un pic ca să viseze la acesta.

Callen planifică să ia masa împreună sâmbătă, după muncă, apoi, pe la nouă, să se ducă la barul Step Up.

Munci toată ziua – weekendurile de primăvară se dovedeau foarte ocupate la complex – şi se ocupă personal de hrănirea şi îngrijirea lui Sundown. Şi petrecu ceva timp ungând cu ulei cu vitamine cicatricea roz jupuită de pe burta calului.

– Cicatrice de război. Se îndreptă şi îl frecă zdravăn pe Sundown. Nu pot echilibra balanţa dacă nu-l împuşc pe ticălos, şi eu pur şi simplu n-am asta în mine. Sau nu vreau să fac asta, nici dacă aş avea-o. Dar pot să adaug nişte greutăţi.

Sundown bătu din copita dreaptă din faţă de două ori, şi, deşi Callen înţelese că animalul reacţiona la tonul lui, continuă la fel:

- Da, câte una pentru fiecare din noi. Poartă-te frumos! ordonă când ieşi şi încuie uşa boxei. Trecu pe la Leo şi îl scărpină pe castratul lui Bodine între urechi, unde îi plăcea cel mai mult. Stai cu ochii pe el!

Ieşi şi schimbă câteva cuvinte cu lucrătorii care erau pe acolo şi se alese cu o invitaţie la pocher. Cum durase mai mult decât plănuise cu Sundown, se răzgândi cu gătitul şi îşi propuse să facă un sendviş. Apoi intră în căbănuţă şi simţi miros de mâncare şi o văzu pe Bodine în bucătăria lui.

- Femeie, încă n-am cina pe masă?

- Amuzant, zise ea fără să se întoarcă.

- Într-un fel, e. Ce găteşti? Nu ştiam că te pricepi la asta.

- Nu mă pricep, dar pot să perpelesc nişte carne, să torn nişte sos barbecue pe ea şi să prăjesc nişte cartofi. Asta ai la masă.

Mirosea mult mai bine decât un sendviş cu brânză.

- Accept şi zic sărut-mâna!

- M-am gândit eu! Vrei o bere? Se uită în spate şi-l văzu cum scutură din cap. Păstrăm asta pentru după. Deşi câteva beri fac o bătaie interesantă, un cap limpede e mai inteligent. Nu m-ar deranja o cola.

El scoase două şi le deschise pe ambele.

- Bodine?

- Callen?

Asta îl făcu să zâmbească, şi o sărută în creştet.

- Mi se învârt cuvinte în cap, căutându-şi înţelesul corect. Când au să ajungă să facă asta, o să am chestii să-ţi spun.

- O să-mi placă să le aud?

- Păi, asta va trebui să-mi spui tu. Trebuie să mă spăl. Am fost cu caii.

- Ai cam cinci, poate zece minute înainte ca mâncarea să fie pe masă.

Când el se întoarse, ea puse bucăţi generoase de carne cu sos pe chifle, adăugă cartofi prăjiţi şi o porţie consistentă de amestec de legume.

- Am furat legumele de la Clementine. Ea a făcut o grămadă.

După ce ea se aşeză în faţa propriei farfurii, el luă cu două mâini chifla umplută şi gustă.

- E bun. Are ceva iute.

- Ăsta e sosul picant. M-am gândit că s-ar putea să fie pe gustul tău.

- Chiar e. Voiam să întreb... Din moment ce n-avem prea multe rezervări pentru marţi, aş vrea ca mama să aducă din nou copilul la mine. Brody iubeşte cai şi tot zice de o nouă plimbare pe ponei.

- Nu trebuie să ceri voie pentru asta, Callen.

- Îmi place să verific cu şefa.

- Şefa spune că e posibil oricând e bine pentru tine. Trimite-mi un mesaj când vin. O să trec să-i văd, dacă am cum.

- Bine! I-am spus că au început demolările.

- Cum a primit vestea?

- Bine. N-a afectat-o. Nu părea să pună asta la suflet, şi am întrebat-o şi pe Savannah despre asta. Ea a zis la fel: mama e OK cu asta. I-a plăcut la nebunie bucata din duşumea, mai ales că Justin a făcut din ea o ramă de tablou. Şi tufele de trandafiri, astea chiar i-au plăcut. Deci a fost alegerea corectă.

- Era o povară pe umerii tăi?

- Într-un fel. Când da, când nu. Acum nu mai e. Nu mai bine stai tu aici diseară, cât mă duc eu să rezolv cu Clintok?

Ea vârî furculiţa în nişte cartofi şi se uită la el cu un zâmbet slab, în timp ce mânca.

- Şi să-mi rod unghiile în vreme ce mă fâţâi neliniştită prin cameră? Şi având la îndemână un jupon rupt pentru bandaje.

- Nu te-am văzut niciodată purtând jupon - deşi îmi imaginez că ai arăta foarte bine în unul. Şi de ce presupui că o să am nevoie de bandaje?

- N-am jupon, aşa că o să te descurci fără bandaje făcute dintr-unul. Dar am pus deja o pungă de mazăre

în congelatorul tău, căci Clintok e masiv şi scandalagiu de fel. Sunt convinsă că o să-i tăbăceşti fundul, dar o să dea şi el câteva. Se uită la el şi îşi linse sosul de pe deget. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu îţi imagina că, dacă ţi-am gătit o dată ceva, o să devin genul clasic de femeie.

- Nu văd cum ai putea fi vreodată genul clasic.

- Ai dreptate! Merg! Cineva trebuie să-ţi ţină haina, şi nimeni n-o să-mi răpească plăcerea de a te vedea cum îi dai borşul pe nas.

- Ce zici dacă după cină noastră de lux de sâmbăta viitoare luăm o cameră la un hotel de lux?

Ea termină sendvişul şi dădu pe gât un pic de cola.

- Ai bani de aruncat, Skinner?

- Am de cheltuit.

- Se pare că o să-mi pregătesc un bagaj pentru acea noapte. Hai să terminăm cu vasele astea şi să mergem!

- Mă gândeam că ar fi de ajutor să mai mănânc unul.

Ea îl înţepă cu degetul în abdomen.

- O să regreţi asta dacă o să-ţi tragă vreo două în burtă.

- Aici ai dreptate, admise el şi se ridică de la masă.

capitolul 28

Barul Step Up se afla lângă o benzinărie cu două pompe care iniţial vânduse ţigări, tutun de mestecat şi muniţie. Puteai să cumperi cafea de acolo dacă nu te îngrijora faptul că îţi ardea un strat din mucoasa stomacului, dar aparatul de băuturi răcoritoare din faţă oferea ceva mai bun, în rarele ocazii când era aprovizionat.

Pe parcela buruienoasă, plină de pietriş, un motel cu douăzeci de camere, renumit pentru standardele sanitare dubioase, întâmpina doar cei mai disperaţi călători. Cu toate acestea, unii localnici se bucurau de atmosfera mă-doare-n-fund-de-tine şi deveneau clienţii barului pentru niscaiva băute serioase. Şi, ocazional, băutura

dată cu generozitate pe gât ademenea un cuplu, două la motel, contra unui tarif orar pe cameră nedeclarat.

Cele trei afaceri rămâneau în picioare în mare parte grație motocicliștilor care călătoreau prin zonă și care preferau băutura ieftină, un joc de biliard lipsit de patimă și, ocazional, încăierarea pentru nimicuri.

Înainte să plece spre California, Callen îl târâse pe Chase acolo cu el, pentru câteva runde de rebeliune și pentru niște porții de alcool servit la vârstă nepermisă, căci nimeni de acolo nu se sinchisea să ceară vreun act de identitate.

Când Callen intră, trecu de semnul luminos care anunța camere libere la motelul One Shot și văzu că nu se schimbase mai nimic.

Auzi zumzetul ca de insectă al semnului pentru camere libere în aerul calm al nopții. Deasupra acestuia, luna, aproape plină, călătorea pe un cer fascinant. Se îndepărtă de parcarea pentru motociclete și opri lângă o camionetă. Clătină din cap. Chase se sprijinea cu spatele de camionetă, cu Rory lângă el și cu Jessica și Chelsea flancându-i.

– Nu știam că dăm o petrecere.

– Asta e! zise Bodine și se dădu jos din mașină.

Callen coborî, apoi se duse și cercetă grupul.

– Mulțumesc pentru sprijin, dar se pare că îmi trebuie o armată ca să-mi rezolv problema aici.

– Nu-mi pasă cum pare. Chase se depărtă de camionetă. Clintok a făcut ce a făcut pe pământul nostru. N-o să stăm în calea lui sau a ta decât dacă încearcă ceva murdar.

– E acolo. Rory arătă cu degetul mare în spatele lui. Camioneta lui e acolo.

Callen încercă pentru ultima oară:

– Nu e cel mai bun loc în care să vă aduceți iubitele.

Acum, Rory zâmbi.

– Tu ai adus una. În plus... spune-i, Chelsea!

- Am centura neagră la tae kwon do. Când se aşeză într-o poziţie de luptă, Callen nu putu decât să se mire. Le-am luat pe toate prin colegiu.

- Şi eu am o palmă grea şi fatal de exactă, adăugă Jessica.

Nu mai e nimic de făcut, decise Callen, aşa că îşi puse speranţa în cei doi fraţi că aveau să le ţină pe femei departe din calea răului care se anunţa.

- Nu trebuie decât să-i trag un pumn în faţă. Aşa o să mi se pară că suntem chit.

Chase încuviinţă din cap.

- Apoi termini, şi ne vedem toţi de drum.

Callen intră cu ceea ce el considera acum a fi blestematul lui de anturaj şi văzu că nici interiorul nu se schimbase prea mult. Decorul trecea brusc de la animale împăiate, cu capete de urs şi berbec montate pe perete, la steagul statului Montana înrămat lângă steagul Gadsden[1]. Un element nou? Un anunţ:

ARMELE NU UCID OAMENI, EU, DA.

Câţiva tipi care arătau a motociclişti loveau bilele de biliard şi alţi câţiva beau bere şi se uitau.

În local existau două separeuri. Într-unul, nişte tipi în vârstă, care păreau tare ofticaţi, stăteau unul lângă altul şi îşi beau berile şi jucau cărţi. El văzu că al doilea separeu fusese ocupat de motociclişti, căci mesele erau pline de sticle goale şi pe scaune erau grămezi de geci de piele. La bar erau şapte scaune, toate ocupate. La prima vedere, nu recunoscu pe nimeni, în afară de Clintok, apoi avu senzaţia că îl recunoştea pe uriaşul din centrul barului, care mesteca viguros alune. Când ceilalţi se adunară în spatele lui, bilele se opriră din ciocnit, fundurile se mişcară pe scaune. Callen spera

[1] Drapel istoric american, pe fond galben, reprezentând un şarpe cu clopoţei încolăcit şi gata să atace, sub care sunt inscripţionate cuvintele *DON'T TREAD ON ME* („NU MĂ CĂLCA ÎN PICIOARE") (n.tr.)

ca faptul că populaţia feminină a barului număra acum trei persoane să nu stârnească necazuri. Dar înţelese, după modul în care Clintok se îndreptase pe scaun, că cel puţin un client ştia că necazurile intraseră pe uşă.

– Skinner? Tu eşti? Uriaşul făcu un gest. Să mor, tu eşti, Cal Skinner! Am auzit că te-ai întors.

– Sandy Rhimes! murmură Bodine, şi în minte i se aprinse un beculeţ. Ce faci, Sandy?

– Nu mă pot plânge. Salutare, Chase, Rory, Bodine, doamnă, doamnă! Avea o faţă mare, familiară şi un zâmbet dulce, aproape angelic. Hei, aţi greşit cumva drumul?

– Nu! Sunt unde am vrut să ajung.

– Păi, dacă vreţi o bere, lipiţi-vă de sticle. Slats aici de faţă v-ar spune la fel, adăugă el arătând cu propria sticla spre barmanul voinic, cu privire plictisită.

– Nu bem deocamdată. Am venit cu alte treburi.

Sandy se uită de-a lungul barului.

– Clintok? Dacă ai ceva cu el, eu aş... Stai! Îşi îndreptă umerii extrem de largi, pufni şi zâmbetul dulce dispăru. El ţi-a împuşcat calul? Am auzit despre asta.

Sandy trânti berea jos şi începu să-şi împingă trupul masiv jos de pe scaun.

– E OK! Dumnezeule, nu trebuia să mai zică nimic. Mă descurc.

– Sper!

– Staţi aici! le zise Callen celorlalţi şi se duse la bar la Clintok.

– Avem treburi de terminat.

– Du-te dracului, Skinner!

– Presupun că eşti înarmat, aşa că îţi spun: dacă văd că duci mâna unde cred eu că ţii pistolul, ţi-o rup de la încheietură.

Îmbujorarea începu să cuprindă faţa lui Clintok.

– Ameninţi un poliţist?

– Amenință un ticălos, unul șomer, am auzit. Amenință un laș care se ascunde în copaci și împușcă un cal. Deci o să vrei să-ți ții mâinile undeva la vedere.

Callen mai degrabă îl simți decât îl văzu pe omul de pe scaunul din spatele lui alunecând și îndepărtându-se ușor.

– Laș? Clintok împinse scaunul. Tu ești un laș criminal. Ai omorât două femei.

Acum, Callen îi simți pe motocicliști întorcându-se.

– Așa vrei tu să crezi. Știi că nu e așa, dar vrei să fie adevărat. Adevărat e asta: mi-ai împușcat calul.

Clintok împunse pieptul lui Callen cu un deget; acesta nu ripostă.

– Am tras într-un șarpe.

– Nici măcar tu nu poți ținti chiar atât de prost.

Cu privirea încinsă și strângând din dinți, Clintok împunse iar cu degetul.

– Ești o progenitură bună de nimic, nimicul unui ratat care a pierdut totul la jocurile de noroc și s-a spânzurat de rușine. Și ce faci? Vii aici cu bărbații și femeile Longbow să te ascunzi în spatele lor.

– Ei au venit doar ca să vadă cum îți tăbăcesc fundul. Preferi să o fac aici sau afara? Tu alegi.

– Ieșiți acum!

Barmanul scoase o bâtă și și-o lovi de palmă.

– Afară atunci, zise Callen. Văzu pumnul venind și luă o altă decizie: îl lăsă să vină. Acesta îl lovi îndeajuns de puternic cât să-i facă urechile să țiuie, dar el doar își șterse sângele de la buză. Hai, vino!

Callen se retrase cu spatele spre ușă. Clintok făcu doi pași în față și, în timp ce Callen își aduna puterile, Sandy întinse un braț musculos.

– Ia, ce avem noi acolo, Garrett? Smulse un pistol din toc. Omul e un luptător de gherilă, anunță el la bar. A împușcat calul omului ăstuia sub el. Noi nu acceptăm așa ceva. Absolut deloc! Nu acceptăm nici să încerce să se tragă într-un om neînarmat. Trânti pistolul pe bar.

Mai bine pune-l în spatele barului, Slats. Acum, te duci afară să rezolvi asta singur, Garrett, sau vrei să te ajut?

– Ia-ţi mâinile de pe mine, beţiv retardat şi bun de nimic!

– Du-te înapoi acolo şi lasă uşa deschisă! murmură Callen către Chase.

– O să-l fac să treacă prin ea. Hai, Clintok! Dacă încerci să fugi prin spate, te asigur că eu sunt mai iute.

– Să fug de tine?

Clintok făcu un pas în faţă. Luă o bere de pe bar, sparse sticla şi continuă să înainteze, spintecând aerul cu sticla zimţată. Callen se trase deoparte, lăsă impulsul să-l poarte pe Clintok înainte şi îi trase cu putere un şut în fund, care îl propulsă prin uşă. Chase îl apucă pe Clintok de încheietura mâinii şi i-o răsuci. Sticla spartă căzu pe pietriş.

– Mulţumesc! Callen veni urlând. Vezi-ţi de treaba ta!

Îl trânti pe Clintok şi avu plăcerea să-l vadă cum derapează pe pietriş şi lasă urme de sânge pe pietre. Apoi se trase în spate şi aşteptă.

Bodine aruncă sticla spartă deoparte şi, asemenea lui Callen, se uită cum Clintok se ridica încet. Mâinile îi sângerau de la căzătura brutală pe pietriş.

În lumina lunii mari şi a semnului pentru camere libere, ea văzu pata din ce în ce mai întunecată de pe blugii lui, de la căzătură. Şi sclipirea fierbinte de furie din ochii lui.

– Pune mâna pe el! murmură ea către Callen.

Dar pentru Callen – care avea mintea remarcabil de limpede în acele momente – cuvintele pe care le rosti ca o insultă erau la fel de aprige ca pumnul lui.

– Arme, sticle sparte. Ţi se potrivesc, Clintok. La fel ca atunci când te ascunzi între stânci şi copaci şi tragi într-un cal. Ţi se potrivesc la fel ca trasul unui glonţ în capul unui căţel neajutorat.

– A împuşcat un căţel? zise unul dintre motociclişti, în timp ce ieşeau să vadă bătaia. Nemernicule!

– Toate astea ţi se potrivesc, continuă Callen. La fel cum ţi se potrivesc ambuscadele, când prietenii tăi ţin un om, ca tu să poţi să-l baţi. Asta nu ţi-a ieşit prea bine, din câte îmi amintesc. E timpul să vedem cum faci asta unu la unu, în luptă dreaptă.

– Ar fi trebuit să bag glonţul în tine.

Callen zâmbi.

– Când? Când eram copii şi ai omorât căţeluşul ăla sau acum, când mi-ai împuşcat calul?

– În ambele ocazii.

Zicând asta, Clintok atacă. Callen evită lovitura, care veni sălbatică precum orice criză de isterie, apoi ripostă cu un croşeu de dreapta solid, care-i aruncă lui Clintok pe spate capul şi îi umplu nasul de sânge.

Îşi zise că era satisfăcut cu asta, cu un simplu pumn care făcuse sângele să ţâşnească. Dar, pe Dumnezeu, simţi cum se aprinde un foc în el, unul care mocnea de ani şi ani. Înainte să se gândească în mod conştient la asta, croşeul lui de stânga ateriză în maxilarul lui Clintok.

Poate că cele două lovituri rapide îi limpeziră capul lui Clintok, sau poate că instinctul făcu asta. Oricum, Callen încasă o pereche de lovituri grele în coaste, înainte să-i înnegrească ochiul oponentului său.

În spatele lor, Jessica o strânse de mână pe Bodine.

– Ar trebui să-i oprim.

– Ei, pe dracu', nu!

Bodine tresări când Callen luă una în faţă şi lovi şi ea în aer cu propria mână liberă când el dădu în burta lui Clintok o serie de lovituri care tăiau răsuflarea, urmate de un upercut abil.

Cizmele scârţâiră pe pietriş când fandară, în timp ce-şi dădeau târcoale. Mirosul metalic de sânge se amesteca acum cu mirosul de bere, de sudoare şi, surprinzător, de pastramă, de la bucatele pe care le mânca Sandy.

Mormăieli animalice, pocnete şi zgomote de pumni care întâlneau carnea şi se izbeau în oase. Lângă ea, Jessica se foi, se dădu bătută şi puse mâna la ochi.

– Spune-mi când se termină!

– Aproape s-a terminat.

Lucrând toată viaţa cu cowboy, crescând cu doi fraţi – ca să nu mai vorbim despre Callen însuşi –, Bodine se gândea că văzuse destule bătăi cu pumnii şi trânte în praf. Şi putea să le privească cu un ochi critic.

Clintok avea avantajul forţei brute, dar Callen punea accentul pe strategie. Apoi era furie înfierbântată *versus* foc rece.

De fiecare dată când Callen reuşea o lovitură, răspunsul lui Clintok devenea mai neglijent. „Se dă de gol", se gândi ea.

– Haide, Skinner, nu vezi... Aoleu!

Apoi îl văzu pe Callen răspunzând pumnului izbit de falca lui cu o lovitură rapidă şi alunecoasă ca un şarpe în burtă şi un upercut violent.

Ultimul îl făcu pe Clintok să cadă, cu Callen peste el. Nu-şi mai lovi adversarul doborât, deşi ea n-ar fi pierdut nici un gram de respect pentru el dacă ar fi făcut-o. Privitorii nu numai că se aşteptau la asta, ci chiar îl încurajau vocal s-o facă.

În schimb, Callen îşi ţintui adversarul şi vorbi clar:

– Gata! Dă-te iar la mine, dă-te la tot ce contează pentru mine, şi nu mă mai mulţumesc doar să te pun la pământ. Te bag în el. Crede-mă! Se ridică. Acum, pleacă!

Se îndepărtă – ţinându-se tare, cu mândrie, abţinându-se să şchiopăteze – şi îşi luă de la Bodine pălăria care îi zburase de pe cap în timpul bătăii. Şi-o aşeză cu calm la loc.

– Cred că ar trebui să dau de băut la toată lumea.

– Sângerezi, zise Jessica.

Callen îşi atinse cu încheieturile degetelor faţa învineţită şi ridică din umeri.

– Nu prea mult.

– Sunt bărbaţi? se întrebă Jessica. Sunt bărbaţi în general sau bărbaţi cu pălării?

– Vorbim despre asta la o bere.

Amuzată, Bodine începu s-o tragă pe prietena ei spre uşă, apoi strigă un avertisment. Clintok se clătina în lumină, cu un pistol în mână. Callen o împinse din drum şi se îndepărtă repede de grup când Clintok ridică pistolul.

Lumea ei se opri o clipă şi îşi încetini rotirea fără sfârşit în acea clipă. Auzi strigăte, ca nişte voci într-un tunel, simţi că o trage cineva înapoi în timp ce ea încerca să se năpustească înainte.

Apoi nimic. Văzu, oribil, văzu degetul lui Clintok apăsând pe trăgaci. O dată, de două ori, de trei ori.

Şi nimic!

Privirea lui derutată ar fi fost amuzantă dacă ei nu i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Callen veni spre ea cu paşi mari. Lovitura amplă veni din furie pură şi îl făcu pe Clintok să zboară înapoi înainte să aterizeze dur pe pământ. Şi să rămână jos.

– Puteai să-mi răneşti femeia, nemernic mizerabil ce eşti!

Luă pistolul şi îl verifică.

– Gol.

– Rory şi-a dat seama că avea un pistol în camionetă. Palidă, dar entuziastă, Chelsea îl apucă pe Rory de braţ. Aşa că a verificat.

– Un bun agent de vânzări citeşte oamenii. Rory se duse încet spre Callen şi luă pistolul, apoi adăugă: Aşa că am scos cartuşele.

– Îţi rămân dator.

– N-ai pentru ce, dar o să accept băutura.

Callen se uită iar la Clintok, care nu doar că zăcea la pământ, remarcă el, ci îşi pierduse cunoştinţa.

– Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

– Am făcut. Jessica ieşi înapoi afară cu telefonul în mână. Şeriful e pe drum.

– Haide, zău, Jessie, ce te-a apucat?

Ea se uită cu gura căscată la Callen.

– De ce? A încercat să te omoare.

– Are dreptate! Chase întinse mâna şi o trase lângă el. Ştiu ce simţi, dar are dreptate.

– Are al naibii de multă dreptate! Bodine avu nevoie de toată voinţa ca să nu explodeze pur şi simplu. Dacă Rory n-ar fi avut mai multă minte decât am crezut eu vreodată că are, ai fi mort sau pe-acolo. Nu e doar un dobitoc, ci e un nemernic nebun. Nu e doar un laş, e un criminal...

Fiindcă simţea că Bodine era la un pas de o criză de isterie, Callen se duse la ea şi o prinse de braţe.

– OK! OK! Probabil ar trebui să iei o gură sau două de aer.

– Nu-mi spune tu mie să iau o gură de aer.

– Sau două. O sărută şi scoase un „La naiba" când simţi usturime, apoi se aplecă să-i şoptească: Nu plânge! O să te urăşti.

– Nu plâng.

– De băut la toată lumea, îi zise Callen barmanului, cu ochii aţintiţi în ai lui Bodine. Plătesc eu tot.

– Aşa să faci. Cu o ultimă privire la Clintok, barmanul lovi iar cu bâta în palmă. A primit ce merita.

Poate că aşa era, dar, în mod evident, Tate nu păru încântat când veni, vreo douăzeci de minute mai târziu. Se uită la Clintok, care stătea pe jos, cu mâinile legate la spate cu un cablu şi cu faţa însângerată. Se uită la Callen, care stătea rezemat de bar, savurând o bere împreună cu Bodine, cu fraţii ei şi cu celelalte femei. Se lăsă pe vine lângă Clintok.

– Ţi-am spus să te păzeşti.

– Eu beam ceva, şi el a dat năvală aici cu blestemata lui de poteră şi a început totul.

– Şi tu ai decis să-i pui capăt scoţând un pistol?

– N-aş fi fost nevoit dacă ţi-ai fi făcut tu treaba şi l-ai fi închis pe ticălosul ăsta criminal!

– Mi-am făcut datoria şi o să mi-o fac şi acum. Ai încălcat condiţiile cauţiunii purtând un pistol, în primul rând, fir-ar să fie! Curtis, încuie-l în spate, şi o să-i luăm

niște declarații, să vedem ce naiba a fost aici. Se îndreptă spre Callen. Ți-am zis și ție să te păzești, nu?

– Am decis să ieșim cu toții să bem ceva, zise Bodine. Am vrut să-i mai arătăm Jessicăi ceva specific zonei.

Tate privi lung, apoi își mângâie fața.

– Bodine, asta e o insultă.

– Nu e cu totul neadevărat, zise Callen. Dar e adevărat și că am știut că Clintok are să fie, foarte probabil, aici, și e, cu siguranță, adevărat că am plănuit să-i tăbăcesc fundul.

– Aș putea să te arunc în spate, lângă el, să te acuz de agresiune.

– Păi, mă rog, ai putea. Studiindu-și berea, Chase vorbi gânditor: Nu poate fi însă contestat faptul că Clintok a dat primul pumn, apoi s-a dus după pistol. Poți să întrebi grupul de colo dacă nu s-a întâmplat așa, și Sandy Rhimes sigur o să-ți spun că el i-a luat pistolul lui Clintok – cel pe care îl avea la el –, înainte să-l poată folosi.

– Domnișoara Baazov a zis că Clintok avea un pistol ațintit spre Callen afară.

– L-a luat din camioneta lui, după ce Callen l-a bătut într-o luptă dreaptă. Eu am scos cartușele din ăla, adăugă Rory. Mi-am imaginat că avea unul în camionetă și, cum deja l-a împușcat pe Callen o dată și a încercat să facă la fel din nou, înăuntru, părea prudent să iau o asemenea măsură de precauție.

Acum, Tate își folosea ambele mâini ca să-și mângâie fața.

– Dumnezeule!

– Ai uitat de sticla spartă. A spart o sticlă, continuă Chelsea. Și s-a repezit la Cal cu ea. N-a luptat corect decât când n-a avut de ales – și nici măcar atunci.

– Mama ta știe că ești aici și iei parte la bătăi în bar? întrebă Tate.

– Știe că sunt cu Rory. Sau mă aștept să știe. Eu locuiesc în Village, dar vorbesc cu ea aproape în fiecare zi.

– O grămadă de obrăznicie, asta primesc. Curtis, tu du-te înăuntru, începi cu Sandy Rhimes. Ia-i declarația! Domnișoară Baazov...

– Jessica.

– Jessica, hai să facem o plimbare până la automat, fiindcă n-am norocul să pot bea și eu un whisky, cum aș vrea. Cred că tu ai cea mai multă minte dintre toți cei care stau aici. Deci o să-mi spui pas cu pas ce s-a întâmplat.

– Cu plăcere!

Callen mai luă o înghițitură din bere când cei doi trecură pe lângă grup.

– Are să fie supărat o vreme.

– O să-i treacă. Bodine ridică din umeri. Știa că o să-l urmărești pe Clintok și știa că ar fi făcut și el la fel, având în vedere împrejurările. O să fie mai degrabă dezamăgit decât supărat. Dar nu din cauza ta, ci a lui Clintok.

Dură mai mult de o oră, și, între timp, Callen își resimți fiecare vânătaie și zgârietură. Se gândi cu drag la punga de mazăre pe care Bodine o vârâse în congelatorul lui... și își dori doar ca ea să fi pus o jumătate de duzină. Cu toate acestea, consideră că fiecare tresărire, zvâcnire și durere meritase. Garrett Clintok avea să se uite printre bare multă vreme de atunci încolo. Se gândi că remarca făcută de Jessica înainte ca ei toți să o ia pe drumuri separate era justificată. Clintok avea nevoie de un psihiatru bun.

Scrâșnind din dinți când se lovi la coaste în momentul când coborî din camionetă, fu mulțumit să-și aducă aminte că pentru Clintok era mai rău.

– Vrei să-i spui lui Sundown că a fost răzbunat?

– O să-i spun mâine-dimineață.

Cu un soi de compătimire, Bodine își puse un braț în jurul taliei lui.

– Poți să te sprijini pe mine. Și, privind în sus, oftă cu năduf. Trebuie să spun că asta a fost cea mai frumoasă noapte cu bătaie din viața mea. Jessica a făcut niște poze ciudate și pretins artistice cu Step Up și cu unii dintre clienți, în timp ce Tate și-a ținut conferința finală.

Bodine deschise uşa, îşi scoase pălăria şi o aruncă. Apoi îşi trecu uşor degetele peste faţa lui, ca să studieze prejudiciile.

- N-o să mai fii aşa chipeş câteva zile, dar i-ai spart nasul.

- M-am gândit eu.

- Să nu mă mai îmbrânceşti niciodată aşa.

Acum, el îşi arcui sprâncenele, chiar dacă asta îl duru.

- Pot să-ţi garantez că, dacă vreun dobitoc nenorocit agită vreodată un pistol în direcţia ta, o să te îmbrâncesc din nou.

- Atunci, data viitoare o să fiu pregătită să te împing eu pe tine mai întâi. Îl îmbrânci un pic şi îl trase înapoi să-i descheie cămaşa. Hai să aruncăm o privire la restul corpului tău!

El o prinse de mâini.

- Gândul că ai putea să fii împuşcată mi-a făcut inima să se oprească.

- Nici a mea nu s-a simţit mai bine când te-ai tras deoparte şi i-ai dat şansa de a ţinti nestingherit spre tine. Blestematul de stil Gary Cooper!

- Clint Eastwood. Chase e mai degrabă stilul Gary Cooper.

El îi cuprinse faţa între palme şi o sărută atât de tare, încât durerea, pofta şi plăcerea ţâşniră toate şi se amestecară.

Încinsă instantaneu, ea îl apucă de umeri şi se sili să se poarte mai cu blândeţe.

- Nu eşti în formă pentru tăvăleală în seara asta, Skinner.

- Trebuie să termin asta. Rapid, îi trase cămaşa de pe ea şi o lipi cu spatele de uşă. Trebuie să te am! Doar lasă-mă să te am! Îi descheie sutienul, îl îndepărtă şi îşi umplu mâinile cu sânii ei. Lasă-mă să te am!

- Am vrut să-ţi smulg hainele de pe tine de când ai dat primul pumn. Făcu întocmai, începând cu cămaşa. Să nu te plângi că te doare dacă te ating!

Când îşi zdrobi gura de a lui, el o trase pe jos.

Toată căldura, tot focul, toată pasiunea pe care le zăgăzuise ca să lupte cu sânge-rece şi lucid crescură în el.

Nevoia aia de a lovi lăsase locul nevoii de a o poseda. De a o poseda pe ea.

Şi, în delir, se eliberă.

Simţi durere când mâinile ei, aspre şi lacome, îi traseră hainele, i se înfipseră în muşchi. Dar era o durere distantă, aproape izolată, îngropată sub această foame proaspătă, sălbatică.

N-o aşteptă, nu putu să aştepte, dar se înfipse în ea de îndată ce o dezbrăcă suficient. Apoi i-o trase ca şi cum viaţa lui depindea de asta.

Ea se arcui scoţând un strigăt ce o lăsă fără suflare, prinzându-se de părul lui ca de o frânghie care s-o oprească să cadă de pe stâncă. Ochii lui deveniră verzi, reflectându-i pe ai ei, cu o intensitate aproape brutală.

Erupse prin ea un incendiu, un fulger, lăsându-i simţurile asemenea pământului pârjolit. Ea se împinse spre el, îl făcu să se întărească, să se grăbească. Dacă el lua cu forţa, ea răvăşea. Şi, când acel trăsnet lovi din nou, ea călări fulgerul până se stinseră amândoi.

Înfiorată, lucind de sudoare şi de sângele ce se prelinsese de la rănile lui, ea scoase un şuierat. Inima lui bătea precum ciocanul lângă a ei, chiar când se aşeză - cu toată greutatea - peste ea.

Ea se gândi la momentul când Clintok ridicase pistolul - răsucirea aia, senzaţia că pământul se clatină - şi aprecie că acum fusese aproape la fel.

- Uite ce o să faci!

- Bodine, cred că există mai multe motive pentru care nu pot să mă mişc în clipa asta.

- Te-am avertizat să nu te plângi dacă te doare. O să te duci să faci un duş fierbinte. Când ieşi, iei o pastilă, bei nişte whisky şi punem gheaţă pe unde e cazul, îngrijim şi bandajăm unde e nevoie de asta.

- Sunt bine aşa cum stau acum.

- Asta e adrenalina de la sex, şi o să treacă foarte repede.

- Adrenalină de la sex. Îi simţi buzele curbându-se pe gâtul ei. Ar trebui să fie îmbuteliată.

- Ai tăbăcit fundul care trebuia tăbăcit în seara asta şi ai pus capac la asta cu cel mai bun sex nebunesc pe podea din experienţa mea.

- Şi a mea.

- Şi o noapte mai virilă ca asta nu există, după mine. Dar eşti mai rănit decât îţi imaginezi. Ar putea fi mai rău dacă nu ne îngrijim de răni. Uşor, aproape tandru, îl mângâie cu mâna pe spate. Fă asta pentru mine, Callen!

Ea nu cerea niciodată, nu cu adevărat, şi niciodată atât de blând. Deci el nu avea de ales. Şi, când se mişcă, geamătul şi icnitul îi scăpară înainte să le poată opri.

- Coastele au avut cel mai mult de suferit. Pe stânga.

- Păi, da! Se uită în jos pentru prima dată şi văzu petele vineţii şi roşi de furie. Ei, rahat!

- Mâine o să arate şi o să se simtă şi mai rău, aşa că hai să rezolvăm asta! Îi scoase singura cizmă pe care încă o purta şi blugii, care rămăseseră prinşi în aceasta. Se ridică şi îi întinse o mână. Hai, cowboy, la duş cu tine!

El îi apucă braţul şi se ridică încet. Apoi se opri în picioare şi se uită la ea.

- Cred să ştii ce urmează.

Inima ei tresăltă un pic.

- Poate, dar nu cred că ar trebui să urmeze când de-abia te ţii pe picioare şi mai suntem şi goi.

- Probabil ai dreptate. O să aştept.

Ea îşi trase blugii la loc, în timp ce el şchiopătă spre duş. Avea să aştepte, se gândi. Ea nu avea nevoie de prea mult tam-tam, dar, dacă bărbatul pe care, îşi dădea seama acum, îl căutase toată viaţa îi spunea că o iubeşte, voia să o facă într-un moment când nu sângera.

capitolul 29

Nu-l deranjau ochiul învineţit sau maxilarul zdrobit, crestăturile şi tăieturile sau articulaţiile umflate ale degetelor. Coastele îi dăduseră ceva bătăi de cap, dar, după o zi sau două, nu mai ţipă de fiecare dată când făcea o mişcare greşită.

Din moment ce era aproape de adevăr, el născoci o poveste pentru oaspeți, în special pentru copii, cum că s-a luptat în Saloon cu un luptător de gherilă. Și vorbi cu Alice să o ia la o plimbare.

Ea o asaltă pe Rosie cu afecțiune și grijă, și tânăra iapă răspunse cu devotament neclintit.

Alice o ajută pe Maureen cu plantatul. În bucătărie, găti mâncăruri simple cu Clementine. Cu încălzirea vremii, stătea adesea cu bunicile pe una din terase, tricotând.

Ziua cea mare veni când fu de acord să se ducă cu bunicile la Casa Bodine, să arunce o privire, să vadă dacă ar fi fericită să stea acolo. Se opriră la CAB - la cererea lui Alice, află el mai târziu. Chiar și de la distanță, îi observă curajul, așa că făcu un ocol și conduse spre femei cei doi cai pe care îi alesese pentru o plimbare pe traseu.

- Doamnelor, până acum am crezut că asta a fost cea mai frumoasă zi posibilă. Mi-ați dovedit că am greșit.

- Îmi place un bărbat care flirtează.

Miss Fancy îi făcu cu ochiul.

- Am fost la casă, la Casa Bodine. Mama și buni stau acolo când nu locuiesc la fermă. Aș putea să stau acolo. Aș putea să stau acolo. Nu știu.

- Nu trebuie să decizi acum, zise Cora. Am vrut doar s-o vezi.

- Are hambar, unul mic. Rosie ar putea să rămână acolo. Nu s-ar simți singură? E greu să fii singur.

- Ar avea băieții ăștia doi s-o viziteze cât e ziua de lungă.

Alice studie cei doi cai și se apropie să-i mângâie.

- O grămadă de cai în țarc. O grămadă. Cine e?

El se uită înapoi.

- E Carol. Lucrează cu mine.

- Cu caii. Are părul lung și lucrează cu caii. Nu mai arată cum arăta. Se uită pretutindeni în jur și se strânse în brațe. Mi-e greu să-mi amintesc cum arăta, dar nu așa. Ea lucrează aici. Tu lucrezi aici. E aproape de Casa Bodine.

– Îmi place să mă strecor şi să cerşesc masa de prânz, uneori, când mama dumitale şi Miss Fancy sunt în preajmă. Poate că, dacă decizi să încerci să stai acolo, o să mai vii pe aici uneori, să mă ajuţi.

Ea încetă să se mai uite pretutindeni cu ochii plini de nelinişte.

– Să vin aici să ajut? Cu tine? Cu caii? Cum am făcut pentru Sam şi Chase la fermă?

– Da, aşa! Întotdeauna îmi e de folos cineva care ştie ce are de făcut cu caii, ca dumneata.

– Eu sunt bună cu ei. Ei sunt buni cu mine. Cine e?

– E Easy. Şi el lucrează aici.

– Ăsta e un nume? Nu ştiu numele ăsta.

– E numele lui Easy, zise Callen şi îi făcu semn cu mâna.

Alice făcu imediat un pas înapoi şi o prinse pe Cora de mână.

– Vreau doar ca el să-i ducă pe caii ăştia în ţarcul de colo. Vin oamenii să-i călărească.

– Fiindcă lucrează aici, şopti Alice şi se agăţă de mâna Corei.

– Doamnelor.

Easy îşi atinse borul pălăriei.

– Easy, ia-i pe ăştia doi şi pune şeile pe ei, te rog!

– Sigur, şefu'!

– Fiindcă lucrezi aici, murmură Alice uitându-se la el.

– Sigur, doamnă! E cel mai bun loc de muncă. Cal, Carol zice că o să-l ia pe Harmony la plimbarea asta. Voiam să întreb dacă ar trebui să-l încarc pe Sundown în remorcă, să-l ducem jos, la centru, pentru lecţia pe care o ai.

– O să-l călăresc eu până jos. O să ne prindă bine amândurora.

– Sundown e aici, zise Alice şi făcu semn. Îl văd.

– E un cal bun. Vine şefa cea mare, adăugă Easy, şi Alice îşi luă ochii de la faţa lui ca să se uite în jur.

– E Bodine! Mâna lui Alice se relaxă în a Corei. Şi Bodine lucrează aici! E aproape de Casa Bodine.

– Mă duc să pun şeile pe caii ăştia. Doamnelor.

Easy își atinse din nou cozorocul și conduse caii departe, în timp ce Bodine se apropie cu pași mari.

– Bodine. Am fost să văd Casa Bodine. Nimic nu mai arată la fel. Totul e diferit. E mare.

– E mare. Își puse firesc un braț în jurul umerilor lui Alice. Ne place să credem că avem câte ceva pentru toți cei care vor să aibă parte de o experiență western. Poate într-o zi o să faci o plimbare cu mine, să vezi mai multe din asta. După părerea mea, nu există modalitate mai bună de a vedea Centrul Bodine decât călare.

– Putem să călărim împrejur?

– Da!

– Acum?

– Eu...

– Aș vrea să călăresc acum. Pot să fac o plimbare cu tine.

– Hmm!

Callen îi zâmbi, știind că ea urma să amâne o jumătate de duzină de lucruri pe care le planificase. Și nici unul nu presupunea să o ia pe Alice într-un tur călare.

– Bodine e, pesemne, foarte ocupată, începu Cora.

– Ea e șefa cea mare.

– Știi ce? Ai dreptate. Și șefa cea mare poate să-și rezerve o oră să-ți arate împrejurimile. Skinner, alege un cal bun pentru mătușa mea.

– Sigur!

– Tu îl iei pe Leo. L-am văzut în țarc. Eu o să am un cal nou. Nu mă tem să călăresc unul nou.

– Ar trebui să vii cu mine, să alegi unul care ți se pare potrivit.

Evident mulțumită, Alice luă mâna lui Callen.

– Știu că ești ocupată, Bo, zise Cora uitându-se cum Alice pleca împreună cu Callen.

– Îmi place să fiu ocupată. Ce-ar fi ca tu și buni să vă duceți sus, să luați masa de prânz, și vă trimit eu un mesaj când ne întoarcem.

– Eşti o fată bună, Bodine. Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună altceva. Hai, Cora! Am chef de un pahar de vin la masa de prânz.

Avea să trebuiască să lucreze peste program, se gândi Bodine în timp ce punea şaua pe Leo. Dar planificase asta oricum. Două evenimente în seara aceea. Şi voia să dea o mână de ajutor cel puţin pentru a le pune în mişcare.

În plus, pentru seara următoare avea stabilită cina de lux pe care de-abia o aştepta. Callen avea să-şi adune, probabil, până atunci ideile şi cuvintele. Şi, dacă el n-o făcea, avea să ia ea taurul de coarne şi să spună ce avea de spus.

– Carol lucrează aici, zise Alice atât de încet, că Bodine abia auzi. Ea duce oamenii ăia la echitaţie. Are păsări albastre pe cizme.

– Le ia la o plimbare pe traseu. M-am gândit să călărim mai mult în aer liber, ca să poţi să-ţi faci o idee despre cum stau treburile.

– O să călărim afară. Easy lucrează aici. E prea slab. Îi trebuie o nevastă să-i gătească.

– Ar putea să înveţe să-şi gătească singur.

– Îl numeşte pe Cal şef, dar tu eşti şefa cea mare.

– Şi ea nu ne lasă să uităm. Callen veni să verifice chingile. Ai ales unul bun aici. Vrei să te ajut să ridici un picior?

– Nu mai am nevoie.

Alice pivotă în şa ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi a vieţii ei. Şi îl făcu să se simtă mândru.

– Plimbare plăcută, doamnă Alice!

– Pot fiindcă tu şi Sundown m-aţi învăţat din nou. Tu ai o mamă, dar eşti şi al meu. Poţi să fii şi al meu.

Impresionat, Callen îi mângâie genunchiul.

– Putem să ne avem unul pe altul.

– Eu sunt Alice. Zi-mi Alice! Fără doamna Alice dacă ne avem unul pe altul.

– Alice să fie!

Împreună cu Bodine, Alice conduse calul prin poarta pe care o deschise Callen.

– Putem să mergem spre râu, îi zise Bodine. O să vedem nişte cabane, frumosul ţinut şi unul dintre campinguri.

– Campinguri.

– Sunt genul de campinguri de lux, şi asta e sus, chiar la complex. Nu e genul unde te duci cu cortul şi sacul de dormit.

– Chiar trebuie să întâlnesc mai mulţi oameni?

– Nu. Înţelegându-i agitaţia, Bodine afişă un zâmbet slab. Vreau să spun, s-ar putea să dăm peste cineva care să ne salute, dar nu trebuie să vorbeşti cu nimeni dacă nu vrei.

– Devin nervoasă când fac asta dacă sunt persoane necunoscute mie. Sunt mai bine. Cred că sunt mai bine.

– Alice, eşti mult mai bine!

– I-am cunoscut pe Carol şi pe Easy.

– Şi asta e de-ajuns pentru o zi. Zâmbind, Bodine se uită şi văzu lacrimi în ochii lui Alice. Ce este? Ce s-a întâmplat? Vrei să te întorci?

– Nu! Nu! Nu! M-am bucurat să te văd. M-am bucurat să-l văd pe Cal. Mă bucur să-i văd pe Chase şi pe Rory. Voi nu sunteţi ai mei! Voi nu sunteţi ai mei! El mi-a luat copiii, toţi copiii mei. Şi acum nu mai sunt copiii mei. Sunt copiii mei şi nu sunt copiii mei. Dacă Bobby îi găseşte, dacă eu îi găsesc, nu sunt copiii mei. Au crescut toţi, cu altă mamă. O mamă bună nu le-ar spune niciodată, niciodată despre tatăl lor. Nu pot să-i primesc înapoi. Ar trebui să le spun. Şi ei nu mă cunosc. Nu eu sunt mama. Scoase un oftat încrâncenat. Pot să spun asta, pot să-ţi spun cât timp călărim. Mă doare în inima mea, dar mă doare mai mult când mă gândesc să le spun. Cal zice că sunt curajoasă. Eşti mai curajos să nu cauţi, să nu găseşti, să nu spui. Dar doare.

– Nici nu-mi pot imagina cât de tare.

– Bobby l-a băgat la închisoare pe cel care i-a împuşcat pe Cal şi Sundown. O să-l bage şi pe domnul la

închisoare, când o să-l găsească. Dar trebuie să-i spun să nu-mi găsească copiii. Trebuie să-i spun asta și să-i protejez.

– Dacă o să am vreodată o fiică, o să-i pun numele Alice.

Alice suspină, și, deși ochii îi erau plini de lacrimi, i se măriră de bucurie.

– Alice? Ca pe mine?

– Ca pe mătușa mea curajoasă, care va ajunge s-o răsfețe.

– Și s-o legene să adoarmă? De data aceasta oftatul ei fu de plăcere. Pot să-i cânt. Eu și Reenie putem să-i cântăm. O să aibă o mamă bună, un tată bun. Se liniști și se uită în jur. Frumos ținut. Mă simt ca acasă din nou. În fiecare zi mă simt mai mult ca acasă.

Deși era în criză de timp, Bodine consideră că ora petrecută călărind cu Alice meritase. La apus, ieși să verifice clubul de fotografie care își ținea festivitatea anuală de decernare a premiilor și fu mulțumită să vadă că cerul nu dezamăgea.

Toți cei treizeci și opt de membri se străduiau să capteze strălucirea luminii și a culorilor, talazurile și curenții. Mai mulți vizitatori aflați acolo pentru primul concert în aer liber al sezonului făceau la fel.

Mulțumită, se duse să le verifice programul și să vadă ce făceau muzicienii și dădu peste Chelsea și Jessica.

– Lumânările vor fi aduse peste vreun sfert de oră, zise Jessica. Vreau ca balcoanele, terasele, grădinile să strălucească imediat ce se lasă întunericul. Și avem nevoie de cel puțin doi oameni din personalul de servire să se învârtă pe-aici.

– Am asta pe listă, o asigură Chelsea.

– Eram pe cale să vin după voi, și iată-vă aici! Chelsea, ai luat mostrele alea pentru aranjamentele de vară? Șervete, inele și lumânări?

– De ieri. Le-am lăsat pe... Se lovi cu palma pentru față. Rahat! Le-am lăsat pe blatul de acasă, din bucătărie.

Am plecat fără ele, şi tu le vrei azi. Fug până acasă şi le aduc imediat.

– În clipa asta, eşti ocupată până peste cap. Poate să aştepte.

– Îmi pare rău, Bo! Ştiu că ai vrut să te uiţi peste ele, să le arăţi mamei şi bunicilor tale, şi eu... Nu durează mai mult de zece minute să mă duc să le iau şi să vin înapoi.

– În cinci minute o să trebuiască să alergi pe-aici, îi aminti Jessica. Eu scap cam într-o oră. Nu erau o prioritate, se gândi Bodine, dar erau pe agenda zilei. Haideţi să facem aşa! Pot să trec eu pe acolo şi să le iau în drum spre casă. Sper ca în vreo oră să las toate astea pe mâinile voastre. Mie mi-e uşor să trec prin Village, în drum spre casă. Dacă nu te deranjează să-mi dai o cheie.

– O să ţi-o aduc. Îmi pare foarte rău!

– Aş putea să amân, dar aş prefera să li le arăt câtorva femei. Vreau să le dau timp să se certe pe tema asta.

– În două minute. Pune-o pur şi simplu sub covoraş când pleci. Între timp, o să avertizez personalul de servire.

– O să-şi reproşeze asta o săptămână întreagă.

– N-ar trebui, zise Bodine. Mi-a făcut o favoare să le ia când eram în criză de timp. În orice caz, o să mai fiu aici încă o oră, chiar mai mult dacă ai nevoie. Anunţă-mă doar dacă ai nevoie de ajutor cu vreun grup.

Cu cheia lui Chelsea în buzunar, făcu un ocol şi intră în salon, să verifice aranjamentul, apoi la Moară, să facă la fel.

Se întoarse la Callen, care stătea cu caii sub o lună plină roşie, care răsărea.

Muzica începu cu melodia *Nothing On but the Radio,* ceea ce ei i se păru minunat.

– Am crezut că ai plecat deja spre casă.

– Mă pregătesc să plec, zise el în timp ce ea se îndrepta spre el. Mă întrebam dacă am mult de aşteptat până termini şi tu.

– Mai durează vreo oră. Îl duci tu pe Leo acasă pentru mine? Eu o să fur o Kia.

- Atunci, mai bine îți dau astea acum.

Scoase un buchet de flori din desagă.

- Mi-ai cumpărat flori?

- Le-am furat de ici, de colo pe drum. Cred că asfințitul m-a adus în starea asta de spirit, și luna a făcut restul. Ai zis cândva că îți place să primești flori de la un bărbat.

- Așa e! Le luă și îi zâmbi. Nu mă așteptam să-ți amintești asta.

- Îmi amintesc foarte multe când e vorba despre tine. Am niște cuvinte de spus.

- O, dar...

- Am de gând să formulez totul mâine, după cina aia de lux. Așa o să fie cu adevărat genul clasic. Dar uită-te la luna aia, Bodine, la luna aia mare, roșie, agățată acolo sus. Asta le spune celor ca tine și ca mine mai mult decât șampania.

Ea se uită în sus la mingea mare și strălucitoare de pe cerul nesfârșit. Chiar spunea mai mult celor ca el și ca ea. El o cunoștea. Ea îl cunoștea.

- Vreau să știi că n-am mai spus altei femei ce o să-ți spun. Doar mamei și surorii mele, de câteva ori. Nu de suficiente ori, dar o să lucrez la asta. Dar niciodată altor femei, nici când am fost aici, nici cât am fost plecat, fiindcă atunci când o spui, se schimbă totul, așa că am fost precaut.

Ea se uită în jos la flori - de câmp, se gândi ea. Nu din seră, ci flori de câmp. Și se uită înapoi la el. Fața lui încă ușor șifonată, ochii lui albaștri în lumina lunii.

- Ai zis deja o grămadă de cuvinte, Skinner.

- Mă străduiesc să ajung la cele importante. Când m-am întors, când te-am văzut din nou, am avut un șoc. Nu doar fiindcă ai crescut și te-ai făcut mai frumoasă; când te-am văzut, mi-am dat seama că m-am gândit mult la tine cât am fost plecat. Doar chestii mici, bucăți și bucățele din viața mea aici. Cele bune. Erai în cele bune tot timpul, într-un fel sau altul. Nu m-am întors pentru tine, dar tu ai făcut ca întoarcerea să fie decizia

corectă. Întru totul corectă. Am simțit ceva unul pentru celălalt, și poate ne-am imaginat că o să facem sex, și asta o să fie de-ajuns. Pentru mine nu e de-ajuns, și o să fac tot ce e nevoie să nu fie de-ajuns nici pentru tine. Te iubesc!

– În sfârșit! șopti ea și făcu un pas mai aproape.

El ridică o mână și o atinse pe spate.

– N-am terminat! Tu ești prima, tu o să fii ultima. S-ar putea să ai nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu așa ceva, dar asta e. Acum, am terminat.

– Aveam de gând să-ți spun că și eu te iubesc, dar acum te rog să mă lămurești cu ce anume ar trebui să mă obișnuiesc.

– O femeie așa deșteaptă ca tine ar trebui să facă legătura. Ne căsătorim.

– Ne... ce?

Făcu un pas înapoi.

– S-ar putea să ai nevoie de ceva timp cu asta, dar... O trase înapoi. Întoarce-te la prima parte!

– Nu poți să faci un salt așa mare...

El o sărută.

– Întoarce-te la prima parte! repetă el.

– Și eu te iubesc! Dar nu-mi poți spune că ne căsătorim.

– Tocmai ți-am spus! O să-ți dau un inel, dacă vrei. O să-l cumpăr.

– Dacă o să port ceva, ar trebui să am un cuvânt de spus în... De data asta, se întrerupse singură și îl împinse înapoi. Poate că nu vreau să mă mărit.

– O femeie ca tine înțelege ce poate însemna să facă cineva promisiunea aia, nu? O să accepte. Am nevoie să-mi făgăduiești, Bodine, la fel cum și eu va trebui să îți promit ție. Dar poți să îți mai iei ceva timp pentru asta. O sărută din nou tare, scurt, decisiv. Putem să vorbim despre asta când vii acasă. Cu asta, apucă hățurile lui Leo și îl îndemnă pe Sundown. Te aștept.

Când el începu să întoarcă caii, Sundown se uită spre Bodine. Pe un chip uman, ea ar fi numit asta un zâmbet afectat.

- S-ar putea să ai mult de aşteptat!

- Nu cred, zise el şi o luă la un trap uşor.

Sigur că Bodine întârzie, căci Callen îi dăduse peste cap abilitatea de a judeca. Cum putea să se concentreze la treabă, la întrebările personalului şi la ultimele detalii, astfel încât totul să meargă bine la concertul de deschidere a sezonului, când el îi aruncase căsătoria efectiv ca pe un set de chei de maşină şi îi spusese că avea să şofeze, indiferent dacă avea chef sau nu?

Fusese pregătită pentru partea cu te-iubesc, şi-eu-te-iubesc - deşi în programul ei asta ar fi trebuit să intre în meniul de sâmbătă. Dar saltul direct la căsătorie nu îi dăduse timp să redevină sigură pe picioare.

Cu toate astea, pusese florile lui într-o vază şi aşezase vaza pe biroul ei. Aprecia florile. Aprecia foarte mult că veneau de la Callen Skinner.

Nu aprecia modul în care el îi spusese cum avea să-şi petreacă tot restul vieţii. Fiindcă el nu-şi nimerise ţinta într-o privinţă. Ea venea dintr-o familie în care căsătoria era luată în serios. Nu era un capriciu, o decizie luată sub influenţa hormonilor, ci era ca o fundaţie pentru orice altceva.

Cu cheia lui Chelsea în buzunar, se urcă la volanul maşinuţei pe care o împrumutase pentru acea seară. Avea să-i spună asta, decise ea. Că ei nu i se spune ce să facă şi că ea ia căsătoria în serios.

Şi avea s-o spună când avea să simtă ea, fir-ar să fie, că era momentul. El putea să aştepte.

Lăsă muzica, luminile, oaspeţii şi personalul în urmă şi conduse în linişte. Putea să se folosească de un pic de linişte, de un pic de timp de gândire. Când trase în faţa apartamentului lui Chelsea din Village, îşi dori să-i fi cerut şi Jessicăi cheia ei. Un pic de linişte şi de timp de gândire acolo, apoi o prietenă care să asculte.

Poate că avea să ia mostrele să le ducă la birou. Sau să facă o plimbare de-a lungul râului. Sau să se ducă acasă şi să se închidă în camera ei.

Toate astea, recunoscu ea, însemnau evitare.

La naiba cu asta!

Descuie uşa şi o sprijini cu şoldul s-o ţină deschisă, ca să pună cheia sub covoraş. Şi intră şi întinse mâna să aprindă luminile.

Braţul din jurul gâtului ei o lăsă fără aer şi îi transformă strigătul într-un icnet. Instinctul o făcu să lovească tare cu cizmele şi să împungă în spate cu un cot. Muşcătura rapidă, ascuţită din biceps transformă panica în teroare, aşa că trase inutil de braţul din jurul gâtului ei.

Şi simţi cum cade, cade într-un tunel, cu membrele moi. Totul încetini. Totul se opri.

Deşi era aproape de miezul nopţii când porni spre Village, Jessica se trezi că accelerează. Totul mersese perfect, iar acum putea să lase partea cu supravegherea curăţeniei în seama lui Chelsea – şi a lui Rory, care apăruse şi el.

Deşi se aştepta ca Chase să fi adormit – viaţa la fermă începea devreme –, se gândi să-i trimită un mesaj, ca el să aibă veşti de la ea în clipa în care se trezea de dimineaţă.

Avea să-i trimită mesajul după ce se schimba de hainele de lucru şi îşi turna un pahar cu vin.

Cu faţa luminată de un zâmbet – încă o uimea că cineva putea să fie atât de ridicol de fericit –, parcă maşina şi coborî. Făcu doi paşi spre clădirea ei, când observă Kia oprită pe marginea drumului, nu într-un loc de parcare. În faţa apartamentului lui Chelsea.

Întrebându-se de ce naiba Bodine ar fi încă acolo, la mai mult de o oră după ce plecase, se duse şi se uită în maşină. Servieta lui Bodine era pe scaunul pasagerului din dreapta.

Nesigură şi neliniştită, se duse la uşa lui Chelsea şi bătu.

– Bo?

„Poate că a fost prinsă cu mostrele", se gândi ea. Dar nu văzu nici o lumină reflectată în vreo fereastră.

Ridică un colţ al covoraşului şi văzu cheia. Lăsând deoparte curtoazia înnăscută, Jessica o luă şi descuie uşa.

– Bodine?

Întinse mâna după întrerupătorul de lumină şi îl acţionă, dar întunericul nu dispăru. Când mai făcu un pas, lovi ceva cu piciorul. Se aplecă şi ridică pălăria lui Bodine.

Faptul că îl făcea să aştepte nu-l deranja pe Callen. N-ar mai fi fost femeia pe care o iubea dacă ar fi fost docilă. Pe lângă asta, lui îi plăcea să ştie că o tulburase cumva. Femeia avea un echilibru al naibii de bun.

Aşa că aşteptă. Un bărbat putea s-o ducă mai rău decât să stea într-o seară frumoasă de primăvară sub luna aia mare şi roşie şi s-o aştepte pe femeia lui. Se gândi dacă n-ar trebui să intre în casă, să-şi ia o bere şi poate o carte, ca să treacă timpul.

Chase ieşi în fugă din casă, şi Callen se ridică iute. Inima îi sări din piept înainte ca Chase să spună o vorbă.

– Cineva a răpit-o pe Bo!

Ceva era în neregulă. Ceva era tare în neregulă. Totul era neclar, înăbuşit. Vederea ei, mintea, auzul. Voia să strige, dar nu putea să formuleze nici un cuvânt.

Nu simţea nici o durere, nu simţea nici o teamă. Nu simţea nimic.

Treptat, deveni conştientă de lumină, ca de la o lampă cu abajur murdar. Şi de sunet, un clic indistinct. Nici o culoare, nici o culoare, doar siluetele din spatele luminii murdare. Nu reuşea să găsească un nume care să se potrivească siluetelor. În timp ce se străduia să facă asta, durerea i se trezi violent în cap.

Simţi cum geamătul i se mişcă în gât în aceeaşi măsură în care îl şi auzi. Una dintre siluete veni mai aproape.

Bărbat. Bărbat. Silueta era a unui bărbat.

– Tu nu eşti ea! Asta nu e casa ta! E vina ta. Nu e vina mea.

El se mişcă din nou din loc, şi, dincolo de bubuitul din capul ei, de ritmul prea rapid al inimii ei, ea începu să descopere alte siluete, numele pentru acestea.

Pereţi, chiuvetă, sobă, podea, uşi. Încuietoare. Doamne, Doamne!

Încercă să se mişte, să se ridice, şi lumea se zgudui.

– ... Pentru cai, îl auzi spunând. N-am folosit prea mult. Doar cât să te ţin liniştită, să te aduc aici. Dar nu pe tine, nu trebuia să fii tu!

Apartamentul lui Chelsea. Cheia sub covoraş. Întuneric înăuntru.

Se concentră să-şi mişte degetele, apoi mâinile, picioarele.

Ceva atârna greu de piciorul ei stâng – piciorul stâng –, şi, când auzi zăngănitul unui lanţ, ştiu.

Tremurul începu adânc în interior şi îşi făcu drum afară.

Alice! La fel ca Alice!

– Trebuie să fac ce e mai bine. Se întoarse şi se aşeză pe pat lângă ea. Asta trebuie să facem. Eşti tânără şi eşti drăguţă.

Ea întoarse capul când el îi mângâie obrazul.

– Ai o grămadă de ani de vârstă fertilă în tine. O să facem o grămadă de fii. Ştiu cum să te fac să te simţi bine în timp ce-i facem.

Îl împinse, încă slăbită, când îşi trecu o mână peste pieptul ei.

– Nu vrei să fii aşa. Eşti nevasta mea acum, şi trebuie să-mi faci pe plac.

– Nu, nu pot să fiu nevasta ta!

– Un bărbat alege. Odată ce o să te însămânţez, o să vezi. O să vezi cum e.

– Nu se poate! Îi împinse mâinile când el îi descheie blugii. Mi-e rău! Apă! Te rog! Poţi să-mi dai nişte apă?

Mâna lui se opri. Cu un oftat greu, se ridică şi se duse la chiuvetă.

– E sedativul de cal, cred, dar o să treacă. Oricum, începem asta la noapte. Am aşteptat destul.

Ea îşi sfredeli mintea, se forţă să gândească, să învingă frica şi bătăile inimii care îi făceau rău, i se răsuceau în abdomen, dar înţelese.

Trebui ca el să o ridice ca să poată să bea, şi atingerea lui o revoltă. Dar bău, încet.

– Nu pot să fiu nevasta ta.

O pălmui.

– Asta înseamnă să-mi întorci vorba, şi eu nu accept aşa ceva.

Usturătura reuşi să alunge harababura din creierul ei.

– Nu pot să fiu nevasta ta, fiindcă suntem veri. Folosea tot ce avea ca să rămână în capul oaselor, la depărtare de el. Mama ta şi mama mea sunt surori. Asta ne face veri, Easy.

– Nu vreau să te lovesc din nou, dar o s-o fac dacă continui să minţi şi să-mi întorci vorba.

– Nu mint! Mama ta e Alice Bodine, mătuşa mea.

– Mama mea a murit dându-mi viaţă. E blestemul Evei.

– Aşa ţi-a spus tatăl tău? Ai auzit despre Alice Bodine, că a venit acasă după atâţia ani. Ani petrecuţi chiar în camera asta.

– E o casă!

– Chiar aici, închisă, înlănţuită, la fel cum mi-ai făcut tu mie. Dar nu se poate s-o fi făcut tu. Eşti prea tânăr.

„Dar nu prea tânăr să fi omorât două femei", se gândi ea. Nu prea tânăr să o omoare dacă îl provoca.

– Te-a botezat Rory şi vorbeşte mult despre tine. Cum ţi-a cântat şi te-a legănat să dormi. Cum te-a iubit.

Ochii lui – remarcă ea, cu doar un indiciu de verde Bodine în ei – îi sfredeliră pe ai ei.

– Mama a murit, e moartă de la prima mea suflare.

– Mama ta a trăit aici ani întregi după ce te-ai născut. Ea mi-a spus despre locul ăsta. Ştiu că spuma aia de pe pereţi e nouă. Ştiu că sub ea pereţii sunt de rigips, reparaţi, dar nu terminaţi. Şi de cealaltă parte a cearşafului

agăţat e o toaletă, un mic duş. De unde aş fi ştiut asta dacă nu mi-ar fi spus mama ta?

El se scărpină în cap.

- Încerci să mă zăpăceşti.

- Ai întâlnit-o. Cred că ceva din ea te-a recunoscut. A început să plângă când a călărit cu mine după ce te-a întâlnit. Plângea şi vorbea despre tine şi despre ceilalţi copii. Bebeluşii pe care tatăl tău i-a luat de la ea. Pesemne ai văzut-o uneori pe aici, prin jur. Lucrând în grădină. Zicea că o lega afară, ca să lucreze în grădină. Ai văzut-o vreodată?

- Aia nu era mama mea. Şi nici femeia aceea de la CAB nu era mama mea.

- Era ea, în ambele cazuri. Nu aveai voie să ieşi când era ea afară, nu? Nu aveai voie să vorbeşti cu ea.

- Taci!

- Suntem rude de sânge, Easy.

El o plesni iar, mai tare, destul de tare încât ea să simtă gust de sânge în gură. Dar lacrimile rămaseră în ochii lui.

- Ţi-a spus că o cheamă Esther, dar o cheamă Alice. Tu ştii că nu te mint. El te-a minţit. El te-a minţit şi te-a luat de la ea.

- Taci, n-auzi?

Se ridică de pe pat şi începu să se plimbe.

- Era un câine, un câine rău, şi un cal deşelat. O vacă de lapte şi nişte pui. E o cabană aici. Acolo a ţinut-o la început, în pivniţă. Tu te-ai născut în pivniţa aia, ai stat acolo cu ea vreun an, până când el te-a luat de la ea.

- A zis că e moartă - şi ea, şi celelalte.

Deşi măruntaiele i se răsuciră când auzi de *celelalte*, Bodine încercă să-şi menţină vocea calmă.

- A minţit, ştii că a minţit. Ţi-a făcut viaţa atât de grea, nu-i aşa?

- Am plecat când aveam cincisprezece ani.

„Compătimire", se gândi ea. „Înţelegere."

- Nu-i de mirare.

- Numai reguli, regulile lui, şi îmi jupuia pielea de pe oase dacă încălcam vreuna.

- Nu te condamn că ai plecat.

„Mai multă compătimire", îşi spuse ea. „Arată-i compătimire, înţelegere."

- Mama ta te-ar fi protejat, dar o închisese.

- M-am întors. E şi pământul meu la fel de mult cum e al lui. Am dreptul la el. O să-mi fac o familie. O să am fii şi neveste, şi o familie.

- Ai familie. Eu sunt verişoara ta. Trebuie să mă laşi să plec, Easy. Pot să te duc la fermă, la mama ta.

- Nu merge aşa. Nu sunt prost. Poate că tu eşti mincinoasă. Trebuie să mă gândesc. Se duse la uşă şi o descuie. Dacă minţi, va trebui să-ţi fac rău. Va trebui să te pedepsesc pentru asta.

- Nu mint!

El ieşi, şi ea auzi zgomotul încuietorilor. Pentru o clipă, se pierdu cu firea, doar ca să se prăbuşească, să se agite şi să plângă. Apoi se dădu jos din pat şi stătu în picioare, clătinându-se.

Căută în buzunarul din spate, dar nu fu surprinsă că el îi luase telefonul. Din buzunarul din faţă trase micul briceag pe care îl avea tot timpul la ea şi, aşezată pe jos, sfâşie spuma. Începu să sape în jurul bolţului cătuşelor.

capitolul 30

Nu avea să dea frâu liber panicii; nu avea să permită furia. Ambele sălăşluiau în el, dar Callen le ţinu încuiate în timp ce stătea în bucătăria familiei Longbow.

Şeriful venise şi plecase. El ştia că Tate trimisese fiecare ajutor de şerif să caute, contactase FBI-ul, intenţiona să pună presiune asupra surselor la care ajunsese.

Asta nu conta nici cât o ceapă degerată pentru el.

Ascultase văicărelile lui Chelsea. Ea uitase mostrele, şi Bodine se dusese acasă la ea să le ia. Nimeni nu se

îndoia că acela care o răpise pe Bodine intenționase să o răpească pe Chelsea.

Dar, chiar și când se opri din plâns, Chelsea n-avu nici o idee cine plănuise s-o răpească.

Tate afirma că aveau un avantaj, că nu putea să fi trecut mult mai mult de o oră între momentul în care Bodine fusese răpită și cel în care Jessica găsise mașina și pălăria.

Nici asta nu conta nici cât o ceapă degerată pentru el.

Conta că la prima geană de lumină avea să înceapă el însuși propria căutare, din locul unde fusese găsită Alice.

Ascultă și studie harta pe care i-o dăduse Sam. Observă că degetele lui Sam tremurau când și când, dar nu zise nimic. Toți oamenii de la fermă și de la complex luaseră o secțiune din acea hartă și căutau în grupuri.

În camionete, călare, cu ATV-uri.

Își luă și el propria secțiune, și nimic nu avea să-l facă să ezite.

– Au căutat kilometri întregi pe-aici, zise Sam și arătă pe unde.

– Au mai rămas o grămadă de kilometri. Al naibii să fiu dacă cel care a răpit-o pe Alice n-a răpit-o și pe Bodine! Trebuie doar să împrumut o remorcă. O să conduc până mai departe, și de acolo o iau călare pe Sundown. Putem să acoperim o zonă mai mare.

– Sunt drumuri, pietriș. Alice stătea la baza scărilor din spate, palidă ca luna, în pijama. Și garduri, și locuri în care zăpada era foarte mare! Am făcut un înger în zăpadă. Îmi amintesc. Domnul a răpit-o pe Bodine. V-am auzit vorbind. A răpit-o pe Bodine.

– Nu e cazul să-ți faci griji acum.

Cora, atât de extenuată că trebui să se sprijine ca să se ridice de la masă, stătea în picioare.

– Ba da! Ba da, trebuie să-mi fac griji! Gata, gata, gata! Își apăsă mâna pe gură. Pot să mă întorc. Dacă aș putea găsi locul, aș putea să mă întorc. Are să o lase să plece dacă mă duc eu înapoi? Nu vreau să-i facă rău lui Bodine. E și a mea. Mă duc înapoi dacă pot să găsesc locul.

Maureen puse o mână pe braţul Corei, apoi se ridică şi se duse la Alice. O îmbrăţişă.

– Ştiu că aşa ai face, dar o s-o găsim. O s-o găsim!

– O iubesc, Reenie. Jur, jur!

– Ştiu!

– Nu trebuia să plec. N-ar fi luat-o pe ea dacă n-aş fi plecat.

– Nu! Asta nu e adevărat, şi nu gândi aşa niciodată, niciodată!

– Poate că ştie Rory. Ştie el cum să mă întorc?

– O să căutăm, îi zise Rory. O s-o găsim.

– Nu Rory al lui Reenie. Rory al meu. El ştie?

– Hai să stăm jos acum! Jessica, faci tu, te rog, nişte ceai? Eu pur şi simplu nu pot...

– Sigur!

– Nu vreau să stau! N-am nevoie să mă aşez! Stai tu! Dacă Rory ştie... N-am vrut ca el să ştie. Că tatăl lui e diabolic. Că tatăl lui e rău. N-ar trebui să ştie. Era doar un copil!

– Alice, te rog!

Distrusă, Maureen se lăsă în jos şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

– I-am spus lui Bodine. I-am spus că nu i-aş zice nici unuia dintre copiii mei. Nu mai sunt copiii mei acum. I-am spus. Ea a zis că am fost curajoasă. Dar, dacă el ştie, el deja ştie. Trebuie să întrebăm dacă el ştie, altfel domnul o să-i facă rău ei. O s-o violeze şi o să-i ia copiii. O să...

– Gata! Maureen se ridică din nou şi o îmbrăţişă pe Alice. De-ajuns!

Dar Callen o dădu la o parte pe Maureen şi îşi puse mâinile pe umerii lui Alice.

– Cum îl găsim să vedem dacă ştie?

– Ştii tu!

– Nu-mi dau seama în clipa asta, Alice. Nu reuşesc să-mi limpezesc mintea. Ajută-mă!

– E bun cu caii. E politicos şi zice doamnă. Are verde în ochi şi un pic de roşcat în păr, doar un pic. Îţi zice

şeful, şi lui Bodine – şefa cea mare. El o să ajute la găsirea lui Bodine, dacă poate. E un băiat bun.

Simţi o străfulgerare care îl copleşi. Trebui să ridice mâinile de pe umerii ei înainte să o strângă până la os.

– Da, aşa e! Easy LaFoy, zise Callen în timp ce se întorcea la masă. Vorbeşte de Easy LaFoy!

Bolţul trecea prin rigips şi intra adânc în stâlp. Săpând şi ciopârţind lemnul, ea toci lama. Acoperită de sudoare, cu degetele însângerate, se sili să se ridice să caute ceva, orice putea folosi ca armă sau ca unealtă.

Furculiţe şi linguri din plastic, farfurii şi pahare din plastic. O cană ieftină din ceramică.

Se gândi să o spargă, în speranţa că avea să obţină câteva cioburi ascuţite, şi să o pună deoparte, pentru mai târziu, în caz că ar avea nevoie.

Studie baia, cu lanţul zornăind în spatele ei. Se întoarse şi se uită pe geam la întunericul nopţii. Dacă ar fi putut să scoată blestematul de bolţ din perete, ar fi găsit o cale să ajungă la geam, să fugă.

Ar fi reuşit să se strecoare. Cu greu, dar s-ar fi strecurat.

Problema era că ar fi durat zile întregi, chiar mai mult, să sape pentru a scoate bolţul cu un briceag tocit.

Se îndoia că avea zile la dispoziţie.

Dacă Easy o crezuse, nu putea să profite de ea. Ar putea să pună capăt situaţiei deja dezastruoase. Dacă n-o crezuse, avea să profite de ea.

Oamenii aveau să o caute, şi poate că aveau s-o găsească înainte să fie moartă sau înainte să fi fost bătută şi violată, dar nu putea să conteze pe asta.

Se uită în jos, la briceag. Să-i ţintească ochii, se gândi ea, rece ca iarna. Ar putea fi de-ajuns, dar tot legată de perete ar rămâne.

Se întoarse şi se aşeză din nou pe jos, iar de data asta învârti lama briceagului în încuietoarea cătuşelor de la picior. Nu spărsese o încuietoare în viaţa ei, dar, dacă

era să fie vreodată momentul să înveţe să facă asta, acum era.

Ar fi putut, oare, să-i ceară să o descătuşeze? Să joace cartea rudelor de sânge? „Hei, Easy, ce-ar fi să-mi arăţi locul?"

Lăsă capul pe genunchi, doar inspirând şi expirând.

Omul era nebun, la fel de îndoctrinat cum fusese Alice. Şi fără cei optsprezece ani pe care Alice îi avusese la bază. Nu-şi iubea tatăl. Bodine ar fi văzut vreun semn la el dacă l-ar fi iubit. Oare putea să se folosească de asta?

Cuvintele puteau să fie o armă la fel de eficientă precum un glonţ sau o lamă.

– N-o să mor aici! zise ea cu voce tare. N-o să fiu o victimă în cazul ăsta! O să scap! O să mă duc acasă! La naiba, Callen, o să mă mărit cu tine! Am decis!

Furioasă pe ea însăşi, îşi şterse lacrimile, clipi să-şi limpezească ochii şi îşi continuă eforturile.

La un moment dat, aţipi şi se trezi speriată. Avea să doarmă când ajungea acasă. Să facă un duş fierbinte, să bea o tonă de cafea. Nu, o tonă de cola rece, rece pe gâtul ei uscat.

Să mănânce mâncare caldă.

„Doamne, Alice! Doamne, cum ai supravieţuit?"

Gândindu-se la asta, la anii în care Alice nu făcuse decât să supravieţuiască, Bodine îşi intensifică eforturile.

Când auzi clicul, mintea i se goli. Toate gândurile dispărură pur şi simplu. Îi tremurau mâinile însângerate când deschise cătuşele.

Ţinându-se pe picioarele care păreau ca de cauciuc, calculă cum să ajungă la geam; deodată, auzi sunetul încuietorilor de la uşă. Împleticindu-se, cu pielea asudată de frică, puse spuma la loc, trase lanţul şi rămase lângă pat, cu inima bătându-i nebuneşte şi cu briceagul tocit ascuns în mână.

Avea să îl convingă, îşi zise ea. Cumva, avea să îl convingă. Şi dacă nu putea? Atunci, avea să lupte.

Uşa se deschise, şi inima ei care bătea nebuneşte se opri când Bodine întâlni ochii cruzi ai bărbatului care o ţinuse captivă pe Alice douăzeci şi şase ani.

Înţelese că pe el nu avea să îl poată convinge.

Callen îl dădu jos pe Sundown din remorcă. Deşi nu mai trăsese cu pistolul de ani buni, avea unul la şold. La fel şi Chase.

Se răspândiseră. Familie, ajutoare de şerif, prieteni. „O zonă mare de acoperit", se gândi el, dar mai mică totuşi ca înainte. Easy crescuse la sud de Garnet, şi Tate confirmă că cel pe care îl cunoşteau drept John Gerald LaFoy avea o cabană undeva la sud de Garnet.

Calculă în minte, cât de bine putu, cele mai probabile zone aflate nu departe de locul unde fusese găsită Alice.

– Douăzeci şi opt de oameni, zise Chase când încălecară amândoi. O zonă amplă şi bolovănoasă de acoperit, dar douăzeci şi opt de oameni o pot acoperi. Se uită spre cer. Agenţii FBI vor ajunge curând. Soarele se strecură – doar o dâră de lumină – peste piscurile vestice. Eu nu aştept, zise Callen şi porni călare.

Cum LaFoy se ţinea departe de lume, Callen îşi imagină că se instalase la distanţă de casele de la fermă şi de drumuri, folosind copacii şi ridicăturile de pământ pentru a se ascunde. Dar avea nevoie de o cale de acces.

Bătură o vreme drumul fermei, în tăcere, cercetând.

– O să stea departe de oraşul-fantomă, de turişti, de rutele pentru ATV-uri.

Chase ridică binoclul care-i atârna la gât şi se uită prin el.

– Ticălosul i-a spus lui Clintok că am băut o bere împreună după muncă în noaptea în care a fost omorâtă fata aia. N-a fost aşa, dar nu l-am contrazis. Mi-am imaginat că mă acoperea pe mine, dar el se acoperea, de fapt, pe el. N-am văzut niciodată asta la el, Chase. N-am văzut niciodată asta la el.

– Nimeni n-a văzut.

- Nu pe Bodine o căuta. Nu pot să îmi dau seama dacă asta înseamnă că ea e în siguranţă până se hotărăşte el ce să facă sau...

- Nu trebuie să îţi dai seama. Ea e în viaţă. Poate să se descurce singură.

- Poate să se descurce singură, repetă Callen, fiindcă simţea nevoia să creadă asta. O să mă însor cu ea.

- Mă gândeam eu că aşa stau lucrurile.

- Aşa stau! O iau spre vest de aici, în afara drumului. Ce-ar fi ca tu să continui pe drum încă o jumătate de kilometru spre nord, apoi să faci la fel? Spre est suntem acoperiţi.

- Dacă vezi vreo urmă, semnalizează.

Callen încuviinţă din cap şi îl conduse pe Sundown în josul unei pante, apoi pe o ridicătură de pământ şi printre copaci. Văzu urme, dar de animale. Cerb, urs, elan. Sam îl învăţase când era mic să ia urma, la fel cum îi învăţase pe Chase, pe Bodine, pe Rory. Dar Callen merse vreo opt sute de metri fără să vadă nici măcar o singură urmă de om sau de maşină. Simţi miros de vite, traversă un islaz unde acestea păşteau, urmă linia gardului spre nord, până când putu să treacă. Alt drum de fermă, şi, cum Alice îi spusese că mersese pe mai mult de unul, simţi un fior de speranţă.

Ar fi trebuit s-o fi aşteptat. De ce n-o aşteptase sub luna mare şi roşie? Cum aceste gânduri îi aduceau doar frică şi disperare, le blocă. În schimb, îşi dori ca ea să se gândească la el. Poate că, dacă se gândea la el destul de intens, el avea să ştie asta, avea să simtă.

Dădu peste un fermier care repara gardurile şi se opri.

- Te-ai rătăcit, fiule?

Bărbatul îşi împinse pălăria în sus şi se uită cu răceală şi asprime la pistolul de la şoldul lui Callen.

- Nu, domnule! E pământul dumitale?

- Da! Îmi imaginez că ai motive să te afli pe el.

- Am! Aseară a fost răpită o femeie. Avem motive să credem că e ţinută în zona asta.

- Ai o insignă?

– Nu, dar au alţii care o caută. E femeia mea.

– Păi, n-am răpit-o eu. Poate a fugit.

– N-a fugit. Bodine Longbow.

Privirea aspră se schimbă în îngrijorare.

– Cunosc familia Longbow. Bodine e fata lor? Cea care conduce complexul?

– Da! Caut casa LaFoy. Pe John Gerald LaFoy. El are un fiu cunoscut drept Easy.

– Nu-l ştiu. Numele nu-mi spune nimic.

– Are o cabană şi cel puţin o dependinţă. Un cal bătrân, un câine, o vacă de lapte, nişte pui. Trăieşte undeva retras. Are nişte afaceri cu adevăraţii patrioţi.

– Nu ştiu numele LaFoy, dar e o casă la vreun kilometru şi jumătate în linie dreaptă de aici. Arătă spre nord-vest. Mad Max – aşa îi zice băiatul meu. Băiatul meu şi prietenii lui obişnuiau să călărească într-acolo, până au ajuns prea aproape de intrusul ăla – şi exact asta e! –, şi el i-a fugărit. Am avut o vorbă cu el despre asta, dar asta a fost acum zece ani pe puţin. E cam nebun, dacă mă întrebi pe mine, dar încerc să fiu tolerant. Ne ferim unul de altul.

Speranţa, mai puternică, mai luminoasă, se scurgea acum prin Callen.

– Ai un telefon la dumneata?

– Da.

– Sună-l, te rog, pe şeriful Tate şi spune-i ce mi-ai spus mie, spune-i unde poate găsi cabana.

– Crezi că el a luat-o?

– Are şi un fiu, şi, da, ei au luat-o.

– Aşteaptă-mă să iau un cal – e cel mai rapid mod de a ajunge acolo de aici. Merg cu tine!

– Abia aştept! Sună-l pe Tate! zise Callen îndemnându-l pe Sundown la galop.

Fu nevoit să meargă mai încet când solul deveni rugos, şi copacii se îndesiră. În timp ce călărea, scoase propriul telefon şi-l sună pe Chase. Îi zise repezit unde să vină.

– Vin dinspre nord.

- Sunt la opt sute de metri, zise Callen şi puse telefonul deoparte.

Abia făcuse asta, când auzi împuşcătura.

LaFoy o studie pe Bodine în timp ce închidea uşa. Se sprijini de uşă, remarcă ea - se propti ca şi cum avea nevoie de sprijin. Avea o culoare bolnăvicioasă şi ochii roşii. Ea îşi duse mâna în spatele coapsei şi strecură briceagul cu lama tocită între degete.

Avea să se lupte.

El avea un pistol la şold şi o teacă de cuţit la centură.

Avea să se lupte.

- Ştiam eu că pune ceva la cale, după cum venea şi pleca pe ascuns de aici. A izolat pereţii, văd. Poate că nu e aşa prost cum pare. Îşi îndreptă privirea spre pat, înapoi la ea. Nu pare să-şi fi luat drepturile încă, şi aşa e cel mai bine. Fiul cinsteşte tatăl. Eu sunt capul acestei case, casă pe care acum ţi-o ofer ţie. Eşti Myra, nevasta mea! Tu o să-mi spui „domnule" şi o să te supui în toate. Dezbracă-te şi întinde-te pe pat!

- Pari bolnav. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de un doctor.

Voia ca el să se apropie, destul cât să poată folosi briceagul şi să-i ia pistolul.

- Dezbracă-te, repetă el îndreptându-se spre ea. O să-mi iau drepturile date de Dumnezeu, şi tu o să-mi porţi fiii.

Ea era pregătită. Dacă s-ar fi dat în spate, el ar fi văzut că nu avea piciorul încătuşat.

- Te rog, zise ea, hotărând să se arate un pic temătoare. Te rog, nu! Nu-mi face rău!

El o apucă de cămaşă cu o mână, i-o rupse şi îi trase un dos de palmă cu cealaltă. Cu urechile ţiuindu-i şi cu ochii plini de lacrimi din cauza loviturii, ea îi înfipse briceagul în partea laterală a gâtului.

Şocul îl făcu să se împleticească un pas în spate, trăgând-o şi pe ea cu el.

În timp ce sângele ţâşnea din rană, ea puse mâna pe patul pistolului lui. O tuse violentă îl propulsă înainte. Ea căzu sub el, blestemând, ţipând, împingând, în timp ce se chinuia să scoată pistolul de la centură.

Mâna lui se încleştă în jurul gâtului ei, strângând cu o putere şocantă. Ea auzi un alt strigăt, nu al ei, iar greutatea şi apăsarea slăbiră.

Îl văzu pe Easy cum îl izbeşte pe tatăl lui de perete.

– E a mea!

– Te bat de te umplu de sânge, băiete!

– Ai minţit! Acum, mâinile lui Easy se încleştară de gâtul tatălui său. Aş fi putut să te omor în somn. Am fost la un pas de a o face.

În timp ce se târa, respirând şuierător, ea văzu pumnul lui LaFoy izbind faţa lui Easy. Şi se înfipseră unul în altul ca animalele, în vreme ce ea reuşi să se ridice şi să fugă cu pistolul furat.

Teren accidentat, un cal deşelat, o vacă bătrână care nu fusese mulsă, un lanţ fixat în pământ şi o zgardă veche de câine.

Se gândi la Alice şi, panicată, începu să fugă spre pădure.

O cabană şi două camionete. Se sili să schimbe direcţia, să nu se lase învinsă de nevoia viscerală de a fugi, de a fugi pur şi simplu. Una din maşini putea să aibă cheile în ea.

Auzi împuşcătura şi continuă să alerge, dar, când auzi pe cineva urmând-o, se răsuci şi ridică pistolul. Îl aţinti spre pieptul lui Easy.

– Jur că te împuşc! Nu voi ezita.

El se opri, cu gura însângerată, şi ridică mâinile. Şi zâmbi.

– OK! E OK acum. L-am oprit. N-ar fi trebuit să încerce să ia ce e al meu. E OK să fii nevasta mea. M-am tot gândit. E cum a fost cu Adam şi Eva, cu copiii lui Adam şi ai Evei. O să întemeiem o familie. După un timp, am s-o iau şi pe Chelsea. Ea mă place. O să mai fie o nevastă.

- Ba nu, ba nu! În genunchi!

- Pot să te fac să te simți bine. Știu cum să fac.

Când el mai făcu un pas, ea se pregăti să tragă, să ucidă, dacă era necesar.

- Nu mă forța să fac asta! îl avertiză ea.

Apoi ea nu mai îndreptă pistolul spre el, ci spre bărbatul în vârstă care se apropia cu un cuțit în mână și crima în privire.

- Cinstește-l pe tatăl tău! strigă LaFoy, și Bodine trase. Trase a doua oară când el abia dacă încetini și a treia oară înainte ca el să cadă la pământ.

- L-ai împușcat! Cu curiozitate în ton, cu capul plecat, Easy se duse și îl împinse pe tatăl lui cu un picior. Cred că e mort.

- Îmi pare rău!

- A fost un ticălos. De-asta n-a putut să țină o nevastă. Le-a tot îngropat. Eu n-am vrut să fiu rău cu cele două pe care le-am ales înainte. N-a fost vina mea. N-am vrut să fiu rău cu tine.

- Te rog, nu mă face să te împușc! Te rog!

Îi tremura mâna, îi tremura atât de rău, că se temea că nu avea să fie în stare s-o țină nemișcată ca să apese pe trăgaci.

El doar zâmbi și porni spre ea.

Auziră amândoi calul venind și se întoarseră la timp ca să-l vadă pe Callen trăgând pistolul de la șold, în timp ce Sundown sărea peste gard.

- La pământ, Easy! Fața în jos pe pământ, altfel te trimit eu acolo sângerând. Callen își trecu un picior peste grumazul lui Sundown, căzând ușor pe pământ. Acum!

- E pământul meu acum. Am căpătat dreptul...

Callen alese calea simplă. Două lovituri de stânga.

- Ține-l acolo!

Conformându-se, Sundown își puse un picior pe spatele lui Easy.

Callen îl lăsă pe Easy cu fața la pământ, în grija calului, și se îndreptă cu pași mari spre Bodine.

– Dă-mi mie arma! Îi luă pistolul din mâna tremurătoare şi şi-l puse la centură. Ia să văd, ia să văd unde eşti rănită!

– Nu e sângele meu. Nu e al meu. Nu sunt rănită.

– Eşti sigură?

Băgă propriul pistol în toc şi îşi trecu degetele peste vânătaia de pe faţa ei.

– L-am împuşcat... L-am împuşcat...

– Sssttt! O strânse în braţe. Eşti în siguranţă acum. Auzi sirenele şi sunetul de copite. Eşti bine acum, repetă.

– Dar nu mă mai ţin picioarele.

Genunchii nu doar i se înmuiaseră, ci păreau să fi dispărut de-a dreptul.

– E în regulă! O ridică în braţe. Te duc eu acum.

– L-am împuşcat... l-am înjunghiat. L-am înjunghiat în gât, cred că în gât, cu briceagul. N-am putut să scot bolţul, dar l-am înjunghiat pe el. Tu mi-ai dat briceagul, şi l-am înjunghiat!

– OK!

„E şocată", se gândi el. Şi nu era de mirare. Pielea îi era palidă, iar pupilele erau cât nişte luni pline.

– L-am omorât? A murit?

– Nu ştiu. E la pământ, şi doar asta contează. Uite, vine Chase! Vin şi tatăl tău, şi Rory, şi Tate. Auzi sirenele?

– Mă pregăteam să ies pe geam, dar a intrat el pe uşă. Bărbatul, nu Easy! Vorbesc aiurea. Nu pot gândi limpede.

– Poţi să gândeşti mai târziu.

Callen rămase unde era, în timp ce Chase sări de pe cal şi îi îmbrăţişă pe amândoi deodată.

– Nu e rănită, îi zise Callen. Nu e sângele ei.

Chase încuviinţă din cap şi întoarse privirea, să se uite la cei doi bărbaţi de pe jos.

– Tu le-ai făcut asta? îl întrebă pe Callen.

– Eu unul, ea unul. Se uită în spate şi văzu camioneta şerifului cum venea în viteză pe drumul accidentat. Nu trebuie să vorbeşti cu Tate deocamdată. O să aştepte până îţi mai revii.

- Sunt OK! Mai bine. Acum pot, probabil, să merg.

Dar Callen o cără în braţe până la un butuc şi se aşează cu ea în poală.

- O să stăm aici o vreme.

- Bună idee!

Ea vorbi cu Tate şi descoperi că faptul că relata întâmplările pas cu pas o ajuta să-şi risipească ceaţa din minte. Şi privi cum Easy era ridicat şi încătuşat, în vreme ce el insista că nu făcuse nimic rău.

- El chiar crede asta, zise ea. Crede că faptul că m-a răpit - deşi intenţiona să o răpească pe Chelsea - era dreptul lui. Uciderea lui Billy Jean şi a lui Karyn Allison au fost doar accidente, nu vina lui. A fost educat să creadă asta. Am uitat, Dumnezeule, am uitat! A zis ceva cum că „domnul" - LaFoy - a trebuit să-şi îngroape soţiile. Cred că Alice avea dreptate. Au fost şi altele.

- O să ne ocupăm şi de asta.

- A vrut să-şi ucidă propriul fiu. S-a repezit cu cuţitul. Nu s-ar fi oprit. Eu aveam pistolul. Aveam pistolul, aşa că l-am folosit.

- Draga mea, nu-ţi face griji pentru asta! Tate o bătu cu palma pe genunchi. E cât se poate de clar că te apărai, şi, mai mult ca sigur, i-ai salvat viaţa omului care te-a băgat în asta.

- L-am înjunghiat mai întâi - în casă. A venit la mine, a venit la mine când am refuzat să mă dezbrac şi să mă întind, cum mi-a cerut. Voiam să se apropie. Am folosind briceagul - tu mi l-ai dat, îi zise lui Callen. La aniversarea de doisprezece ani.

Callen se uită lung pentru o clipă, apoi îşi lipi fruntea de a ei.

- L-ai păstrat tot timpul ăsta.

- E un briceag bun. Îl vreau înapoi. Mi-l dai înapoi, te rog?

- Deocamdată, o să avem nevoie de el pentru probe, dar o să îl primeşti înapoi.

– E destul de tocit acum. L-am folosit ca să sap în jurul bolțului din perete, dar n-a mers, așa că l-am folosit ca să deschid încuietoarea.

– Așa se explică asta?

Callen îi luă degetele julite și își presă buzele pe ele.

– A durat o veșnicie, dar am reușit s-o descui și am scăpat din cătușe. Aveam de gând să ies pe geam... Să scap de cătușe, să ies pe geam... Să fug. Ar fi fost mai bine să găsesc o armă undeva acolo, dar mi-am făcut un plan.

– Pun pariu că ai făcut, o liniști Callen și își îngropă fața în părul ei.

– Apoi a intrat el. Nu Easy, LaFoy. M-a lovit și mi-a rupt tricoul. Easy m-a pălmuit de câteva ori, dar am reușit să-l fac din vorbe. Știam că n-aș fi reușit asta cu LaFoy. Părea bolnav – am uitat și asta. Ca și cum zăcuse bolnav o vreme. Tușea. L-am împins de câteva ori și a căzut pe mine. I-am luat pistolul. Îl aveam când a intrat Easy și l-a tras de pe mine. Am fugit – am renunțat la partea cu ieșitul pe geam și am fugit. Am văzut camionetele, așa că m-am îndreptat spre ele. Poate că aș fi reușit să fug cu una din ele. Apoi Easy s-a repezit după mine. Am crezut că aveam să fiu nevoită să-l împușc, și ce i-aș fi spus lui Alice? Dar apoi a ieșit LaFoy cu cuțitul. A venit Callen călare – după aceea –, și m-am gândit din nou că o să trebuiască să trag în Easy.

– Ajunge deocamdată. O să vin să te văd după ce terminăm aici. Uite-l pe tatăl tău!

– Trebuie să mă ridic, să-i arăt că sunt OK.

La câteva secunde după ce Callen o lăsă să se ridice, o luă Sam în brațe.

Avea să fie mai dificil să-i spună lui Alice. Știa asta, așa cum știa și că trebuia să o facă. Și că trebuia să afle de la ea. Se duse acasă cu tatăl ei – el avea nevoie de asta – și îl ținu de mână tot drumul.

Toate femeile erau pe terasă, familia ei și Jessica, Clementine, Chelsea. Văzu fețe palide, ochi umbriți, lacrimi proaspete. Mama ei țâșni spre ea, o strânse tare în brațe și plânse în timp ce se legănau împreună.

- Hai înăuntru, hai înăuntru să te speli!

- Nu încă. Am putea mai întâi să stăm toate - noi toate - pe terasă? Se uită la tatăl ei. Vreau să stau un pic cu ele.

- Mi-e greu să te scap din ochi.

Dar o sărută şi le făcu semn celorlalţi care veniseră după el să se ducă în spate să dea caii jos din maşini.

Bodine îmbrăţişă fiecare femeie pe rând, le îmbrăţişă tare. Văzu întrebările şi speranţa din ochii lui Alice, şi i se strânse inima.

Deşi bărbia îi tremura, Clementine reuşi să vorbească pe un ton vioi:

- Am făcut o carafă de patru litri de limonadă. Mă duc s-o aduc.

- Clem, eu aş vrea o cola.

- Îţi aduc.

- Vin şi eu să te ajut.

Pe obrajii lui Chelsea se rostogoleau lacrimile. Clementine îşi puse un braţ în jurul umerilor ei.

- Am nevoie de ceva ajutor. Vino cu mine, drăguţa mea!

- Alice! Bodine voia să termine cu asta, aşa că îi luă mâna. Hai să stăm jos! Am să-ţi spun ceva neplăcut.

- Domnul te-a rănit la faţă?

- Da, dar doar atât rău mi-a făcut.

Cu un oftat şi un suspin, Alice se aşeză pe treptele terasei.

- Ai fugit. Ai fugit înainte să-ţi facă mai mult rău, înainte să-ţi facă toate chestiile alea. Mă bucur, Bodine. Mă bucur atât de mult! Acum, Bobby o să-l bage la închisoare. Bobby e omul legii. Bobby o să-l închidă.

- E mort, Alice.

Alice clipi să îndepărteze lacrimile şi apoi le şterse cu mâna.

- Mort?

- N-o să mai trebuiască să-l mai vezi. N-o să mai facă rău altcuiva. Dar, Alice, nu domnul m-a răpit, nu el m-a închis.

– Domnul face asta.

Apoi bâjbâi după mâna lui Bodine, tremurând.

– Callen mi-a spus că ţi-ai dat seama că Easy era Rory al tău, acel Rory pe care domnul ţi l-a luat. Asta i-a ajutat să mă găsească, Alice. Tu i-ai ajutat să mă găsească.

– N-am vrut să ţi se întâmple nimic rău.

– Ştiu!

– Rory te-a răpit. Rory al meu. Te-a răpit şi te-a închis.

– LaFoy – domnul – i-a spus că ai murit. I-a spus că ai murit la naştere. El n-a ştiut că are o mamă. Şi domnul l-a învăţat căile rele, lucrurile rele.

Cora stătea acum în picioare şi o mângâia pe Alice pe spate.

– A încercat să mai ia alte două înaintea mea, fiindcă asta l-a învăţat domnul. Şi... au murit.

– Domnul e în el... Cum îl cheamă? Numele lui real?

– John Gerald LaFoy.

– John Gerald LaFoy e în el, şi mi l-a luat înainte să-l învăţ binele şi răul, înainte să pun destul din mine – din noi – în el. Era un copil dulce. Am încercat să am grijă de el. Trebuie să meargă la închisoare?

– Da, dar cred că are nevoie şi de ajutor, şi o să-l primească.

– Ca de la doamna doctor Minnow.

– Aşa cred eu. Şi cred că, în câteva zile, o să te lase să-l vezi, să vorbeşti cu el.

Alice îşi apăsă mâna pe buze şi scăpă cu un sunet strangulat.

– Nu vreau să mă urăşti.

– N-aş putea niciodată.

– Eu... Vreau să-l văd, să-i spun că are o mamă. A comis fapte cumplite, dar are o mamă. Mama...

– O să merg cu tine.

– Şi eu, zise Miss Fancy strângând mâna lui Maureen. Reenie!

– Eu o să vă duc. Nu pot să-l văd, Alice, nu pot să fac asta. Dar vă duc cu maşina.

– Fiindcă eşti sora mea.

– Fiindcă sunt sora ta.

Alice sărută obrazul învineţit al lui Bodine.

– Pune nişte gheaţă aici. Du-te şi ia-ţi cola şi las-o pe mama ta să te ajute să te speli. Te iubesc!

– Şi eu te iubesc! Bodine se ridică, luă mâna mamei sale, apoi se întinse după a Jessicăi. Acum, suntem aproape surori, şi mi-ar fi de folos un pic de ajutor. În plus, poţi să-mi spui cine naiba conduce complexul.

– M-am ocupat de tot, o asigură Jessica.

Cu un oftat, Miss Fancy coborî o treaptă de cealaltă parte a lui Alice.

– O să stau în Casa Bodine cu voi. O să locuiesc acolo şi o să lucrez uneori la complex, cu Cal şi cu caii. O să gătesc, o să tricotez şi o să încerc să fiu mamă pentru Rory al meu. O să fim trei bătrânele în căsuţa noastră drăguţă.

– Pe cine faci tu bătrânică, fătuco? întrebă Miss Fancy, şi Alice îşi lăsă capul pe umăr.

– O să-mi păstrez părul roşcat, la fel ca al tău. O să coc biscuiţi şi o să călăresc în galop. O să mă duc să cânt cu sora mea, şi n-o să-mi fie frică. Fiindcă am scăpat şi am venit acasă.

Îşi puse un braţ în jurul mamei ei şi o trase mai aproape. Şi se aşeză, mulţumită.

epilog

Bodine rămase sub duş până se răci apa. Şi, deşi intenţionase să se întoarcă jos, nu obiectă când mama ei şi Jessica o băgară în pat. Nu găsi nici un argument când Jessica îi ordonă să rămână acolo şi, pe deasupra, să-şi ia liber a doua zi.

Deşi nu avea nici cea mai mică intenţie să facă aşa, adormi înainte ca ele să iasă din cameră. Şi dormi cinci ore zdravene, fără să ştie că la un moment dat Callen se întinsese lângă ea doar ca să-i fie aproape.

Când se trezi, mâncă de parcă ar fi făcut foamea o săptămână.

Cum îi promisese, Tate veni să o vadă şi o făcu să treacă din nou prin tot calvarul. Îşi aminti detalii neclare. Apoi, se surprinse moţăind din nou pe canapea, în timp ce el se duse să discute cu Alice.

Între somn şi mâncat – inclusiv o masă mare afară, ca să aibă loc toate ajutoarele –, nu reuşi să rămână cinci minute singură cu Callen.

Şi avea să-i spună câte ceva.

Cu asta în minte, anunţă că simţea nevoia de o plimbare lungă călare. Aruncă o privire spre el şi îi făcu un semn.

Nu spuseră prea multe cât înşeuară caii. Ea alese ruta, căci avea un scop în minte.

– N-am întrebat cum m-ai găsit. Ştiu despre contribuţia lui Alice la asta, dar...

– Am avut noroc. Am găsit un fermier care cunoştea locul. Eram la mai bine de un kilometru şi jumătate distanţă – şi la vreo patru sute de metri când am auzit împuşcătura.

– O să trebuiască să mă duc să-i mulţumesc personal. Dacă n-ai fi venit la timp, aş fi ucis doi oameni în loc de unu.

– Dacă simţi fie şi un strop de vinovăţie, eşti o bleagă.

– Nu sunt bleagă şi nu mă simt vinovată în privinţa lui LaFoy. Nu e ceva ce poate fi trecut cu vederea, dar nu mă simt vinovată pentru asta. M-aş fi simţit dacă ar fi trebuit să trag în Easy. A greşit, a procedat cu totul greşit. Dar e fiul lui Alice, aşa că ar fi trebuit să duc povara asta. Ai venit tu şi m-ai salvat, m-ai scutit de asta.

– Te-ai salvat singură cu un blestemat de briceag.

– Da, dar tu mi l-ai dat. Tu mi l-ai dat, iar eu l-am folosit. Încă un punct pentru tine, Skinner. Hai să ne plimbăm un pic. Am nevoie să mă mişc.

Se pregăti să descalece şi îl aşteptă şi pe el să facă la fel. Conduseră împreună caii pe pământul unde copacii suspinau în vântul ce făcea iarba să se mişte şi florile sălbatice înfloreau.

– Am fost atât de speriată! recunoscu ea.

– Şi eu la fel! Apoi, el se opri, se întoarse şi o trase spre el. Dumnezeule, Bodine, nu ştiam că un bărbat ar putea să fie atât de speriat.

Şi niciodată, niciodată în viaţa lui nu avea să-şi şteargă din minte imaginea ei stând acolo, cu cămaşa ruptă şi mânjită de sânge, cu faţa palidă şi învineţită.

– Ştiam că o să vii, dar n-am putut să aştept.

– Aveai un plan.

Râzând, îl sărută pe partea laterală a gâtului.

– Da!

– Exact stilul tău: o sarcină după alta. Slavă Domnului pentru asta! O trase înapoi, îi cuprinse faţa între palme şi o sărută. O să îmi iasă şi cina aia de lux, mai devreme sau mai târziu.

– O să mă asigur că o să se întâmple asta. Între timp... Îmi place zona asta. Oferă o privelişte greu de egalat. Făcu semn spre munţi, în vreme ce soarele aluneca încet spre ei, pe cerul albastru. Ai loc să te desfăşori.

Se apropie şi prinse hăţurile lui Leo de o creangă. Curios, Callen îi urmă exemplul, apoi o urmă.

– Avem deja drumul fermei – o plimbare uşoară, călare sau cu camioneta, până la muncă. Casa ar merge

exact aici, cred, cu faţa spre vest, pentru apusurile alea. Hambarul acolo, şi un ţarc. Dacă şi când o să ai în minte să creşti animale, s-ar putea să vrei să adaugi o baracă. E iarbă bună aici, pentru cai sau vite. Nu m-ar deranja şi nişte pui, adăugă ea gânditoare. Puii mi s-au părut întotdeauna ciudat de liniştitori.

Poate că mintea lui era încă buimacă după tot ce se întâmplase, căci constată că îi era al naibii de greu să îi urmărească spusele lui Bodine.

– Vorbeşti despre construirea unei case aici?

– Casa e treaba ta – deşi am şi eu mai multe pretenţii pe care nu sunt dispusă să le negociez. Eu rezolv partea cu pământul. Părinţii mei ne-au promis fiecăruia dintre noi vreo două sute de hectare. Mai mult dacă vrem, dar atâta pământ ar fi de-ajuns pentru un început. Dacă te-ai descurcat atât de bine în California, ar trebui să ai bani să construieşti o casă.

El începea să priceapă şi-i plăcea şirul gândurilor ei.

– M-am descurcat destul de bine.

– Bun! Vreau o terasă frumoasă şi largă, de jur împrejur. Şi ferestre mari. Şemineuri. Vreau unul în dormitor. De fapt, am văzut o poză într-o revistă cu unul în baia principală. Vreau unul din astea.

– Vrei un şemineu în baie?

– Da! Şi o cabină mare de saună. Cred că terase duble, deşi cea de sus n-o să fie de jur împrejur. Şi... O să-ţi fac o listă.

– Pun pariu că aşa o să faci. Câte dormitoare fac?

– Cred că cinci sunt de ajuns.

El clătină din cap.

– Şase.

Ea ridică din sprâncene şi îi aruncă o privire rece.

– Arăt ca o iapă de prăsilă?

– Şase. Şi una dintre camerele alea în care pui un televizor de-acela nesimţit de mare şi te uiţi la filme.

Sprâncenele ei se arcuiră şi mai tare.

– Cât de bine te-ai descurcat în California?

– Trebuie să te măriţi cu mine ca să afli.

– Eu vorbesc despre construirea unei case. N-am zis cum că m-aș mărita cu tine.

– Ai face bine. Nu trebui decât să se uite la Sundown, că acesta îi și dădu lui Bodine un ghiont zdravăn cu capul și o trimise direct la el în brațe. Ești depășită numeric. Hai să construim o casă, Bodine! Hai să întemeiem o familie!

– Știam că o să vii. Îi puse o mână pe obraz. Am fost tare speriată, dar am știut că o să vii. N-am putut să stau pur și simplu și să aștept, dar am știut. Mă întreb acum dacă am știut întotdeauna că o să vii înapoi. Că o să te întorci acasă și o să vii la mine. N-am putut să stau și să aștept, dar mă întreb dacă am știut. E plăcut să cred asta. Ceva e sigur: În vreme ce mă chinuiam să deschid cătușele cu briceagul ăla pe care mi l-ai dat tu cu atâția ani în urmă și după aceea, când am scăpat, când am fugit, am știut că o să mă întorc la tine. O să mă întorc la tine și o să mă mărit cu tine.

Se înfășură în jurul lui pentru un sărut și jură că simți cum rădăcinile lor se înfigeau împreună în acel loc.

– Te iubesc, Bodine! O să știi asta în fiecare zi.

– Și eu te iubesc! Se uită în ochii lui. Și eu te iubesc atât de mult!

– Ai auzit?

Callen o ridică și o învârti în aer.

Sundown scoase un nechezat de aprobare și-l lovi pe Leo cu șoldul cu un sforăit. Bodine râse și își puse capul pe umărul lui Callen.

– O să fie un asfințit nemaipomenit.

– În fiecare noapte.

– Apropo de nopți! Cinci dormitoare.

– Șase. O ridică în șa. Și o să pun o cadă cu hidromasaj pe terasa de sus, la dormitorul principal.

Bodine se uită la teren și își imagină casa.

– O cadă cu hidromasaj, murmură ea.

Callen zâmbi și încălecă și el, ca să cutreiere împreună călare acel loc și să vorbească despre viitor, în timp ce cerul deveni o adevărată splendoare.

Pentru Bo Longbow, ziua nu are suficiente ore. Ca manager al complexului turistic deținut de familia ei în Montana de Vest, este ocupată din zori până în noapte cu munca solicitantă, cu familia ei numeroasă, cu responsabilități de tot felul. Așa că, desigur, nu mai are timp și pentru dragoste, chiar dacă aceasta apare pe neașteptate sub înfățișarea extrem de sexy a pasiunii ei din tinerețe, Callen Skinner, întors după mulți ani în locurile natale. Însă Callen este decis să o facă să își dea seama că nimeni nu poate fi prea ocupat când e vorba de dragoste...

Dar când cadavrul unei tinere este descoperit pe domeniul complexului, totul se schimbă. Callen devine suspectul principal pentru ajutorul de șerif care nu poate uita disputele avute în tinerețe. Iar membrilor familiei Bodine, crima le aduce aminte în mod șocant de o tragedie de demult. Cu 25 de ani în urmă, Alice, mătușa lui Bo, a dispărut și nimeni nu a mai auzit nimic de ea. Oare această nouă tragedie ar putea avea vreo legătură cu dispariția misterioasă a lui Alice? Pe măsură ce evenimentele iau o turnură dramatică și mortală, Bo și Callen trebuie să pornească într-o cursă nebunească pentru a descoperi adevărul – înainte ca viitorul lor împreună să fie compromis pentru totdeauna.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2500-7
9 786063 325007
Lira®